
ECEM

BİRİNCİ BÖLÜM

Kusurlarıyla sevmeli insan, sevemeyen terk etmeli.
Gitmek bir kere acıtır, kalmak sürekli.

Yüreği şimdi üzerine basıldığında çabucak kırılabilecek bir sonbahar dalı gibiydi.

Gözleri kapalıydı ama benliği uyanık halde onunla savaşa girmeye dünden hazırdı. Huzursuz beynini kemiren ve sürekli içinde kurşun sesleri kadar hızlı dönen çığlıklara karışmış solukları, zihninden kalbine firar ediyordu. Yine koridorda ritmik ayak seslerini duyduğu zamanlar gibiydi her şey! Vesveselerin çıkardığı tıkırtıları, soluklarının içine ektiği fırtınayı hissediyordu.

Karanlık bir odanın küf kokan duvarına sığınmış on yaşındaki çaresiz, zayıf, akli dengesinin artık son kırıntılarına ulaşmış çocuk, dilini ısırdığı için sessizliğin sesini duyarak kendi kafasında oluşturduğu korkularla ve hayallerle başa çıkmaya çalışıyordu. Sessizlik öyle acıtıyordu ki canını, çınlayan kulaklarını susturmak için başını ritmik hareketlerle duvara vuruyor, böyle yaparak başının içindeki o karanlık sessizliğin çınlamalarından kurtulacağını sanıyordu.

Ona göre gölgeler çoktan hareketlenmiş, duvarlar fısıldamaya başlamış, soğuk içine işleyerek onu esir almıştı. İçinde sürekli onu boğan ve tehdit eden kötü bir varlık vardı. Karanlık ve baskıcı! O var-

lık iri kızıl gözleri, dev bedeniyle bir zamanlar ona vasilik eden birine ne kadar çok benziyordu ama ne yüz buluyordu sureti, ne de gölgesinden çıkıp ona gerçek şeklini gösteriyordu. Karanlık olmasına rağmen sımsıkı kapatıyordu gözlerini keza... gözlerini ne zaman açsa, elinde kanlı bir bıçağın vıcık vıcık yapısı, teninde ıslak dokunuşunun öpüşü, parmaklarında sert kabzasının soğuk dokusu oluyordu.

Gözlerini nereye çevirse o gölge cisme bürünüyor ve ona gözdağı vermek istercesine karşısında oturuyor, kan damlayan bıçağın parlak metaline bakarken başını kaldırıp "Özür dilerim evlat, böyle olsun istemezdim. Hak etti." Diyordu üzgünce. Yeşil gözlerindeki o dehşet verici heyecanı, pişmanlığı ve aynı anda gururu, iliklerine kadar donduran parlak tutkuyu, kanını hızlandıran kötülüğü ve intikamı görebiliyordu.

"Hak ettiğini aldı, üzülme. Herkes bir gün hak ettiğini alacak." Başını yana çevirip gözlerini süzdürerek "Çok güzel değil mi?" diyordu. "Benim. O benim. Sadece benim, hep benim."

Kulaklarına kapatıyordu ellerini ufak çocuk, içindeki sessiz çığlıklarının sıkıştığı dudaklarını titreterek gözlerini kapatırken sadece kulaklarını kapatıp iyice siniyordu kendi gölgesinin altına.

"Sıra sende..." diyordu kanlı bıçağı ona uzatan adam "Hadi, hak ettiler."

O anda hıçkırıklarından nefes alamayan, ağlamaktan ve akan yaşları koluna silmekten gözleri şişen küçük çocuk, çaresizlik içinde dizlerini iyice karnına çekerek korkuyla siniyordu köşeye ve gözleri takılıyordu yere... Olduğu yerde, gözleri hâlâ açık yatan, tüm bedeni deşilmiş halde ona yalvararak bakan annesinin kanlar içindeki narin bedenine dokunmamak için iyice ufalıp, yok olmak istiyordu. Kandan bir gölde huzursuzca uyuyordu güzel annesi...

Babasının garip bir duyguyla parlayan yeşil gözlerine benzeyen kendi gözlerinde, huzursuz edici bir parlaklık hızla büyüyordu ve sonra her şey değişiyordu. Babasının yüzü süzülüyordu, sanki henüz aklı başına gelmiş gibi. Cinnet bedenini terk ediyordu. Yere uzanıp karısının kanlı yüzünü kendine çevirip severek, ağlayarak pişmanlıkla söyleniyor, alnından öpüyordu. Sonra babasının yakışıklı yüzü değişiyor, bedeni gençleşiyordu ve kırk yaşındaki halinden Cem'in otuz yaşındaki haline bürünerek, o oluyordu. Cem babasına çok benziyordu; hem yüzüyle, hem gözleriyle, hem de içine miras bıraktığı

lanetiyle... Her anlamda babasına benziyordu o! Yine elinde kanlı bir bıçak beliriyordu o vakit, ayaklarının dibinde ise yatan bu sefer annesi değil Ecem oluyordu.

Katil bir anda Cem oluyordu ve tüm görüntüler sislenerek kelebek etkisine girip, değişime uğruyordu. Her seferinde elinde bıçak tutan ve soğukkanlı bir halde karısının ölümünü izleyen kişi kendisi oluyordu. Başını kaldırıyordu deli bir duruşla, masanın altında dizlerini kendine çekip korkudan kaskatı halde büzülen masum çocuğa bakıyordu ruhsuzca. Gözleri donuk, yüzü ifadesiz halde "Özür dilerim evlat, hak etti." Diyordu, tıpkı babası gibi gururlu bir tonda. "Bana bunu yapmamalıydı."

Ve kendine geldiğinde oturuyordu annesinin başına, ağlayarak hırlarken dayıyordu silahı şakağına, çekiyordu tetiği... Yere yıkılışındaki o tok ses gitmiyordu kulaklarından, kulağında uğulduyordu kalp atışlarının sesi.

Güm. Güm. Güm.

Cem bir katilin kendisi oluyor, vicdansızca karısının kanlar içindeki görüntüsüne keyifle bakıyor, o ufak çocukluğun çaresizliğine bürünüp, dehşet içinde aklını kaybedercesine babasından korktuğunu hissediyordu. Kulağına ete saplanan ve deriyi yırtan bıçağın sesi geliyordu. Durmaksızın çığlık atarak çaresizce yalvaran annesinin kesilen soluklarını... Artık öyle acı çekiyordu ki kalbi, sırtını çok şiddetli dövdüğü için kalbinin hiddeti, ne nefes alabiliyor ne de ağrıyan sırtını düzeltebiliyordu.

Ve o anda onu bu kâbustan uyandıran şey bir daha tekrarladı. Kapı kırılırcasına bir gürültüyle yumruklanırken, aynı anda sabırsızca zile basılıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Kanepenin tepesinde sızan Cem ağır başını kaldırmaya çalışırken, kâbusu sona ermişti. Ter su içinde kaskatı kalmıştı. Derin bir nefes aldı. Ve hâlâ gözleri kapalı olmasına rağmen kısacık bir an başı döndü. "Ben bakıyorum efendim." diyen Fidan Hanım kapıyı açmasıyla, içeriye bir hışımla giren Esme "Cem?" diye tüm gücüyle bağırdı. Rüzgâr karısının arkasından içeriye girerken, evin içinde öfke fırtınasını estiren Esme'ye tek diyebileceği şey, "Sakin ol." direktifini vermesi oluyordu.

Ellerinin arasında ezdiği çatlayan başıyla, yine gördüğü kâbusu-

nun etkisini azaltmaya çalışan Cem, sonunda ağırlığıyla gıcırdayan kanepede oturur konuma geldi.

"Cem..." diye cırladı Esme; karşısındaki kendinden geçmiş, günlerdir üzerini değiştirmediği için kokmuş ve yüzündeki birkaç günlük sakalıyla, sürekli tükettiği içkisiyle, sokak adamlarına dönmüş Cem'in pejmürde haline bakarak.

Rüzgâr kardeşinin beyaz gömleğindeki lekelere ve yüzündeki bin yaş yaşamış hissi veren çökmeye nefes alamadan bakarken, Cem başındaki zonklamayı geçirmek isteyerek gözlerini kapattı ve parmaklarını gözkapaklarının çukuruna bastırdı.

"Lanet olasıca piç, neden haber vermedin?" diye kükredi Esme. "Cem."

"Bağırıp durma Esme, seni duyuyorum." diye çıkıştı Cem öfkeyle.

"Ecem nerede?" dedi Esme ağlamaklı bir sesle öne atılarak.

Başını sarsan Cem omuzlarını gererek, "Gitti." dedi yüzüne bakmadan. Ne kadar rahattı, ne kadar kolay söylüyordu 'gitti' diye. Oysa bir haftalığına halasının yanına giden Esme, iki gündür haber alamadığı kardeşi yüzünden kafayı yerken, o sadece *gitti* diyebilecek kadar vicdansız olabiliyordu.

Karısının haklı olduğunu bildiği halde onu sakinleştirmek için çaba harcayan Rüzgâr, kardeşinin bu gerçeği ondan saklamasına ve korumalarını tembihleyip haber verdirmemesine kızarak dişlerini sıktı.

"Sıttıkların dediği doğru mu?"

"Ne demiş ağzı gevşek puştlar?" dedi Cem öfkeyle.

"Cem..." diye dişlerini gıcırdattı artık sabrı tükenen Rüzgâr. "Ecem nerede?"

Esme'nin alçak topuklu rahat ayakkabılarına baktı Cem dalgınca. Nerede olacaktı, sevgilisinin yanındaydı tabi. O sürtük onu kovduğu an, koştura koştura sevgilisinin yanına gitmemiş olmasaydı şimdi ablası onu böyle korkuyla aramazdı. Demek gerçekten o adama gitmişti! İçine nükseden öfke ve nefret, adamın tüm mantıklı kararlarını çökertti. Boynunu kırsaydı keşke... İkisini de gebertseydi.

"Nerede kardeşim?"

Esme sanki komik bir şey söylemiş gibi, ona bakmadan ve deli deli gülerek rahat bir şekilde kafasını salladı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?" dedi Esme lafına hemen atılarak.

Cehennemin dibinde bakışları sinerken, "Bilmiyorum dedim ya" diye bunaldı. Yeniden kalkıp dengede durmaya çalışırken biraz zorlandı. Sehpaya su içmek için yönelirken, ağzındaki metalik tatla bir an irkildi. Kocasının odasının çöküntü haliyle neresiz kalan Esme'yi yokluyordu. Ayağının altında hissettiği şeylerle bakışları yere çevrildi. Her yerde parçalanmış eşyalar, etrafa saçılmış şişeler vardı. Oda leş gibi içki kokuyordu. Yere saçılmış yırtık fotoğrafların baktı. Artık hareket etmesini zorlaştıran karnının izin verdiği ölçüde iki dizinin üzerinde yere çökerek, fotoğrafları kucağına aldı ve yırtık parçalarını bir araya getirmek için çabalandı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Her parça fotoğrafta gözleri biraz daha dolmaya, acı sinesine daha şiddetli batmaya başladı. Titreyen parmakları bir parça fotoğrafı kaldırıp, "Bunlar ne Cem?" diye fısıldadı.

Elindeki bardağı sallayarak resmi gösteren Cem, ağzını kabaca eline silerken sarsıldı. Acımsı sesiyle "Tanıştırayım, müstakbel damadımız! Ah pardon, EX aşkı, yeni sevgilisi ile Ecem." Diye alayla söylendi. Hâlâ tam anlamıyla ayılmadığı duruşundaki dengesiz halinden belliydi.

Esme'nin gözlerine hücum eden yaşlar yanaklarından kucağına damlarken "Bunları sana kim verdi?" diye sordu. Hepsini daha evvelden görmüştü, hem de onları gösteren kişi Ecem'di. Elindeki fotoğrafları avucunun içinde sıkarak ayaklanırken, Rüzgâr kardeşinin kolundan tutarak kalkması için destek oldu. Esme nefes nefese, "Kardeşim nerede?" diye tısladı.

Dişlerini gıcırdatan Cem elindeki bardağı öfkeyle duvara fırlatarak, "Sevgilisinin yanındadır, nerede olacak!" diye kükredi nefretle.

Bu ürkütesi adamı tanımıyordu Esme! Korkuyla kocasının gölgesine sığınırken, eline aldığı fotoğrafın birini Cem'e uzattı. Elleri titriyor, yüzünü yıkayan gözyaşları ve hıçkırıkları konuşmasına izin vermiyordu. Cem'se onu tınlamıyordu bile. Esme Cem'i kolundan yakalayarak bakışlarını kendine çevirmeye çalıştı. Yanağındaki yaşı kabaca sildi. "Bak şuna, ne görüyorsun?"

Ona bakmadı. Kaskatı kesilirken dişlerini gıcırdattı. "Ne olduğunu sen de görüyorsun?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Lanet adam..." diye çığlık çığlığa haykırdı Esme. "Şu fotoğrafa adam gibi bak. Kıskançlığını bir yana koy da bak. Ne görüyorsun?"

Sanki kodları tuşlanmıştı. Bu komuta şaşkınlık verecek bir kolaylıkla uyan Cem, başını yana çevirdi ve kaç gündür midesini bulandıran ve kâbusu olan o görüntüye isteksizce baktı. Esme burnunu çekerek "Arkasına bak, manzaraya bak, yüzüne bak." diye bağırdı.

Cem gözlerini kıstı. Arkasına mı? İngilizce yazan bir otopark levhasıydı. Gözleri biraz daha kısılırken sanki bir aydınlanma anı gerçekleşiyordu. Zihnindeki karanlık parlamaya, mantığındaki karabulutlar dağılmaya başladı. Arkadaki manzarayı tanıyordu. Gözleri biraz daha kısıldı. Yabancı bir ülke olmalıydı çünkü trafik levhalarından tut da, her yer İngilizce yazılarla doluydu. Önce öfkeyle parlayan ve aynı anda ölü bir balık kadar güçsüzleşen gözlerini yana çevirdi. Esme burnunu çekerek "Ona bunu mu gösterdin?" diye bağırdı kırgınca. Rüzgâr karısına uzanınca, Esme onu geriye silkeleyerek konuşmasına devam etti. "Ona bununla hakaret edip, itham mı ettin? Benim kardeşimi neyle suçladın sen Cem? Ona ne dedin? Nasıl kırdın, nasıl üzdün? Nasıl yaptın bunu? Nasıl bu kadar ucuz, bu kadar klişe bir salak olabildin? Bu fotoğrafları seninle sevgili olmadan evvel göstermişti bana ve hepsini yok etmişti. Bunlar eski... Sen, sen nasıl bu kadar alçalabildin!"

Esme konuşuyor sanki derin bir denizin dibinden su yüzüne çekilircesine soluk alan Cem düşünüyordu ama olanları düşündükçe aklına gelenler ona çok başka şeyleri açıklıyordu.

"Cem sen..."

Mantığıyla gurur birbirine girdi. Hal böyle olunca onu pek ciddiye almadan cevap verdi. Ama genç kadın durmadı, susmadı.

"Esme yeter." Sabırsızdı. Öfkeliydi. Yardım dilenircesine abisine baktı. Rüzgâr da en az karısı kadar ona öfkeyle bakınca, "Abi..." dedi dişlerini gıcırdatarak. "Al karını başımdan."

Rüzgâr karısına atıldı ama Esme o kadar hırçındı ki, alnına düşen saçlarını geriye attı. Öfkeyle solumaya ve yakasını kavrayıp çekiştirirken, deli gibi bağırmaya başladı. Onu durdurmasının imkânı yoktu. Hâlâ geçmişin ve olağanüstü canlı görüntülerinin etkisi altındaydı Esme, birden gözyaşlarına boğuldu. Rüzgâr onu iyice kendine çekti. Saçlarını okşuyor, yüzünü göğsüne bastırıyordu. Esme biraz sakinleşince komodinin üzerinden kâğıt mendil aldı, karısının yüzünü silmesine yardımcı oldu.

Cem gözlerini sımsıkı kapatmış, ayakta durabilmek için kendiy-

le savaşıyordu. Mantığıyla, baldızının söylediğinde bir gerçek payı olduğunu kabul edebiliyordu, ama bu sözler yine de ilişkilerindeki eksikliği, güvensizliği, yetersizliği vurguladığından onu ikna edemiyordu. Hadi fotoğraflar yalandı, ya peşine taktığı adamın ona yolladığı günlük rapordaki fotoğraflar neydi? Onlar da mı eskidendi? İhanet kanına zehirli bir virüs olup işledikçe, bir zombi kadar mekanik düşünmeye başladı Cem. Parçalamaktan ve yok etmekten başka bir çare bulamıyordu.

"Cem lütfen mantıklı ol." dedi Esme çaresizce. "Nerede kardeşim söyle?"

"Cehennemin dibinde." dedi Cem isyanla.

Âşık ve çok seven bir erkeğin korkulu sözlerine bu kadar soğuk bir gerçekçilikle cevap vermesi, Esme için de artık bir şeylerin değişmesine sebep oldu.

"Ona bunu nasıl yaptın?" diye hıçkırdı kocasının sinesine pusarken. Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerinin arasından başucundaki saate baktı. Sabah Fidan Hanım'ı aramasaydı gerçekleri kim bilir daha kaç gün sonra öğrenecekti. "Kaç gündür zaten acı çekiyordu? Nasıl kıydın kardeşime?"

Adam gözlerini indirip ona baktı, soru onu şaşırtmışa benziyordu. Kardeşine kıyan o muydu? Asıl Ecem onun tüm inancına, sevgisine, onuruna, gururuna kıymıştı; görmüyor muydu? Esme ona nefretle bakınca, sanki onun aklından geçenleri hemen anlayarak cevap verdi. "Ben kimseye kıymadım? Bu onun tercihiydi."

"Hamileydi seni adi piç, kardeşim hamile olduğunu öğrendiğinden beri ruh olmuş yaşamıyordu. Günlerdir uyumuyor, yemiyor, sürekli düşünüyordu. Seni düşünüyordu, duyduğunda vereceğin tepkiyi."

Adamın gözleri, için için acıyarak ona bakıyordu. *Hamile.* Bu kelime bir kez daha bıçak olup saplandı ruhuna, kalbini kesip attı gövdesinden. Ayıkmayan beyninde çınladı sözler. *Hamile.* Sesinin titremeyeceğinden emin olduktan sonra konuşabildi ancak. "Başkasının piçi için kendimi za..."

Yanağına aldığı tokadın tiz sesi kulağında çınlarken, yüzü yana savruldu Cem'in. Şu ana kadar ayıkmadıysa, şimdi ayıkmalıydı. Bu Esme'nin ablalık hakkıydı.

Hiddeti gözlerinde tüten Esme, gözyaşları eşliğinde fotoğrafı yine

Cem'in gözlerine dayadı. "Bak şu lanet fotoğrafa. Bir yıl evvel Amerika'da çekilen bir fotoğraf bu." Sonra kocasının cebindeki telefonu çıkarıp, korumanın ona da yolladığı görüntüleri gösterdi. "Bak... Bunlar her gün verilen raporların görüntüleri, hepsinde ya Pelin var yanında ya Peri ya da ben... Bu da son gönderdiği... Burada adam onu kollarından zorla tutup kendine çekiyor. Burada Ecem o şerefsizi tokatlıyor. Görmüyor musun yüzündeki tiksintiyi, acıyı, korkuyu? Baksana şu fotoğrafa kahrolası adam... Lanet herif, sen hangi aklınla bakıyorsun?"

Kızın besbelli çok keskin bir belleği vardı. Esme konuştukça adamın gözlerindeki perde kalkıyor, her fotoğrafta biraz daha gerçeği keşfediyordu. Sözünü ettiği yerin neresi olduğunu sormaya gerek duymadan Cem, gözlerini devirdi ve en son görülen görüntüdeki gerçekle, nefes almaktan vazgeçti. Adam kızın kolunu tutmuş, onu resmen silkeliyor, Ecem irice açtığı gözleriyle korkakça bakıyordu. Düşünceleri yavaş yavaş geçmişin derinliklerinden içinde bulunduğu ana doğru kaydı. Kıskançlık perdesi gözlerinden kalkıyordu. Esme'nin elindeki telefonu kaparak aldı. "Gördün mü? Senin zorla sildirdiğin dövme yırttığın fotoğraflarda duruyordu. Klasik bir numaraydı ve seni iyi kandırdı. Üstelik ne hikmetse buradaki kız âşık değil, ancak tiksintiyle bakıyor o manyağa."

Cem boğazına iri bir portakal takılmışçasına yutkundu, elleri titriyordu.

"Sen onu hak etmiyorsun. Kardeşimi hak etmiyorsun. Günlerdir sana bebeği nasıl söyleyeceğini düşünüp duruyordu. Ne zaman konuyu açsa..." dediğinde daha fazla dayanamayarak, hıçkırarak ağlamaya başladı. Rüzgâr karısının başını göğsüne çekip saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Böyle giderse erken doğuracaktı.

Cem elini hırsla saçlarına geçirdi. Gözlerini sımsıkı kapatırken zihninde dönen o çaresiz görüntü hep aynıydı. Çünkü Ecem ne zaman konuyu açsa, Cem bir şekilde onun sözlerini yarıda kesiyordu.

Elini yumruk yaparak ağzına tıkadı ama boğazını tırmalarcasına ağzına dolan inlemesini engelleyemedi. Birden soluğu titredi, hızla onlara arkasını döndü. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Birkaç saniye sonra omuzlarında abisinin ellerini hissetti. Gözlerini açtı, boş gözleri sislenerek duraladı. Çaresizlik içine keskin bir kılıç olup saplanınca, soluksuz kaldığını hissedebiliyordu. Başını ellerinin arasına alıp sıktı. Beyninin içine sızdığı ve hayal sandığı gecenin konuşması yağıyordu.

"Ya hamileysem Cem?"

"Aldırırız..."

"Ya aldırmak istemezsem?"

"Zorlarım, ta ki ondan kurtulana kadar."

"Hamileydi!"

Son cevabı öylesine beklemiyordu ki, boğazına bir şeyler düğümlendi. Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Öfkesinin asıl nedeninin korkudan kaynaklandığını fark edince, iyice canı sıkıldı. Aslında karısından değil, kendinden korkuyordu. Onun duygularının derinliğinden, yirmi yıldır kurduğu savunma mekanizmaları yıkıldığında göstereceği tepkiden çekiniyordu. Onca zaman çocukluğunu unutmak ve unuttumak için çaba sarf etmişti, şimdi bu mekanizması en çok kendisini hayatın dışına itmişti.

Bu acının bedelini ödemek isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi ama acımasına sebep olduğu kadını bulup ondan af dileyecekti. Affetmeyeceğini bilse bile! Ne acı, ne ironiydi. Hep hata yapan Cem, affeden minik Ecem mi olacaktı!

Rüzgâr içini çekti. Kardeşinin yüzünde böyle kararlı bir ifade olduğu zaman, nasıl olsa öğrenmek isteyeceğini öğreneceğini biliyordu. O yüzden lafı uzatmanın yararı yoktu. "Ecem nerede Cem? Gittiği yeri biliyor musun?"

Esme kocasının döşünden ayırdı başını. Burnunu çekerek "Kardeşim nerede?" diye sordu merakla. "İki gündür haber alamıyorum. Beni aramayınca sizin barıştığımızı umup aramadık biz, sandık ki... Lanet olsun sandık ki siz barıştınız."

"Gitti." dedi Cem kendi kendine fısıldayarak.

Çaresizlik içinde kıvranan Esme genç adamın yakasına yapışarak "Nereye gitti kardeşim? Kardeşim nerede?" diye ağlamaya ve hıçkırmaya başlayınca, Rüzgâr karısına atıldı, Cem yakasındaki elleri zorla çözerek uyurgezer halde yürümeye başladı.

"Hamileyim." Demişti gözleri dolu dolu olarak Ecem. "Bebeğimiz olacak."

Ona hakaret ederek canını yakıp, bir sürtük gibi sokağa atarken "Cem..." diye fısıldayışı hâlâ kulaklarındaydı. Boğazını sıkarken, yaşlardan ıslanan yüzüne rağmen kırgın gözleri umutla bakıp "Bizim bebeğimiz, lütfen." Derken ki fısıltısı hâlâ kulağında, yaşla parlayan

gözleri gözlerinin önündeydi. Ona her atıldığında kızı bir duvara savuruşu aklından çıkmayacaktı. Son hali, yerde nefessiz kalırken ki o hali, gözlerinin önünden hiç gitmemişti. Oysa daha savurduğu an pişman olup, yanına atılarak onu kollarına alıp kaldırmak ve yüzündeki yaşları öperek silmek istemişti. Onun hıçkırarak çaresizce toparlanmasını vicdan azabıyla izleyip, topallayarak ayaklanmasını, perişan halde yüzünü kaldırıp çaresizce bakmasını unutamıyordu. Gözlerinden damlayan her yaş, adamın içine ateş olup akıyordu. Oysa karşısında savunmasız bir kedi gibi titrerken, canı bedeninden çıkıyordu adamın...

Hâlbuki onun karısı capcanlıydı. Zekiydi. Muzırdı. Çılgındı. Neşeliydi. Deli doluydu. Onunla sohbet etmek eğlenceli, çatışmak zararlıydı. Ona bir şey dediği zaman alacağı cevabı iki kere düşünürdü. Son zamanlardaki Ecem hiç de başlardaki kadar coşkulu değildi. Susmuştu. İçine kapanmış, dalıp dalıp gitmeye başlamıştı. Kaç gece kâbuslar içinde çığlık çığlığa uyandığına şahit olmuştu. Ecem her geçen gün zayıflıyordu, çöküyordu ve Cem buna dikkat etmek yerine, saçma şeylere odaklanıp, yok sayarak sorun yaratıp kafayı hastalıklı düşünceleriyle bozuyordu. Belki de abisi haklıydı; hastalığı sinsice tutmuştu yakasından ve alevlenme geçirmişti. Rüzgâr bayılacak gibi duran kardeşine uzandı ve omzundan tutarak duvara yasladı. Bakışlarını ağlamaklı duran yeşil gözlerine odakladı.

"Kaç gündür açsın?"

Ağlamaklı bir halde konuşan Fidan Hanım, "Ecem Hanım gittiğinden beri efendim." Dedi. Az ötede onları dinleyen kadın içeri girip, bayılacak halde duran Esme'ye yardım etmeye çalışıyordu bir yandan da. Rüzgâr iç gererek kardeşinin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Cem, onu bulacağız. Hemen bırakma kendini." diye telkin etti. Onun nasıl bir acı çektiğini kendi tecrübelerinden çok iyi hatırlıyordu Rüzgâr, bu acının aynısını o da yaşamıştı zamanında. Hem de kat kat fazlasını. Senelerce...

Biraz zorlama bir rahatlıkla, "Kadınları bilirsin, kızınca biraz uzaklaşmak ister. Dönecek." Diye konuştu. "Dönüp burnundan getirecek."

Bedeni acıyla dolarken, nefesi boğazına dolanan Cem, "Ya o da giderse... Esme gibi kaybolursa." dediğinde, Rüzgâr'ın bağrına ateş salıp, yerden kalkmayan hamile Esme'yi yere çivilemişti.

"Gitmez..." dedi Esme sayıkladı. Nefes alamıyordu. "O deliliği yapmaz. Aileme yapmaz, bize yapmaz, o kadar ileri gitmez kardeşim. Benim kadar salak olamaz."

Rüzgâr hangisine bakacağını şaşırdı. Bu ihtimal üzerine korkudan titreyen Esme, hıçkırarak ağlamaya başladı, karısına bakarken başı dönen Cem sendeledi. Rüzgâr kardeşini duvara sabitledi. Cem abisinin gözlerine hüzünle baktı. Çare arayarak, yarasına merhem sürsün isteyerek baktı.

"*Hamileyim* dedi."

"Biliyorum..."

"Ben..." dedi Cem elini yumruk yapıp duvara hırsla savurarak. Pişmanlık ne derin denizdi, boğulacağını bile bile çırpınmaktan öteye girmiyordu. Bir daha savurdu yumruğunu ve bir daha... Ne sevineceğini bildi, ne üzüleceğini... "Ben..." konuşamadı. "Bebeğimiz olacak..."

Kardeşinin kanayan ve yüzülen elini tutan Rüzgâr buğulu sesiyle "Olacak," dediğinde, Cem yutkundu ve yanağına yuvarlanan bir damlayı saklarken abisini koluyla geriye ittirdi. Kapıya yöneldi dengesizce.

"Nereye gidiyorsun?"

"Karımı bulmaya." dedi sendeleyen Cem kendinden emin bir tutumla, "Geri getirmeye..."

Ama dediği olmamıştı. Geç kalmıştı Cem. Nereye giderse gitsin, tüm kapılar yüzüne kapanmış, kime sorarsa sorsun yanıt alamamıştı. Tüm adamlarını seferber etmiş, İstanbul kazan onlar kepçe bakılmadık delik, girilmedik ev, sorulmadık yer bırakmamışlardı ama yoktu. Otobüs terminallerinde izi, havaalanlarında adı yoktu. Polisler dört elle şehri didik didik edip onu ararken, şehrin dört bir yanına yayılan dedektifler ve korumalar hiçbir iz bulamamıştı.

Günlerce parkta tek başına oturup sürekli ne düşünmüştü? O bunca acıyı tek başına göğüslerken, ona bir darbede kendisi vurmuştu. Tek başına ve çaresiz bir kız çocuğu gibi ortalarda kalakalmıştı onun

meleği ve Cem bunu fark edememişti. Elindekinin değerini ancak kaybettiğinde anlamıştı ve "Keşke"ler artık bir işe yaramıyordu.

"Oysa sen hiç hak etmemiştin beni, ben ki her halinle kabullenirdim seni." Demişti Ecem daha ufacık bir çocukken. Ne kadar da doğru söylemişti. Cem onu hak etmiş ama kıymet bilememişti.

Onu nasıl kırmış, nasıl korkutmuştu? Değil ellerini, ayaklarını öpse affetmezdi belki, hele son söylediklerinden sonra ama en azından iyi olduğunu bir bilebilseydi... Pişmanlığı çığ olup büyüdü, umutsuzluğu ateş olup harlandı ama Ecem'den bir haber alamadı.

Rüzgâr tüm güçlerini seferber etti, Eymen çıldırarak kardeşinin derdine düştü, ailesi duymasın diye deliye dönen Esme; sonunda daha fazla dayanamayıp evde yatak döşek hasta oldu ama haber yoktu.

İnsanoğlunun hayatında yapacağı en büyük pişmanlığı, pişman olurum korkusuyla yapmadıklarıydı.

Cem telefonunu kaldırdı yorgunca, yine aynı cevabı alacağının umutsuzluğuyla "Ne?" dediğinde cansızca, "Bulduk." dedi Rüzgâr heyecanlı bir sesle deli gibi gülerek.

Cem senelerdir su görmemiş toprak kuraklığında bu bir sözle cana gelirken, Rüzgâr "Yerini tespit etmeye çalışıyor emniyet güçleri, hemen buraya gel." dedi soluk soluğa. Cem nasıl bir sevinçle çıktıysa evden, aldığı cevabın karşısındaki hüsranı daha fazla büyüdü.

Ölüye bir gün, diriye her gün lafının gerçeği yüzüne öyle bir vurdu ki, ruhundaki izi hâlâ azıyordu.

"Selim'in itleri." dedi Cem, bir benzinliğin kamerasına öfkeyle bakarken. Ecem, benzin almak için duran aracın içinden elleri ve gözü bağlı halde, can havliyle kendini dışarı atıyor ve azman bozması koruma eşliğinde saçlarından yakalanarak, çığlık çığlığa geri aracın içine tıkıştırılıyordu. O saçlara uzanan elleri kırmazsa şerefsizdi. Ona dokunan herkesi parçalamazsa ölsün daha iyiydi. Selim denen şerefsiz onu neden kaçırmak istiyordu ki? Derdi neydi?

Tüm aramalarına rağmen o itin inine ulaşamayan Cem, dört duvarın arasında duramıyordu. Onun yüzündeki o dehşet ifadesini, göz-

lerindeki o korkuyu ve yanaklarını yıkayan gözyaşlarını hayaline kazıdıktan sonra aldığı her soluk haramdı. Ecem artık on yedi yaşındaki havai kız değildi, 23 yaşında olduğundan çok daha akıllı ve kültürlü, olgun, mantıklı bir insan olduğunu bilmesine rağmen, duygusal olarak zayıf ve kolay incinebilir bir durumda olmasından kaygılanıyordu Cem. Hâlâ hassas olmalıydı, kırgındı, umutsuzdu belki de, korkuyordu ve belki de üzülüyordu. Karaktersiz bir adam ondan yararlanmaya kalkışabilir, dikkatini başka bir şekilde tamamlayabilirdi. Ve Ecem bu sefer ikinci bir şoku kolay kolay atlatamazdı.

Çaresizlik ne kötüydü. İyi miydi? Aç mıydı? Susuz muydu? Korkuyor muydu? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Ecem ele avuca sığmayan meleği, şimdi bir köşede korkudan titreyerek gelmesi için dua ediyor muydu? Aklına daha kötü fikirlerin gelmesini yasaklamıştı Cem. Onu sapasağlam bulacaktı. Yeter ki iyi olsun, isterse senelerce yüzüne bakmasın, isterse bir ömür affetmesindi ama iyi olsundu. O iyi olunca, Cem de iyi olurdu. İlaçlarını daha düzenli almaya başladı. Hem ruhen hem de fiziksel olarak daha aklıselimdi şu anda, alevlenme sandığından kısa sürmüştü ama ona Ecem'i kaybettirmişti.

O sıralarda bir köşeye oturup karısı için vicdan azabı çeken Cem'in omzuna dokunan el, çaresizliğine umut ipi uzattı. "Kalk, bir iz bulduk." dedi Rüzgâr pestili çıkmış kardeşine. (*De-javu hissi uyandıran bu sahne seneler önce tam tersi şekilde olmuştu.)*

Cem az önce ölecek gibi dururken, şimdi birden cana gelmiş beden direnci sağlıyordu yine. Rüzgâr arabaya geçerken, bir taraftan da polisleri arayıp durumu bildiriyordu.

"Neredeymiş?" dedi Cem dişlerini sıkarak sorarken.

"Senin evinde..." Rüzgâr aracı hızla sokakların arasına daldırıp ilerletirken dikkatliydi.

"Dağ evinde mi?" dedi şaşkınca kaşlarını çatan adam.

"Hayır, eski evinde. Hani şu Esme'nin kaybolmasından sonra sattığın dairede."

Dilimin ucundaydın hep, söyleyemedim.
Daldığım hayallerde, sızlayan yüreğimdeydin...
Sen yeni yeni öğrenirken onu sevmeyi, ben seni sevmekten
vazgeçemediğim için ölümün gölgesini...

Müjde Aklanoğlu

İKİNCİ BÖLÜM

Ahlak aldım, samimiyet aldım, merhamet aldım,
hayâ aldım, edep aldım, ilim aldım...
Zengin olmadan bir dünya satın aldım.

ÜÇ GÜN SONRA

İhanet paslı bir hançerdi, ya kan kaybından hemen öldürürdü insanı ya da tetanos eder acı çektirirdi. O yüzden kız geçmişin sıyrıklarının bu kadar kötüye gideceğini düşünmemişti. Amacı sadece kurtulmaktı ama adam çileden çıkmıştı. Yok, hayır, her ne kadar ölmeyi istediği zamanlar bolca olsa bile, bu an o anlardan değildi.

Elleri titriyordu...

Buz tutmuş parmaklarının arasında tutmak için güç sarf ettiği, yaraların- berelerin sardığı narin ellerinin tuttuğu telefon, kapıya inen sert bir darbeyle avucundan kayarak yere düştü. Kız korkarak titrerken, kapıya biraz daha kuvvetlice yüklendi ağır bedenin sahibi ve genç kız tüm gücü ile bir çığlık atarken, yere düşen telefonun dağılan parçalarını panikle toparlamaya, tedirgince eski haline getirmeye çalıştı.

"Kapıyı aç!" diyordu dışarıdaki buz gibi esen tehditkâr ses! "Bu

yaptığın beni kızdırmaktan ileri gitmiyor Ecem. Sana zarar vermeyeceğim, sadece konuşacağız... Bak kaç gün oldu, sana zarar verdim mi? Söz."

Ecem biliyordu ki, bu konunun sonu sadece konuşmakla kalmayacaktı! Kaç gündür bir odanın içinde hapisti ve gün geçtikçe adamın sabırsızlığı da tükenmeye başlamıştı. Gitmeyeceğini söylese de delirir olmuştu. Korku dolu ıslak gözlerini kapıya çevirerek "Gi-git, ne olur git..." diye haykırdı korkuyla. Ama olmadı. Adam gitmek yerine, daha sert yüklendi kırmak için çabaladığı kapıya. Öfkesinin taştığını ayrı odalardan bile hissedebiliyordu. Bu arada telefonun bataryasını yerine takmış olan kız, titrek parmaklarıyla açmaya çalışıyordu. Alnındaki tere yapışmış saçları, gözyaşlarına karışmıştı.

"Bu... Bu oyunu bitir... Lütfen." diye yakardı Ecem.

Dışarıdaki ses "Bu oyun değil Ecem, şimdi kapıyı aç! Daha fazla sinirlenmeme izin verme..." diye tısladığında, adamın uyaran tok sesinde hırçınca bir soluma tekrar duyuldu. "Derhal!"

Ecem yanağındaki yaşları koluna kabaca silerek burnunu çekti. Korkudan hem titriyor hem de ayakta durma çabası veriyordu. Ve dudaklarını yalarken sonunda çalışmaya başlayan telefonu heyecanla kulağına götürdü.

O sırada delirerek odanın içinde dolaşan Cem, panikleyerek esip gürlemekte olduğundan, masanın üzerinde çalan telefonu fark edemiyordu. Ufacık! Fırtınaya eş tutmuş içinde kasırgalar koparken, gözlerinde bir evreni ateşe verecek kadar kuvvetli bir hiddet birikiyordu. O içindeki çaresizlikle zıvanadan çıkarken, ufacık telefon masanın üzerinde titreyerek çaldıkça, karşı taraftaki çaresiz kızın nefesi her saniye biraz daha korkusuyla kesiliyordu.

"Abi, burada kalmış... Burada... Benim evimde... Benim evimdeymiş ve ben bilemedim..." diye bağırdı canı yanan Cem. Körlüğüne, pişmanlığına ve bunu nasıl olup da düşünemediğine kızıyordu. Yarası dürtülmüş yaralı bir aslan kadar hırçın ve gözlerini kan bürümüştü. Kaskatı kesilmiş bedeni dayak yemiş gibi canhıraştı.

Rüzgâr daha sakin bir tonda "Cem..." diye seslendiğinde, Cem delirmiş halde yanındaki kapıya tekmeyi savurarak, ellerini saçlarına daldırdı. Öfkeden kararmış bakışlarını içeride dalgınca dolaştırırken, masanın üstünde titreyen telefona takıldı kör kuyuya dönmüş yeşil gözleri. Dişlerini sıkarak masaya yaklaştığında telefonun titremesi de

durdu. Cem sıkıntıyla telefonu eline aldığında, ekrandaki bilinmeyen numarayla kaşlarını çatarak duraladı. Tam geri arama yapacaktı ki, telefon tekrar titremeye başladı. Cem'in içinde garip bir ürperti olurken, boğazı kuruyarak telefonu kulağına götürdü ve duyduğu sesle kanı damarlarından çekildi.

"Cem..."

Onun sesini duymak genç adamın bedenini nasıl rahatlattıysa, dudaklarından firar eden derin soluğu içeriye fırtına hızında savruldu.

"Ecem..." Sessiz bir çığlığa benzeyen panik sesi, titreyerek soluklarına karıştığında kendi kulağını bile zor dolduruyordu. Kardeşinin bu fısıltısına kayıtsız kalmayan Rüzgâr, anında yanına gelirken, Cem endişeyle "Ecem..." diye haykırdı tekrar. "Ecem ses ver ne olur!"

"Ceeemmm..." diye inledi kız korkuyla.

Onun dehşete düşmüş sesini duymasıyla tüm dirayetini kaybeden Ecem, hıçkırıklarının içinden çaresizce "Seni... Seni sevmekten hiç va-vazgeçmedim..." diye feryat etti.

Boğazına yumrular dizilen Cem, kırasıya sıktığı dişlerini gevşetti. Kız soluk soluğa devam etti. "Yemin... Ye-yemin ederim... Be-bebek bizim bebeğimiz... İkimizin..."

Cem ellerini sıkıntıyla saçlarına daldırarak dudaklarını dişlerken, "Biliyorum bir tanem..." diye kaygıyla fısıldadı. Ve kulağını bir nesnenin şiddetle bir yere vurmasıyla oluşan gümbürtü sesi doldurdu. "Ecem!" Korkuyla çarpan kalbi bedenini delip çıkacakmış gibi kaburgalarını döverken, "Ecem! Ecem neredesin güzelim, yerini söyle?" diye yalvararak bağırmaya başladı. Acı yumrular genzini dolduruyordu.

Gözyaşları içinde arkasını dönen paniklemiş ve korkmuş Ecem, titrek bedenini düşmemek için sabitlemeye uğraşırken, kapının kırılmasını korku dolu gözlerle izledi.

"Cem..." diye bağırdı son bir çareyle. Can havliyle atıldı. "Cem kurtar beni... Ne olur kurtar bizi... Evindeyiz..."

Ve kapının girişinde sert suratıyla sinsice bakarak görünen zalim adam, birkaç uzun adımda yanına yaklaştı. Hiç düşünmeksizin yumruğunu genç kızın suratına savurdu.

Burnundan fışkıran kanlarla suratı yana kayan Ecem'in elinden düşen telefonu, yanındaki masanın kenarına gitti. Acıyla derin derin

solumaya çalışırken, yerdeki telefondan kulağına dolan ses panikle kükredi. Cem'in dehşet bir korkuyla haykırdığı sesi, "Ecem..." diye feryat ediyordu. "Ecem neredesin?"

Eli kolu bağlı halde sadece telefondan ses gelsin diye yakararak bağıran adamın yüreği yerinden sökülecek kadar hızlı atıyordu.

"Ecem... Ecem ne olur ses ver... Ecemmmmm!"

Çaresizlik ne kötüydü; nefesini orta yerden kesiyordu. Ona cevap veremeyen Ecem, kesik kesik soluyarak yerdeki telefona baktığında, burnundan sızan kan yanağını aşarak kulağına dolmaya başladı. Soluk alamıyordu omzuna vuran acıdan ve yuttuğu tozlardan sebep öksürmek istiyordu. Yere sert düştüğü için, kasıklarına giren kuvvetli sancıyla ise bir an nefesi kesilmiş, ellerini kasıklarının arasına yerleştirirken bacaklarını acılı inlemeleriyle karnına çekmişti.

Sadece bir an sonra "Cem..." diye gözyaşlarıyla haykırmak istedi ama sesi acısından sadece bir fısıltı kadar güçsüz çıktı. Gözleri etrafı seçemezken sürünerek telefona uzanmak istedi ama zalim bir adam, "Ecem..." diye haykıran acılı sesi ayağıyla keserek, telefonu ayağının topuğuyla kırmaya çalıştı. Ancak telefon ekranı kırılmasına rağmen, inatla çalışmaya devam ediyordu.

O tüyler ürperten acı seslerini duyduktan sonra, yerinden ok hızında fırlayan Cem, dehşet içinde ne ara yola düşmüştü de aracına atlamıştı, Rüzgâr hareket eden aracın kapısını açıp içine ne zaman binmişti, anlayamadılar. Sadece abisinin yanındaki sessiz varlığının destek olan yapısını hissediyordu, o kadar.

Oysa Ecem o anda ıslanmış korkak gözlerini yakararak yukarıya kaldırdığında, artık gördüğü bir insan bedeni fakat içinde yaşayan bir canavar suretiydi. Yalvarmalarının ve haykırmalarının ona ulaşmadığı bir zalimle savaşması da, ona yarar sağlamıyordu...

"Ben... Ben hamileyim..." dedi en sonunda ve acı içinde inleyerek. Belki vicdanına dokunurdu! Çaresizlik ne zordu, olmayacak umuda sarılıyordu. Adam sinsice dudaklarını kıvırıp küçümseyen bir bakış attı. Ecem pes etti, ondan insaf dilenmeyi bıraktı... Titreyen ellerini karnına sarmış, bebeğine zarar vereceği herhangi bir darbeden sakınıyordu kendini. Yapabildiği yalnızca buydu. Kalbi bu gerçekle yerinden sökülürken, acı bir dehşetle hıçkırdı...

"Bebeğim... Lütfen..."

"Benden değil..." dedi adam nefretle.

"O... O masum..." diye hıçkırdı çaresiz kadın.

"Söz dinlemedin..."

"Ö-özür dilerim... Özür dilerim bir daha yapmam..." dediğinde Ecem hıçkırıklarının kestiği sesiyle, yere kapaklanıp ağlamaya başladı ve eline değen şeyle bir an sustu. Terli saçlarının arasına saklanmış ıslak gözlerini eline çevirdiğinde, kapıdan kopan bir parça tahtanın bıçak keskinliğinde yerde yattığını gördü. Tam parmaklarının önünde duruyordu. Bir çıkış yolu arayarak dişlerini sıktı. Elini hareket ettirdi ve o parçayı hiç düşünmeden kavradı. Bir anlık gözlerini kapamanın ardından çaresizce adamın ayağına tüm gücü ile batırdı. Fakat adam hissizleşen ayağına sadece bakarak dişlerini sıktı ve iri iri olmuş uyuşuk gözbebekleriyle kıza vicdansızca bakarak, acı hissetmediğini öne sürdü. Uyuşukça başını yana yıktı. Bu hareketini onaylamaz bir halde cık cıklayarak başını iki yana salladı.

"Hiç uslanmayacaksın değil mi Ecem... Dinlemeyeceksin beni?"

Ecem korkuyla daha sesli ağlamaya başlayınca da, yana uzandı. Ecem'in gözleri irice açıldığında, titreyen dudakları daha yalvaramadan yanındaki kitaplığın sert dokusu adamın iri parmaklarıyla bütünleşmiş ve üzerine çoktan devrilmişti.

Karnını korumaya çalışan Ecem'in bedeni acıyla katılarak uyuşurken, üzerine saçılan kitaplardan ve raf parçalarından dolayı nefes alamıyordu. Ve canıyla savaşırken daha ne olduğunu anlayamadan, bir anda saçlarından çekilerek o harabenin içinden çıkarıldı. Yerlerde sürünen bedenini adamın elinden kurtaramayacak kadar aciz olmasına ağladı. Çünkü o anda sürünen bedeninin acısından başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Titreyen elleri, saçlarını kavrayan adamın ellerini uzaklaştırmak için bile savaşacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Ecem..." diye haykırdı bir saattir telefonda deliler gibi çırpınan Cem. Onun can acısıyla çığlık atan sesini duyduğundan beri, avaz avaz adını haykırıyordu. Ama ne kız, ne de o zalim adam ona aldırmadan konuşarak yüreğini yerinden sökmeye devam ediyordu.

Ecem onun sesini bile duymuyordu kendi acısından. "Ecemmmm ses ver..." diye yakardı telefondaki ses inleyerek.

"Ses ver Ecem..." dedi başında dikilen adam haince gülerek.

O anda konuşacak durumda olmadığından, sadece inleyerek soluk olmaya kendini odakladı Ecem. Toz içinde kaldığı için etraf, nefes alamıyor, ciğerleri patlayacak bir baskıyla beynini uyarıyordu. Yaşa-

mak için nefes almaya çalışıyor ama bedenine saplanan sağlam acılar bunu pek mümkün kılmıyordu. Öylesine panik olmuştu ki acıyla kasılan bedeni ve düşünceleri, sığlaşmış solukları gırtlağını yakarak dudaklarından dışarı salmıyordu.

"Ne diyorsun? Oyuna devam edelim mi?" dedi adam.

Endişeyle kabaran göğsü hızla inip çıkarken, şakağında açılan yaradan ve burnundan bulaşan kanla, yüzü kızıla dönen başını, korku içinde iki yana hızla çevirmeye başladı... Dehşet bir hızla yanaklarından süzülen kızıl gözyaşları görüş alanını zorlarken, konuşmak için araladığı dudakları titriyordu.

"Gel..." dedi adam bir kez daha.

"Yapamam..." dedi Ecem, dehşete kapılarak.

"Seviyorum kızım seni, anlasana..."

"Ben sevmiyorum, sen neden anlamıyorsun? Kocam var. Bebeğim olacak, ne olursun bırak gideyim..."

"Bana inat ettiğin için evlendin onunla... Sevmedin ki..."

"Sevdim... Ç'ok sevdim..." dedi Ecem hıçkırarak. "Bırak gide... yim."

Karşısındaki adam onun her isyan eden sesinde, biraz daha öfkelenerek saçlarına asılıyor, canını yakasıya yerlerde sürüklüyordu. Ecem acı içinde inleyerek bağırırken, çaresizce Allah'a yakarıyordu.

"Cem neredesin?" diye fısıldadığı anda ise trafiğin içinde sıkışıp kalan Cem çileden çıkmış, şiddetle direksiyonu yumrukluyordu. "Lanet piç! Bırak onu, bırak..." Çıldırmıştı. Çaresizlik onu tüketiyor, mantığını körleştiriyordu. Telefondan duyduğu sesler gözlerini kör ederken, yüreğindeki ağrıyı çoğaltıyordu. Canı bedenini terk ediyor, isyankâr kalbi göğsünü zorluyordu.

Rüzgâr kardeşinin direksiyonu kırasıya yumruklayan elini bileğinden yakalayarak, "Yeter... Yetişeceğiz..." dediğinde, birden yol ikiye açıldı ve Cem arabanın gazını öyle bir kökledi ki, arkasındaki insanlar korkuyla kornalarına asıldı.

O anda adamın ellerinde acı çeken Ecem, çaresizlik içinde başını iki yana sallayarak "Lütfen, bırak..." diye hıçkırarak ağlarken, karşısındaki gözü dönmüş adam "Benimle gel..." diye yalvardı bir daha. Başını yana yatırıp, ırmak seriliğinde yaş akıtan kızın gözlerine baktı.

"Bırak gideyim... Bebeğim var."

"Onu... Onu aldırırsın... Bizim yeni bebeklerimiz olur... Sana ben de bebek veririm... İkimizin olan bir bebek..." dediğinde delirerek, kızı omuzlarından tutup kaldırdı. Ecem'in ayakları yerle temas edince bacakları boşaldı ama düşmedi. Adam birden hiddetlenerek kızı çekiştirmeye başladı. "Artık inat etmeyi bırak."

Ecem gözü dönmüş adamın ona yapacaklarından korkup, genç adamı göğsünden ittirerek kaçmaya çalıştı ama buna izin vermedi pislik herif! Bir kez daha son kuvvetini kullanan Ecem, hırçınlaşarak onu ittirdiğinde, ayağı koltuğun kenarına takıldı. Adam öfkelendi. Kollarından tutarak kızı şiddetle silkerken tam anlamıyla bir şeytana dönüşmüştü. Çıldırmışçasına bağırarak, "Yeter artık geleceksin... Laf dinle!" diye kükrediğinde, sinirle kızı geriye doğru silkeledi ve tekrar sendeleyen Ecem yüzünden, bir an ellerinden kaydı incecik kolları.

Ecem'in boşlukta asılı kalan kolları, kuş kanadı hızıyla çırpınırken, son bir hamleyle öne doğru atılım yapmak istedi ama başaramadı. Sırtı sert bir şekilde metala vurdu. Açık Fransız penceresinin köşesine tutunmak istedi, bir an... sadece bir an elleri kapının kenarına tutunmak için savaştı ama olmadı. Tırnakları kırılarak yerinden sökülürken, ağrılar içinde sızlayan güçsüz bedeni, geriye doğru kaykıldı. İkinci katın kısa cam demirlerinden dışarıya doğru savrulurken, gözleri adamın donuk gözlerinde, sesi boşlukta asılı kalmış bir şekilde;

"Cem..." diye haykırarak, aşağıya süzüldü.

O anda acı bir firen sesi duyuldu apartmanın girişinde. Cem aracından delirmiş bir hızla fırladı ve serseme dönmüş bir halde direk apartmanın giriş kapısına yöneldi. O anda yere çarpan sert bir nesnenin sesiyle, kısacık bir an duralamıştı. Tüm araçların alarmları kıyamet günü sarsıntısıyla hep birden öterken, kocaman adamın ensesinden omuriliğine doğru soğuk bir ürperti yayıldı. Aldırmadı ve telaşla... Apartmanın giriş kapısına döndü yeniden.

Ta ki, Rüzgâr'ın ortalığı çınlatan acı haykırışlarını duyduğu ana kadar... O an, sanki yüreği atmayı kesti. Omuzlarından aşağıya garip bir ürperti çekildi. Ağır bir tutumla arkasını döndüğünde, Rüzgâr araçtan çıkmış bağırarak otoparkın biraz ilerisindeki boş alana tüm hızıyla koşuyordu. Gözleri bir an kararsa da, tuttu kendini bayılmadı Cem ve gördüğü unutulmaz görüntüyle, nefes almayı unuttu.

Ecem'in bir kolu ters dönmüş halde, yüzükoyun asfaltın üzerinde cansız bedeniyle yatıyordu ve ıslak yaşlarla parlayan çaresiz, korku

dolu güzel gözleri, dosdoğru yakararak gözlerine bakarken, Cem taş kesiyordu. Ağzından kan sızan dudaklarından soluk alamadığı için, kendini zorladığı her hareketinde, ciğeri hareketleniyor ve ağzından etrafa kanlar saçılıyordu.

Cem'in bedenindeki dirayet tükenirken ne nefes alabiliyor, ne yerinden kıpırdayabiliyordu. Sanki yer yarılmış, gök kubbe başına çökmüş, bütün kâinat üzerine devrilmişti. Alaca kıyamet kopmuştu, ya da iri bir kılıç keskin yapısıyla onu ortadan ikiye ayırmıştı. Hani iki kolundan ve başından tutup koparsalar bedenini bu kadar canı yanmazdı. Bu sancıyı hissetmezdi. Adeta bedenindeki tüm azaları koparılmış, acı içinde inleyerek soluk almaya çalışıyordu. Kaburgalarının ortasından yarılıyordu bedeni ve bütün uzuvları yok olmuş gibi hiçbirini hissetmiyordu. Gözleri donmuş, bakışları hissizleşmiş ve dizleri kökünden kırılmıştı. Gözleri kapanırken yüzüne akın eden yaşlar, içindeki vicdan azabı ve kalbindeki amansız sızı... Bir alev topunun ortasına atılmış cayır cayır yanıyordu Cem...

Yeri göğü inleten bir çığlık atmak isterken sesi boğulmuş, boğazı sıkılıyor gibi ağrıyordu. Ve gözlerinin önünde dokunmaya kıyamadığı tepkisiz yatan Ecem'i, cadısı, karısı, aşkı, ufaklığı... Sevgilisi, her şeyi... Ölmek... Ölmek işte tam da buydu.

Hıçkırıkları boğazını tıkarken, gözlerinden yuvarlanan yaşların arasından kesik kesik mırıldandı; "Eceeem."

Sonrası pişmanlıktı, sonrası ölümdü, karanlıktı... Sonrası berbat bir çukurdu...

Her şeyden habersiz Esme eli karnında, gözleri camda, dili duada kardeşinin bulunacağı günü bekliyor ve deli gibi ağlamasına mani olamıyordu. Onu bulacakları anın umudu ile çırpınan kalbine keskin bir bıçak saplanınca olduğu yerden acıyla irkildi. Birden camın önünden kalkarak eli ile acıyan sinesini döverek ağlamaya başladı. İçine yerleşen his miydi yoksa aklında kurduğu düşünceler mi bilinmez, Esme sanki kızgın yağlar ortasında kavrularak can veriyor gibi bir hissin pençesinde çırpınıyordu.

Peri babasına kahve yapmış götürürken birden elindeki tepsi yere yuvarlandı. Ansızın böğrüne çöken hisle tepsinin ve kırılıp etrafa saçılan fincanların arasında yere oturdu. Bacakları tutmuyor, güzel gözleri kararıyordu. Birdenbire gözlerinden akan yaşlar neydi bilmiyordu ama içi doğranıyor gibi acıyordu.

Ağır ölüm gibi bir uykusuna dalan Nebahat Hanım'ın acı çığlıkları ile yankılanıp ev. Rüyasında gördüğü dehşet verici bir kuyu ve kuyunun dibindeki Ecem ile yattığı yerden sıçrayarak kalkan kadın, feryat figan merdivenleri inerken yuvarlanmaktan ramak kala kurtuldu.

Bu yokuluşun kucağına düşen Ecem... Çocukluğu, büyüdüğü ev, koşup oynadığı bahçe... ablası, yengesi, abisi, annesi ve babası... etrafındaki ağaçlar ve dahi kuşlar...

Çığlık çığlığa bağıran doğanın eteğinde cayır cayır yanan bir ev...

Cehennemin ortasında kalmış, sebebini henüz bilmeyen perişan bir aile, içlerine düşen sönmeyen ateş...

Hayat insana itinayla öğretirdi. Yapmaması gereken şeyleri bilerek yaptığın zaman ödeyeceğin bedellerin faturasını taşıyamazdı insan bedeni. Ciaflet insanı öldüren bir silahsa... şimdi şakağına dayanan namlu onu öldürmeden en ağır işkenceleri sunuyordu. Gözlerinin önünde kıyamete uğramış dünyası gibi eriyen can, Ecem'in değil sanki kendi içinin canıydı...

En çok korktuğu, en çok kahrolduğu ve bir gün gerçekleşmesinden ölesiye korktuğu ne varsa gerçek oluyordu. Kalbi donup kaldı. Yaşadıkları film şeridi hızında gözlerinin önünden geçerken, sadece yerinden acı bir haykırışla fırlamış "Ecem..." diye yere sertçe diz çökmüştü. Titreyen elleriyle sevdiği kadının yanaklarını okşamaya başladığında ise bilinçsizce ağlamaya başladı.

Gözü dönmüş halde sürekli etrafına bakarak haykıran Rüzgâr, nefessiz kalarak hem telefonla konuşuyor, hem baldızının başında aklını kaybetmiş gibi ağlayarak duran kardeşine bakarak, "Cem, kıpırdatma..." diye bağırarak direktifler veriyordu.

Cem titreyen ellerini karısının kanla kaplanmış yanağına korkarak dokundurduğunda, bedenini elektrik çarpmış gibi irkildi.

"Ecem..." dediğinde dudaklarından dökülen sesi, fısıltıdan hallice idi. Güzel yeşil gözlerinden iri iri yaşlar kandamlası gibi süzülerek, karısının donuklaşan yüzünü yıkıyordu.

Ecem hâlâ tepkisiz ölü gibi yatarken kıpırdamıyordu.

Cem ona yalvarırken, acı çekerek birkaç saniyeliğine sımsıkı kapattığı gözlerini açtı ve bakışları karısının bükülmüş bacaklarına kaydı. Yere doğu süzülen kızıllık hiç yavaş değildi. Zehirden bir nehir belinden aşağısını sarıyor ve o kanların etrafa her yayılmasında, Ecem'in bedeninden hayat biraz daha çekiliyordu.

"Ecem..."

"C-ce..." dedi Ecem öksürükten kesilen nefesleriyle, son bir gayretle. Şükürler olsun ölmemiş, hâlâ yaşıyordu. Hissizleşmiş bedeni ve benliği, her saniye biraz daha fazla uyuşurken, görüş alanı kör oluyormuşçasına kararda ve kendinden geçerek yeniden gözlerini kapattı. Bayılmış mıydı yoksa ölmüş müydü belli değildi. Cem yeniden "Eceemmm, konuş lütfen," diye haykırınca usulca aralandı gözleri.

Kısık sesiyle, "B-biz..." Nefeslenmek için dişlerini sıkıp, kurumuş dudaklarını yaladı ve yine öksürürken kan kustu.

"Be-bek biz..."

"Biliyorum aşkım, biliyorum... Bizim..."

Ve artık dünyayı zindan körlüğünde gören Ecem, bedenindeki acı kalkınca, titrek dudaklarıyla burukça gülümsedi. Sanki artık huzur bulan vücudu üşümüyor, acımıyor ve usulca yerden havalanıyordu. Son kez yutkunduğunda, gözkapakları, görmeyen baygın gözlerinin üzerine hantalca kapandı. Cem çaresizce yanaklarını sarsarak adını haykırırken, genç kızın beden fonksiyonları artık ona cevap vermiyordu.

Bu kadar mıydı hayat denen kısa yol?

Ve bu kadar mıydı sevdalının sevgiye biçtiği değer?

Hor kullanmak, kırmak ve tek bir sözüyle yerle bir ederek sonsuz bir acıya savurmak mıydı?

"Eceeeemm..."

Nefessiz kalan Cem, ter su içinde uyandığı kâbusuyla, soluk soluğa azap çekiyordu. Yine koltuğun tepesinde uyuya kalmış ve yine aklını başından alan o zalim rüyalardan birini görmüştü. Gözlerini ne zaman kapatsa karısını ya bir yerden düşerken, ya da bir öldürücü

aletlerle vurulurken görüyordu ve bu rüyalar o kadar gerçekmiş gibi oluyordu ki; Esme'nin ağıtları, Peri'nin ve annesinin figanları da eşlik ettiğinde öleceğini sanarak bağırıp çığlık çığlığa uyanıyordu. Adam her uyandığında rüyalarının etkisinden çıkamıyor, iyice psikolojisi bozuluyordu.

Vicdan ne derin kuyuydu, içine düşen kayboluyordu.

Neydi şimdi bu? Başına bir hal mi gelmişti? Canı mı yanıyordu? Aç mıydı? Susuz muydu? Eziyet mi çekiyordu? Başından aşağıya kaynar sular boşalıyor gibi huzursuzdu. Ecem'i nerede ve ne haldeydi?

Belki de içine sinmişti genç kadının yürek feryadı...

Tam da o sıralarda kollarından sürükleyerek içeriye ittirdiği kızın, kendine gelmesi için biraz bekledi kapıkulu. Tıpkı patronun emrettiği gibi kapının önünde durdu ve odanın ortasında duran beti benzi atmış, bacakları ve kolları her düştüğünde biraz daha yüzülmüş, genç kızın nefeslerinin toparlanmasını sabırla bekledi! Artık iyice güçten kesilmiş olmalıydı ki, haykırıp başını şişirmiyor, kapıyı yumruklayıp canını sıkmıyordu.

"Senin iyiliğin için söylüyorum; bir daha kaçmaya kalkarsan, bu kez o kadar nazik olmam."

Gözlerinde korku barındıran Ecem'in nefesi bile çaresizce titriyordu. "Bu daha ne kadar sürecek? Kimsiniz siz?" diye sordu endişeyle.

"Kim olduğumuzu öğrenince ne yapacaksın? Uslu dur kadın, yoksa hamile falan demem yersin köteği."

İşaret parmağını sallayan azmanın, sanki merhameti vardı. Susup, derin bir nefes alarak devam etti. "Şimdi yerine geç ve patron gelene kadar o çok çalışan çeneni kapalı tut."

Kapıyı sertçe çeken adam kızın korkuyla yerinden irkilmesini sağlarken kilitlemeyi de ihmal etmedi. İki gündür ona dünyayı zindan eden bu kapıkullarından biri olan, iri yarı adamın ayak sesleri uzaklaşınca, Ecem yaylı yatağın üstüne çökerek ıslak gözlerini kapattı.

Günlerdir bilmediği bir odanın içinde ve otel rahatlığında hapis tutuluyordu. Ne için, kim için kaçırıldığını dahi bilmiyordu. Şiddet uygulamıyorlardı belki, ama manevi şiddet onun gözünü korkutuyordu. Zaten Ecem de mantıksız değildi; bebeğine zarar verecek her türlü

eylemden kaçmıyor, uslu uslu duruyor –tabii arada yakaladığı kaçma şansını yok saymayarak- onların dediğini yapıyor, sessiz oluyordu.

Gözyaşlarının akmasına engel olmak istiyordu. Çünkü biliyordu, Cem çoktan pişman olmuş ve peşine düşmüştü. Gözlerini sımsıkı kapatıp, dilinden yuvarlanan dualara sığınmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Gözkapağı her gözlerinin üzerine devrildiğinde, kalbinin derinliklerinde hâlâ var olan aşkı ona gülümsüyor ve kısık sesiyle, "Seni asla bırakmam cadı." diyordu. Sonra, onun büyük bir hiddetle ihanetini savunup yalan söylediğini düşündüğü anlar gözlerinin önüne gelince yüreği daralıyordu. Fotoğrafları yüzüne fırlatan kocasının hayal kırıklığıyla kendisine bakışını hatırladı. O inançsız gözlerde ölüm vardı. Yıkılmışlık, kahroluş ve çaresizlik... Gözleri onu ilk defa böyle yıkılmış ve ölüme susamış olarak görmüştü.

Karnı acı içinde kasılan Ecem, güçlükle yutkundu ve gözünün kıyısında birikmiş olan yaşı parmaklarının ucuyla sildi. İçi parçalanıyordu. Midesi yine açlıkla sızlanınca, elini karnına sararak yatağın üzerine uzandı. Bakışları komodinin üstünde duran yiyecek öbeğine kaydı. İnat etmiş ve onların verdiği hiçbir şeyi yememişti. Su bile içmediğinden ağzı kuruyup yapışmış, dudakları çatlamıştı. Tuvalet bahanesiyle ancak lavaboya gittiğinde musluktaki suyu içerek ve içeri gitmeden evvel korumanın yiyeceğini aşırıp yiyerek hayatta kalmaya çalışıyordu.

Yanağından yaşlar süzülürken, hayalinde yeniden kocasının yüzü canlandı. Teyzesinin yanına gittikleri zamanı hatırladı.

En mutlu olduğu anları düşünmek insanı hayatta tutan bir bahaneydi.

Genç adam gevşeyip gülümsediğinde, sert hatlı yüzünde hayatta hakkı olan ve mutluluğu talep eden bir erkek çocuğu ifadesi beliriyordu. Yeşil gözleri ona sataşıp haylazca ışıldadığında, Ecem onunla oyuncağını bulmuş çocuk coşkusuyla oynamak istiyordu. Sonra kapıyı yüzüne vururkenki bakışları takıldı zihnine -öfke saçan, suçlayan, buz tutun bakışları... Sonra yine balayı güzelliğinde geçen o günler canlandı aklında. Onu kaybetmekle her sınandığında, kulaklarında sadece onun "Sev beni Ecem, sakın sen de gitme!" diye korkuyla boğulan ve endişeyle buyurgan olan sesi çınlıyordu. Onun sıcaklığını andığı an, sevmediğine dair bütün kuşkuları silinip süpürülüyordu.

Ecem uzandığı yataktan doğrulup yavaşça ayağa kalktı. Rengi hâlâ ölü kadar sarıydı ama kararını vermişti; adamları artık kızdırmayarak, sularına gidip bir çıkış yolu arayacaktı. Sonra kurtulursa neler olacağını düşündü. Ona bebeği söylemesinin erteleme nedenini bile açıklayamayacak, Cem onu asla affetmeyecekti. Ecem, sevdiği erkeği sonsuza dek kaybetmişti. Yine ayak seslerinin yaklaştığını duyunca yatağa dönüp, uslu bir şekilde oturdu ve panikle atan kalbine inat sakince kapının açılmasını bekledi. Kapıyı açan ve hiç merhameti olmayan, yüzünü ilk defa uyandığında gördüğü ve bir daha görmek istemediği koruma içeri girerek, tok ve kaba sesiyle tüm hücrelerini sarstı.

"Hadi, gidiyoruz."

Kız daha yerinen kıpırdayamadan koluna yapışarak kabaca çekiştirmeye başladı. Ecem titreyen bacakları ve fısıltıdan dönmeyen diliyle, "Ne...nereye?" diye kekeledi.

Adam dişlerini gıcırdatarak soğuk sesiyle "Cehenneme bebeğim, şeytan seni çağırdı." diyerek ona bakıp pis pis sırıttı.

Cem gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamayınca aldığı kararla yola düşerken, kalbi sabırsızlıkla çırpınıyordu. Belki bir ihtimal, beki de saçmalıktı yaptığı ama içinden bir ses bunu yapması gerektiğini söylüyordu.

Çaresizlik içinde telefona uzandı. "Abi, ben dağ evine gidiyorum." dedi tek kelime etmesine izin vermeden. Nasıl aklına gelmemişti? Nasıl atlamıştı bu ayrıntıyı? Bir de akıllı diye geçinirdi ama anlaşılan o ki mantıktan eser kalmamıştı. Oysa düşmanını arayacağı yer burnunun dibi olmalıydı. Onu uzaklarda neden arıyordu ki, kendi çevresine de bakmalıydı. Belki bu rüya, belki de bu bir işaretti. İçinden bir ses hızlanmasını ve hatta telaşlanmasını sayıklayıp duruyordu.

Cem ölüm uykularının hayalini kurarken, o sıralarda tam bir harp yaşanıyordu dağ evinin içinde.

Ecem eline aldığı tabağı öne doğru savurdu haykırarak. "Manyak... Bırak beni yoksa seni... Seni duvara çakarım. Hem de sinek gibi."

"Aşkım yeter artık hırçınlıkların. Eline ne alsan kafama fırlatı-

yorsun. Şiddet eylemi mi var sen de?" Dediğinde, kızın içindeki ses çığlık çığlığa kulağına yansıdı. ***"Karım tam bir şiddet eğilimi içinde."*** Hem de kaç defa demişti bunu Cem, ona yastık fırlatırken. Gözleri dolmaya, burnunun direği özlemiyle sızlamaya başladı. *Neredesin be adam? Özledim seni!*

Gözlerindeki nemi gizlemeye çalışarak "Eğer bana bir adım daha yaklaşırsan, seni doğrarım..." diye tehdit savurdu tekrar. Sonra plastik bıçağa ve çatala baktı, ne ironi.

"Tamam bir tanem. Zaten yaklaşmıyorum ki, bak uzaktayım." dedi adam, kafayı sıyırmıştı. "Bak bebeğimize bir şey olacak. Dur artık."

"Ulan akıl fukarası, bebek senin değil ne saçmalıyorsun günlerdir!"

Eline geçirdiği ayakkabıyı adamın kafasına fırlattı ama Kahraman eğilince, ayakkabı duvarda şaklayıp yere düştü.

"Bizim bebeğimiz."

"Kiminle yaptığımı benden iyi mi bileceksin?" dedi kız masaya uzanıp bu defa da bardağı kafasına fırlatırken. "Ben onu kocamla yaptım lan, salak!" Ah lanet olsun, onu nasıl ve ne zaman yaptığını bilmiyordu ama kimden yaptığını kimse unutturamazdı ona. Ecem, bir tek Cem denen o dallamanın çocuğunu doğururdu.

"Bir tanem, bak hırçınlığını bırak konuşalım."

Kahraman'ın ona getirdiğinde mecburiyetten giydiği ayakkabılardan vazgeçmek gibi bir lüksü yoktu. Zira Cem onu evden kovduğu gün ayağında ayakkabısının bir teki olmadığı için toprak yolda bir ayağı yalınayak yürümüştü ve bu sebepten ayaklarının altı çok ağrıyor ve yaraları acıyordu. Bu anı düşününce içine bir acı saplandı. Diğer ayakkabısını da adama atan Ecem "Ver ayakkabılarımı?" diye emretti asabiyetle.

Kahraman tırsak bir hareketle ayakkabıya uzandı, "Ama yeniden atmayacaksın." diye sordu tereddüt ederek. Elindeki plastik çatalı indirdi ve başını yana kırdı Ecem masumca. "Tamam..." dedi itaatle. Adam rahatlayarak omuzlarını düşürdüğünde, kafasının hemen yanından uçan çatalla irkilirken "Ama bana bir daha dokunmaya kalkarsan seni deşerim!" diye haykırdı kız.

"Sadece sarılıyordum."

"Sarılamazsın. Bana kocamdan başka kimse sarılamaz."

"Ecem artık sabrımı zorluyorsun. Bak sabredip seni kazanayım derken keçileri kaçıracağım." dedi hiddetle gözleri seğiren ve cidden çileden çıkan adam. "Bak ılımlı olayım, canını yakmayayım, biraz uysal davranasın diye çabalıyorum ama yok. Lanet olasıca, senin kocan artık benim."

"Hadi be oradan! Sen, benim kocamın tırnağı bile olamazsın. Onu asla boşamayacağım."

"Elinde boşanma kâğıtlarıyla park köşelerinde derbeder olmuş geziyordun. Bana âşık olmasan yapmazdın bunu. Gururu bırak artık, hadi affet."

"Tabi, aşkından kendimi dağlara vurdum, sonra meydanın birinde ateşe verdim. Lan salak... Sabahtan beri ne anlatıyorum! Sana âşık falan olmadım hiç, ben hep kocamı sevdim. Çocukken de onu sevdim, kadınken de. Ondan kurtulduğumu sandığımda bile onu sevmekten vazgeçmemişim, sonradan anladım. Sen beni aldattığında... Bak iyi bir şey yapıp beni boynuzlamasaydın bunu anlayamayacaktım. Belki acı vericiydi ama iyi oldu, gerçek yüzünü gördüm."

Artık iyi olmaktan sıkılan Kahraman, üzerine doğru tehditkâr bir adım atınca, Ecem kaçacak yer aradı ama bulamadı. Onu esir alan adamlar dün sabah ona teslim etmişlerdi Ecem'i. Kahraman salağı sonunda ortaya çıkmış ve Ecem kim için kaçırıldığını öğrenmişti. Ama bu adam diğer kötülerden daha tehlikeliydi çünkü niyeti bozmuştu. Değil onunla bir gece, bir saat daha kalırsa üzerine uçmasından, sapık emellerini teniyle buluşturmasından ödü kopuyordu. Bakışları önce yatağın üzerine, sonra masaya ve en sonunda açık cama çevrildi. Elindeki bardağı adama bir silah cesaretinde doğrulttu. "Üzerime gelmeyi kes, yoksa pekmezini akıtırım." dediğinde hiddetle, Kahraman sinsice gülümsedi.

"O sana değer verseydi gecenin bir yarısı evden kovmazdı."

"Bu konu karıyla koca arasında, sen giremezsin."

"O seni benim kadar sevmiyor, sevse gözünden sakınır, sokağa atmazdı." Ecem sinirle karışık güldü. Kendisinin bu hale gelmesine sanki o sebep olmamış gibi bir de kocasını suçluyordu.

"Cezasız kalacağını sanma!" dedi dişlerinin arasından hafifçe gülerek.

Böyle bir yılandan zehir olup akan sözlerin ne yazık ki hepsi geçti. Bütün bunlara Kahraman sebep olmuş bile olsa Cem bu kadar kolay inanmamalıydı. Bu kadar kolay vazgeçmemeliydi onlara olan inancından. Oysa doğrular ne kadar da can yakıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim, sen de bana tatlım. Şimdi otur, adam akıllı konuşup bir çözüm sürecine girelim."

"Ne süreci be, sen burayı devlet dairesi mi sandın? Açık oturum mu yapıyoruz? Benim gireceğim tek süreç senin derini yüzerken kurbanlık koyun misali ayaklarından aşağıya sallandırmak olacak. Bırak beni gideyim. Vallahi kocam seni bulursa elimde ölmediğin için çok pişman olursun."

"Kocan seni asla bulamaz. Salak her yeri arıyor ama burnunun dibine bakmayı akıl edemiyor. Annem hasta olduğu için hemen yanına gelemedim, yoksa şimdiye yurt dışına çıkmış olacaktık. Seni asla bulamayacak, bulmasına izin de vermeyeceğim. Eskisi gibi olacağız, sevmesini öğreneceksin yeniden söz." diyen kibirli Kahraman öne doğru bir adım daha atınca, Ecem panikledi. Ona dokunmasına dayanamaz, intihar ederdi. Korkuyla elindeki bardağı adama fırlattı. Kahraman kolunu yüzüne kamufle edip kendini korurken, kırılan bardağın sesinden daha hızlı hareket eden kız çoktan cama tünemişti. Kahraman camda asılı duran kıza korkuyla bakıp yutkunurken "Ecem..." dedi yutkunarak. "Sana zarar vermeyeceğimi daha kaç kere söyleyeceğim. Eskisi gibi olmamızı istiyorum, beni sevdiğin günleri özlüyorum. Benim için kimse senin kadar çabalamadı, sevmedi, değer vermedi. Lütfen sakinleş. Ben Cem değilim seni üzmem. Bak o cani babamı öldürdü, ailemin dağılmasına sebep oldu, seni elimden aldı ve şimdi sevdiğime zarar veriyor. Yapma bir tanem, kıyma bize."

"Uzak dur benden. Eskisi gibi olamayız diyorum, anlasana ya. Ben evliyim ve kocamı çok seviyorum."

Dili cesur, kalbi korkudan titreyen kız yaralı elleriyle cama asılıp, ayağını mermere basarak diğer uca gitmeye çalışarak cesaret topladı.

"Yaklaşırsan, düşerim... Belki de atlarım. Bilirsin yaparım, şakam yoktur."

Kahraman daha dün adamın eline bıçağı acımasızca saplayan ve tehdidini yaptığına bir an bile pişman olmayan kızın, psikopat yanını keşfettiğinden beri suyuna gidiyordu. Cem'in yanında dura dura kızın huyu suyu değişmiş, o da manyak olmuştu. Bu yüzden uysal adam

oyununa devam etti ama için için de sıkılmaya başlamıştı. Onu şimdi, hemen altında zevk çığlıkları atarken görmek istiyordu. İlk başlarda aşkla başladığı eyleme, intikam hissi sinsi bir yılan zehri hızında karıştı. Başlarda Ecem içindi tüm savaşı ama ne zaman düğün gecesi oldu, işte gerçeği anlamıştı. Cem onu kinlendirmeseydi bugün intikam almak için savaş vermeyecekti. O adamın karısını altında zevkle inlettiğini dünya âleme gösterip, babasının intikamını, kırılan gururunun acısını almazsa şerefsizdi(!) Ve bunu yaparken en azından bir ödülü olacaktı, Ecem yeniden onunla kalacaktı.

Babasının intikamını ondan alacak, karısını yatağında her düşündüğünde inim inim inleyecek, mahvedecekti onu.

Onun hadsiz, sapık, iğrenç planlarından habersiz olan Ecem güçlükle tutan elleriyle cama sıkıca tutunurken, bakışlarını bir an aşağıya çevirince, gözlerini kapatıp korkuyla tısladı. Bedeni zangır zangır titremeye başladı. Yer resmen alçalıp yükselmişti. Bu sahneyi hatırlıyordu. Yine böyle bu cama tünemişti ve aşağıdan hain kocası "Ecem, lanet olsun düşeceksin." diye tok sesiyle kemiklerini titretircesine bağırmıştı. Yok, öyle dememişti: *'Lanet olsun, eğer düştüğünde ölmezsen kafanı ben kırarım'* demişti. Hayallerine bile darbe yapıyordu zalim öküz, romantik repliklerini kabaca değiştiriyordu. Kabadayı.

"Cem, eğer bu olay sona erdiğinde bulursan beni... tüm algılarına operasyon yapıp, pişmanlık yasasında boğmazsam seni..."

"Ecem..." dedi yine o ses, gök mü gürlemişti?

"Kapa çeneni, düşünmeme engel oluyorsun." dedi kız kulağında çınlayan hayali kocasına. Alnından süzülen ter damlası kirpiklerine damladı. Bir adım daha attığında yine o sesi duydu. "Ecem lütfen dur artık, kıpırdama... Düşeceksin."

"Kıpırdamazsam nasıl hareke..." Derince soluk aldı. Bacakları zor tutuyor, karnı kasılıyordu.

Ve ağzında lafları donan Ecem, bu sefer gözlerini ciddi bir korkuyla kapattı. "Allah'ım bana kafayı yediğimi söyleme. Kurban olurum şizofren olduğumu söyleme. Hayallerinden sonra sanrılarını da işitmeye başladım. Kocam konuşmasın artık benimle."

"Ecem ne saçmalıyorsun, hayal değil, benim..."

"Sen sus... Allah ile kul arasına girme!"

Ecem homur homur ağzının içinde söylenerek bir adım daha attı

ve gerçeği anlayınca durup, şaşkın ve ıslak bakışlarını aşağıya çevirerek, "Ceeem..." diye cırladı.

"Sevgilim... Sakin ol."

Sevgilim mi? Çüşş!

İrkilen Ecem korkuyla bakışlarını camdan içeri çevirdi. Kahraman her an üzerine atlayacak sinsi bir yılan kıvraklığında zaman kolluyordu. "Uzak dur..." diye korkuyla bağırdı Kahraman'a. Gözlerini sımsıkı kapatarak "Şimdi geçecek. Hayal o hayal, valla gözlerini açınca kaybolacak salak şey. Bir, iki..." diye kendini telkin etti.

Terler yüzünden akarken kırpıştırdığı gözleri tekrar aşağıya eğildi. Gördüğü kişiyle bir an tüm dirayetiyle ittirdi. Karnına şiddetli bir kramp girerken, cansızlaşan elleri ve acıyan ayakları hafifleyince sarsıldı. Bir örümcek olup düz duvara sarılarak, kendini toparlamaya çalışırken, "Dikkat etsene kadın, düşeceksin!" diye gürleyen adamın tok sesiyle kendine geldi. Cem soluksuz şekilde sanki düşerse onu tutacakmış gibi kollarını açmış, "Şimdi yukarı geliyorum, dayan." diye yalvarıyordu. Tam o anda bir boşluk bulup camda beliren Kahraman, edepsizce küfrederken, Cem'in sesini duyduğu için de panikleyerek, bir an ne yana döneceğini şaşırdı. Camdan kafasını uzatıp kızı yakalamaya çalışarak, "Sevgilim, bana elini ver, düşüp ölmeni istemiyorum." dedi elini uzatırken.

Ona tekme atan Ecem, adamın zangırdayan eline öfkeyle baktı. "Sana teslim olacağıma, gururumla birlikte aşağı atlarım daha iyi. Mutluluğumu içen sülük, uzak dur benden." diye çemkirdi. Ve o anda Kahraman yakasından çekiştirilerek içeri kabaca sokuldu. Küfreden kocası adamın tepesine Azrail olup çullanmışa benziyordu. Ecem göremiyordu içeride neler olduğunu ama Cem'in "Şerefsiz, benim karımı nasıl kaçırırsın?" diye kükrediğini ve arkasından yumruğa benzer bir sese, kemiklerin kırılma sesinin eklendiğini, duyabiliyordu. Ecem korkuyla solurken, artık uyuşan parmaklarında güç kalmadığı için duvarın çıkıntılarından güç almakta zorlandı.

"Ceeem..." diye bağırdı dehşet bir korkuyla. "Düşüyorum!"

"Sabret..." dedi içerinden gelen boğuk ses ve onu bir yumruk sesi izledi. Cem mi dayak yiyordu yoksa Kahraman mı seçemedi ama son yumruk sesi Kahraman'ın artık helvasının yenmeye hazır olduğunu düşünmesini de engelleyemedi. Malum kocasındaki o kas kütlesi ve o kum torbası aşkı varken yenilmesi hayal bile olamazdı. Garip bir

gurur duygusuna kapıldı kocasıyla, sonra da bu gurur hemen bertaraf olup vicdan diyarına yelken açtı. Yanağına korkuyla yaşlar sıralanırken, titremesi daha da artarak gücünü tüketti.

"Cem..." dedi acı içinde çırpınırken. Islak gözlerini sıkıca kapatırken, "Tamam bebeğim, öküz baban bizi kurtaracak." dedi içli bir hıçkırıkla. Parmaklarının acısı gücünü uyuşturuyordu ki, tam o anda nihayet Cem belirdi camda. Üstü başı dağılmış, yüzü çökmüş ve kaç günlük olduğu belli olmayan sakalıyla tam bir dağ ayısına dönmüştü. Zaten ayıydı ama şimdi bu hali tam olarak tescillenmişti. Bu adam onun yakışıklı kocasını yiyen ayı olmalıydı, keza onun kocası jilet kadar keskindi. Tek şerit ütü yapılan takım elbiseleri olmadan tuvalete bile gitmezdi.

Çaresizce alnındaki terleri koluna silen Cem, servis tabağı büyüklüğündeki elini karısına uzattı. "Hadi, bana elini ver..."

Kız kendisine uzanan kocasının kanlı ellerine bakınca içi kalkarak inledi. Bunu fark eden Cem telaşla elini üzerine silerek temizledi ve hızla bir daha uzattı. "Hadi ver elini..."

Kırgınca bakan gözlerini adamın boşlukta titreyen iri eline çevirip "Bir daha mı?" dedi üzülerek. "Düşmeyi tercih ederim, asla tutmam elini." O kahrolası çenesini gururla havaya kaldırdı. Ne kadar inat edebilirse o kadarı kardı.

"Ecem lütfen... Şimdi gururun sırası değil. Düşeceksin..." dedi adam çaresizce ısrar ederek. Endişeden sesi katılmıştı.

"Sana ne bundan, düşen benim. Sanki çok umurundayım. Kaç gündür yokum, beni bulmaya, kurtarmaya bile gelmedin. Ölürüm işte, kurtulursun. İstediğin bu değil miydi?" dedi kız hıçkırıkla dudaklarını bükerken... Kırgındı, kızgındı ve manyak tutkusuyla ona muhtaçtı.

"Umurumda sevgilim, lütfen elini ver. Sen ölürsen ben de ölürüm."

"Nah ölürsün, öldüm diye parti bile düzenlersin. Şimdi, kaç gündür o adamla bir evde tek kaldığım için namussuzlukla suçlayacaksın. Belki hayal kırıklığı olacak ama kimse bana elini sürmedi, yani başın yere eğilmedi, namusun tastamam."

Kendisine isyanla bakan Cem'in derin bir nefes aldığını gören kız, adamın bunu çoktan düşündüğünü anlayınca "Hepsiyle yattığımı düşündün, öyle değil mi?" diye düşüncesini teyit etmeye çalıştı. Sesindeki suçlama çok acılıydı. "Allah'ım, birinin gerçekten bana do-

kunduğunu düşündün, dokunduğunu ve benim hâlâ hayatta kaldığımı. Kendimi öldürmediğimi düşündün."

"Ecem saçmalamayı kes."

"Hatta belki de ırzıma geçtiklerinde zevk aldığımı bile düşündün, değil mi?"

"Kadın sus artık!" diye gürlediğinde, kızın bedeni sallanınca sesinin tonunu ayarladı. "Lütfen meleğim, şimdi elini ver bana. Bunları daha sonra konuşacağız."

"Hepsiyle birlikte oldum, hem de isteyerek. Arsız bir yosmayım! Baştan çıkardım onları, zorla ırzlarına geçtim adamların, nasılsa ahlaksız kadının tekiyim. İşte böyle haysiyetsizim. Defol."

Cem derin bir iç çekip güçlü bir of bıraktı. "Dilin kopsun cadı..."

"Senin anlayışsız koca kafan yerinde kalsın, benim haklı dilim kopsun öyle mi?"

Cem ona yaklaşırken yüzünü inceledi ve Ecem'in sözlerini işitti. "Yaklaşma." Daha az kararlı olan bir adam, onun dediğini yapardı. Ama Cem, onun istediği gibi bırakıp gidemezdi. Ecem Sancaktar, daha önce hiçbir kadının yapmadığını yapmış, onun içine işlemişti ve Ecem Aydınoğlu olduğunda onu koruyamamıştı. Cehennemi yaşamış olsa da, hâlâ inatçı ve gururluydu. Cem'in bir zamanlar şımarıklık olduğunu zannettiği hareketleri, çok daha derin ve güçlü bir karakter özelliğine dönüşmüştü. Ecem tanıdığı tüm kadınlardan çok daha gururluydu.

"Gitsene..."

Sinir ve hırs kızın tüm bedeninden dalga dalga yayılsa da pes etmeyen adam, "Ecem saçmalamayı kes..." diye bağırdı. Ecem'se kararlıydı. Korkuyla titreyen bedenine rağmen gururuyla kocasından uzaklaşmaya çalışıyordu. Adam sakin olmaya çalışarak sesini ayarlayıp "Sadece seni kaybetmekten korktum, hiçbir şey düşünmedim. Yemin ederim." diye açıklamaya çalıştı.

İnanmak istiyordu ama ondaki erkeklik gururunun bu kadar hafife alınmayacağını bildiğinden inanmıyordu. Kim bilir ne felaket senaryoları yazmıştı ardından! Belki de bile isteye Kahraman'a kaçtığını dahi düşünmüş, o kadar zaman bu yüzden arayıp sormamıştı. Ecem de, Cem'den çok farklı değildi. O da kendi aklında kurduklarının kölesiydi ve inadını besleyen gururu sayesinde iyice keçileşmişti.

"Git buradan..." dedi gözlerini yana çevirerek.

Onu tavuk gibi gırtlaklarken umurunda değildi. Don paça sokağa atarken, ahlakını sorgularken, onurunu, kalbini parçalarken de umursamamıştı. Ondan başkasına kadınlık yapacağını nasıl düşünürdü? Yanaklarından damlayan yaş uçuruma yuvarlanıp kayboluyordu. Hava da kararmaya mı başlamıştı ne! "Sana ihtiyacım yok, kendi sapığımdan kendim kurtulurum ben. Zaten sen yoksun hayatımda, ben tek başımayım artık. Malum, ulaşılmazlığın azaldığı an kusurların gözükür. Kimse kusurları sevmez, çünkü herkes dört dörtlüktür. Sen de öylesin ya, git kendin kadar manyak birini bul, unut beni. Kusursuz ol."

"Ecem saçmalama da ver elini lütfen."

"İnsana duyduğu değil, yaşadığı deneyimler yol gösterirmiş. Bir daha senin elini tutmaktansa ölürüm daha iyi."

"Tamam, Ecem lütfen..." dedi adam kadının susmak bilmeyen diline içinden öfkeyle söverken ve hâlâ elini uzatarak. Havada tutmaktan kasılan kolu, Ecem gelse bile bu defa da uyuşukluktan onu zor tutacak hale gelmişti.

"Gelmiyorum. Erkek egemenliğinle vurup kırıp parçaladıktan sonra, sırf yakışıklısın diye, aşığım diye sana yeniden eyvallah edeceğimi mi sandın? Bacak arasıyla değil, omuz üstüyle düşünüyorum ben. Buraya gelip beni kurtararak kahramanım olacağını mı sandın? Yeniden kollarına atılıp hakaretlerini, aşağılamalarını, yaptıklarını unutacağımı mı sandın? *Kusurlarıyla var olanlar kalsın yanımda, gerisi çeksin gitsin. Ulaşılmazı eline alan değil, kırılmışı tamir eden kalsın... Çünkü hiçbir sevgi emek vermeden güzelleşmez. Emek verdiysen değerli olur* diyen sen değil miydin? Ahh..." dedi dengesini kaybederek susunca. Ne anlatıyordu en son. Unuttu! Korkunca insan ağlardı, çığlık atardı, o ise hep saçmalardı!

"Cem..." dediğinde güç parmaklarından çekilirken, onun tekrar konuşacağını sanan adam "Lanet kadın, elini ver. Şimdi edebiyat paralamanın zamanı mı?" diye kükredi. "Bebeğe bir şey olacak..."

Ecem şok geçiren gözlerini büyüttü ve yutkunamadı. *Bebek* demiş olamazdı. Elleri titremeye başladığında, bacakları da artık onu taşıyamıyor ve gözleri gittikçe kararıyordu. Kesin *aldır* diyecekti, hatta... Hatta zorlayacaktı. Kirpikleri gözlerinin üzerine yıkılırken, o gözlerini açık tutmaya çalışıyordu.

"O be-benim bebeğim." dedi çocukça bir horozlanmayla. "Tek başıma yaptım..."

"Tek başına mı yaptın?" dedi kibirli adam cama çıkmak için hamle yaparken; alayla.

Ecem panikledi ama kaçabilecek hiçbir yeri de yoktu. "Çıkma..." dedi cansızca. Bedeninin dermanı kalmamıştı artık. Bu zorba adam, kendisini yakaladığı an bebeği aldırmak için belki de zor kullanacaktı ama Ecem buna asla izin vermeyecekti.

"Ecem, lütfen gel artık. Korkuyorum görmüyor musun? Ne istersen yapacağım. Yalvartmaksa amacın eve gidelim, söz sabaha kadar yalvaracağım... Özür de dileyeceğim istediğin kadar ama artık tut elimi."

Özür dilemesi neyi değiştirecekti, kırılan onurunu mu onaracaktı yoksa gururunu geri mi getirecekti? Üstelik onca zaman direnen ve savaşan aşkı, artık ayaklanamayacak kadar yaralanmıştı. Kız başını iki yana salladı. Belki de elini verdiği anda onu sırtına alıp, hastaneye götürecek ve bebeğini canından koparacaktı. Yanaklarından yine ırmak hızında yaşlar yuvalanmaya başladığında mırıldandı. "Onu aldırmayacağım."

"Buna sen tek başına karar veremezsin." diye gürledi kafası karışık Cem, düşüncelerinin doğruluğunu teyit ederek. Adam dilini ısırdı, ama koparsa ne fayda! İçindekini dışa vurmak şu durumda en tehlikeli şeydi. Konu bebek olunca, mantık devreden çıkmıştı yine. "Hadi gel..."

"Bir p...piçin seni ilgilendirdiğini sanmıyorum, sen de onun hakkında kararını veremezsin zaten."

"Özür dilerim." dedi adam acıyla. "Bak bunları konuşacağımız yer burası değil, lütfen..."

"Onu aldırmayacağım..."

"Ecem..."

"Ona dokunmana izin vermeyeceğim..." dedi kız bir umut ondan onay beklerken ama adamın zalim gözleri umursamadı. Ne ***evet*** dedi ne ***hayır,*** sadece elini uzattı korkuyla. Bu son darbesiyle direnci kırılan Ecem'in gözleri kaymaya, sımsıkı tutunduğu parmakları sökülmeye başladı. Ecem'in başı geriye düşerken, saçları rüzgârın esaretine girmiş dalgalanıyor, yanağından yuvarlanan yaşlar sonsuza akıyordu.

Acıyan ve uyuşan elleri duvardaki girintiden ayrıldı ve ağır bedeni bir tüy misali havaya savruldu. Saçlarının rüzgârda dalgalanarak yüzüne vuruşunu, sırtını yaran havanın keskin yapısını, hatta kalbinin durmaya yakın ritmine karışmış tuttuğu soluklarını bile hissediyordu. Tek hissetmediği onu yakalaması için dua ettiği Cem'in elleriydi ama o da yoktu. Ve kız korkuyla gözlerini kapatıp, ellerini karnına koruma içgüdüsüyle sardığında, sert bir zemine düşmeden evvel, çoktan karanlığa kaymıştı. Hem de pencereden ona çaresizlik içinde bakan kocasının arşı yırtan dehşet çığlığı eşliğinde.

"Eeeeeem..."

Hayalimi kıra kıra yüreğimin tahtına koyduklarımı,
yere indirdiğimde tutunacak umut bırakmam.

Müjde Aklanoğlu

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Herkese verdiğim nasihatleri kendime veremediğimden... ibret almalar bana düştü.

Bitmeyen geceler sabırsızca günün doğmasını beklerken, güneş ondan başka herkese doğmuştu. El açıp başlasın diye dua ettiği şeylere, şimdi bitsin diye ısrar ediyordu. Hâlbuki daha çocuk sayılacak ruhu vardı, erkenden olgunlaşmaya zorlanıyordu. Çocuksu kelimeleri olgunlukla dokunuyordu. Hayal ettiği zamanlar ve mutlu anıları, çok çabuk kalkıp giderek yerini acıya bırakmıştı. Oysa bir saniyesi bile boşa gitmesin diye uğraştığı ömrünü, şimdi elinin tersiyle geriye ittiriyordu.

Ecem ağzında metalik bir tadın yoğunluğuyla kafasını kıpırdattı. Yumuşacıktı. Kazan kadar karmaşık olan başı, gülle ağırlığına ulaşmış bedeniyle, sert ama aynı anda konforlu bir yerde yattığını hissetti. Bu his bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkarabilecek kadar aklı başında değildi. Kesin hastanedeydi ve kesin bebeğine bir şey olmuştu! Kolu bacağı kırıklar içinde ve her tarafı parçalanmış bir haldeydi ama yaşıyordu. Bedeninin içi oyulmuş gibi her hücresi acıyordu. İçinden bir his onu dürtüp *açma gözlerini diyordu* ama diğer bir his de *açmazsa ne olduğunu nereden bilecek* diyordu. Ölmüş olamazdı, bunları düşündüğüne göre yaşıyor olmalıydı. Kesin kafası kırılmış ve

daha kavuşamadan bebeğini kaybetmişti. Müthiş bir isyanla başını kaldırıp olduğu yerden çığlık atarak uyandı.

"Haaayyıııır..."

Ve bedenine sarılan kolların gücü ile bir anda kendini güvende hissetti. Ağlasa sesi yok, yutkunsa nefesi kayıp, gözlerini açsa korkuyor... Ama her olumsuzluğa rağmen, Ecem bu kokuyu ve sıcaklığı biliyordu. Ona sarılanın kolları arasında korku içinde kalkıp kucaklarken, sığınağına "Abla..." diye fısıldadı. Boyun köküne gözyaşları eşliğinde öpücükler konduran Esme "Meleğim..." diye yanıtladı saçlarını okşarken. "Canımın içi. Buradayım ablacığım, yanındayım. Korkma."

Gözlerini sımsıkı yuman Ecem, burnunu sızlatan, genzini yakan acıyı yutkunarak geçirmeye çalışırken, bir eli korkuyla minik kabarıklığı olan göbeğine gitti. "Abla..." dedi yine hıçkırırcasına. "Ne olur bana kötü bir şey olmadığını söyle."

Saçlarını okşayan Esme derin derin içini çektiğinde, Ecem yıkılmış halde soluksuz kaldı. Esme usulca kardeşini yerine yatırırken, Ecem kaskatı kesildi. *Neden hemen konuşmuyor* diye düşünemeyecek kadar aklına felaket senaryoları dizmişti. Esme bir adım geriledi ve kardeşinin gözyaşından ıslanmış yüzünü avuçlarının arasına alıp, saçlarını yanaklarından geriye çekerken "Bir tanem, aç gözlerini." diye buyurdu.

"Korkuyorum..."

Sımsıkı kapatmış gözlerine dudaklarını dokunduran ablası, "Korkma, ben buradayım." diye telkin etti.

"Abla..." diye hıçkırdı kız yine. "Be..." Konuşmasını iri bir hıçkırık daha kesti. "Bebeğim iyi mi?"

"İyi meleğim... Aç gözlerini bak bana, iyisiniz. Şükürler olsun ikiniz de iyisiniz." dedi, kardeşinin yüzünü ve saçlarını okşadıktan sonra, ona sımsıkı sarılarak. Ecem bulunduğu yerdeki sessizliğin farkındaydı ama aynı anda içeride olan başka kişilerin varlığının da farkındaydı. "Sana bir şey olsaydı ben ne yapardım!" dedi Esme korkuyla. "Ecem, ablacığım..."

Ecem de birden tamamen boşalarak ağlamaya başladı. Ablasının boynuna sımsıkı sarılmış korkak bir çocuktan farklı değildi. "Korktum, çok korktum ona bir şey olacak diye..."

Esme kardeşinin sakinleştirmek için sırtını sıvazlayıp "Şişttt, sa-

kin ol. İkiniz de iyisiniz." diye tekrar etti. Biraz geri çekildiğinde, Ecem burnunu çekerek sonunda bir cesaretle gözlerini açtı. Bakışları eve kaydı! Burası hastane değil kendi eviydi. Yani eski eviydi. Kovulduğu ev! Bir çöp misali sokağa atıldığı ev! Yüreğine bir ağrı, bedenine müthiş bir ağırlık yüklendi.

Bakışları, gözleri ağlamaktan kızarmış ablasına kaydı yeniden. "Nasıl olur, ben düştüm." dedi kız çaresizce o anı anımsayarak. "Taş gibi sertti, hissettim."

"Evet..." dedi Esme kocasına ufak bir bakış atıp kıkırdayarak. "Kocam taş gibi serttir ve odundur sağ olsun..." Ecem anlamayan gözlerle ablasına bakarken, kirpiklerini kırpıştırıyordu. "Sen camdan düşerken seni enişten yakalamış... Yani onun kucağına düşmüşsün. Çok şükür." dedi Esme nefes alarak. Şimdi ortamı yumuşatmak için şakaya vursa bile aslında o dehşet anını düşünmek dahi istemiyordu.

Bakışları yana kaydı, Cem gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Taş kesen yüzü ifadesiz, gözleri karanlık bir kuyudan hallice zindan gibiydi. Suçlamıyor ya da af dilemiyordu. Varlığı yokluğuna karışmıştı. Hâlâ üzerini değiştirmemiş ve berduş bir halde karşısındaydı. Kırışık gömleği, kaç günlük belli olmayan sakalıyla ölü yeşil gözleri ona bakıyordu.

Esme kardeşinin yanağına dokunarak, elini karnının üstündeki elinin üzerine koyarken konuştu. "Doktor muayene etti, bir sorun yokmuş..."

"Eve mi geldi?" diye sordu merakla. "Hemen doktora gidelim abla, lütfen." dedi bu defa yerinden kıpırdanmaya çalışarak.

"Yok ablacığım, biz seni hastaneye götürdük zaten. Dün geceyi hastanede geçirdik. Hatta sen bir ara kendine geldin ama sakinleştiricinin etkisinde olduğun için unuttun sanırım. Ya da o sırada yarı bayginidin. Çok yorgundun, uyandırmadık ve ağrı kesicilerin yapılınca da eve getirdik..."

"Ya bir şey olursa..." dedi kaşları üzülerek gözlerinin üzerine devrilirken. Karısının bu endişeli hallerine daha fazla dayanamayan Cem dişlerini sıktı. Ona bir şey olabilirdi, ölebilirdi ama o kendini düşünmüyor o... o... o şeyi düşünüyordu. Ecem onun sık sık solumasını ve öfkeden kasıldığını duyumsamıştı ama umursamadı. Kızı yatıştırmaya çalışan ablası "Olmayacak." dedi. "Seni hastaneden çıkarmak zorunda kaldık."

"Neden?" Bakışlarını ıslanmaya ve panikle göğsü hızla kalkıp inmeye başladı. "Yoksa o manyak yine mi...?"

"Yok, yok... Korkma o artık etkisiz. Cem onun icabına..." dediğinde sustu ve lafı değiştirdi. "Annem... Annemin olanların hiç birinden haberi yok, bir duyarsa... Bir haftadır seni tatilde sanıyorlar. Hele hele senin kaç gündür kaçırıldığını babam bir duyarsa kalbine iner... Biz düşündük ki..."

"İyi düşünmüşün." dediğinde Ecem artık daha sakin düşünerek yanaklarını elinin kabasıyla silerken, bakışlarını cama çevirdi. Burada kalmayı istemiyordu. Nefes alamıyor ve kocasının varlığı onu adeta boğuyordu.

"Hadi gidelim buradan. Beni neden buraya getirdiniz ki?"

"Başka nereye..."

Ve kapı çalınca Cem'in tok lafları ağzında dondu. Kapıda annesinin panikle cırlayan sesi duyulunca, herkes nefesini tuttu ve aynı anda ürkekçe kapıya baktılar.

"Ecem." diyordu anne yüreği çırpınan kadın endişeyle. "Ne oldu kızıma? Nesi var?"

Saf kadın sanki kötü bir şeylerin olduğunu hissetmişti. Zaten kaç gündür 'içim daralıyor, göğsümde bir sıkıntı var. Ecem aramadı, şu kızı bir arayın' diye söylenip durmuştu. Anne yanı hissetmişti de adını konduramamıştı. Eli göğsünde odaya dalarken, gözlerinde ise her zaman akmaya zaman kollayan yaşlardan vardı.

"Hani haberi yoktu..." dedi ağzını büken Ecem yataktan doğrulurken.

"Olaydan yok ama..." diye fısıldadı Esme kısık sesiyle. "En azından haber ver..." dediğinde açıklaması bitmeden içeri dalan endişeli kadın, gözyaşları içinde kızına koştu.

"Ecem... Anneem. Yavruuum."

Ecem annesini görünce dirayetli olan yanını kaybetti. Bir çocuk yaşı kaç olursa olsun anneye muhtaçtı ya hani... Bir çocuk masumluğunda dudakları bükülürken, gözleri çoktan yaşlarla çağlayarak kolları açılmıştı ya... "Anne..." dedi bebek savunmasızlığında sinesine sığınırken. İnsan her yaşta annesinin sinesine muhtaçtı. "Anne..." diyordu hıçkırırken. "Annem."

Onun bu deruni hali yaşlı kadının kaygılarını kaşımış, korkularını katmerlendirmişti. Panikle eli ayağı boşalmaya başladı. Neyse ki aklı-

nı başına alan Ecem, onun için korkan kadın yüzünden çok geçmeden kendini toparlanmış ve annesini sakinleştirmek için hamle yapmıştı. Nebahat Hanım endişeli gözlerle bakarak kızın yüzünü kurularken, "Ne oldu?" diye sordu merakla. "Neden hastalandın? Yoksa torunuma bir şey mi oldu?"

"Allah korusun." diyen kız, bunun düşüncesine bile dayanamayarak yutkundu. Ne anlatacaktı ona? Ne diyecekti şimdi? "Üstüme hain planlar, klişe sahneler kuruldu. Eski Türk filmlerine skandal bir girişle başrol oldum. Buna inanmayan Tarık Akan kılıklı ekstra Yeşilçam bozması damadın beni bir paçavra değersizliğinde sokağa attı, sonra ezeli sapığım Tecavüzcü Coşkun kılıklı Kahraman beni bayıltıp kaçırarak üç gün mafyanın ellerinde, iki günde dağ evinde rehin tuttu. Bu da yetmedi Spiderwoman gibi cama çıktım kurtulmak için ama senin o değer verdiğin Kurbağa gözlü damadın, beyaz atlı prens olup beni düşerken kurtaramadı ve ben de bu hale geldim. Bu adamın her şeyi ofsayt anne... Allah'tan şemsiye gibi kanatları ile Rüzgâr enişte, paraşütsüz yere inen, kanatsız kelebek gibi çabalayan bedenimi havada yakaladı da, bu kadarıyla kalabildim." diyemedi tabi. Onun yerine, "Bir şey yok..." dedi Ecem konuyu uzatmayarak. En kolayıydı kaçmak, kaçmak ve yok saymak.

Annesinin bu cevapla tatmin olamayacağını bilen Esme hemen araya girdi. "Sadece kansızlık ve halsizlikmiş, bir şey değil, hamilikte oluyor böyle." dedi kendi karnını da kaş göz hareketiyle gösterirken, imalı bir şekilde ekledi. "Ayrıca anneciğim hatırlatayım; doğuracak olan benim, ayım ve günümdeyim. Aşk olsun, benim için bu kadar endişelenmiyorsun." dedi gülümseyerek yalandan kıskanmış bir sesle.

Nebahat Hanım endişeyle kızına baktı, şu anda kalbi bir tek Ecem için atıyordu, garip ama sanki söylenmemiş şeyleri anne yüreği biliyordu. Ayrıca Esme'nin gayet sağlıklı olduğu da her halinden belliydi. Onun kurnazlığına misilleme yapan zeki kadın, "Sen sancın tutunca haber verirsin, deneyimli bir annesin ama o..." diye başından savdı Esme'yi.

"Anneeee..." dedi Esme hafif gülerek ortamı yumuşatmak için.

"Ne oldu kız, sancın mı tuttu yoksa? Ağrın mı var?" diyen endişeli kadın panikle bu sefer de ona atılınca, Esme kıkırdadı. "Yok anne iyiyim ben. Sadece anne demenin tadını çıkarmak istedim."

Tek kaşı kalkan kadın, "Sende bir şey var? Dökül, meraklandırma beni?" diye çıkıştı.

"Anne..." dedi Esme dişlerini sıkarak uyarırken.

Nebahat Hanım'ın gözleri garip bir irkilmeyle ufak kızına döndü. Ecem masumca başını sallarken yüzünü utanarak yere eğdi. "Seninle konuşmam gereken önemli bir şey vardı?"

"Kötü bir şey mi?" dedi Nebahat kalbi hızlanarak. Rengi değişmişti apansız. Ecem de zaten iyi görünmüyordu, bu hali ne kansızlığa ne de iştahsızlığa benziyordu. Kötü bir şeyler vardı bilmediği ve derhal öğrenmek istiyordu.

"Aman Yarabbi..." dedi kadın dehşetle. "Allah'ım sen bize acı... Yoksa bebekler ikiz mi?"

"Anne..." dedi Ecem kırgınlıkla, "Bir tane bebeğim olacak, rahatlayabilirsin."

Ve Nebahat Hanım gülümseyerek ufak kızına sarıldı. "Anneciğim..." dedi içten bir sıcaklıkla. "Senden on tane bile olsa yüksünür müyüm ben? Ölürüm ben sana kurban olduğum. Senin gibi şirin bir kızımız olacak değil mi? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

"O da olur nasipse ama..."

İşte o anda felaketin sirenleri kızın yüreğinde çalmaya başladı yine. "Daha karar vermedik." dedi başka bir ses geriden.

Onun konuya dâhil olmasına değil, yine aynı şeyi savunmasına öfkelenen Ecem, "Olacak." diye haykırdı kocasına inatla. "Hem senin kararının zerrece etkisi yok üzerimde."

Bu hassas halinde üzerine gitmek istemeyen Cem, karısına ifadesiz bir halde baktı. "Hadi seni yukarı çıkarayım, biraz dinlen..." dedi onunla yalnız kalmak için zaman kollayarak. Daha ondan özür dileyememiş, kendini bağışlaması için konuşamamıştı bile. İçinde fırtınalar koparken sakin durmaya çalışan bedeni, dişlerinin arasından "Hem konuşmamız gereken büyük bir sorun var." diye uyarırcasına devam etti.

Yine aynı sert duvarlar yıkılmıştı kızın yüreğine, yine kapı sertliğinde çarpmıştı vicdansız sözler yüzüne. "Sorun mu?" dedi kız dehşetle. "Sorun mu? Bizim çocuğumuz bir sorun değil."

"Ecem lütfen, bu konuyu yalnız..."

"Benim bebeğim ne senin sorunun, ne de konun olmadığına göre... Yukarı falan gitmek istemiyorum." Huzursuca yerinden hareketlenmeye başladı. "Derhal buradan gitmekten başka arzum yok." Onu yatak odası yerine misafir odasına getirmekle akıllılık etmişti.

Bir anda annesini ve odadaki diğer kişileri unuttu Ecem, homurdanarak doğrulmaya çalıştı yattığı yerden.

"Ecem bunu tek başımıza..."

"Konuşmaya gerek yok." diye haykırdı hırçınca. "Nasılsa sen onu piç olarak kabul ettin."

Eli göğsüne düşen Nebahat Hanım tokat yemiş gibi irkildi. Şok üstüne şokla açıldı dehşetle kararan gözleri. Kızın hırçınlığı ve darmadağınık halini yeni idrak etmişti. Nefes nefese ikiliye bakarken, "Aman Yarabbi!" dedi bu haysiyet kırıcı ithamla nefessiz kalırken. "Siz kavga mı ettiniz?"

"Ecem, saçmalamayı kes..." diye buyurdu Cem çaresizce. Hem duruşu hem de bakışı kızı korkutacak kadar katıydı ama kızda artık korkudan eser kalmamıştı. Bu sefer savaşı kendi canı için değil, candan evvel varlığı içindi.

"Senin olmayan çocuk için endişelenmene gerek yok Cem. Sen uzak dur, ben zaten uzaklaşırım." dedi kız başını başka tarafa çevirerek. Gözlerini zorlayan yaşı elinin ucuyla akmadan sildi.

Daha neler görecekti? Daha neler duyacaktı Nebahat Hanım? Bunlar kendilerine ne yapıyordu böyle? "Çocuklar..." dedi ayıplayarak araya girerken. Soluk alamıyor, kıpkırmızı olmuş yüzüyle utançtan deliriyordu. Yüzü kireç kadar beyazlayan kızına baktı, sonra ölüm kusan damadına.

"Cem oğlum, sen uyma ona, o şimdi hassas..."

"Ne Cem'i anne..." diye haykırdı Ecem artık daha fazla dayanamayıp isyan ederken. Yüreği yanıyordu, acılı gözlerini annesine dikerek, "Bir kere de benim yanımda ol. Bir defa de sen haklısın de. Bir kere de bana güven ne olur ya..." diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Bir kere de bana sahip çık."

Hıçkıran kızının perişanlığıyla sarsılan kadın, "Kızım ne oldu?" diye sordu başını kolları arasına alıp sarılırken. Saçlarını okşuyordu ama Ecem bir türlü sakinleşmiyor, hırsından homurdanarak durmadan ağlıyordu.

"Ne olacak, damadın bu bebeği istemiyor." diye hemencecik döküldü şikâyet ederek.

Cem dişlerini sıktı. "Bu özel bir konu, yalnız..."

"Yalnız kalınca kum torbanla bolca konuşursun Cem... Ayrıca bu konuyu seninle yalnız konuştuğumuzda neler olduğu ortada..." dedi

kız üzerindeki pikeyi ayaklarıyla tepikleyip annesine bakarak. Gözleri ciddi bir kararlılıkla açılırken, "Eve dönebilir miyim anne?" diye sordu ciddiyetle. Sesi üzgün, bakışları çaresiz, ama ağzından çıkan her kelime kararlıydı. Tokat yemiş gibi irkilen kadın konuşamadan, "Ecem..." dedi yan tarafındaki ustura gibi ses uyararak. Ecem aldırmadı kocasına, şaşkın kadının beyazlayan yüzüne baktı umutla. Ufak bir çocuğun anne şefkatini aradığı gözlerinde, dudaklarını kıpırdatmasını sabırsızca bekledi. "Lütfen anne... İstenmiyoruz biz burada, kalmak is..."

"Saçmalama..." dedi Cem iyice bocalayarak. Sanki nefes alamıyordu sert duruşundaki bükülen hali.

"Ne saçmalamayacağım, kolumdan tutup sokağa atarken neden düşünmedin konuşmayı? Seninle konuşacak tek bir saniyem yok artık. Sen beni hakaretlerinle kovduğun gün bittin. Bitti. İstemiyoruz seni, sen bizi değil biz seni istemiyoruz asıl. Anladın mı? Ben sana bu kapıdan çıkarken ne demiştim; *bir gün gerçeği anlayacak ve pişman olacaksın ama o gün ben seni affetmeyeceğim.* Hatırladın mı?"

Ecem o günü hatırlayıp yutkunurken, teninde hâlâ boğazını sıkan kocasının parmak izlerinin acısı, saçlarını çekerek kapının önüne atıp, korumalara karışmayın diyen haykırışı geldi. Hatırladıkça atak geçirmiş hasta gibi derin derin soluyorken, nasıl hâlâ onunla kalabilir ve bir daha güvenebilirdi! Gururu değildi, sevgi bir yere kadardı ve artık aşağılanmayı, hor görülmeyi kaldıramıyordu. Tek taraflı mücadele yetmiyordu işte.

Bu sözler adamın sinesine öyle ağır yüklendi ki, beli usulca büküldü, bir dağı taşısa eğilmez dediği omuzları çöktü. Onun gitme düşüncesi, adamın tüm direncini kırmıştı. Ve Ecem son derece kararlı görünüyordu. Bir hafta önce gittiğinde nefessiz kalarak ona cehennemlerin en büyüğünü yaşatmış, soluk alamamıştı. Zaten kaybettiğini sanarak ölümlerden ölüm beğenmişti, şimdi tam kavuştum derken gitmekten bahsediyordu. Az önce eğilmez bükülmez demir kadar sağlamdı, şimdi içi yenmiş kof bir ağaç kadar kuvvetsiz, tek bir darbeyle darmadağınık olacak kadar çürüktü. Bu ufacık kız tüm dengesini yine alt üst etmişti. Özel sorunlarını herkesin içinde tartışmak onu daha da kızdırıyor, ağzına geleni konuşması isyana zerk ediyordu. Karsına yaklaştı hâlâ sakin ve ilgili bir halde, "Lütfen?" dedi kibarca.

Islak gözlerini kurulayan Ecem burnunu çekerek, "Konuşamayız." dedi yerinden kalkmak isterken annesinin koluna sarılarak.

Usulca ayaklandı. Esme kardeşine azarlayan bir bakış atarak, "Ecem lütfen, kocanı bir dinlesen... Belki o..." diye araya girecek oldu, ama kız bu defa iyice hiddetlenip hırçınca kesti ablasının sözlerini. Gözlerinin içi nefret dolu dipsiz bir kuyu, sözleri keskin bir bıçaktı.

"Neyi dinleyeceğim. Bebeği istemediğini söyleyecek, aldırmamız gerektiğini... Sanki dişini aldırıyor, ya da tırnaklarını kesiyor. O benim canım, buna nasıl tek başına karar veriyor? Ayrıca sen abla... Sen bana neler yaptığını bilmiyor musun da hâlâ konuşma öneriyorsun?" dediğinde Esme ağzına fermuar çekilmiş gibi sustu.

"Ecem lütfen..." dedi adam yanına gelirken çaresizce, kayınvalidesine kibarca bakarak "Müsaade eder misiniz anne?" dedi huzursuzca.

"Edemez..." dedi Ecem başını geriye atıp kocasına gururla bakarken. Sonra ablasına baktı inatla. "Abla, bana yardım edecek misin?" dedi kapıya yönelirken. "Üst kata çıkıp valizimi hazırlayalım... Lütfen..."

Ecem gözyaşları yanaklarına damlarken, hızla üst kata çıktı. İçeri girdiğinde gördüğü görüntüyle ve genzine dolan kokuyla, olduğu yerde donup kaldı. Demek oda bu halde diye misafir odasına yatırılmıştı. Bu ortamın pisliği hiç de onun düzen budalası kocasına yakışacak bir davranış değildi! Yatak günlerdir savaşmışçasına darmadağınık, yerde boş bira ve bazı içki şişeleri vardı ve dahası oda leş gibi alkol ve ter kokuyordu. Midesi buruldu. Cem tertipli bir adamdı oysa, her zaman onu dağınık olduğu için bir temiz azarlardı. Bu hali inanılmazdı. Demek ki değişen tek şey düşünceleri değildi, karakteri de değişmeye başlamıştı. Hızla gidip camı açtı. O anda kapıda bir hareketlilik oldu.

"Valla ben bu kadar dağınık değildim abla." dedi saf saf. "Neyse, sen içeriden baş..." arkasını dönerken kocasının ona koyu gözlerle bakan yüzüyle karşılaşınca, dişlerini sıkarak olduğu yerde kaldı. Bir zamanlar heyecandan tüm varlığını titreten adam, şimdi görmek istemediği kadar öfkelendiriyordu onu. Demek ki aşkından öldüğün kişilerden nefret edilebiliyor, asla vazgeçmem dediklerinden istekle kaçılabiliyordu. Onunla değil aynı odayı paylaşmayı, aynı alanda nefes almayı bile istemiyordu. Ne suçlayan bakışları etkiliyordu kalbini, ne sitemkâr sözleri tesir ediyordu duygularına.

"Ne istiyorsun?" dedi kızgınlığına inat küskün sesiyle.

Aslında olmak istediği tek yer değil miydi burası? Şimdi canı yanarken en çok sarmasını beklediği kişi değil miydi kocası... Kaç

gün korkularla cebelleşmiş, kaç gece kurtarması için onun adını sayıklamıştı. Annesini, babasını, abisini bile ondan sonra anmıştı. Hiç kimse olmasın, o olsun yeter dediği adam, değil miydi yeşil gözlü devesi? Ecem içinden gelen, koşup sinesine pusma isteğini yok etmek için savaş verdi kendiyle. Ne kadar zayıftı hâlâ, ne kadar güçsüzdü onun karşısında. Önce kendine kızdı acizliği için sonra sevdiğine. Onun gözlerindeki acıyı okuyabiliyordu. Cem her ne kadar sert dursa da, kırgınlığını, acısını ve korkularını ondan saklayamıyordu. Çünkü Cem onun kocası olmuştu, birlikte her anı yaşamış ve artık onu avucunun içi kadar iyi tanıyordu.

"Daha ne kadar acıtacaksın canımı, ne kadar öldüreceksin içimdeki seni? Ne kadar vermem lazım sana kendimden, ne isteyeceksin benden? Bende ben bırakmayana kadar tüketecek misin beni?"

"Ne istediğimi biliyorsun?" dedi adam elleri acıyla ve yumruk yumruk olurken. Sanki o da biliyordu bu isteğinin, ikisinin de isteği olmadığını ama inat ediyordu işte, ya ihtimaller olursa! Yaşadığı acıları minik bir bebeğin omuzlarına yüklenirse, bunu kaldıramazdı Cem, bu sefer bu vicdan acısını kaldıramazdı.

Vazgeç gönül iç sesiyle silkelendi bu vicdan büyüsünden kız. Ağlasa da, zırlasa da gözünün yaşını silecek bir kocaya sahip değildi. Bu yıkıntının ardından kanayan yüreğini sarmayacaktı. Yine o savaşçı yanına sığındı, ölüm kusan balta misali sesini biledi. "Bu asla olmayacak?"

"Buna tek başına karar veremezsin." dedi adam üzgün halde. Sesi her ne kadar tok olsa da, duruşu her ne kadar heybetli dursa da, sanki onun içindeki savunmasız adam da birine sığınmak isteği kadar çaresizdi işte. Ecem onun başını dizlerine koymakla, taştan taşa vurmak arasında gidip gelirken, Cem dişlerini sıkarak gözlerini kapattı bir an, güç toplamak istercesine.

"Bana sormadın bile..."

"Bebek senden değil Cem." diye yalan attı Ecem cesurca. Bu sözleri söylemek bile diline zehir, ruhuna ateşten kırbaç olmuştu. Belki de tırnaklarını çıkararak canını yakıp, içini öğütmek istedi ama adamın gözlerinde gördüğü pişmanlığı ve ıstırabı açık kitap olunca, en çok kendi canı yandı ve pişman oldu.

"Hadi ya..." dedi Cem jilet kadar keskin dilini dişleriyle sıkarak. "Deli deli konuşup benim canımı sıkma..."

"Sen demiştin." dedi Ecem acıyla haykırarak. "*Git piçini kimden*

peydahladıysan, ona yaman demiştin. Ben kimseye yamanmıyorum işte piçimi... Alıp gidiyorum hayatından."

Bu sözleri söyleyen diline lanet eden Cem, bir an sendeledi ve öfkeli olduğunu unutmaya çalışarak elini saçlarının arasına daldırıp, derin derin soludu. Kızın kırgınlığı yüreğine ağır bir gülle oturup soluksuz bırakmazken bile sakinliğini ve sağduyusunu ele alarak, "Ecem, bir tanem lütfen kavga etmeden düzgünce konuşalım." diye kibarca buyurdu.

Bir an umutlansa da boş hayallere kapılmak istemeyen kız, "Konuşacağımız konu bebek mi?" dedi üzgünce.

Adam taktik değiştirdi ustaca. "Özür dilerim..."

"Neden?" dedi kız, yanağına çaresizlik ile yıkanmış yeni yaşlar süzülürken. "Gecenin bir vaktinde sokağa attığın için mi? Canımı, namusumu zerrece umursamadığın için mi? Yoksa bebeğini piç ilan ettiğin için mi? Yoksa tüm hayallerimi yıktığın için mi? Neden?"

Bu kadar hatanın yüzüne vurulması ölüm sebebiydi. Beli orta yerden bükülen adam ona sarılmak istedi, öne doğru bir adım attı.

"Seni koruyamadığım için." dedi üzgünce. Gururu ve cesareti kırılınca ona yaklaşamadı. Oysa adı kadar iyi biliyordu ki Cem, karısına bir kere sarılsa ufak bir çocuğun savunmasızlığında ağlamaya başlardı. Ecem afallayınca Cem üzülerek devam etti. "Seni kendimden koruyamadım. Özür dilerim."

"Ben sana muhtaçtım." dedi kız hıçkırarak gözyaşları içinde. "Beni kollamana, sahip çıkmana, yanımda olmana muhtaçtım. Eski bir elbise gibi sokaklara savurdun. Bir an düşünmedin başına bir hal mı gelir, bir sapığın kursağına mı düşer, bir hırsızın bıçağı mı deşer, bir arabanın altında mı kalır diye. Gecenin bir vakti işi bitmiş kola kutusu değersizliğinde sokağa attın. Vicdanın birazcık bile titremedi. İnsan sokak köpeğini bile bahçesinden kovarken kaç kere düşünür, sen bana o kadar bile değer vermedin."

Her sözü doğru ve her sözü kanayan noktaya mıh olup batmaktaydı. Kızın her sözünde pişmanlığı, vicdanı, ıstırabı biraz daha derinine saplandı adamın. Haklı olması daha fazla canını acıttığı için ona karşı sadece boynunu büktü. Karısına sahip çıkamamış, onu koruyup kollayamamıştı.

Ecem'in içi acıdı. Neden ondan daha fazla kendi içine bu kadar acıtarak dokunuyordu sözler, neden canını bu kadar fazla yakıyordu

bakışlarındaki ıstırap ve neden ona karşı taş kesemiyordu vicdanı kadar acıyan yüreği? Neden?

"Lütfen, konuşalım." Tok sesi çaresizlikle katılmıştı adamın.

"Kabul etmeyeceğim." dedi inatla kız.

"O'nu doğuramazsın." diye konuya girdi yine adam usulca.

"*O*'değil, bebeğim." diye uyardı kız midesi kasılarak. Elleri sanki onu korurcasına karnına kenetlenmişti. Adamın ıstırapla süzülen bakışları oraya aktı. Dudaklarını ısırdı kısa bir an.

"Daha bebek değil... Bilmediğin şeyler var."

"Anlat..."

Çaresizce omuzlarını sarsan Cem iç çekti. "Anlamayacaksın..."

Cem üzgün bakışlarını ayağına sabitlemişti ki, göğsüne dokunan elle irkildi. Şaşkın bakışlarını huzursuzca karısına çevirdiğinde, Ecem sulu sepken gözlerle ruhunu okudu. "Bebeğim delirmeyecek Cem, o dedesine ya da diğer aile bireylerine benzemeyecek... Üzme artık kendini, yok etme bizi."

Bu sözlerle işte şimdi o şefkatin son damlasını da tüketmişti kız. *Deli!* Bu kelime, etine batan iğne hızında kendine getirdi adamı. Düştüğü çukurdan vicdansızlık ipi çekti korkularını gün yüzüne. Başını kaldırdığında aldığı solukla yutkunamadı. Çektiği hava nefes almasına yetmedi. Ona bunu kim anlatmıştı? Nereden biliyordu gerçekleri? On yaşında akıl hastanesinde yattığını ve bir delinin tohumu olan hasta bir insan olduğunu kim anlatmıştı?

"Biliyor musun?" dedi titreyen katı sesi garip bir savunmayla. Gardını almıştı yine, iyi ama neden?

Daha kendiyle yüzleşip anlatamamıştı ona derdini, geç mi kalmıştı? Bunu ondan duymalıydı? İlk defa utandı adam oysa insan hastalığından utanır mıydı? O utandı... Kendini beceriksiz ve bir işe yaramayan asalak gibi görüp bu hisle sarsılırken, sevdiği kadının zaafını öğrenmesine üzüldü.

Oysa hastalıklar zaaf değil, kula verilmiş imtihanlardı.

Çaresizce sızlanan kız başını salladı. Kahraman tüm gerçeği anlatmıştı ona, sırf gözünü boyamak için raporları göstererek onun bir deli olduğunu savunup, ona zarar vereceğinden bahsetmişti defalarca. İlk duyduğunda inanamamıştı bu sözlere, sırf kendisini kandırmak için oyun oynuyor sanmıştı ama sonra o raporları okudukça görmüştü

gerçeği ancak ne korkmuştu, ne de endişelenmişti, sadece üzülmüştü Ecem kocası adına. İlk defa onu anlamış, korkularını ve yaşadıklarını düşünemeyecek kadar üstün zekâsı olmadığını kavramıştı. Kahraman olayları süsleyerek anlatırken aslında daha derin hissetmesine vesile olmuştu. Kimse onun kadar sağlam kalamazdı, kimse onun yaşadıklarını yaşayıp sağlıklı bir insan olamazdı. Hangi çocuk gözleri önünde öldürülen annesiyle bir günü geçirirdi? Hangi çocuk deliren babasının acımasız sözleri eşliğinde annesinin cesedini izlemek zorunda kalır da, yine gözlerinin önünde intihar eden babasına bakarken aklını yitirmezdi? Ecen bu olayları ilk duyduğu andan itibaren sadece acı çekmişti. Düşünmesi bile dehşetti. Hangi çocuk kimsesiz kalıp akıl hastanesine kapatılırken, sağlam bir akla sahip olabilirdi ki, Cem iyi bile dayanmıştı aslında. Babası onun odada olduğunu bildiği halde annesini gözlerinin önünde parça parça doğramış, bu da yetmemiş cesedinin başında bir günden fazla bekletmişti. Ufacık bir çocuğun yaşadığı en büyük dramı tarif bile edemezdi. En kötüsü bile olsa, anne çocuklar için kutsal varlıklardı, babalar ise her zaman bir kahramandı.

"Bunlar kuruntu, sen kafanda kuruyorsun. Bebeğimize bir şey olmayacak."

"Değil," dedi adam kâbusu yaşayarak. Yılları gitmişti acı içinde. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu karıştırıyordu. Mantıksal hareketlerle davranamayacak kadar çökmüştü. "Kuruntu falan değil. Bak ben sana bile zarar veriyordum. Kendimden koruyamıyorum. Ya bir gün babamın yaptığını ben sana yaparsam. Bak kendimi kaybedip acı çektirmem saniyeler sürdü, ya o çocuk aklını kaçırıp..."

Ecem ellerini çekip, sıcacık değen ve teninin altında kırgınca atan sinesinden ayırdı kendini. Yaşadıklarından sonra ona sokulamazdı ama bu konu başkaydı, ikisiyle alakalı değildi. Bebekleriyle alakalıydı ve Cem hâlâ yaraları kanayan ufak bir çocuktu.

"Cem, bebeğim delirmeyecek..." dedi isyanla. "Sen kendini hasta sanıyorsun ama değilsin, seninkisi tamamen psikolojik... Tamam, risk her zaman var ama... Şizofreni hastasının, çocuğuna da bu hastalık geçecektir düşüncesi doğru değil. Sadece, kalıtımsal yatkınlık söz konusu. Bu bakımdan, şizofreninin, tek bir etkene bağlı bir hastalık olmadığı; çok etkenli (mültifaktöriel) bir modelle açıklanabilir. Cem lütfen..."

"Amcam, dedem, babam ve sonra... Sence benim ne özelliğim var onlardan, efsunlu muyum? Ben 2 sene hastanede, 10 sene dışarıda

tedavi gördüm. Artık kendimi kontrol edebiliyorum. Ama..." Kafasını sertçe salladı ve gözleri yine o ölü, soğuk haline bürününce kız korktu bakışlarından, soluksuz halde bir adım geriledi. Adam etlerini dişleriyle parçalayacak kadar zalim bakarak, "Buna izin veremem. Onun doğmasını istemiyorum. Bu hastalıkla yaşayan bir bebeği istemiyorum." Diye kestirip attı tüm ihtimalleri.

"Ben istiyorum." dedi Ecem korkuyla karnına sararak kollarını.

"Ben baba olmak istemiyorum." dedi adam sonunda canını yakarak. "Zorla mı?"

"O zaman olma, zorla baba yapan yok seni." dedi Ecem hırçın olmayan bir tonda. Nereden geldiğini bilmiyordu ama üzerine bir sağduyu çökmüştü. Bu sefer yıkıcı olan o değildi, aksine büyük bir olgunlukla konuşuyordu. "Ben hem annesi hem de babası olurum çocuğumun, sana gerek yok. Biyolojik desteğin için teşekkürler."

"Ecem..."

"Artık seni sevmiyorum Cem. İçimdeki seni çok fazla büyütmüş gözlerim. İlahlaştırmış, kusursuzlaştırmışım ama öyle değilmişsin. Sen benim kalbimde büyüttüğüm adam değilmişsin! Sen âşık olduğum adam değilmişsin! Hayallerim, geleceğim değilmişsin! Ben bu seni hiç sevmedim, bitsin."

Yüreğini yerinden söküp ayaklarının altında ezen kadın, adamı tozlu bir perde gibi yolundan çekip kapıya yönelirken, ne valiz toplayacak hali, ne bu anı yaşayacak gücü kalmamıştı içinde. Ama bebeğine dair hazırladıklarını almak istedi.

"Geçmişini iyi bil ki, geleceğe sağlam basasın. Nereden geldiğini unutma ki, nereye gideceğini şaşırmayasın." derdi annesi her zaman. Son defa baktı kocasına, son defa ondan tek bir umut bekledi ama olmadı yine.

Oysa acının yüze vuruşu bambaşkadır aşığın teninde. İşte o yüzden bükülürdü boyunlar, çekilirdi omuzlar, kırılırdı beller. Ecem de üzerinden tır geçmiş kadar uyuşuktu şimdi, kırılmıştı umutları, tükenmişti amaları.

Ağır ağır topladı keşkelerini doldurduğu valizini, kendini yeni bir başlangıcın acısına hazırlıyordu, gözyaşlarından kurduğu hayallerle. Dudakları ağır bir kaybın şarkısını hıçkırırken ritim halinde, yanaklarından süzülen hayalleri karanlık bir boşluğa savruldu. İşte geldiği gibi, valizine doldurduğu hayal kırıklarını da yanına alıp gitmeyi dü-

şünüyordu. Valizini usulca kapattı ve sürükleyerek indirmeye çalıştı merdivenlerden. O anda dokundu çaresiz bir el son defa koluna.

"Gitmeyeceksin..." dedi onun bu düşüncelerine veto koyan adam.

"Az evvel söyledin son sözlerini, değişen ne? Hâlâ aynı fikirde gibisin? Neden geldin peşimden?" dedi boğazındaki jilet gibi hıçkırıklarını yutkunmaya çalışırken Ecem.

"Gözlerini görmeye geldim..." dedi adam usulca yaklaşırken. Çaresizlik içindeydi. Son çırpınışları olduğunu biliyordu. Yeşil gözlerindeki ıslak ova hâlâ umut kokuyordu. "Beni sevip sevmediğini, isteyip istemediğini görmeye... Dilin yalan söylese bile gözlerinle sevdiğini haykırdığını sana kanıtlamaya geldim."

"Gözler de diller gibi yalan söyler, gelmeseydin."

"Elinden tutup kal demeye, yaralarını sarmaya, geçmişi unutturmaya geldim bu sefer. Ecem lütfen bir daha düşün. Bu kadar kolay değil, bitirmek bu kadar basit olmamalı."

Elinden düşen valiz merdivenlerden paldır küldür yuvalanırken acı çeken kız doğruldu, titreyen sesine acı acı korkusu dokunurken kocasının vicdanına dokundu. "Bekledim ki beni merak ettiğini hissettir, bekledim ki değerli olduğumu göster, bekledim ki benim için hâlâ yüreğin sımsıcak... Yapmadın Cem, yaralarıma merhem olmak yerine zehir saçtın. Ben kaçırıldım, başka bir adam tarafından kaçırıldım. Kötü adamlar tarafından ruhen işkence çektim. Onlar beni saçlarımdan sürüklerken bir tek senin adını haykırdım ama yoktun. Günlerce yoktum yanında ve sen beni umursamadın. Oysa her çığlığımda adın gizliydi, her duamda yüzün... Sokağa attığın an yok saydın, ufacık bir vicdan muhasebesine koyulmadın. Aramadın, sormadın, öldüm mü kaldım mı düşünmedin. Tek düşündüğün bencil hayatındı. Bir tek kendi geleceğini düşündün. Ne kadar acı çekeceğini, ne kadar sıkıntı çekeceğini, olmayan ihanetin acısını düşündün. Hep kendini düşünürken, biz düşüncelerinin arasında değildik. Ben ne olacağım peki, senin düşüncelerinin neresine sığınacağım bu sefer, ne kadar daha dilenci olacağım huzuruna? Benim incinen duygularım ne zaman umurunda olacak, kırılan hayallerim, acıyan yüreğim ne zaman aklına gelecek? Sokaklara atılan kadınlık gururum nerede, sen istedin diye evlendiğimden beri çalınan hayallerim nerede? İlk gördüğün an neden iyi olup olmadığımı merak etmedin? Ne kadar korktuğumu, bana zarar verip vermediklerini sormadın? Oysa en çok sana ihtiya-

cım varken, sana muhtaçken neden sarılmadın, neden yaralarımı sarmak için elini uzatmadın?"

Her söz ağır bir gülle olup oturdu ateş içinde yanan bağrına, suçluluk ve hasta fikirler çatıştı beyninde ve kalbinde. Haklıydı. Ama haklı yanına yüklenip deviriyordu hastalıklı sanrıları pişmanlıklarını.

"Seni sevmiyorum artık..." dedi kız tır kadar ağır çarparak yüreğine. Yanağına yuvarlanan yaşı kabaca silip attı. Burnunu çekti hıçkırıklar içinde. Şimdiye kadar söylememekte geç kalmıştı. Sözleri yalana bulanmış bile olsa, gözü dönmüş kavgalar, boyu aşmış kırgınlıklara çare olacak bir gelecek yoktu. Yanaklarından dökülen her damla acı sözlerine karışıp bir kızıl kor oldu, yaktı adamın yüreğini. Merdivenin başında onları yaşlı gözlerle izleyenlerin farkında olmadan son kez baktılar birbirlerinin gözlerine. Ecem haklıydı titrek sesiyle içini dökerken, adam çaresizdi saplantılarına saplanıp patinaj çekerken.

Sanki şu anda dünya boşalmış, içinde sadece iki yaralı yürek kalmıştı. Yanağına iri bir damla süzüldü kızın yeniden, adamın eli kasıldı sebebi olduğu için. Uzandı, boğazına düğümlenen bir yumruyla sildi o damlayı şefkatle ama geç kaldı titreyen elleri. Bu daha da çaresiz yaptı kızı, güçsüz. Hıçkırdı.

"Sen gururlusun, hiç gelmezsin sandım... Ben gidersem sen vazgeçersin sandım. Geçen sefer bırakmıştın ellerimi Cem, yine tutmazsın sandım... Şimdi elimi tutman bir şey ifade etmiyor çünkü artık istemiyorum. Peşimden gelmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, dil döküp caydırmak bir işe yaramayacak... Kadınlık onurumu, ayakta durmaya yarayan gururumu, yaşamaya değer hayallerimi silip attın, ben de geriye bir ben bırakmadın. Sevsem de vazgeçiyorum senden, bu defa acımadan gidiyorum bu evden. Kovulmadan, bir paçavra olup savrulmadan!"

"Benimle kalmak istemiyor musun artık?" dedi adam soluksuz halde ne diyeceğini bilemeyip bocalayarak. Nefes alamıyordu. Geri adım atmıştı, çaresizlik ne delilikler yaptırıyordu insana.

Yanağındaki yaşları elinin tersiyle kabaca kuruladı kadın. "Biz bir arada kalamayız. Ölümüne değin affedemeyeceğim hatalardı bunlar. Aşk bitiyor Cem, sevgi ise kalmaya yetmiyor. Vazgeçtiğin an bitiyormuş savaşın, kaybetmek canını yakmıyor. Gitmek ikimiz için de en doğru çözüm." dedi Ecem sakin ve titrek sesle.

"Gitmene izin vermem, sımsıkı sarılırım." dedi adam birden sertleşerek, çaresizdi.

"Koparırım kendimi senden, uzaklara savururum..." dedi kız dişlerini sıkarak acı içinde.

"Eve hapsederim, gidemezsin..." dedi adam öfkeyle. Şakağındaki kabaran damara bakan kızın işaret parmağı karıncalandı, uzanıp dokunmadı çatık kaşları arasında yumru olan kırışıkları.

"Kaçacak bir yol bulurum, durduramazsın."

"Zincire bağlarım, kımıldayamazsın..." dedi adam iyice saçmalayarak.

"Kendimi vururum Cem..." dedi çaresizce hıçkıran Ecem, artık daha fazla bu acıya dayanamayarak. "Ama artık yanında durmam... Öldürürüm kendimi. Kıyarım canıma. Anlasana, aynı acıları yaşayamam, ölürüm. Senin kör kuyunda nefes alamam, ölürüm. Ben sana inansaydım kalırdım, bir kez daha gocunmadan savaşırdım. Savaştığım zaman kazandığımı bilirsin ama artık senin için savaşmak istemiyorum. Vazgeçtiklerim kadar özgürsün Cem, bitsin."

Bunu kabullenemeyen Cem uzandı ve ıslak gözleriyle omuzlarından kavradı genç kadını. "Gitmene izin vermem... Asıl o zaman ölürüz biz. Ayrılırsak, ölürüz." Birden eski otoriter, sert ve emrivaki haline döndü. Diklenen başını geriye kaldırdı. "Gitmene izin vermiyorum... Gidersen bir daha dönmene de izin vermem. Bu sefer de ben bitiririm."

Hâlâ gururundan ödün vermiyordu öyle mi? Özür dilemeyi ne diline ne yüreğine yakıştıramıyordu. Hâlâ kendi saplantılı düşüncelerinde direttiyordu. Ne sanıyordu, giderse öleceğini mi? Ölmemişti, demek ki, onsuz da yaşanabiliyordu. Ecem çenesini inatla dikti havaya, gururla parlayan ıslak gözleri aktı adamın aşkla kanayan yaralı yüreğine kezzap sıcaklığında. "Gidişime izin vereceksin." dedi ağlayarak. "Çünkü bu gidişin dönüşü olmayacak zaten."

"Seviyordun hani."

"Seviyorum, ama bu bizi bir arada tutmaya yetmiyor, sana mecbur etmeye yetmiyor."

"Ben çok seviyorum seni. Bu yetmez mi?"

Gözlerindeki bu korku gerçek miydi? Kaybetmek istemediği karısıydı, ya bebeği?

"Sevme beni Cem, canın yanıyor."

"Seviyorum." dedi Cem ıslak yüzünü avuçlarına gömerek. Ecem gözlerini kapadı kısa bir an, avuçlarının kokusunu içine çekti, dudak-

larını avuç içlerine basamadığı için acı çekti. Tırnakları birbirine kenetlenmiş ellerine geçerken, derin derin soludu son defa kokusunu içine. Gözyaşlarından göller kurulurken adamın eline, hıçkırdı mızrak sivriliğindeki öfkesiyle. "Bırak beni..."

"Gitme... Seviyorum seni."

"Kendini daha çok seviyorsun."

"Seni seviyorum..."

"Kanatıyor senin sevgin..."

"Bir kere başardık, yine başarırız. Birlikte olmasını yeniden öğreniriz. İnadından vazgeç, tüketme bizi."

"Bunu öğrenmek için geç kaldık. Benim hayatım deneme tahtası değil, olmadığı zaman baştan yazamazsın. Mümkün olanı değil, imkânsızı istedin. Bak bu acı senden bana kalan. Oysa ufak sıyrıklarımdan kurtulmak için koştum sana, şimdi can çekişiyor aşkım görmüyor musun?"

"Ecem artık kopamayız neden anlamıyorsun?"

Koparmak istiyordu onları birbirine bağlayan bağı. Önce sevgileri için çabalamıştı, o zamanlar umudu vardı, düzelir diyordu, başarırım ama şimdi ona umut bile vermeden kesip atacaktı candan olan canı. Oysa en sağlam yerinden kesiyordu tüm çıkar yollarını, çıkmaza saplayan o'ydu, anlayamadı! Tüm vicdani duygularını hiç çekinmeden ipe götürüyor ve insani yanının taburesini; zalim bir tekmeyle yerle yeksan ediyordu. Sonra da kopmayandan bahsediyordu. Tutarsızlığı kızı ürkütüyordu.

"Kopamadığımız bir bağ yok çünkü sen onu yok sayıyorsun..." Ecem etrafına baktı, herkes dışarı çıkmış olmalıydı, evde ikisi dışında kimse kalmamıştı. İçi bir tuhaf oldu o anda, bacakları titredi yere düşmemek için kendine telkin verdi.

"Kabullenebilirim..."

Ecem kocasının yanağını tutan elini aşağıya düşürdü. "O kabulleneceğin bir sorumluluk değil, senin evladın... Sen bunu anlayamayacak kadar duygusuzsun. Bizi sevemeyecek kadar önyargılısın. Ona baba, bana eş olamadın Cem kabul et. Cesur bir adam, tutkulu bir âşık olabilirsin ama sevmekten yoksun yüreğinde egon ve hastalıklı saplantılarına çanak tutan bencilliğin var. Bazı şeyler için yürek lazım, inanç ve istek. Sen de bana verecek bir Cem yok, ben de sana katlanacak bir Ecem kalmadı."

Büyük yıkımlardan sonra yetmiyordu işte aşk göze perde çekmeye, bir kere kırılınca yürek çekmiyordu öyle tüm acıları sineye. Güçlü kadınların yüreğinden evvel mantıkları girerdi devreye, ayaklarının üstünde durmak için bastona, geleceğe kavuşmak için ipe ihtiyaçları yoktu. Ayakta duruyorsa hala, yürümeyi de pekâlâ başarabiliyordu.

Kim bile bile yok sayardı hataları; Ecem saymış ve canı yanan kendisi olmuştu. Belki acıydı gerçek olan ama gerçekler zaten hep can yakardı. Usulca merdiveni indi, ayağının dibindeki valizi es geçip ağlayarak yaklaştığı kapının girişinde, Cem kızı kolundan tutup sertçe yakalayınca, Ecem dolu dolu olmuş gözleriyle yüreğine aktı.

"Teşekkürler Cem..." Başını yana sarstı. "Verdiğin sözleri tutup, beni sana inandırdığın için!"

Ne büyük sitem, ne büyük gerçekti bu sözler. Yanağına sıra sıra yaşlar damlarken adamın bedeni buz kesti. "Teşekkürler, verdiğin değer için. Sen... Sen hasta değilsin ama çok bencil bir adamsın. Kendinden başkasını düşünmüyorsun. O... O kadar büyütmüştüm ki seni gözlerimde, ulaşılmazlığına âşık olmuştum. Cem Aydınoğlu, kusursuz âşık, şahane koca, eşsiz varlık. Büyüdüm ve değişti fikirlerim. Kusurlarıyla sevmeli insan diğerini, sevemiyorsa terk etmeli. Ben ne olursa olsun asla terk etmedim seni, sessizce savaşmaya devam ettim. Sen kocaman bir orduydun, ben silahı kırık bir savaşçı, yine de yüksünmedim. Belki delisin, bence sen sadece bencilsin. İyi ki bu yüzünü erken gördüm, yoksa senin gibi bencillik hastası bir adamla bu ömrü tüketecektim. Teşekkürler; dilinle sevip, yüreğinle sevemeyeceğini gösterdiğin için..."

Arkasını döndü, adam tükenmiş bir sabırla dururken birden duruşu değişti, gözlerinden iç ürperten o parıltı geçişti. Zaman hasta perdeyi çekti üstüne, zihni kadar yüreğini kararttı.

"Konuşmamız henüz bitmedi."

"Bitti, hatta açılmamak üzere kapandı. Suyuma giderek bebeğimden vazgeçeceğimi, beni mutlu ederek sana uyacağımı ve bebeğimi aldıracağımı sanıyorsan, büyük bir yanılgı içindesin. Boşanma konusunda sorun çıkarmazsan sevinirim... Seninle evli kalmak istemiyorum. Hayatımda yerin yok, bundan sonra seni görmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Benden vazgeçiyorsun yani, bu kadar kolay."

"Kolay olan bir şey yok, sevmekten vazgeçebilir miyim bunu zaman gösterir ama evet, senden vazgeçiyorum Cem Aydınoğlu."

Bıkkın bir halde kapıya yöneldi.

Aşk; gözler bağlı ipin üstünde yürümek gibiydi, düşerse nefrete, düşmezse umuda götürüyordu insanı. O da düşmemek için ilerledi. Ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini kapının yanındaki duvarla kabaca bütünleşmiş ve boğazını saran iri elle sarsıldığını hissedebilmişti. Sırtı acıyor, omuzları sert vuruştan sebep zonkluyor, iç organları yer değiştirmiş gibi sızlıyordu.

Korkudan titriyordu. İnsan sevdiğinden korkar mıydı hiç, işte şimdi kız korkudan aklını kaçırıyordu. Sanki bir an yine boğazına sarıldığını sandı. Yine o günün acısı nefesini kesiyordu. Elleri kocasının vahşi ellerine sarılırken, "Cem..." dedi nefessiz halde öksürmek için çabalayarak. Oysa adam sadece omuzlarından tutmuştu, boğazına sarılmamıştı ama kız yine o anı yaşayarak nefessiz kalmıştı. Cem'in onda açtığı yaralar asla telafi olmayacak derinlikteydi artık. Tırnaklarını geçirdi ellerine, ayaklarıyla tekmelemek için hareket etti panikle ama havada asılı kalan ayakları adamın iri bacaklarının arasına sıkışınca hareketsiz kaldı. Korkudan gözleri irice açılmış, elinin altında can verecek ürkek bir kuş korkusuyla çırpınıyordu. Canını acıtmıyordu ama baskısı nefes alışını zorlaştırıyordu.

"O lanet bebek doğmayacak..."

Delirmişti adam, yeşil gözlerindeki o karanlık... Lanet olan bebekleri değil, adamın zehirli saplantılarıydı. Ecem ilk defa onun hastalıklı yanını görerek dehşete düştü. Gerçekten de deli gibi bakıyordu gözleri, ruhsuz ve vicdansız. Şimdi boynunu kırsa, zerrece pişman olmayacak bir adamdı artık Cem, cinnet arifesinde, sevgisinden soyrılmış ve hastalıklı düşüncelerine bulanmıştı.

"İ-içimden zorla mı alacaksın?" diyebildi korkuyla. Titriyordu. Adamın omzundaki elini çekmek için bileğine sarıldı, parmaklarını açmaya çalıştı ama başaramadı. Biliyordu, Cem ona acımasa, sevmese şu anda yapacağı tek şey bu olurdu; zorla alırdı. Saplantı! Şimdi anlıyordu evlenmek için bile neden bu kadar ısrar ettiğini, yoksa o zaman da sevmemiş, sırf saplantı olduğu için mi peşinden ayrılmamıştı? Kazanma tutkusu muydu Ecem? İhtirasına isim! Saplantı mıydı?

Cem delirmişti evet. Ecem işte şimdi deli olduğuna inanabilirdi. Ama sonra elleri yumuşayan adamın gözlerindeki o hayal kırıklığını gördü. Çaresizliği ve ona olan muhtaçlığını. Geceleri çığlıklar içinde uyanmayacak, akşam yattığı sıcak yatağının yerini sabah buz kadar soğuk asfalt olarak değiştirmeyecek... Dağınık, pasaklı hatta bazen

hayata ve insanlara karşı umursamaz olamayacak. Herkes onun etrafında el ele tutuşup "Deli" diye bağırmayacak. Hayatını bir kâbusla geçirmeyecek. Babası annesine kötü davrandığı için utanmayacak. Bir hücrede korku içinde sabahlamayacak. Kafasında konuşup duran sesle kavga etmeyecek, kendini tanrıymış gibi büyük görmeyecek. Korkusundan herkesten kaçmayacak... Deli raporu var diye herkes arkasından gülüp geçerken, insanlardan, içindeki sırdan, karanlığından, korkusundan saklanmayacak diye düşündüğünde, bu kadar acıyı bir adamın bedeninde düşünemeyen Ecem yutkunamadı dahi... Yer ayaklarının altından kayarken bir an güçsüz kalarak sendeledi ve Cem onu tuttu, düşürmedi.

"Cem..." diye fısıldadı. Yüreğine sanki hançer saplanmıştı. "Sen deli değildin belki, ya... yanlışlık oldu. Uyurgezerlik birçok çocukta olur, uykusunda konuşma hali, agresiflik. He... Hepimiz bazen umursamazız. Ben dağınığım, hatta ben çoğu zaman senden daha deliyim, öyle değil mi?"

"Sen beni nerenle dinliyorsun?" diye kükredi adam. Kız korkuyla titreyerek irkildi.

"Yüreğimle." dedi üzgünce. Uzandı ve adamın yanağına dokundu şefkatle. İçindeki fırtınalarla sesini sesine katarak gözyaşlarında boğuluyordu. Hüzne dalan yeşil gözlerini sildi. "Sen hasta değilsin, at kafandan bu saçmalığı."

"Niye bu kadar düzenli biriyim biliyor musun?" diye gürledi adam öfkeyle. "Neden kusursuzum? Çünkü hastalığımın nüksettiği o dönemde duş bile alamazdım. Sen hiç kıpırdamadan ne kadar durabilirsin? Ben aylarca tek bir noktaya bakarak, aynı kelimeleri tekrarlayarak, kendi etrafımda daireler çizerek yaşadığım kaç anı hatırlıyorum haberin yok. Kafamdaki sesler ve o saçma... Saçma inançlar... Sürekli etrafımda birilerinin gezdiği düşüncesi..." dedi dişlerini gıcırdatarak. "Bu savaşı başarmam galibiyeti elimde tutmama yeterli değil. Her an yenilebilirim. Genetik (kalıtım) benimkisi... Aile üyelerimin hepsinde olan şey neden beni es geçsin? Beyin kimyam değişik! Şizofreni hastalarında beyindeki belirli kimyasallarda bazı dengesizlikler vardır. Ya dopamin adı verilen nörotransmitere karşı hassastırlar ya da çok fazla dopamin üretirler. Dopamin dengesizliği beynin ses, koku, görüntü gibi belirli dürtülere karşı verdiği reaksiyonu etkiler ve bu da halüsinasyonlara ve delüzyonlara yol açabilir. Bende bu var."

"Beyin anomalisi: Bu tür bir anormallik tüm şizofreni hastaların-

da görülmez ve şizofreni hastası olmayan kişilerde de bu tür anormallikler görülebilir. Cem belki de sen buna o kadar çok odaklandın ki, kafanda kurduğun şeye inanmaya başladın."

"Sen neyin kafasını yaşıyorsun? Öyle varsayımlarla olmuyor bu işler zaten. On yaşındayken mental hastalıklar alanında uzmanlaşmış bir psikolog ve psikiyatristle başladı her şey. Psikiyatristler özel olarak dizayn edilmiş testlerle, psikotik hastalık açısından değerlendirme yaptılar. Terapist tavır ve davranışlarımı gözlemleyerek bildirilen semptomlara göre teşhisini koymuş ama bu senin sandığın gibi kan testi ve birkaç röntgenle olmadı. Bir kişiye şizofreni teşhisi konması için semptomların en az 6 ay boyunca görülmüş olması gerekir ki ben iki sene hastanede yattım. Kahrolası. Sence varsayımlara inanacak kadar az şey mi yaşadım?"

"Cem antipsikotikler bu hastalığı kontrol altına alıyor."

"Sen nereden biliyorsun?" dedi adam şokla açılan gözlerini irileştirerek.

"Seroquel ve Zyprexa gördüm dolabında. Cebinde de sürekli taşıyorsun, bir sıkıntın olduğunu düşündüm. Bir eczacıya sordum."

"Lanet olsun." dedi adam dişlerini sıkarak. Lanet kadın arkasından işler çevirirken Cem uyuyordu demek.

"Be... Ben onları bilinçli olarak sormadım yemin ederim. *Ağır bir depresyon tedavisi* dedi kadın..."

[1]"Ecem anlatamıyor muyum sana, Şizofreni geçen bir hastalık değil. Kanser gibi, hiç ummadığın anda başka yerden patlak veriyor. Daha evvel çeşitli psikososyal tedaviler gördüm. Rehabilitasyon merkezlerine gittim. Bireysel psikoterapi aldım. Hatta Rüzgâr abimle Aile Terapisi gördük. Onun zoruyla terapi/destek gruplarına katıldım."

---

1 Çeşitli psikososyal tedaviler de hastalıkla alakalı davranışsal, psikolojik, sosyal ve mesleki problemlerde faydalı olabilir. Terapi yoluyla hastalar semptomlarını kontrol etmeyi, erken uyarı işaretlerini fark etmeyi ve nüksetmeyi önleyici bir plan yapmayı öğrenebilirler. Psikososyal tedaviler şunları kapsar:

Rehabilitasyon: Şizofreni hastalarının toplumda faaliyette bulunmalarına ve mümkün olduğunca bağımsız yaşamalarına yardım etmek için sosyal beceriler ve meslek eğitimine odaklanır

Bireysel psikoterapi: Kişinin hastalığını daha iyi anlamasına, başa çıkmayı öğrenmesine ve problem çözme becerisini geliştirmesine yardımcı olur.

Aile terapisi: Ailelerin şizofreni hastası olan yakınlarına daha iyi yardımcı olmalarını ve onlarla daha etkin bir şekilde ilgilenmelerini sağlar.

Grup terapi/destek grupları: Karşılıklı yardımın sürekliliğini sağlar.

"Şimdi iyisin ama... Bak işe yaramışlar."

Önce şeye, anlatıma, konuşmaya rağmen pes etmeyen ve sabit fikrini koruyan Cem, kızın bileğine asıldı, hırçınca teninden ayırdı. Hâlâ inatla kararının arkasındaydı. Zorla kapıdan dışarı sürükledi onu. Korkudan bacakları titreyen Ecem gözyaşları içinde dehşetle nefes alırken, elini çekiştirmeye çalışıyor, acı acı haykırıyordu. Sanki Cem duymuyordu onu, zalimdi, düşüncesizdi, gözlerindeki boşluk, yüzündeki ifadesizlik, umursamazlık kızın canını daha fazla yakıyordu. Nereye götürüyordu onu? Yok hayır, bu kadarını yapamazdı? Korkudan bacakları boşalırken tökezledi.

"Dur Cem, ne yapıyorsun?"

"Ondan kurtuluyorum." dedi adam vicdansızca.

Adamın bileğine kıskaç hızında sardığı elini açamayan Ecem, yere kapaklanma riskine rağmen bileğini çekerek kurtardı sonunda. "Lanet olsun, içimden alacağın böbrek taşı değil, benim canım... Bizim canımız!"

Adam onun haykırışıyla bir an durdu, kalbi kabardı ve nefes almasını durdurdu. Kapının girişinde merakla ve üzüntüyle onları izleyen insanlara utançla bakarken, artık bu konuya el atması gereken Rüzgâr fırtına patlatan öfkeli bakışlarıyla öne çıktı.

"Cem..." diye gürledi sert sesiyle, kara gözleriyle emrederek, "Dur artık!" dedi.

Korkuyla öne atılan Esme kardeşinin yanına koştu ve Cem'e ters bir bakış atarak kardeşine elini uzatıp, "Gidelim mi kuzum?" diye sordu şefkatle.

Hıçkırıklarından boğulan Ecem gözyaşları eşliğinde başını salladı çaresizlik içinde.

"Böyle gidersen başa döneceğiz Cem, kendine çeki düzen ver." diye tehdit eden Rüzgâr'ın, ne demek istediğini çok iyi biliyordu Cem. Onu yeniden oraya götürmekle tehdit ediyordu. Ufak bir çocuğu kilere kapatmak kadar dehşet bir düşündeydi bu iki adam için de. İçinde patlamaya hazır bir volkan vardı ve bu volkanı sakinleştirmezse tek yanan kendisi olmayacak, herkesi de cayır cayır yakacaktı. Cem hızla aradaki mesafeyi aşarak dış kapıya yöneldi ve büyük bir gürültüyle çarptığı kapının ardında giderken, korkuyla yerinden sıçrayan Ecem, enişteşine çaresizce bakıp "Onun hasta olacağını sanıyor, hatta emin." diye fısıldadı. Yaşlarla parlayan gözlerini kırpıştırıyordu

çaresizce. Elleri karnına gitti korkuyla. Nefes alamıyor, bir onay bekliyordu. "Bebeğim hasta değil."

Nebahat Hanım bayılacak kadar güçsüzleşince duvar dibine yığıldı. Rüzgâr'ın boğazına bir yumru oturdu. Nefesini zorla alırken, "Elbette değil..." dedi ama yüzünün rengi kaçmıştı onun da, teselli eden tek kelime diyemedi. O da en az Cem kadar gerçeği biliyordu! Kardeşinin ne için savaş verdiğini biliyordu. Karısına baktı itinayla. "Hadi hazırsanız çıkalım..." Esme kardeşine baktı sorarcasına, Ecem başını salladı korkuyla ve bir adım geriledi.

"Ben... ben..."

O ana kadar çaresizce kalbini tutan Nebahat Hanım hıçkırırken, Ecem annesinin gözlerindeki cevaba bakmaya korkuyordu. Nebahat Hanım içi acısa bile en iyi iyileştirici olarak kızına uzandı şefkatiyle ve sahiplenen bir kıvraklıkla yanına çekip, başını göğsüne yasladı. Ecem daha kokusunu içine çektiği an, hıçkırarak ağlamaya ve kendini onun teselli eden kollarına bırakıp haykırmaya başladı.

[2]"Deli değil... Bebeğim deli olmayacak."

"Geçecek anneciğim, her şey düzelecek." dedi Nebahat Hanım gözyaşlarıyla kızının saçlarını okşarken. Ne zordu bir anne için yavrusunun parçalanan yuvasının enkazına girmek ve onu tek parça olarak o harabeden kurtarmaya çalışmak. Bakışları büyük kızına kaydı. Esme de kocasına sokulmuş, usul usul ağlamaktaydı. Neden onun evlatları aşklarıyla sınanıyordu? Neden acı çekmeden mutlu olamıyorlardı! Takdiri ilahi her gerçek aşka sınanması için bir engel sunuyor, kimi takılıp düşse bile geçiyor, kimi korkup en eşsiz cennete kavuşacağını bilmeden geri dönüyordu.

Ve kader her aşkı acıyla yoğurup, ekşiyle pişirip, şekerle servise sunuyordu.

Sabredenler için...

---

2 Şizofreni hastaları tehlikeli midir?

Kitaplar ve filmler çoğunlukla şizofreni hastalarını tehlikeli ve vahşi gösterir. Oysa bu her zaman geçerli değildir! Bazıları düzenli hayatına döner, kendini ve çevresini kazanır, kaliteli bir hayat sürer. Çoğunlukla çevrelerinden uzaklaşmayı ve yalnız olmayı tercih ederler olur ama bazen de ailesine ve çevresine sımsıkı sarılanlarda gözlenir, fakat hastalığın yanında madde veya alkol bağımlılığı olanlar tehlike ve şiddet içeren davranışlarda bulunabilir. Öte yandan şizofreni hastaları kendilerine zarar verebilir! Şizofreni hastaları arasında genç yaşta ölümün birinci nedeni intihardır. Doğru tedaviyle şizofreni hastaları psikiyatri hastanelerı yerine, aileleriyle veya toplum içinde üretici bir hayat yaşayabilirler. Düzenli hayatı, güzel bir ailesi, toplumda saygın yeri olanlar iç savaşını kazananlardır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dostun en seviyesizi, mutsuzluğunda sahne alandır.
Dostun en kıymetlisi,
ağlarken yüzünü güldürmeyi çaktırmadan başarandır.

İKİ AY SONRA

[3] Ne demişti büyükler;

Kadınlar çekip gittiklerinde, ardında 'yetim-öksüz' kalan çok olur.

Zaman yetim, takvimler öksüz kalır mesela…

Mutfaktaki dolap, çiçekli perdeler, üzeri süslü kavanozdaki bozuk paralar, çekmece içlerine özenle saklanmış giysiler, dolap diplerinde unutulmuş düğmeler...

Aynanın önünde artık kimsesizdir tarak, onun hüznüne bakarak erir kalemler, rimeller.

Evde duyduğun tıkırtılar, mutfaktan gelen şıkırtılar susar, yetim kalmıştır kulağına vuran neşeli sesler.

Bir kadın gittiğinde hep kapalı uyanırsın perdeler.

---

3 Bekir Coşkun'un şiirinden esinlenilmiştir. Şiir çok güzeldi ama karakterlerime uygun olmadı çok sözleri, o yüzden yenisini yazdım anlatıma sadık kalacak şekilde.

Ev çiçek kokmaz, çünkü çoktan kurumuştur saksıda unutulan çiçekler.

Yatağın başında öksüz kalmıştır terlikler.

Banyo artık sessizdir, içinde çınlamaz nağmeler.

Koridor kimsesizdir, inler soğuk duvarlar.

Bir kadın gittiğinde...

Bir kadın gittiğinde ne çok kişi gider aslında, gülüşler gider, mutluluklar, keyifler, neşeler... Her zorluğa direnen ağır çalışkan karınca gider, hastalandığında başucunda duran bakıcı, uyku mahmuru susadığında annen, karnın acıktığında aşçın, dışarı çıktığında çiçekleri sulayan bahçıvanın, kemerlerini sıkan muhasebecin...

Anne şefkatin gider...

Tek dostun gider...

Sadık sevgilin...

Ne çok kişi yok olur aslında, bir kadın...

O yüzden bir kadın gittiğinde, dünya da onunla birlikte gider...

Cem de yok oluyordu günden güne. Dev Adam, kocaman İstanbul'a kafa tutan Deli Fişek, artık gün be gün yok oluyor, ölüyordu herkesin gözünde. Oysa onun da bir insan, bir âşık tarafı vardı. Her ne kadar karanlığının içindeki kötü adam olsa bile, onun da kaderine dilek diye astığı umutları, her şeyden önemli, alnına kader diye yazıldığı; bekleyeni vardı.

Oysa çok şey istememişti hayattan, bir sürme gözlü ahunun sevgisi, bir de huzuru bozmayan geleceğiydi. Şimdi kaderden keyifle aldığı ne varsa yağlı bir ilmek misali borç olup dizilmişti genzine. Karanlık zindanı olmuştu, yalnızlık yoldaşı... Aylar geçerken dokunmaz oldu ufacık ellerine. En çok hasret kalmıştı minik gözlerindeki keyifli harelerine. Uzak düşürmüştü adını alnına yazan kader onları, kim bilir daha ne kadar sürecekti içini oyan bu acı, ne zaman tüketip bitirecekti hayat son nefesini?

Biri orada, diğeri burada yaşarken özlemle, ne zaman geçiyordu ne saniye... Zaman hep çakılıp kalıyordu olduğu acılı yere. Onsuzluktan olsa gerek, daha da uzayan geceler boyu dua ***ederken 'yüzünü görmüyorum bari rüyama gelsin'*** diye, o rüyasına gelmeyecekse uyumak istemiyordu çok gece. Yastığında sakladığı kokusunun sindiği derin soluklar yok olmaya, gözyaşlarına saklanan acıları kirpikleri-

nin arasına sıkışmaya başlamıştı zamanla.

Zaman...

Her derde deva mıydı gerçekten? Geçecek miydi içindeki kıvranma, dolacak mıydı yalnızlık adını verdiği boşluk?

Herkesi o sanıp sağa sola koşuşturan gözbebekleri, yollarını gözlemekten yorgun düşmüştü son dönemlerde. Neden artık özlemle söylenen şarkılar çok başka titretir olmuştu sinesindeki yaralı ciğerlerini? Hiçbir şey değil de, ondan ayrı kalınca anlamıştı elinden giden değerini, özleminin ne kadar ağır bir bedel olduğunu, kaybedince fark etmişti.

Aynı şehirde onsuz yaşamak da ne zormuş. Esaret cesaretle başlayıp, aşkın acısıyla son buluyormuş.

Yaralı ceylan Peri'nin başına gelen o talihsiz olaydan sonra, kırgın gelinini ve küskün kızını yanına alarak uzaklaşan Nebahat Hanım, haklı sitemini göstermişti hem oğluna hem damadına. İki evladı da yaralı olunca, hangi anne kanamazdı ki evladından daha fazla! Bin parçaya bölünen Nebahat Hanım her birine daha fazla kanıyordu, ne Cem'in üstünden çekmişti ellerini, ne de Eymen'in ama yanına kattığı iki kızının canının yanmasına ise bir deha izin vermemişti.

Oysa Ecem ondan uzaklaşsa bile uzak duramamıştı Cem...

Kendine işkence eden soluklarını aynı göğe salmak da, onsuz olmak da tam bir işkence oluyordu özlemli zamanlarda... Çok zaman yerli yersiz gözlerini kapatıp dalıyordu maziden çaldığı mutlu hayallere ama çok zamandır da hayal kurmuyordu artık gelecek uğruna. Malum çırpınıp durdukça onsuzluğun içinde, o olmayınca hayallerin bile hiçbir anlamı olmuyordu. Eli mahkûmdu, sabretmeyi öğreniyordu yoksa yaşayamazdı başka şekilde.

Hep hayalinde kalıyordu kaş altından bakan güzel gözler, gülünce cenneti ona bahşeden melek yüzler, konuşunca çırpınan kalpler... Günler ayların peşine takılınca, araya ayrılık ekmişti kader, her birini savurmuştu başka acının içine. Ne olursa olsun, acısıyla, tatlısıyla, hasretiyle seviyordu ikisi de hâlâ işte. Özlemsiz sevgi olmazdı zaten, o yanındayken de özlüyordu, o gidince de...

Gerisi teferruattı, gerisi bahane...

Herkes bir şey konuşmuş, çoğu öğüt, çoğu ise geçmişe dayanan fikirler vermişti. Fakat kimse onun kadar kötü bir adam olarak, masum

bir bebeğin canını almaya kast etmemişti! Evet, hangi baba evladının canına kıyardı ki, Cem kıymak istemişti! Oysa herkes cehennemin alev alev yanan bir yer olduğunu söylerdi. Şimdi herkesin yanıldığını biliyordu! İnsanın içindeki cehennem daha tehlikeliydi. Karanlıktı. Karanlık ise sessizlik ve karamsar bir yalnızlıktı. Bağrında yanan cehennem asla sönmeyecek, vicdanının sesi hiçbir zaman kesilmeyecek bir buz dağıydı. Bunu biliyordu çünkü o; yıllarını hiçliğin karanlığında geçirmişti. Asıl cehennem ne ateş, ne de buzla kaplıydı. Asıl cehennem yüreğini hapsettiği karanlıktı. Şimdi ışık hemen karşısında parlarken, yine karanlığına döneceğini biliyor fakat ne kadar gözleri buna alışsa bile, ışığın peşinden koşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ecem ailesinin yanına taşınıp, ondan ayrı kaldığından beri, neredeyse uykusuz geçirdiği ve tek bir saniye olanları düşünmediği zaman yoktu. Ecem inatla bebeğini aldırmaya yanaşmamış, buna isyan eden Cem ise istemeyerek de olsa, bu fikre ortak olmuştu. Hangi erkek sevdiği kadından çocuk sahibi olmak istemezdi ki? O da isterdi elbet ama sağlıklı, hayatında yara almayacak evlatlar. Fakat Cem için baba olmak bir mucize değil, bir azap olacaktı! Onun üzüldüğünü, kendi iradesizliği yüzünden yaralandığını görerek cezalandıracaktı genleri varlığını. Babasının, dedesinin ve hatta amcasının aldığı ahlar onun yakasına yapışacak, bir ömür de bırakmayacaktı masum yavrusunun peşini.

Hiçbir suçu yokken, içini çok acıtacaktı bu illet.

Acıması olmayan hayat gülümsemesini çalmak için zaman kollayacaktı. Kimse bilmezdi ama zaman en büyük, en sinsi, en vicdansız hırsızdı. Onun çaldıklarını geri almak asla mümkün olmayacaktı.

Kulağına vuran yüreğinin sesi değil, radyonun çığlıklarıydı. Son zamanlarda en çok dinlediği adamın içini okuyan tek şarkısıydı. Uzandı ve kısık sesini biraz yükseltti. Artık içindeki sessizliği Neşet Ertaş'ın *Neredesin Sen* türküsünün yürek çığlığı bozuyordu. Her bir söz duygularını nasıl da dile vuruyordu. Eli göğsüne giden adam, acıyan içinin sızısını bastırmak için ovaladı. Dalıp kaybolduğu dalgınlığından silkelenerek döndü şu ana. Hasretle parlayan derin yeşil gözleri tek bir noktaya odaklanmış, direksiyonda kasılıp kalan parmakları ise iyice beyazlamıştı.

Hayallerini çalan kadın çıkıyordu siyah Mercedes'in arka kapısından. Asi saçları rüzgâra kafa tutarcasına hoyrat, güzel yüzündeki keyifli gülüş çocukluğuna ait izleri sürmüştü tenine. Eskisi kadar çocuk

değildi olgun halleri. Acıların büyüttüğü canlılığı yaşlanmıştı. Bedenindeki o hafif dolgunluk ona daha bir göz alıcılık eklemişti. Bugün doktor kontrolü vardı Ecem'in, bebeğinin durumunu kontrole gitmişti. O bilmese bile Cem, sağlığıyla ve bebeğiyle ilgili her şeyi gizlice takip eder haldeydi. Hep bir adım gerisinde, hep gözleri üzerindeydi.

Kalbini gözlerinden okuyan, tek bir gülüşü için canını verecek kadın, kadını... kırdığı, parçaladığı cadısı ona uzak bir vahaydı. Susuzluktan öldüğü çöl yüreğinin gördüğü en güzel vaha...

İnsan kaderini baştan yazabilseydi, Cem onu gördüğü an, o bardan evine götürür sonra da bir daha asla görmezdi. Çünkü o zaman dünya güzeli kadını üzmemiş, acılarla büyütmemiş olurdu. Ne çok şey olmuştu Ecem onda, ne çok derdine derman, garip yanına el, yetim yanına vasi, öksüz geleceğine aile... Ecem ona ev olmuştu her şeyden önce...

Ablasına ve annesine neşeyle sarılırken, sandığından çok daha büyümüştü artık kadınsı halleri. Yüzü kimsenin bilemediği bir sırla kaplanmış kadar hüzünlüydü. Sinesini yaralayan gözlerinin parlaklığının arkasında kocaman bir kırgınlık perde olmuştu, bunu sadece Cem bilebilirdi.

Ondan habersiz olan Ecem, sanki beklediğini görmek hevesiyle kalbi çarparak yola kaçamak bir göz attı. Sonra istediğini bulamayınca, hüzünle gözlerini devirirken, yüzüne oturttuğu buruk gülüşüyle annesine baktı. Ağlamaklı parlak gözlerine ulaşmayan gülücükleriyle içeri geçerken, Cem aracını hareket ettirerek yanlarından süzülüp geçti. Gözleri yolda dolanıyordu, zihninde dolanan görsel ise bambaşkaydı. Onu özlediğini inkâr etmiyordu ve uzak durmak için önüne gelen çarelere de sırt çevirmiyordu.

Geçen vakit ondan sadece canlarının parçasını almamıştı. Zaman her şeylerini ellerinden tek tek almıştı, usulca, sinsice, geriye kırık dökük bir hayat, neşeye yarım bir keyif, umuda küs bir adam bırakarak. Deli Fişek namının hakkını her zaman vermişti. Oysa deli ruhuyla savaşırken, istediği sadece Cem olabilmekti; aklı başına geç gelmişti.

Telefonu çalınca, gözlerini yoldan ayırmadan ekranına dokundu.

"Efendim abi?"

"Yarın için hâlâ aynı fikirde misin, onu merak ettim?"

"Aynı fikirdeyim."

"Hazır mısın peki?"

"Hazır olmamı önemsemeyen bir hayat var önümde... Bir de inat çı bir kadın!"

"Bu her şeyi değiştirecek."

"Zaten değişti her şey." dedi adam.

Bilinmedik bir sızı var içimde, bir yanımda eksiklik. Anladım ki, ya ben fazlayım içimdeki insana, ya da biri eksik.

Sinesindeki gizli yaraya merhem olamayan Rüzgâr, sıkıntıyla birkaç şey söyleyip telefonu kapatırken, Cem gözlerinin önünden silmek istediği görüntüyle geceyi sabah etti. Oysa evlenirken hayalleri çok başkaydı, şimdi çok başka! Kaçmaktı nihai kararı, uzaklaşmak fakat beceremedi. Ne ondan kaçabildi, ne de beynini içindeki anılarından. Oysa onu böyle yakından uzun uzun görmek hiç istememişti. Bir zamanlar dokunmaya kıyamaz, üzmeye dayanamazdı neşe kaynağını, o gülünce kuşlar öter, çiçek kokar, denizler coşardı, şimdi kanayan yarası olmuştu sevdiğinin, çalmıştı tüm güzelliklerini gelecekten. Bir kötüye mecbur etmişti hayallerini. Onun gözlerindeki hüznü, içine ektiği acıyı görmeye tahammülü yoktu. Üstelik ona hayli öfkeliydi. Yaralı bir çocukluk, sakat bir hayat verecekti bebeklerine. Ona defalarca olacakları anlatmış, fakat inadından vazgeçiremeyeceğini anlayınca, sonunda pes etmişti. İçinde bir şeyler de kırılmıştı sanki ona dair, bir şeyler yüreğini terk etmişti! Savaşmaktan da, iradeli olmaktan da, sabretmekten de vazgeçmişti Cem, tükenmişti. Tüketmişti. *Su akar yolunu bulur* deyimi sanki bunun içindi. Ne kaderini yönetebilmiş, ne de hayatını düzene sokabilmişti. Şimdi bu partiye katılmakla hata ettiğini düşünürken kalbi, mantığı *geç* bile kaldığını savunarak ceza vermekteydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayalime özenle astım kitap karakterleri...
Karşıma koydum mağara kaçkını bir erkeği.
Birisini okuyup hayal ediyor,
diğerini yaşayıp sabır çekiyorum.

Oysa mutluluğu aramak yerine mutsuz olmamak için çabalamak gerekirdi.

Gözlerini yüzüne diktiği Ecem buruk bir gülümseme çaldı hayattan, ok ok kirpikleri canına batarken, başıboş dalgın gözleri bakıyor ama görmüyordu etrafı. Kâkülü yine kaşının üzerine dökülmüştü, kaş altında parlayan gözler dikilmişti yüreğinin içine. İçi daraldıkça nefes alamadı, derin bir soluk çekmek istedi içine... Kaygıdan ve hüzünden uzak...

İçerinin boğucu kalabalığına inat, dünkü doktor kontrolünde bebeğinin sağlıklı olduğunu, gebeliğinin yolunda gittiğini öğrenmişti ama hâlâ cinsiyetini öğrenememişti. Gerçi bir şey fark etmiyordu, sağlıklı olsun da gerisi mühim değildi. Ancak ne zaman bebeğini düşlese, babası gibi bir erkek çocuğu beliriyordu gözbebeklerinde. Hasın yeşil gözlerinde umut olan, dudaklarının kıyılarından çalınmamış çapkın gülücükleriyle hayata hep haylazca sırıtan, gamzeli bir bebek

istiyordu kollarında. Onun kadar mert, yiğit, gözü pek, yakışıklı ama onun kadar vicdansız, bencil olmayan bir bebek.

Bir adamın yalnızlığı dile vuran acıyı kimseyle paylaşamadığı, kendinden değil, sevgisinden değil aşkından değil, hayallerinden kaçışı, hepsini yok sayışı, acısındandı. Belki de elinden gelse yapmazdı ama yapmıştı.

Yanından geçtiği bir çifte selam vermek için durdu. O anda önünden birkaç çocuk koşarak uzaklaşınca, irkilerek bir adım geriye kaçıp sakındı. Ecem'in elleri hafifçe belirginleşen göbeğini okşarken gözleri hiç olmadık bir yere takıldı.

Bir dünyayı sırtlasa yıkılmayacak kadar sağlam duran geniş omuzları, hayata karşı yine dimdikti ama o omuzları yoran ve yine kum torbasıyla savaşa giren elleri yara bere içindeydi. Gözleri oraya takıldığı an, acı bir yumru boğazına tıkandı. İçi gitti genç kızın. Öpüp koklayamadığı iri elleri böyle paralanmış görmek, burnunun direğini sızlattı. Onca zaman sonra ilk defa bakıyordu kocasına, ilk defa şimdi karşılaşıyorlardı o günden sonra. Şaşkındı Ecem, bacaklarını titreten hasret değildi artık, yorgun düşmüş hayallerinden de değildi, bacakları kadar yüreğini titreten kocasının şu anki görüntüsüneydi hayreti. Yanındaki masaya düşmemek için sımsıkı tutunmasa, yere kapaklanması içten bile değildi. Ne yapmıştı kendine, zaman neden hoyrat dokunmuştu sevdiğinin gençliğine! Sanki nefes alamıyordu bakarken gece karası saçlarının arasına serpiştirilmiş beyaz çiçeklere, gülmeyi artık yok sayan katı gözlerinin kenarına çizilmiş kederlerine. Parmaklarının arasında dans ettiği, okşamaya doyamadığı, koklamaya kıyamadığı o kömür karası saçlarına aklar mı düşmüştü kısacık bir zamanda? Yanlış görmüş olmalıydı. Kız gözlerini kıstı ama görüntü yine de değişmedi. İşte doğruydu, terk edişinden hatıra olarak Cem'in saçlarına ara ara aklar düşmüştü.

Sanki düşüncelerinin acı varlığını, tehlikeli bir yaratığı hissetmiş kadar hızlı sezdi kocası. Oysa açık kitap gibi çevirip çevirip içini okurdu. Unutmuştu gözlerini şimdi ise ulaşılmaz ve eski sert otoritesinden kalan buz yanığıydı. Dağ kadar heybetli, mağrur ve dimdik... Gözlerinde okudukları hoşuna gitmemiş olacaktı ki, sırtı düzleşmiş, omuzları dikleşmiş, elleri yanlarında yumruk olmuştu. *Kendim ettim kendim buldum* sözleri ona mı yazılmıştı? Gözleri kör kuyu, ifadesiz yüzü kimse tarafından görülmese bile solgundu. Senelerin doldurduğu gamzeleri gülmeye hasret, çapkın dudakları kilitli bir kutu kadar

sırdı. Biliyordu Ecem, Cem bakmasa bile en az onun kadar, görmeden varlığını hissettiğini... Karnının boşluğunda uçuşan o tılsımı yeniden hissetmekle gafil avlandı. Sadece bakarak bile solukları hızlanıp bedeni karıncalandı. Teninden bir rüzgâr geçer gibi tüm tüyleri diken diken oldu.

İçinde anıların saklandığı, kirli ve paslı menteşeleri gıcırdarken, belli ki artık açılmak istiyordu mazi sandıkları. Bir anne savunmazsızlığında kirpiklerini saran gözyaşları hissetmişti yalnızlığını, gözbeklerinin annesine muhtaç bir bebek gibi titremesi de bu yüzdendi.

Gözlerindeki hüznü bir gelin titizliğinde süslerken, gözyaşları bir annenin feryadı keskinliğinde sarıyordu kirpiklerinin her telini. Zoruna gitse bile, yüzüne bakmaktan vazgeçemiyordu. Oysa o güzel yüzü, ellerinin arasında kaybolmak için yaratılmamış mıydı? Teni karıncalandı yokluğunun o dipsiz hissiyle. Hasretini çektiği varlığına o kadar odaklanmıştı ki, ileriden gelen kırılma sesiyle irkilirken, Pelin'in feryat eden acı sesiyle, ikisinin gözleri de dehşetle ileriye döndü. Panikleyen Ecem yerinden fırlayarak yeğenine atılırken, aynı anda eğildiler yere ve Cem ondan evvel davranarak masayı devirip yere düşen çocuğu endişeyle kucakladı. Nefes alamayan Ecem şaşkınlık içinde, şefkatle kucakladığı çocuğun gözlerini kurulayıp sakinleştirmek için hamle yaparken, adama bakmaktan kaçınıyordu. Cem özlediği tok sesiyle, "Tamam Prensesim... Bakayım neren acıdı?" diye başlamıştı kızın dikkatini dağıtarak konuşmasına.

Sık sık soluyan, heyecandan bedeni zangırdayan Ecem nefes alamadı, kalbi durma noktasına geldi. İçerisi yandı, dışarı serin serin ürperdi, tüm tüyleri dehşetle dikeldi. Yutkunsa, kalbinin duracağını biliyor, nefes alsa yere yıkılacak kadar güçsüz kalıyordu. Cem yeğeniyle öylesine içten ilgilenirken, Ecem geçmişin acılarıyla boğuşuyordu. Elini kalbine koyup, acıyan içini okşamak istiyordu.

Hayat o kadar insafsızdı ki, iyileştim dediği anda küçük bir noktadan yakalayıp hissettirmeden en derin yarasına, kâğıt keskinliğinde yeni çizikler atıyordu. Oysa bu acıya tüm gücüyle karşı koyarken, onu acımasız zamanına yeniden sarmıştı. Cem onun bebeğini hiçe sayarken, Pelin için de ömrünü hiçe sayardı. Çelişkide büyük haksızlık vardı. Rızasız sevginin huzuru çalınmazdı. Sorun bebekte değildi, sorun bebeği kimin doğuracağındaydı belki de! Anladı. Kıskandığından değildi bu acı sızı, önemsenmeyen bebeğine üzüldüğü içindi.

Cem Pelin'in yanaklarını kurulayıp bir baba şefkatiyle onu sakin-

leştirirken, boynu bükülen garip Ecem yine içine acıyordu. Gözleri Cem'in yüzüne kilitlenmiş, o anda Pelin için çabalaması gerekirken donmuş onu seyrediyordu. Yanlarına gelen Esme panikle kızına uzanırken, Pelin dizindeki kızarıklığı göstererek "Ancam öpünce deçti anne, üsülme." diyordu tatlı tatlı.

Cem yanlarında donmuş şekilde sessizce dikilen karısına buz kadar keskin gözlerinin hükmüyle baktı. Kısacık bir bakıştı bu; uzak mı yakın mı belli olmayan ama aslında bir asır kadar uzun süren suçlayıcı bir bakış. Ecem dolu dolu sürmeli gözleriyle yüzlerine bakıyor ama etrafında olan insanları görmüyordu. Kilitlenmiş ve donmuştu sanki. Nefesi genzine tıkanan Cem yutkunamadı, onun neler hissettiğini, neler anımsadığını gözlerindeki o derin acıdan anladığında, kocaman adamın bedeni kaskatı kesildi, beli kırılacak kadar gerildi. Boğazına yağlı bir urgan misali oturan kravatını çekiştirmemek için kendiyle mücadele etti.

İnsanlığı acılarla kıvransa da, Ecem tek kelime etmedi.

Acılarını susarak aşmayı öğrenmişti iki âşık... Ne Cem ona konuşması için ısrar ediyor, ne de Ecem ona tek kelime edecek kadar ileri gidiyordu. Ama geçen onca zamanla birlikte, derin ve uzun acılardan sonra, ilk defa bir ortamda bu kadar yakın olmuşlardı. Kokularını ciğerlerine hapsedecek kadar yakın, ellerini uzatsa dokunacak mesafede. Bu yüzden yine aynı acıyla sarsıldılar. İkisi de gerçekleri görüyor ve beraber olmayacaklarını anlayarak, birbirinden kaçıyordu. Yüzlerine bakmadan sessizce bakışlarını başka yere çektiler, usulca çevirip hoyratça döndüler sırtlarını ve sanki az önce hiçbir şey hissetmemişlerdi yüreklerinde. Sanki aynı acı ciğerlerini dağlamamış gibi adımlamaya başladılar zamanı ***sabır*** diye.

Önce kalabalığın içinde süzülürken bedenler, çoktan arkalarını dönüp birbirine atılmıştı ruhlar ve eller. Kocasının göğsüne başını yaslayıp ağlamıştı kadının çaresiz ruhu ve ona sonsuz bir sabırla, şefkatle, özveriyle, sadakatle dokunan adam sakinleştirmek için telkin edici sözler fısıldamaya başlamıştı kulağına, eskisi gibi...

Ama gerçek olan bu değildi, bu sabredilemeyen gerçek ise dönüşü olmayan bir ayrılığın en büyük habercisiydi. Ne Cem sarılmıştı hasret kaldığı kadının yaralı sinesine, ne de Ecem kocasının dokunmasına izin vermişti acımış yüreğine.

Ve kendi yaralarını kendileri sarmaya, tek başına acı çekmeye

alışmışlardı artık.

"Gitme demeye dilim varmıyor, gurur işte, istenmediği yerde gönül durmuyor. Oysa daha konuşacaklarımız vardı, yarım kalan çaylarımıza katık ettiğimiz gülüşlerimiz... Paylaşacaklarımız bitmemişti henüz. Ellerini tutup, gözlerine bakarak dertleşecektim daha. Sızlayan yanıma sevdanın yara bandını yapıştıracaktım. Oysa daha doyamadım gözlerinin gülümsemesine... Kokunu yeterince çekmedim içime...

Kollarım acıyana kadar sarılamadım bedenine... Sinemdeki boşluğu dolduramadım emanetinle...

"Herkes kendi tercihini yaşar." demişti babam, sen de tercihini yaptın. Ayırdın bizi. Kopardın kopmaz dediğim bağlarımızı...

Rahat ol, git. Aklın kalmasın bende. Dramatik vedaların kahramanı olmayacağım bugün, arkamı döneceğim sen giderken, sessiz olacak gidişim. Yanaklarımı yıkayan yaşları benden başkası bilmeyecek mesela, yumruk yaptığım elimin kalbine yüklenmesini hissetmeyeceksin. Karnımdaki boşluğun ağrısını, kesilen nefesimin belimi ortadan ikiye ayırışını hissetmeyeceksin. Ben arkamı döneceğim sana, sen vazgeçtim sanacak derin bir nefes çekeceksin. Ben ise son nefesimi verecek, yaşayan ölüye döneceğim. Ah Cem. Yüreğimin kapanmayan yarası olacaksın sen. "

Kalabalıktan sıyrılan Cem, kendini yine karanlık bahçenin bir köşesine atmış, son zamanlarda sığındığı tek arkadaşı olan sigarasını yakmıştı. Ecem ise yüreğinde kanayan yarayı kimseye göstermeden sarmak için minik Utku'nun odasına geçmiş ve kapıyı kapattığı an gözlerinden boşalan yaşlarla, dizlerinin üzerine çökerek hıçkırıklara boğulmuştu.

Kaderin onunla derdi neydi? Neden mutluluk yazmıyordu alın yazgısı?

Bir müddet zaman geçtikten sonra Cem karanlık bahçede peş peşe içtiği iki sigarayı sonunda bitirmiş, Ecem de kaçıp gizlendiği Utku'nun odasında ağlamayı başka zaman devam ettirmek üzere bırakıp yanlarına gelmişti. İşte tam da o sırada Esme, gözlerini az önce birbirinden ayrılıp ayrı taraflardan gelen ikilinin üzerinde gezdirerek, hain hain gülümsedi. Aslında şu bitik hallerine üzülmesi gerekirdi ama o sinsice parlayan gözlerini, Ecem'in üzerinden bir an gözlerini çekmeyen annesine çevirmişti. Yaşlı kadın mutlulukla başını salladı.

Esme sinsice göz kırptı. Artık planının son rötuşunu da dâhiyane bir fikirle tamamlarken, birbirinin aynısı bakışlar atan ikiliye bakan Eymen, yutkunarak karısına döndü.

"Yemin ederim savaş boyalarını süren yamyamlar gibi bakıyor bu ikili birbirine, annem obabaşı, kardeşim kelle kesici. Kesin birinin kafa derisini yüzmeye hazırlanıyorlar."

"Eymen..." dedi Peri dişlerini sıkarak. "Saçmalama... Onlar annen ve kardeşin, böyle konuşma."

"Onlar ne zaman böyle baksa, ben bırak evden kaçmayı, ülkeden bile gitmeyi düşünüyorum. Umarım bu kadersiz kişi biz değilizdir. Çorabı bizim başımıza örmezler."

"Kapat çeneni evlat, siz çoktan geçtiniz o testten. Küs olsaydınız neyse..." dedi Eray Bey sırıtarak. Şükürler olsun ki, onlar kötü günlerini geride bırakmış ve iyi geçinmeyi öğrenmeye başlamışlardı sonunda. Güzel geçmişini unutmak istercesine buruk buruk gülümserken "Babam doğru söylüyor, annem bize bulaşmaz artık." dedi keyifle. "Hem bugün Pelin'in doğum günü, tehlikede değiliz."

Nebahat Hanım sohbete çekilmiş, Esme mutlu bakışlarını yanında koşuşturan doğum günü kuzusuna çevirmiş, Eymen de rahatlamıştı. Herkesin dikkatle baktığı yere doğru bakarak ve görseldeki çifti görünce yine, "Vah vah, daha çok gençler." dedi keyifle sırıtarak. "Eee ne yapıyorduk onlar için?" diye de ekledi.

Onu uyaran karısı kolunu dürttü sussun diye. Hepsi bir anda kıkırdamasını bastırdı. Nebahat Hanım kocasına bakarak, "Bir şey mi kaçırdım Bey?" diye sordu.

"Yok Hanım, tam yerinde uyandın kâbusundan, oğluna masal anlatıyordum ben de." dedi yaşlı adam inat damarına sataşarak.

"Ne?" dedi Nebahat Hanım kaşlarını çatarak. "Diyorduk ki, bugün hava baya sıcak, öyle değil mi gelinim?"

"Yo, gayet serin." dedi Esme hemen lafa atılarak saf saf. Ve hepsi bir anda gülmeye başladı anladıkları gerçekle. Herkes kendi içinde Ecem için Cem'e plan kurmaya başladığına göre, birlikte bir koalisyon kurmaları şarttı. Konunun içlerinde kalması, dilleriyle değil gözleriyle çözülmesi onlar için bir ilk değildi. Bu sırrı ilk deşen Peri oldu. "Kendimi saha dışına şutlanmış forvet oyuncusu gibi hissettirdiniz sağ olun, iki erkeğin arasında kaldım. Siz anne kız gözlerinizle hain planlar kurarken, bunların dırdırını ben çekiyorum."

"Ay olur mu hiç nazar boncuğum?" dedi Nebahat Hanım gelinini yanına çekiştirerek. "Bu maçta hepimize ihtiyaç olacak." Esme sinsice gülerken, "Hatta yedek oyuncular bile lazım olacak." diye söze dahil oldu. Önce anlayamadı kimse, fakat sonra hepsi birden anladığı gerçekle, "Yunanistan" dedi keyifle. Gözleri tek bir noktaya kayarak, Rüzgâr'la konuşan Cem'i ve kendini toparlayıp aralarına katılan Ecem'i dikizledi.

Bu iş bittiğinde, keyiflenen kişiler artık hepsi olacaktı, inşallah!

Ecem üzgün halde bitirdi Pelin'in doğum günü partisi ve Utku'nun hoş geldin gecesini. Aslında en güzel günüydü. Pelin bir yaşını daha kutlamıştı. Aralarına iki ay önce katılan yeni yeğeni o gün ilk defa toplum karşısına çıkmıştı. Esme; Ecem ve Cem sayesinde kavgası ve buhranı çok bir hamilelik geçirdiğinden Utku çok zayıf bir bebek olarak dünyaya gelmişti. O gün *ayım günüm* diye espriler yapan Esme, Ecem evinden ayrıldıktan hemen sonra sancılarının artmasıyla doğurmuştu. Sorunlar henüz taze olduğundan, Utku'nun zayıflığı da öne sürülerek, hoş geldin gecesi iki ay ertelenmişti. Şimdi Pelin'in doğum günü ile de birleştirip bir anda iki partiden birden kurtulmuşlardı. Esme doğum yaparken hastanede birbirleriyle karşılaşmamak için çırpınan Cem ve Ecem'in zaman ayarlamalarında kader hiç yardımcı olmamış, bir türlü onları yüz yüze getirmemişti. Sonrasında da hep ayrı ayrı gitmişlerdi bebek görmeye.

Ecem, üzerini çıkarıp, annesinin kafasını şişiren sitemlerinden sonra, Peri'nin sessiz arkadaşlığına minnet ederek yatağına girdi. Odada tek olunca, tüm karanlık üstüne çöküyor, bu durum içini daraltıyordu. Derdiyle nefessiz kaldığı an, işte o zaman usanıyordu canından. Yine zaman geçmiyor, ne zaman yastığa başını koysa, yalnızlığını sızlatan acıları üstüne yıkılıyordu. Elindeki kitabın sayfalarını görmeyen gözlerle çevirmekten de sıkılmış olmalı ki, fırlatıp atmıştı bir köşeye. Eli karnında, bebeğinin selametini düşünürken kocasına olan özlemini anımsayıp, onunla dertleşiyordu. Elinin altında kıpırdanan bebeğiyle konuşmaya o kadar dalmıştı ki, çalan telefonun sesini bile çok sonra algılayabildi.

"Efendim..." dedi sıkıntıyla.

"Ecem Hanım, ben Nadya." dedi karşı taraftaki endişeli ses. Ecem ekrana baktı, Atina yazıyordu. Korkuyla telefonu tekrar kulağına dayarken "Buyur Nadya," dedi endişeyle. Uzandığı yatakta toparlanarak dikkat kesildi. Kadının sesinden bir şeyler olduğunu hissetmişti. Yok-

sa gecenin bu saatinde Nadya onu neden aradı? Yoksa Fahriye teyzesine bir şey olmuştu? Ama daha önceki gün konuşmuştu onunla, telefonlar sesi de gayet iyi geliyordu.

Telefondaki ses bir an kesilir gibi oldu, sonra hıçkıran Nadya, "Fahriye Hanım yoğun bakıma alındı." Dedi pat diye söz girerek.

Panikleyen Ecem, "N...Ne zaman?" diye sordu merakla.

"Dün sabah..." dedi kadın burnunu çekerek.

"Durumu nasıl? Doktorlar ne diyor? Cem'in haberi var mı?" diye telaşla sorularını sıraladı. Eli ayağı boşalmıştı birden. Kaygılanması normaldi, kadın mutlu olsun diye hiçbir şeyi ona anlatmamışlardı. Şimdi birden hasta olunca acaba patavatsızın biri kulağına fısıldadı mı diye düşünmeden duramıyordu.

"Hayır." dedi kadın sesi kısılarak. "Henüz haber vermedik. Durumu şu anda iyi ama..." dediğinde biraz durakladı. Ecem sabırsızlanınca yaşlı kadını azarlayarak, "Neden haber vermediniz, bunu duyduğunda..." diye gözlerini kapatıp olacakları düşünmek bile istemedi!

Nadya gergin bir tonda, "Çünkü Fahriye Hanım ondan evvel sizi görmek istiyor." diye aramasının asıl sebebini sonunda söyleyebildi.

"Anlamadım." dedi iyice şaşkınlaşan Ecem, keza cidden anlamamıştı. Cem dururken onu neden çağırıyordu ki? Yani tamam hâlâ evli olduklarını sanıyordu teyzesi ama hamile olduğunu bildiği için onu yormaktan korktuğunu söyleyip dururken, neden şimdi ille de onu istiyordu? Yoksa kocasıyla olanları mı öğrenmişti? Birileri ona boşanacaklarını mı söylemişti? Oysa saklamışlardı ondan, öğrenmemesi için azami dikkat etmişlerdi. Panikledi. Hangi patavatsız hayatının son demlerini yaşayan hasta bir kadına böyle kötü haberleri verip, hayata olan direncini kırardı ki? Vicdansızlar!

"Nadya, bana doğruyu söyle, bir şey mi duydu? Bir şey mi oldu? Neden birden bu kadar kötüleşerek hastaneye yattı ki?"

"Hayır, gerçekten nefes darlığı çekince bayılmış evde, ben bulduğumda biraz geç kalmıştım. Ondan dolayı şimdi gözetim altında... Eğer mümkünse sizi hemen görmek istiyor efendim, sadece sizi."

"Ama..." dedi Ecem bocalayarak, fakat kadın itirazlarını tıkayacak sözleri söylediğinde, bunun geri dönüşü olmayacağını anladı. Ecem eli mahkûm bu emre itaat etmek durumunda kaldı. Hamile bir kadın için yol biraz meşakkatli olsa bile, niyet iyi olunca çekilen sıkıntı göze gelmezdi.

Öte taraftan, tek bir telefon harekete geçirdi Cem'in tüm korkularını... Tek bir cümle... "Yetiş, teyzen hastanede." Aklında binbir senaryo yazarak geldiği yerde karşılaştığı görüntü bambaşkaydı. Hastaneye gidecekken, gelen telefonla rotası değişmiş, gemici misali dümeni eve kırmıştı. Telaşla salonun ortasına daldığında, göreceği en son kişi karşısında belirmişti. Kaşları panikle çatılan ve burnuna hiç iyi kokular gelmeyen Cem, sıkıntılı halde baktı karşındaki kadına. Burada onu göreceğini hiç düşünmüyordu. Teyzesinin ise hiçbir şeyi yoktu şükür, karşısında sapasağlam duruyordu. Üstelik Ecem kanepenin bir ucuna ilişmiş, kadının yaşlı ellerini sıkıca tutmuş, umutla bakıyordu gözlerine bakıyor ve önemli bir şey duymuş titizliğinde durmaksızın yutkunuyordu.

"Gerçekten kızım, sen de ister misin size gelmemi?" diye sordu kadın çekinerek. Selam sabah olmadan, içeri girdiği an duymak istediği son şey bile olamazdı bu işte.

"Teyzem..." diye söze başladı boğazına bir düğüm atılan adam. "İyi mi Nadya?"

Yaşlı kadın gülümseyerek "İyi oğlum, hoş geldin." dedi sanki her sabah bu evden çıkıp akşam işten gelirmiş gibi kendisini karşılayan kadına şaşkınca bakarak.

"Aşk olsun Teyze. Nasıl istemeyiz seni, elbette dilediğin zaman gelebilirsin." dedi Ecem elini okşayarak.

Cem adeta tepesinden vurulmuş gibi soluğunu tuttu. Ne gelmesinden bahsediyordu teyzesi? Ne haltlar dönüyordu bu evde? Nadya boğazını temizleyerek, yanına yaklaştığında, Cem elini kaldırıp yaşlı kadının sesini kesmesi için uyardı. Henüz onu fark etmeyen ikilinin konuşmasına odaklanarak burada ne haltlar döndüğünü keşfetmeye çalıştı.

Rengi beyazlayan Ecem cevap veremeyince, üzülen teyzesi yüzünü asarak, "Sizi rahatsız etmek istemem. Haklısınız, işleriniz yoğun bir de benimle ilgilenemezsiniz. Baksana aramak için bile zaman bulamıyorsunuz. Siz çalışıyorsunuz, kendimle meşgul ederek sizi de sıkıntıya sokarım."

Bocalayan kız, "Olur mu öyle şey Teyze... Ne yükü?" dedi sonunda titrek sesiyle ve bir çare arayarak da gözlerini kaçırdı. "Sen bizim başımızın tacısın."

"Öyle öyle, hastayım." dedi yaşlı kadın vicdanına ok saplar gibi acı içinde öksürerek. Gözleri nemli halde kızın yüzüne bakarak, "Öksürüklerim sıklaştı, sürekli kusmalarım ve titremelerim de oluyor. Uyuz olmuş kadar kaşınıyorum bazen... Kalbimden dolayı yaralar atıyor bedenim... Sen de hamilesin... Beni istemezsen anlarım."

Ecem içi giderek baktığı yaşlı kadının yorgun gözlerine bakarak, nasıl derdi biz *'Cem'le ayrılıyoruz,'* ***'gelme'*** diye. Vicdan muhasebesiyle kalkan eli, şefkatle kadının beyaz saçlarına dokundu. "Senin başımızın üstünde yerin var Fahriye Sultan. Ne demek yük, insanın annesi yük mü olur evladına? Duymamayım bir daha." Ellerini kaldırıp üzerini öptü. İç çekerek tedirginice "Ama şey..." dedi bocalayarak, kadın onun tereddüdünü duymayarak aniden atıldı söze.

"O zaman beni götüreceksiniz değil mi?" dedi hevesle gözlerine bakarak. Öyle içten ve yürekten sormuştu ki sorusunu, annesini özleyen çocuk masumluğu vardı halinde. Onun elinden hayatını alacakmış gibi hissettirdi genç kıza. Yüreğine bir ağırlık yaslanan Ecem'in boğazına düğüm düğüm olan solukları oturdu. Yaşlı kadın ellerini sıkıp başını aşağıya eğerek, öpüp yanağına yasladı. Kaşlarını kaldırarak, "Fahriye Sultan biz sandığın gibi..." dediğinde lafını yarıda kesen kadın "Cem'e söylemeye çekiniyorum kızım ama ben..." Gözleri yalvardı Ecem'in derdini anlaması için, devamını getiremeden sustu. Anlamadı yaşlı kadın, devam etti sözlerine. "Ben kendi topraklarımda ölmek istiyorum. Zamanım az kaldı kızım, ölüyorum."

Bu sözleri bu kadar cesurca dudaklarından duymayı beklemeyen Ecem'in yüreği sıklaştı. "O nasıl söz..." derken, sızan gözyaşları ne diyeceğini bilemeden yutkundu. "Ölmek falan yok, iyi olacaksınız."

"Olmayacağımı biliyorsunuz. Kalbim son zamanlarını yaşıyor, organ bulunsa bile benim kadar yaşını başını almış kadına takılması yerine, hayat dolu genç bir kadına takılmasını yeğlerim. Sıramı başkasına devrettim."

"Neee?" dedi Ecem soluk soluğa, "Şaka yapmayın, ne demek devrettim!"

"Ben artık bu dünyada devrimi tamamladım, hem eşimi özledim. Ona kavuşma vaktim gelmedi mi? Söz sizi rahatsız etmem güzel kızım."

"Fahriye teyze..."

"Ecem'im." dedi yaşlı kadın yanağına iri bir damla salınırken. "Ben araştırdım, çok güzel yaşlı bakım yerleri varmış. Yeter ki son zamanlarımda oğlum yanımda olsun, kendi topraklarımda gözlerimi kapatayım inan huzurunuzu bozmam."

O ana kadar nefesini tutup ikiliyi izleyen ve artık daha fazla bu ıstıraba dayanamayan Cem, "Teyze..." diye azarladı varlığını belli ederken. Acı çeken sesi kaskatı kesilmişti. Onun bu ani gelişini hiç beklemeyen Ecem, irkilerek olduğu yerde kasıldı ama arkasına bakamadı. Cem yanlarına gelerek, tepelerinde dikilip ikiliye hükmeden kaşlarının altındaki öfkeli gözleriyle baktı.

"Bana neden söylemedin dönmek istediğini? Neden anlatmadın gelmek istediğini?"

Oğlunu karşısında görmeyi beklemeyen yaşlı kadın, korkuyla ona dönerek, suçüstü yakalanan hatalı duruşuyla, "Cem, ne zaman geldin sen...?" diye sordu, çaresizce ve bocalayarak. Sadece Ecem gelmeliydi, onun ne işi vardı burada? Kızgın bakışlarını yardımcılarına çevirerek, başını öfkeyle salladı. Yüzünü asan Nadya omuzlarını kaldırarak, "Bakmayın bana öyle öldürecek katil gibi, söylemeseydim beni buna pişman ederdi. Cem'in bilmek hakkıydı." dedi odadan çıkarken.

"Bana neden söylemedin gelmek istemediğini? Hastalandığını neden sakladın benden teyze?" diye üsteledi Cem azarlayarak.

Yaşlı kadın usulca yerinden kalkıp oğluna sarılırken, "Üzülmeni istemedim." dedi.

"Teyze asıl böyle üzüyorsun beni, ya sana bir şey olsaydı."

"Olmadı ki... Hem sen çok yoğunsun oğlum, söyleseydim hemen götürmek isterdin beni." dedi dudaklarını bükerek.

"İstiyordum tabi, yanımda olmanı istiyorum." dedi Cem teyzesinin ellerini öpüp sımsıkı sarılarak. Saçlarından öptü, ana kokusunu içine soludu. Hastalanmıştı ve haber bile vermemişti.

Oğlunun saçlarına parmaklarını daldırıp başını okşamak için başını geriye kolunu uzatan yaşlı kadın, "Ama şimdi evlisin..." dedi şefkatle yüzünü izlerken. "Cem ben senden ayrı kalmak, torunumdan ayrı olmak istemiyorum. Eğer o kadar vaktim yoksa bile bari gelinimin hamileliğini göreyim. Seni sıkıntıya sokmam, valla."

İçi kasılan Cem yüzünü kaldırıp acıyla baktı teyzesine. Dişlerini

sıktığında kısa bir an çenesi kilitlendi. "Sen benim canımsın, sıkıntı ne demek teyze?" Ellerini yanaklarına koyup avucunun ayasına dudaklarını bastırarak, pamuk ellerinden öptü. "Demek sen bana bakarken ben seni sıkıntıya soktum, üzerine yük oldum öyle mi?"

"Sen bana Allah'ın lütfuydun çocuk, ne yükü? Sen benim yaşama sebebim oldun enişten den sonra."

"O zaman gidiyoruz. Bu konu kapandı." dediğinde Cem, yaşlı kadının ürkek gözleri Ecem'e kaydı. Ecem ağzı bir karış açık, bir şey söyleyecek gibi bembeyaz teniyle onlara bakıyordu. Cem de karısına bakarak gözlerini kıstı. "Sen ne zaman geldin buraya?" dedi hâlâ üzerini değiştirmemiş olan yorgun kıza bakarak.

"Ben... Ben." diye bocaladı Ecem.

"Ben çağırdım... Biraz da korkutmuş, hatta endişelendirmiş olabilirim ama yapacak bir şey yoktu. Yoksa senden habersiz gelmezdi biliyorum. Önce gelinimle konuşmalıydım. Onun fikrini almalıydım. İfadesini görmeliydim."

"Neyi?" dedi kaşlarını çatan Cem. Sonra aklına gelen gerçekle dişlerini sıkarak kendine küfretti. Lanet olsun, onların boşanma arifesinde olduğunu unutarak eve davet etmişti ve teyzesi hâlâ onların birlikte yaşadığını sanıyordu!

"Hamile olduğunu söylediğinden beri ben nasıl yaşıyorum biliyor musun? Sizden uzakta nasıl nefes alıyorum? Cem torunumu benden esirgeyecek misin?"

"O nasıl söz teyzem." dedi adam soluksuz halde. Sanki kendisinden esirgemiyormuş gibi! Oysa Ecem'in hamile olduğunu duyduğundan beri zaten nefes aldırmıyordu Fahriye Teyze, *gelinimi bana* getir diye.

"Senin için sorunsa kızım..." dedi şaşkınca kocasına bakan kızı yanlış anlayan kadın üzgünce. "Ben istemezsen gelmem..."

Ecem ne diyeceğini bilemedi. O ev artık onun değildi ki, nasıl davet eder ya da geri çevirirdi teklifini. Cem istediğini eve davet edebilirdi. O sustukça, yaşlı kadının istenmediğini düşünmesiyle yüzü asıldı, gözleri sulanarak "Ben bakım evinde kalırım valla... Sana rahatsızlık vermem." diye söylendi çaresizlik içinde.

Ağlamaklı bir halde yaşlı kadına üzülen Ecem, "Kızıyorum ama..." diye çıkıştı. Zoraki bir gülücükle yalvaran bakışlarını koca-

sından kaçırarak, "Senin başımızın üstünde yerin var teyze. Elbette bizimle birlikte gelebilirsin." deyiverdi düşünmeksizin. Onun üzülmesine, kırılmasına dayanamazdı ama yaptığı hatayı anladığında, o da Cem kadar geç kalmıştı.

Cem afallamış suratıyla karısına baktı. Dudağının içini ısıran Ecem, yüzünü yere eğdi pişmanlıkla. O ana kadar göz göze bile gelmemişlerdi ama kızın içine umut eken sözleriyle, bir an nefes alamadı. İkisinin tuhafça bakışmasıyla kendini suçlu hisseden kadın, "Yani siz çalışıyorsunuz ya, evde..." dedi kısık sesle.

"Yardımcı var... Nadya var, isterse o da gelebilir." dedi kocasına dönen Ecem yalvararak. "Öyle değil mi Cem? Sen de istemez misin teyzeni evinde?!"

Adam sadece bakakaldı bir an. Nefes alamaz halde, "Ö-öyle." Dedi boğazını temizleyerek. "İsterim." Bir ***ama*** çınladı soru işareti halinde benliğinde.

Ecem yanağını okşadığı yaşlı kadının, sevinçten ağlamasına dayanamayarak, "O zaman valizini hazırlamak için bana yardımın gerekecek Fahriye Sultan, nelerini almak istiyorsan alabilirsin. Sana evin en büyük odasını ayarlatırız, istediğin ve ayrılmak istemediğin neyin varsa koyabilirsin böylece. Yabancılık çekmezsin." deyiverdi hevesle.

"Gerçekten mi?" dedi ıslak gözleri parlayan ve ağladığı için burnunu çeken yaşlı kadın sevinçle.

"Gerçekten." Dedi genç kadın gülümseyerek. Gelinine sımsıkı sarılırken, keyifle "Biliyordum. Bir gün oğlumun kalbini kazanan kişinin yüreğinin de güzel olacağını biliyordum." Dediğinde, yanaklarından sıyrılan yaşlar Ecem'in omzuna damlıyordu. Ecem şefkatle sarıldı ona, biraz sakinleşmesi için bekledi.

Cem boğazını temizleyerek "Siz hazırlanırken, ben biletleri halledeyim o zaman." dedi ikaz eden bakışlarını Ecem'e öfkeyle çevirerek. Kız suçlu gözlerini kaçırınca, usulca arkasını döndü ve ağzının içinde küfrederek kapıdan çıktı.

Çok geçmeden Cem uçak biletlerini ayarladı ve büyük misafir odasını teyzesi için, Fidan Hanım'dan hazırlanmasını rica etti. Telefon görüşmesi bittiğinde, gözlerini dışarıya çevirmiş, Yunanistan'ın en güzel koylarından biri olan Sakız Adası'nı dalgınca izlemeye başlamıştı. Arkasında bir hareketlilik olunca, onun kim olduğunu daha odayı dolduran kokusundan anlayarak, karısına hiç bakmadan "Ona

umut verdin." diye bencilce azarladı. "Seni evde görmeyince üzüle-cek... Artık şu evreden sonra ona ayrıldığımızı söyleyecek cesaretin de yok açıkçası. Şimdi ne halt edeceksin?"

Tüm suç kızın omuzlarına yüklenince, Ecem nefes alamadı. Elle-riyle oynayarak, "Ben... onu kıramadım." diye fısıldadı. "İstanbul'a gittiğimiz zaman tatlı bir dille münasipçe anlatırım bunu. Dilediği zaman bize gelir, böylece torunundan ayrı kalmaz. Kırılmaması için elimde..."

Kızın sözleri yarıda kaldı çünkü öfkeden kasılan Cem, keskin bir kılıç seriliğinde birden arkasını döndü. Kızın eğik başına tepesinden bakarak, "Ama kırılacak, hem de sandığından daha fazla üzülecek. Uzak dururken kandırmak kolaydı, ancak yakına gelince bizi görecek. Şimdi ne hissedecek hiç düşündün mü?" diye tok sesiyle azarlama-ya devam etti. Onca zaman sonra ilk konuşmaları bu şekilde kırıcı ve öfkeli olduğu için, kızın gözleri dolmaya, karnı ağrımaya başladı. Elleri bilinçsizce karnının üzerine yerleşmiş, sanki bebeğinin kulak-larını kapatıp babasının azarlayan katı sesini böyle duymaması için çabalıyordu. Tüm suç onun üzerine binmiş, günahı sırtına yüklenmiş, onu suçlu tayin etmişti Cem. Yine kendini yük gibi hissederken, vic-danının altında ezilmemek için, "Ben..." dedi fısıltıyla çaresiz.

"Onu evde istemediğin için evden ayrıldığını düşünecek..."

Bu saçma teoriyle Ecem birden başını kaldırıp, ıslak gözlerini ko-casının kor olup yanan gözlerine çevirdi. "Hayır bu..." diye başladı itiraz eden sözlerine ama kocası lafını ağzına tıkayarak devam etti zalim sözlerine.

"Onun gelmesine tahammül edemediğin için, evi terk edip git-tiğini düşünüp, üzülecek ve hatta kahrolacak. Bizi evli sanıyor hâlâ kahrolası, iyi olduğumuzu ve bir bir..." diye bebeğinin adını söyle-meyerek sustu. Ecem gırtlağına sarılmış kadar nefessiz kaldı. "Son günlerinde hep vicdan azabıyla yaşayacak."

Başını iki yana sallayarak ne yaptığını idrak ettiğinde, bir adım gerileyerek soluklanmaya çalıştı. Cem hâlâ önünde yıkılmaz bir çı-nar ağacı heybetiyle dikilirken, köklerinden sökülmüş ağaç gibi yere düşeceğini hisseden Ecem, yanındaki duvara tutundu titrek elleriyle. İyice ağlamaklı olan sesiyle fısıldayarak, "Ben bunu..." diye hıçkırdı ama sözlerini tamamlayamadı. İlk damla gözlerinden firar edip ya-naklarından sıyrılarak yere damladı.

Bu damlaları görmeye tahammülü olmayan adamın elleri kasıldı. "Düşünmeden hareket etmemeyi ne zaman öğreneceksin?" diye azarladı kızgın bir halde. Kapıya yönelirken, "Şimdi gidip ona gerçekleri anlatacağım." dediğinde çaresizce, eli saçlarına giderek küfretti. "Ve son günlerini zehir edeceğim... Ölünceye kadar ne kendimi, ne de seni affetmeyeceğim Ecem. Hatta..."

Ecem'in gözlerini zorlayan yaşlar pırıl pırıl parlıyordu. "Ben böyle olsun istememiştim. Ona iyi...li..."

Olduğu yerde duran Cem'in elleri sert bir yumrukla sıklaştı. Onun ağlamasına dayanamıyordu, üstelik bu sefer suçlu o değildi ki, o sadece yardım etmek isteyerek kalkıp ta nerelerden bu haliyle teyzesine gelmişti. Hiçbir mecburiyeti yokken hem de. Ecem hıçkırarak gözlerini kabaca koluna sildi, Cem içinin çekildiğini hissetti. Onu kollarına alıp teselli etmek ve *bir çaresini bulmak için bir şeyler düşünmesi gerektiğini* söylemek istedi ama yanında yumruk olan ellerini ceplerine koyarak bu eyleminin önünü kapadı.

Kırmamak ve son günlerini yaşayan bir kadını mutlu etmeye çalışarak üzülen kız "Özür dilerim." dedi çaresizce.

"Üzülme sen, ben gidip konuşurum. Anlatırım durumu. Üzülecek hatta sandığımdan büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak ama... Lanet olsun." dedi bocalayarak Cem. "O annemden kalan son emanetti ve ben son günlerini kötü geçirmesini sağlayacağım. Onu kahredeceğim. Emanetlerime sahip çıkamıyorum!"

Genç kadın hüzünle baktı kocasının yüzüne, *emanet*lerinden birisi olmayı ne kadar çok isterdi!

Bir kasırgaya dönen Cem merdivenlere yönelince, panikle elini kaldıran Ecem, "Cem..." dedi adamın durmasını sağlayarak. "Ben... Ben böyle olsun istemedim."

"Ama her şeyi çıkmaza soktun. Neden geldin ki? Beni çaresiz görmek hoşuna mı gitti? Neden arayıp durumu bana haber vermedin? Gururun hasta bir kadının son günlerinden daha mı önemliydi?"

Tokat yemiş gibi irkilen Ecem, hayretle bakarken, onu durdurmayı akıl edemeyince, Cem hızla teyzesinin odasına ilerdi. Kapıyı elinin ucuyla hafifçe açtığında gördüğü görüntü, daha önce hiç tanık olmadığı bir cinsten dram barındırmaktaydı.

"Fahriye bunu da koyalım mı?" diyordu Nadya üzgünce.

"Koy Nadya, ona da ihtiyacım olacak." dedi yaşlı kadın valizine şalını koyarken.

"Sanki bir daha dönmeyeceksin! Her şeyi alıyorsun yanına Fahriye, bir daha dönmeyecek misin?" dedi Nadya üzgünce yüzüne bakarak. O anda yaşlı kadın buruk bir gülümsemeyle yaklaştı eski dostuna ve uzanıp tuttu buz kesmiş ellerini. "Bir daha dönebilir miyim bilmiyorum Nadya, dürüst olmak gerekirse bu ayın sonunu görüp görmeyeceğim konusunda bile emin değilim şu vakitten sonra. Takdiri ilahi. Tek dileğim torunumun gül kokusunu içime çekerek gözlerimi kapatmak. Bir görsem oğlumun baba olduğunu, benden daha mutlu ölü göremez kimse. Artık eskisi gibi değilim. Nefes alamıyorum, uyurken bile yoruluyorum. Hem doktoru duydun, umut aramaktan vazgeçtim. Biliyorum, sayılı günlerim imâmiyesi kopmuş tespih gibi dökülüyor sicîminden, yakında tüm günlerim boncuk tanesi hızıyla dökülecek sonsuz kuyusuna ve toprak kabul edecek yorgun bedenimi. Ben öleceğim diye üzülme, mutlu olduğumu düşün lütfen." dedi hüzünle.

"O nasıl söz hanımım." Dedi Nadya hıçkırarak. "Siz daha uzun zamanlar yaşayacaksınız. Kimin ne zaman öleceğini Allah bilir."

"Kendini kandırma Nadya, doktoru duydun. Hastaneye bile yatırmadı. Git evine, iyisin, dinlen ve tadını çıkar hayatın dedi." Garip bir kahkaha attı gözleri dolu olarak. Sonra birden ağlamaya başladı sessizce. "Ya yalnız ölürsem Nadya, ya Cem olmadan ölürsem? Onun mutlu olduğunu görmeden ölürsem, torunumu göremeyeceğim diye korkuyorum. Ben nasıl hesap veririm kardeşime, nasıl bakarım öte tarafta yüzüne? Ben evladına sahip çıkamadım, mutluluğunu görmedim ki sana anlatayım, nasıl derim? Son nefesimi onsuz vermekten korktum hep." dedi yanaklarını silip burukça gülerken. "Allah'tan Ecem akıllı ve merhametli bir kız da koşup gelerek işimi kolaylaştırdı. Bak görürsün, benim gelinim bana nasıl da iyi bakacak. Aklın kalmasın, Ecem seni aratmaz bana."

"Hanımım." dedi Nadya sımsıkı sarılırken, ağlıyordu usulca emektar kadın. "Siz onu elinizden gelenin fazlasıyla sevip yetiştirdiniz, elbette size layık bir gelin getirecekti. O da size benden iyi bakacak biliyorum ama beni habersiz koymayın olmaz mı? Merak ederim sizi?"

"Yok, Nadya yok. Ben onun yaralarına iyi gelemedim. Ne kadar üflesem de acılarını iyi edemedim. Yanında istemedi beni, acılarını göstermedi, kaygılarını ya da sıkıntılarını bildirmedi bana, sakladı

hep kendini. Uzak tuttu beni hayatından, yüreğine sığdırdığı kadar hayatına koyamadı. Şu küçük kız bile benden daha iyi geldi ona. Acıyı sevdiler birlikte, kolay yolu seçmediler. Baksana, ilk defa onu sakin görüyorum. Karısının gözleri onu sakinleştiriyor. Normalde gülmeyen yüzü onu görünce gülüyor, her an patlayacak bomba kıvamında öfkeli olan yapısı onun yanında dingin bir deniz oluyor."

Merdivenleri panikle çıkan Ecem koşarak teyzesinin odasına yöneldi. Kapının girişinde duran kocasının donmuş bedeniyle karşılaşınca zınk diye durdu. İçeride dertleşen iki kadının ağlamaklı ama ne söylediğini anlamadığı laflarına karşı merakla ayakuçlarında yükselip içeri baktı. Cem arkasını dönünce, genç kadına çarpacakken durdu. Gözleri bir girdapta parlayan şimşekleri çakarken, ona tepeden sert bir ifadeyle baktı. Soluk soluğa dişlerini gıcırdattı. Ecem ürkek bir çocuk kaygısıyla ayaklarının üzerine inip bir adım gerilerken, "Gelir misin bir dakika?" diyerek, daha cevabını beklemeden kolundan tuttu, biraz ileri çekti.

"Bir şey mi oldu?" dedi Ecem kolundaki elin baskısını yok sayamayarak, korkuyla titrememeye çalıştı. Mazinin izleri silindi sanıyordu ama korkusu ve acısı hâlâ olduğu yerde mihenk taşı sabrıyla dikili duruyordu. Yüreği yine dörtnala koşan at hızını almıştı. Ürkmüştü bu halinden, sanki her an boğazına sarılacaktı, yutkunamıyordu. Hatayla bir hareket yapsa çığlık atacak kadar tetikte duruyordu.

Onun kâbuslarının sebebi olduğunu bilmeyen adam başını aşağıya indirerek sesini kıstı, "Valizini hazırlaman ve eve yerleşmen için seni önden yolluyorum." diye ona cevap hakkı vermeyerek konuşmaya başladı.

Bir an sendeleyen şaşkın kız düşecekken, Cem onu kolundan tutup olduğu yere sabitledi. Başından aşağı buzlu sular dökülen Ecem nefes alamayarak, "Ne?" diye cırladığında, adamın elindeki baskısı arttı. Kızın afallayan yüzüne bakarak durmadan devam etti konuşmaya ve onu peşinden sürüklemeye.

"Bir süre bende kalacaksın."

"Ne?"

Ve durdu. Ecem ona çarparak durunca, karısının şaşkın ve korkmuş yüzüne tepesinden bakarken, "Duydun..." dedi hükmederek. Kız titrek bir adımla gerilemek istedi.

"Cem saçmalama Allah aşkına..." dedi Ecem kızgınca durakla-

yarak, kolunu tutan Cem'in elini silkeleyerek geri çekildi. "Biz... Biz boşanıyoruz."

"Ne olmuş?"

Daha ne çıkardı. Adama bak, onca olandan sonra hayatına hiçbir şey olmamış masumluğunda girip, yine buyruklarıyla geleceğine yön vereceğini de nereden çıkarıyordu? Bencil herif, ne olursa olsun hayatına bu şekilde sorumsuz ve bencilce müdahale edemezdi.

Elini kaldıran Cem işaret parmağını tehditle uzattığında, elinin altında sinen Ecem kollarını başına siper ederek ürktü olduğu yere. Bu hareketi beklemeyen adamın soluğu kesildi. Korkuyordu. Evet, karısı ondan korkuyordu. Ecem elinin altında çaresizce titrerken, soluksuz kalan Cem başını geriye atarak işaret parmağını indirip elini yumruk yaparak yanına bıraktı. O anda o yumruğu kendi suratına geçirip tüm dişleri kırmayı ne kadar çok isterdi. Kendi kendini haklamayı...

"Bir daha kimseyi üzmeyeceğim Ecem... Ve eğer teyzem benim yüzümden mutsuz olursa, bu sefer cehenneme tek başıma girmem."

"Sen zaten cehennemin kendisisin," demek için dilini ısıran Ecem, "Ölmeyecek..." diye itiraz etti korkuyla ve yüzü beyazlayarak. Adam daha onun tehdidinden mi, yoksa teyzesinin ölümünden mi korktuğunu anlayamadan, kulaklarına vuran öksürük sesleriyle irkilerek, "Eve dönüyorsun." diye buyurdu.

"Yani henüz..." diye devam etti kız ama adam dinlemeyerek onu, "İtiraz kabul etmiyorum, madem bu işi sen çıkmaza soktun, toparlamak da senin işin." diye emretti.

"Ben sadece, çağırdığı için... O hasta diye..." Vicdanına yüklenmesi normal miydi? Biliyordu ki konu teyzesi olduğunda Ecem yelkenleri suya indirirdi. Adamın emredici ve hükmedici duruşuna öfkelenen kız ellerini yanlarında yumruk yaparak, dişlerini sıktı. Bu kadarı da fazlaydı. Ondan bir şey istemeye nasıl yüzü olurdu? Bu ne cüretti! Onca hatadan, telafisi olmayan yaradan sonra tek bir yapıcı söz söylemeden yine ona hükmediyordu. Öfkeyle hırlarken, "Benden bunu isteyemezsin... Seni boşayacakken, terk etmişken mi... Hayatta olmaz. Sana bu hakkı vermiyorum. Zaten hak etmen söz konusu da olamaz." dedi boğulan sesiyle tıslayarak.

Gözleri öyle tutkulu bakıyordu ki, neredeyse korkunç oldukları bile söylenebilirdi. Hayır, gördüğü sadece arzu değil, çok daha derin bir sırdı. Ruhunu saran sıcak ve yumuşak bir örtü gibiydi. Bir daha

asla hissedemeyeceğini düşündüğü bir histi. Güven gibi.

Kızın kokusundan sarhoş olan ve sırf derin bir çekişle koklamamak için kendine savaş verip kısık kısık soluyan Cem, nabzı 180 halde kaldı. Bir an onun sislenmiş gözlerinde kayboldu ve pişmanlıklarında boğularak derhal yumuşattı sesindeki o baskın tınıyı. "Ben de istemiyorum." dedi çaresizce. Gurur ne embesil varlıktı, ket vuruyordu sevgisinin önüne. Yüzünde titreşen kaygılarıyla sıkıntılı bir halde ofladı. "Görmüyor musun, mutsuz ve yalnız..."

Kıza neydi? Bu Ecem'in sorunu muydu? O kadar düşünceli ise zamanında yapsaydı hamlesini. Kız başını dikleştirirken "Yanına al o zaman. Ama..." diye umursamazca söylendi. "Bana ne!"

Adam sözlerine posta koyarak, "O zaman her şeyi öğrenir ve..." dedi bir anda. Derin bir nefes alarak, koyulaşmış gözlerini yüzüne çevirdi. "İste ya da isteme, bu işi başıma açtığına göre temizlemek durumundasın. Ben onu ikna edip geri getirene ya da bir çaresini bulana kadar, bizimle yaşayacaksın Ecem!"

"Zorla mı?"

"Zorla..." demedi adam eski düşüncesizliğiyle. Ve kızın konuşmasına fırsat vermeden arkasını dönerek telefonuna sarıldı. "Levent, söyle Hülya'ya teyzemle benim biletimi yarına alsın. Ecem'e de bu akşama yer ayırtsın."

"Cem..." diye fısıldadı Ecem çaresizce arkasından koşarken. Durmadı. "Lanet piç..."

Bu seferlik hakaretine kulak tıkayan Cem, onun ne diyeceğini anlayınca bir an duraksayarak, "Nebahat anneyle ben konuşurum, Eymen anlayacaktır durumu." diye analiz yaptı. Soğukkanlı ve kendinden emin buyurganlığı söz anlamazdı.

"Gelmeyeceğim." dedi kız inatla, sesi fısıltıdan farksız değildi.

"Eksiklerini hallederiz." dedi adam sanki sinek vızıltısı kadar kayıtsız kalarak.

"Ama ben?"

"Lanet olsun illa hatırlatmam mı gerek..." dedi adam durarak birden arkasını dönüp, ona tepesinden hiddetle bakarken. Gözlerindeki şimşekler düştüğü yeri yakacaktı.

Kız ona çarparak bir adım geriledi. Çenesini inatla havalandırarak, "Senden boşanıyorum." dedi tükürürcesine bir gururla.

Cem küstah gözleri parlayarak, hemen bir nefes mesafesine gelip yüzüne soluyarak, "Sen hâlâ benim karımsın kadın. Daha boşanmadık değil mi?" diye hatırlattı.

Ve işte bu söz son noktayı koymuştu.

'Elveda,' dercesine bakan gözlerine, 'eyvallah' çekmek bana düşer.

ALTINCI BÖLÜM

Allah'ım sineme sıcaklık,
umuduma kuvvet,
yüzüme gülücük olan dostlarımı alma benden.

"Çok uzun emekler verir ilişkisini yürütmek için. Birinin kadını olmayı yüreği, beyni, ruhu o kadar zor kabul etmiştir ki, başka bir adama ait olmayı istemez. Erkek gibi, çorbanın tuzu eksik diye kavga çıkarmaz mesela, tam tersi, konuşmamız lazım der. Erkekler de en çok bu cümleye sinir olurlar. Ertelenir o konuşmalar, maç bitimine, yemek sonrasına ve daha birçok lüzumsuz şeyin ardına ötelenir.

Kadınlar inatçıdır, hayata tutundukları gibi, aşklarına da sahip çıkarlar. Bu yüzdendir, konuşup derdini anlatma isteği, karşı tarafı ikna edene kadar uğraşırlar. Sonunda pes eder adam, bir ışık görür kadın, tüm derdini paylaşır. Genellikle ne cevap alır? Abuk sabuk konuşma! Gereksiz ve saçma gelmiştir adama anlatılanlar, hiç de üstünde durmamıştır. Yine bir sıkıntı, tatmin edilemeden geçiştirilir ve adam gün gelip bunların kendisine ok gibi döneceğini bilemez.

Bir kadın şikayet ediyorsa, ya da erkeklerin deyimi ile vıdı vıdı ediyorsa; erkek bilmelidir ki, o ilişkiden hala ümidi vardır kadının.

---

4 Cemal Süreyya: Kadınlar Susarak Gider

Yürütmek, birlikte yaşamak, sorunları çözerek mutlu olmak istiyordur. Daha önemlisi, o adamı hala seviyordur.

Kadın susarak gider!

En önemli detaydır, erkeklerin hiç anlayamadığı durum işte bu kadar basittir. O gün gelene kadar konuşan, kavga eden, tartışan kadın, kendini sessizliğe vermiştir. Ne zaman ümidini o ilişkiden kestiyse, o zaman sevgisi de yara almış demektir. Yüreğindeki bavulları toplamıştır, kafasındaki biletleri almış ve aslında bedeni orada durarak, ilişkiden çıkıp gitmiştir. Kadın, gerçekten gitmişse, çok sessiz olmuştur ayrılışı, kimse hissetmeden, kapıları vurup kırmadan gitmiştir. Her akşam eve geldiğinde, kapının açıldığını gören adam anlamaz ama bir kadın sessizce gider. Ne mutfağında yemek pişiren, ne yan koltukta televizyon izleyen, ne gece ruhunu kenara koyarak yatakta sevişmeye çalışan kadın, artık o kadındır. Bir kadının çığlıklarından, kavgalarından korkmamak gerekir, çünkü kadının gidişi sessiz ve asildir

Önce hayal etmiş, gerçekleşene kadar istikrar etmiş ve kavuştuğu an vazgeçmişti. Çabalamamış, uğraşmamış, yapıcı olmak yerine boş vermişlik kuşanmıştı. Gururuz değildi Ecem, evladı ve aşkı için her şeyi göze alsa bile aşağılanmayı, kırgınlıkları ve ötelenmeyi kaldıracak yapıya da sahip değildi. Kadınları hırpalayan adamlardan nefret ederdi, onları ağlatan, üzenlerden ama şimdi üzdüğü kadını ateşe atmaya meylediyordu. Olanlardan sonra kendisini de en az onun kadar affedemiyordu. Onca olan kırgınlıktan sonra daha dikkatli olması gerekirken, şimdi ikisini de çıkmazlara sürüklüyordu. Kafasının etini yiyip ona küs olduğu için ağzına geleni sayan Ecem'i, sinirli bir halde havaalanına bırakmasının ardından telefona sarılan Cem, "Abi..." diye başladı sıkıntıyla konuya.

"Buyur koçum." dedi Rüzgâr ondan bir bomba geleceğini bilerek ama sakince...

"Ecem'i havaalanından alır mısın?"

"Teyzem iyi mi?" diye sordu Rüzgâr merakla. Sanki bilmiyordu iyi olduğunu!

"İyi abi. Sen Ecem'i alıp önce Eymen'lere sonra da benim evime

bırakır mısın?" diye sordu çıkmaza sıkışmış kısık bir sesle.

"Senin evine mi?" dedi bu kadarını beklemeyen Rüzgâr şokla. İşlerin bu kadar çabuk hallolmayacağını bilecek kadar kardeşini tanıyordu. Hele Ecem olanlardan sonra o eve ölse dönmezdi bir daha. Üstelik olanları Fahriye Hanım'a bildirdikleri zaman kadın gerçekten hastalanmıştı, her şey Arap çorbasına dönmüş, entrikanın onlar için olmadığını maaile anlamışlardı.

"Evet eve... Bir süre bende kalacak."

"Ne süresi bu?" dedi Rüzgâr merakla. "Boşanma sürecinde mi?"

"Abi..." dedi, boşanma konusu açılınca yine kızarak. "Gelince sana daha ayrıntılı anlatırım abi, ben şimdi Eymen ve Nebahat annemle konuşacağım, ihtiyacını karşılarsan sevinirim."

"Aklın burada kalmasın koçum, ben hallederim." diyen Rüzgâr sıkıntıyla "Peki buna hazır mısınız?" diye sordu asıl merak ettiği konuya giriş yaparak.

"Biz neye hazır olarak başladık ki... Bu da eksik kalsın abi." diyen sitemkâr Cem, telefonu kapatınca diğer işlemleri halletmek için Levent'le kontak kurdu.

Öte yandan onun yaktığı ateşle artık sadece iki delinin bağrı yanmıyor, tüm ailenin de korkuları alevleniyordu. Onlar birbirilerine zaman verip alışsın derken, yaraları kanayan iki aslan aynı kafese girmeye kalkınca, bakıcıları haliyle iyice tedirgin oluyordu. Oturduğu yerde kaskatı kesilen Nebahat Hanım, öfkeyle baktı oğluna.

"Eymen buna nasıl izin verebilirsin?"

"Anne artık bir yerden başlamaları gerekiyor diyen sen değil miydin?"

"Ben başlamalılar dedim, başladıkları işi bitirsinler demedim. Bunlar bir araya gelince ne olacak? İkisi de akbaba kadar hırçın, ilk boş buldukları anda birbirinin gözlerini oyacak." Kadın endişesinde haklıydı ama onlar da geçmişti bu yollardan, elbet bir bildikleri vardı!

"Ortada bebek var, kimse diğerine sataşmaya cesaret edemez artık." dedi Eray Bey iç gererek koltuğunun kolçaklarına asılırken. Peri üzgünce kayınvalidesinin yanına oturup, elini tuttu. "Anne, sen onların birlikte olmasını istemiyor musun artık?"

"Bu nasıl söz?" dedi yaşlı kadın kaşlarını çatarak. "İkisi de acılı, yaraları hâlâ taze... Birbirine iyi gelecek halde değiller. Amacım görüştürmekti, aynı eve sokmak değildi." dedi pes ederek.

Esme annesinin diğer yanına oturup, kolunu okşayarak başını omzuna yasladı. "Asıl böyle birbirlerine ilaç olmayı öğrenecekler. Hâlâ boşanmadılar şansları yüksek. Ayrı olduklarında daha fazla acı çektiklerini görmüyor muyuz? Ve boşandıklarında bu ilişkinin dönüşü olmayacak."

"Yine de..." dedi çaresizce, "Onlar sizin gibi değiller. İkisi de deli. Biri ateş olsa diğeri benzinle koşuyor görmüyor musunuz? Kavgaları bile şiddet içeriyor."

Onun bu terimine kaşlarını kaldıran Rüzgâr girdi bu sefer devreye. "Cem için endişelenmen yersiz anne, bence hatasını anladı da, gururundan susuyor... Anlamasa bile, Ecem'in sevgisi her şeye iyi gelecek. Üstelik Cem'in sağlık sorununu bildiği için Ecem de artık daha anlayışla yaklaşacaktır. Hem Fahriye teyzem gerçekten kötü durumda... Doktoruyla son görüşmemizde seneyi çıkarırsa bu sadece yaşama azminden olur demişti. Onu üzmeye ikisi de razı olmayacaktır. Bebek de yolda, bence elleri kolları bağlanacak. Fahriye teyzem en azından torununu mutlu bir ailede görmeyi hak edecek kadar çok şey yaptı."

"Ya o güzel günler hiç gelmezse? Ya daha fazla yaralarlarsa birbirlerini?" dedi içlice yaşlı kadın. Haklıydı. Bu bir ihtimaldi ama gerçek olma olasılığı da yüksekti.

Bunun olmamasını dileyen Rüzgâr bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Cem kafasında bitirmişti evliliği, biliyordu; o vazgeçtiğinde asla geri dönmezdi. Ama bir umut işte, belki bebeğin varlığı onları birbirine bağlarken, Cem de sevmenin güzelliğini yeniden görür, varsayımlardan kurtulurdu. "Gelecek. Mutlu olacaklar. Olmazlarsa, Fahriye teyze onların burnundan getirecektir, eminim."

"Biliyor mu bu durumu?" dedi Nebahat Hanım heyecanla.

"Çık." dedi Rüzgâr. "Bilmiyor, sadece Cem'in bebeği istemediğini söyledim. Geçmişinin kaygısını taşıdığını hiç saklamadı Cem ondan, o da bu ihtimali tahmin ettiği için oğluyla konuşmak istedi. Ama... Sanki o da çiftin arasında olan soğukluğun farkında, zaten o yüzden geliyor. Ben sadece bebek yüzünden kavgalılar dedim. Yoksa onu, kocasının kabrinin yakınından sittin sene ayıramazdı hiçbir kuvvet. Torunundan başka."

"Anne, ben hazırım ama..." dedi içeriye giren Ecem durgunca konuşurken. Bakışlarını ahalinin üzerine çevirdi. Kafa kafaya vermiş

ciddi bir şekilde konuşanlara kilitlediği bakışlarıyla, "Bir şey mi kaçırdım?" Diye sordu merakla. O ana kadar sessiz kalan ve oturduğu koltuktan sadece durumu izleyen Eray Bey yerinden usulca kalkarak "Çok şey kaçırdın kızım," dediğinde dürüstçe, tedirgin olan tüm gözler yaşlı adama döndü.

Eray Bey omuzlarını sallandırarak "Ne yani, arkasından iş çevirdiğinizi ona söylemeyeceğimi mi sandınız! Gel kızım gel..." dedi kızına yaklaşıp, onu kolunun altına alarak. Ecem dikkatle babasının yüzüne bakarken, "Bunlar var ya, çok hain planlar içindeler... Annen diyordu ki..." dediğinde, öksürük krizine tutulan Nebahat Hanım korkuyla karışık derin bir nefes çekti içine. Eray Bey karısına sinsice bakıp, "*Ecem evden gidince odasına hemen el koymalı* diyor. Peri de ilk başı çekerek *bebek odası* diye cırlayınca, annen olacak zalim, *hobi odam olacak* diye kafa tutuyor. Esme, *çocuklar geldiğinde kalırlar* diyordu ve Peri... Ah benim zümrüt gözlü gelinim, bakma masum durduğuna en hain plan onun ve kocasının başının altından çıktı. Bu ikisi seni ortadan tamamen kaldırmayı düşünüyor."

Onun alaycılığıyla derin nefes alan herkes keyifle gülmeye başladı.

Ecem sitemle, "Uf baba ya, ben de ciddiye alıp kulaklarımı dikerek dinliyorum seni." dediğinde, Eray Bey kızının yüzünü ellerinin arasına alıp, alnına dudaklarını dokundurdu. "Korkma meleğim, biz hep yanındayız. Sen neye karar verirsen ver, sadece bir ***alo*** kadar uzağındayız."

Kızın hüzünlü bakışları altında kalan küçük bedenini kollarına alıp sıkıca sarıldı. Ecem babasına sımsıkı sarılıp, gözlerine toplanan yaşları geri itelerken, "Çok sevinmeyin, sadece bir süreliğine gidiyorum, dönüşüm muhteşem olacak." diye takıldı.

Evet, eve dönüşü muhteşem olmuştu. Tekme tokat kovulduğu eve gururunu geride bırakarak dönerek eski dik başlılığını süpürüp attırmıştı. Çünkü onu kapıda karşılayan korumalardan tut da, Fidan Hanım'a kadar herkes büyük bir özlemle karşılayarak, kızı iyice duygu manyağına çevirmişlerdi. Ağlamak ve dövünmek için hazır olda

duran ve kendine yer arayan kızın bünyesi, tüm duygularına hormon deparı attırmışlardı. Yanında fazla giysi getirmediği için küçük valizini açması kısa sürdü. Zaten çok vakti de yoktu. Fidan Hanım'la Ecem valizi açtıklarında, evin artık eskisi gibi kendisine ait olmadığını anlaması genç kadın için üzücü bir tecrübeydi. Gerçekleri görürken, vurulmuştu üst üste yine aynı yerden. Cem ona dair tüm izleri tek tek silmişti, hayatı kadar evinden de. Geriye eskisi gibi bekâr bir adam bırakmıştı. Sanki hiç yaşamamıştı bu evde Ecem, sanki misafir bile olmamıştı. Ağırlaştıkça ağırlaştı içindeki kırık parçalar, battıkça daha derinlerine kararını sorgulattı.

"Üzülüyordu, ne zaman size ait bir iz bulsa deliriyordu." dedi Fidan Hanım suçlu bir duruşla.

Onun kadar duygusuz bir adamın üzüleceğini hiç sanmıyordu! "Sen niye üzülüp açıklama yapıyorsun ki abla, onun beni hayatından çıkarmasına üzülmüyorum, ben zaten hayatında hiç olmadım ki. Misafir çocuğu gibiydim; geldim, düzenini dağıttım ve gittim. Ona ardımda kocaman bir karmaşa hediye ettim."

Ecem gitmişti, onun düzenli hayatını tekrar ona bırakıp, Cem de hızla eski obsesif hayatına dönmüştü işte. Gömlekleri simetrik şekilde asılmıştı dolaba. Onun olan dolaplar ve çekmeceler tekrar değerli eşyalarının varlığıyla dolmuştu. Kravatlarının sayısı artık daha fazlaydı, önceden dolabın bir bölümünü doldururken şimdi yanına iki sıra daha eklenmişti. Varlığı evden tamamen temizlenmişti. Tek bir iz bile yoktu. Kıvranarak zaman tükettiği bir süre sonunda Ecem, yerleşmesi tamamlanınca dudağının kıyısını dişleyerek "Şey abla..." diye başladı sözlerine ama sonra soracağı şeyi yuttu bir portakal büyüklüğünde.

Her zaman lep demeden leblebiyi anlayan Fidan Hanım dudağını dişleyerek "Hanım misafirlerini mi soracaksınız?" dedi kızarmış bir suratla, derdini anlayarak. Sonuçta o da kadındı, anlamaz mıydı içinden geçen hüzünlerin sebebini?

"Ne soracağım o kadınları! Ben sadece buradayken biri çat kapı gelip Fahriye teyzemin yüreğine indirir diye korktum." Kızarıp bocalamasına aldırmayan Fidan Hanım, "Merak etmeyin, kimse çat kapı gelmeyecek efendim." dedi gülümseyerek.

Suratı asıldı Ecem'in. Gelmezdi tabi, korkarlardı Cem Aydınoğlu kadar otoriter bir adamdan. Çoktan tembihlemişti belki de onları! Belki de artık evde değil, otellerde ya da kadınların evlerinde buluşu-

yordu düzen budalası başka bir hata yapmamak için.

Zordu, ne zaman kolay olmuştu ki! Veda ettiği gün kadar taze bırakmıştı içindeki acı izini. Sevmişlerdi işte sonunu bile bile, kolay yolu seçip acıtmışlardı verdikleri değerlerini. Hatıraların üzerine basarak aşağı kata inip ailesiyle sabırsız bir şekilde misafirlerini beklerken, bahçeye giren aracın motor sesi duyuldu. Bir sağa bir sola çarpan kalbi heyecandan sırtını döverken, bakışlarını nereye çevirse birine yakalandı. Sanki iş seyahatinden kocası dönüyormuş kadar heyecanlanan Ecem, kafası karışık halde olduğu yerde bir kalktı bir oturdu. Kızın heyecanını görmemezliğe vuran Rüzgâr, onları karşılamak için kapıya çıkarken, ablasının dibine sokulan Ecem heyecanla girişe çıkıp, yaşlı kadını karşılamaya koyuldu. Kapıda göründüklerinde, ilk Rüzgâr saygıyla eğilip elini öptü Fahriye Hanım'ın, sonra Esme.

"Esme, güzel kızım sen de mi buradaydın?" dedi yaşlı kadın sevinçle kucak açarken. "Torunlarımı görmek için sabırsızlanıyordum ben de, ne iyi ettin. Özlemiştim kuzularımı." dedi hevesle. "Geriye çekilip henüz birkaç aylık anne olan güzel kadına bakıp "Kızım bu ne zayıflık, emziriyorsun sen bak son gördüğümden beri ne kadar zayıflamışsın." diye azarladı.

"Spor yapıyormuş Teyze." diye homurdanan Rüzgâr. "Çocuk aç kalıyor onun yüzünden." dedi yine sitem ederek.

"Oğlum normalin üzerinde kiloya sahip Rüzgâr, sallama lütfen, bunu benden iyi biliyorsun çünkü en son kontrolde doktora sen sormuştun." dedi Esme yaşlı kadının yanına geçerek.

"Hoş geldin teyze..." dedi Ecem çekinerek yanına gidip, elini öpüp saygıyla alnına koyarken. Geride duran Cem sessizdi ve dikkatle aylar sonra evinde gördüğü karısına bakıyordu. Pişmanlıkları, acıları, keşkeleri, amalarıyla onu bir daha görmek çok zordu. Onca acıdan sonra tekrar evindeydi işte, aynı çatı altında ve aynı nefesin mesafesinde. Kalbi hızlanmış, elleri karıncalanmıştı. Bu kadında onu en fazla etkileyen, insanın duygularını sımsıkı kavrayıp adeta gözlerine saldıran vahşi güzellikti ama bir şey daha vardı... Korkusuna yakışmayan bir şey... Şefkat! Ufacık bedeninde dünyalara yetecek kadar sevgi vardı ve inat.

Ecem gözlerini kocasından kaçırarak "Yorulmuş olmalısın, seni odana götürmemi ister misin teyze?" dedi yaşlı kadının eline uzanarak.

"Aslında kalıp sohbet etmek istiyordum ama..." diye başladı sözlerine Fahriye Hanım, Ecem buna izin vermeyerek, "Olmaz... Dinlenneceğine dair Nadya'ya söz verdim. Valla bir hafta demez atlar gelir ve gidene kadar da beynimi yemeye devam eder." diye şakalaştı onunla.

"Gelir deli kadın..." dedi Fahriye Hanım, daha şimdiden özlediği emektarını anarken. Evi toparlayıp ziyaretine gelecekti o da ama o zamana kadar bile özleyecekti onu. "En azından torunlarımı göreyim. Pelin nerede, zeytin gözlü Utku'm nerede? Onun cennet kokusunu isterim ben." diye sordu merakla.

"Uyuyorlar, sizi beklerken uyuya kaldılar." dedi Esme gülümseyerek. "Hem daha çok görürsün onları, siz gidip dinlenin lütfen, zaten yorucu bir gün geçirmiş olmalısınız." diye anlayışla açıkladı durumu.

İsteksiz olarak baş sallayan Fahriye Hanım odasına yerleştikten sonra, Fidan Hanım'ın demlediği çayla salonda oturmaya çekilen kalabalığa rağmen, evde sinek kanat çırpsa fırtına sesi yüreğe vuruyordu. Nebahat Hanım iç gererek gençleri süzerken, Esme ve Rüzgâr gözleriyle konuşuyor ve Cem ne zaman karısına baksa Ecem gözlerini ondan başka her yere çeviriyordu.

Sıkıntıyla kalbi yorulan ve endişeyle ne yapacağını kestiremeyen Ecem, gözlerini ellerine odaklamış duraklarken, ne nefes alabiliyor, ne de aklı başına gelmişken tövbe ettiği günaha yeniden battığını hissediyordu. Oysa gözünden düştüğü kocası görmezlikten geldikçe üzüldüğünü saklayamıyor, kendini sadece bu eve değil, onun yüreğine de yabancı bir kadın olarak hissediyordu. Saçlarına düşen aklara takıldı gözleri, elleri karıncalanıyor, yüreği kızgın tavaya düşmüş yağ hızında foşurduyordu. Genç kızken ne güzeldi durum. Sorgusuzca peşine düşüp yüzsüzce kuyruk gibi ardı sıra dolaşırken, içinden geçenleri anlatarak nasıl da rahatlıyordu, şimdi gururundan bir abide olmuş her şeyi içine atıyor, tek kelime sözü dile dökemiyordu.

Oysa onunla gülüp, onunla ağlayarak, sevişip aşka doyan değil miydi Ecem? Şimdi gözleri bile birbirine kazara değmemiş kadar yabancıydılar. Cem ayaklandı, Rüzgâr telefonundan kaldırdığı bakışlarını kardeşine çevirince, "Biraz hava alacağım." dedi. Nefes alamıyordu. Bakışları Ecem'e kaymıştı fakat genç kız tamamen onlardan koparak, kendi düşüncelerinde dalıp kaybolmuştu.

Rüzgâr da yerinden kalkıp "Ben de geleceğim." dediğinde, Esme onların neden dışarı çıktığını anlayarak "Rüzgâr, sözünü unutma."

diye kocasını çatık kaşlarıyla uyardı.

"Hatırlatmasan unutuyordum(!)" dedi adam sitemle.

"Ben hatırlatayım da, sorun olmasın. Ama yok kanepenin döşemesini özlediysen, unut sözlerimi sorun değil..." dedi tehditle.

Rüzgâr ona kızgın bir bakış atarak kardeşinin açtığı balkon kapısından dışarı çıktı. Ecem gözlerini dışarı çevirdiğinde, ağaçların gölgesine sığınan Cem'in sigara yaktığını görünce şaşırdı. Cem sigara içmiyordu ki? Onun içine soluduğu derin zehirle kız nefessiz kaldı. Bakışları ablasına kaydı hemen, soru soran gözleri dilinden evvel yola geldi.

"Yeni başladı?" diye söylendi Esme üzgünce.

"Ne zaman?"

"Ayrıldığınızdan beri içiyor sanırım."

Esme kardeşine yan gözlerle kıs kıs bakarken, Ecem nefes alamadı bir an. Önce saçlarındaki aklar, şimdi ciğerlerine çektiği zehir, ona miras bıraktığı acılarına kefaret bunlar mı olacaktı? İstemiyordu, acı çekmesini de, acımasını da, nefret etmesini de hatta kendine zarar vermesini de, istemiyordu!

"Hâlâ geç değil..." dedi Rüzgâr kızarak. "Henüz yeni başladın, bırakabilirsin. Bu senin kederini almaz, ileride daha fazla kederlenmen için hastalık hediye eder. Sigara kime dost olmuş ki sana olsun?" Cem gülerek derin bir nefes daha çekti. Sigarasının dumanı, genişleyen burun deliklerinden ve ağzından göğe savruldu. Tesellisi sigarının zehrine değil, aslında düşünmeden geçirdiği zamanaydı. Rüzgâr ellerini cebine sokarak, içeriye bakış attı. "Şimdi ne olacak? Ecem hamile ve artık çok geç biliyorsun? Beş ayı geçti."

"Biliyorum." dedi Cem iri bir nefes daha çekerken içine. Sanki nefes alamıyor eğer bu zehri solumazsa havasızlıktan ölecek gibi oluyordu. "İnat etti, dediğini yaptı ve başardı. Baba olacağım."

"O zaman neden bunu kabullendiğini ona söylemiyorsun?"

Bu sözle bedeni buz kesen Cem abisine baktı. "Kabullenmek?" dedi dişlerini sıkarak. "Bir şeyi kabullendiğim yok."

"Ne demek bu?" dedi kaşlarını çatan Rüzgâr dişlerini de sıkarak. Evlilik çocuk oyuncağı mıydı? Bir öyle bir böyle olamazlardı. Şu durumda bir netlik lazımdı.

"Bir şey demek değil. İçim kabul etmiyor kararını, elim mahkûm

sadece. Yakın olmak istediğine uzaktan bakması kolay mı sanıyorsun? Ama olmaz artık. Onun inadı bir bebeğin hayatını karatırken, anladım ki *bizden* ***bir*** olmayacak! Ne kadar çabalarsak, o kadar battık. Güzel günlerimizin sayısı o kadar az ki, şimdi geçmişe bakıyorum da, ne zaman iyi bir şeye karar versek, hep kavga edip birbirimizi kırıyorduk. Ne zaman güzel başlasak güne, sonunu illa kötü bitiriyorduk."

"Bunu biz de yapıyorduk zamanında, bak vazgeçmiyoruz aşkımızdan."

"Sizin ilişkiniz sağlam temeller üzerine atıldı. Ne ben artık onun gözlerinden o günkü acı tecrübeyi silebilirim ne de yüreğinden ettiğim hakaretlerin yarasını yok edebilirim. Ben... Ben..." derken ellerine baktı kırmak isteyerek. "Canını yaktım. Ellerimin arasında nefessiz kalırken ki bakışları gitmiyor gözlerimin önünden. Ne zaman gözümü kapatsam, hep orada çaresiz gözleri... Ben emanetime sahip çıkamadım, o bana hem Allah'ın hem ailesinin emanetiydi ve ben kendimden koruyamadım. Evi dolaşırken, her köşede başka başka yaralar bıraktığım, yüreğini defalarca acıttığım gözü yaşlı bir kadın var."

"O zaman taşının buradan, sıfırdan başlayın her şeye."

"İnsan kaçtıklarını götürür beraberinde bilmez misin? Unutmak istemiyorum abi, bir daha hata yapmamak için unutmayacağım. Ona ne zaman baksam, tıpkı bu eve baktığımda hatırladığım acıyı unutamayacağım. Ne zaman o çocuğa baksam, ya olursa, diye nefes aldıkça, ondan nefret etmeyi bitiremeyebilirim. Ben ömrümü onu sevmekle, kendimden nefret etmek arasında arafta kalarak geçireceğim."

Bu ne yaman çelişkiydi böyle, adam kendiyle çelişiyor, eziyet etmek için elinden geleni yapıyordu. Kurumuş gazel yaprağımı sanıyordu kendini? Hayata kafa tutacak kadar körpeydi oysa yaşı, bunu bir kabullenebilseydi.

"Bizim ilişkimiz mi sağlam temellere atıldı." dedi alayla gülen Rüzgâr. "Benim karım senin gözlerinin önünde kıydı bebeğimizin canına, ne çabuk unuttun. Benim günahım daha ağırdı." O günün pişmanlığıyla bir kez daha nefessiz kalarak ilk günkü acıyı hissetti sinesinde. "Bence bunlar bahanelerin."

"Bahane mi? Bizim hayatımıza tek başına karar verdi. Sence babam ve amcam hatta dedem bahane miydi abi? Benim sonum belli değilken, şimdi bir de ufak bir çocuğun omuzlarına yüklenecek sorumluluk yüreğime oturuyor... Düşündükçe nefes alamıyorum. İşte

o zaman ona o kadar çok kızıyorum ki, gözümde ne aşk kalıyor ne geçmiş, sadece ufacık bir çocuğun düşeceği hayal kırıklığı büyüyor içimde ve tüm benliğimi karanlık kaplıyor. Boğmak istiyorum onu o zaman, tek kurşunla sonlandırmak istiyorum hayatımı."

"Rüzgâr, Pelin uyandı. Utku da huysuzlanıyor, eve gidelim mi?"

"Tamam." dedi Rüzgâr karısına usulca ve kardeşine dönerek okuduğu şu sözlerini tekrarladı. "Kanat vardır doğanı padişaha götüren, kanat vardır kargayı leşe götüren. Cem, sen doğan mı olmak istiyorsun, karga mı? Bence her şeyi sen kafanda bitiriyorsun? Dön bak etrafına! Artık tek değiliz! Bizi seven, bizim için endişelenen kocaman bir ailemiz var. Siz ayrıldınız diye vaz mı geçti Nebahat annem senden? Seni arayıp sormadığı gün oldu mu? Onca olanı bildiği halde kin büyütmesi gerekirken, sana destek olmak için kardeşini karşısına alan bir Eymen var artık yanında. Sen onun kardeşinin canını yaktın, o sana omzunu sundu. Kardeşi acı çekerken onun kadar senin de yaranı sarmaya çabalayan bir Esme var... Hasta haliyle sırf bir şeylerden şüphelendiği için kocasının kabrini geride bırakıp gelen bir Fahriye teyze var... Cem artık tek başına değilsin, dön bir bak etrafına ve silkelen. Biz artık yalnız değiliz, kalabalık bir aileyiz... Hz Mevlana'nın da dediği gibi; Bir insanın başına gelecek en güzel şey, sevdiğinin diline dua olmaktır. Biz sevdiklerimizin duasıyla bugün ayakta ve buradayız. Kendine gel."

Rüzgâr içeri geçtiğinde, kızını hazırlayan Esme, Pelin'in uykusu açılmasın diyerek kocasına uzatırken, gazmanlığı yüzünden iyice huysuzlanan Utku ağlayıp hastayı rahatsız etmesin diye kucakladığı gibi evin yolunu tuttu. Annesi de kızının lütfen kal diye ısrar etmesine rağmen kalmayıp onlarla gidince yalnız kalmış gibi hissetti kendini. Ecem ablasının aracının arkasından el sallayıp içeri geçtiğinde, holün karşısında kocasını ifadesizce ona bakarken buldu.

"Bir şey mi diyeceksin?" dedi Ecem gözlerinin içine bakarak.

"Sana söyleyeceğim önemli şeyler vardı..." demek istedi ama onun yerine az önce aklında olup, şimdi uçup giden sözlerle, garip bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Kafasını salladı. Yanına gelince bedeni kasılmış, gözlerine bakınca heyecan sararak her şeyi unutuvermişti.

"Ne?" dedi kız başını sallayarak, bu derin bakışlara anlam veremiyordu.

"Unuttum." dedi gözlerini gözlerinden kaçıran adam dürüstçe. Sadece yüzüne bakınca bile, içi garip bir heyecanla sarsılmış, unutu- vermişti anlatacaklarını.

Ecem ablasını yolcu ettikten sonra, kendini bir garip hissetmişti. Şimdi de ne yapacağını bilemiyordu. Salona mı geçmeliydi, yoksa odasına mı? Misafir odası dolu olduğuna göre... Geç olmuştu ve artık bir karar vermesi gerekiyordu. Olduğu yerde çakılıp kalmış, kıpırdayamıyordu. Daha doğrusu bir kez daha onun tarafından harap edilmeye gücü yoktu. Bu düşünceyi bir kenara itti. Bir zamanlar aptal bir kızdı ve ne dese inanırdı. Cem onu incitmek istememişti ama incitmişti. Kalbinde taşıdığı hayaller hakkında hiçbir fikri olmadığından bugün bu haldeydiler. Ecem kalbini nasıl koruyacağını şimdi daha iyi biliyordu. Duygularını dizginleyecek ve sınırlarını bilerek, zırhını sabit tutacaktı.

"Eşyaların nerede?" diye sordu Cem bir konu açmak için.

"Odaya koydum." dedi kız kısık sesiyle. Aralarındaki mesafeye bakılırsa, konuşurken sen'lerin siz olması yakındı.

"Hangisine?" diye dosdoğru sordu gözlerini kuşkuyla kısan adam. Şaşkındı. Bildiği cevabı duymak istiyordu.

"Teyzem aşağıda kalıyorsa, hangisi olabilir?" dedi kız öfkeyle.

"Benim odama mı?"

Şaşırmış gibi davranması yok mu, yumruğunu yüzüne gömme isteği uyandırıyordu. Onun odasıymış, pis deve! Kocasına sert bir bakış atarak sorusunu yanıtsız bırakıp merdivenlere yöneldi ve koluna dokunan elle irkilince, Cem derhal elini çekti.

"Elimden geldiği kadar seni rahatsız etmeyeceğim..."

"Etmeyeceksin zaten." dedi Ecem dişlerini sıkarak ve merdivenleri hırsla çıkıp odasına yürürken, Cem de onu sakince takip etti. Odaya girdiklerinde, garip bir huzursuzluk ikisinin de bedenlerine saplandı. Dilinin ucunda dolanan birkaç kelimeyle bocalayan Cem, önce karısına, sonra yatağa baktı. "Seni buna mecbur bıraktığım içi üzgünüm. Biraz zor olacak biliyorum." İç çekti sıkıntıyla. "Yatak büyük..."

Sanki yüzüne yumurta fırlatmış gibi hızla başını kaldırdı Ecem. Yatak büyükmüş? *Dengesiz. Onunla aynı yatağa gireceğini ona düşündüren neydi? Ve sorumsuz. Ve küstah. Ve umursamaz.* Bu sözle patlamaya hazır bir volkana dönen Ecem arkasını döndü. Kararmış

gözlerinin içinde şimşekler çakıyor, dişleri sıklaşmış kulak tırmalayan bir sesle iç kıyıyordu. Kaşlarını çatarak, "Yatakta yatmayı düşünmüyorsun herhalde?" diye sordu merakla.

"Nerede yatacağım, tavanda mı?" dedi homurdanan adam tez cevapla. Rahatlığa bak, sesine ufacık bir tereddüt dahi yansımadan konuşuyordu.

"Bana uyar." dedi Ecem dişlerini sıkarak. Ona dokunmasına tahammülü yoktu. "Halıda yat, kapıda yat, benden uzakta olsun da, nesi olursa olsun. Sıkıntı değil. İstersen çatıda yat."

Kıza sert sert bakan adam "Saçmalama!" dedi bu düşünceyle irkilerek.

"Centilmenlik nerede kaldı? Zorla koynuma girecek değilsin ya... Otelde de kalabilirsin; gece git, sabah gel işte."

"Sen mantıklı konuşamıyorsun." dedi adam dişlerini sıkarak. Asıl mantıklı davranmayan o'ydu oysa bu kadar olandan sonra zoraki bir tavırla, sırf mecbur kaldı diye istediği tarafa yönetmesine de izin verecek değildi ya. Ama bu düşüncelerin hiç umurunda olmadığı belli olan Cem, başını dikleştirdi vicdansızca. "Kendi evimden mi kovuyorsun beni? Kendi odamdan?"

Kibirli. Küstah. Uyuz adam. Yeşil Gözlü Dev... Uyuz. İki kere daha uyuz!

Göğsüne yumruklar yağdırmak varken sabreden Ecem, ona eliyle giysi odasını göstererek, "Odana geçer misin, uyumak istiyorum." Diye emretti öfkeyle. Başından savarak eliyle süpürttü adamı gözlerinin önünden. Kaybolmalıydı, yok olmalıydı, olanlardan sonra bir daha hayatında olmamalıydı hatta ama işte, tam da hayatının ortasında mantar gibi bitmişti. "Yorucu bir gün oldu ve sen her ne kadar unutmak istesen de, ben hamile bir kadınım. Şimdi beni yorma da gözlerimin önünden ikile." Dedi banyoya ilerlerken.

Ona karşı hiç mi saygısı kalmamıştı? Eril erkekliği ayaklar altına almış kadar gurur budalası olarak nasıl çileden çıkardı?

Bu kadar saygısız olmasına kızan Cem dişlerini öfkeyle sıkarak, karısının az önceki gösterdiği yere baktı. Sonra da hızlı adımlarla içeri girerken, Ecem çoktan banyoya girmişti.

Ufacık giysi odasında tek kişilik portatif bir yatak duruyordu ve resmen burası mezar kadar ufakken neredeyse iki metrelik adamın

kalmasını bekliyorsa, yanılıyordu. Üzerini değiştirip ışıkları kapattı ve yatağa geçip, her zamanki tarafa yattı. Üzerine şortunu ve ince askılısını giyerek banyodan çıkan Ecem, kocasının odada kalmadığını düşünerek şu sıcak havada kendinden fedakârlık vermeyi düşünmüyordu. Henüz duş almış ve günün stresini atmak için biraz telkin uygulaması yapmıştı. Fakat yatağa yanaştığında gördüğü görüntüyle, dişlerini sıkmadan edemedi.

"Çık yatağımdan." dedi tıslayıp soluyarak.

Onu umursamayan geniş insan Cem "Benim yatağım." diye huysuzlandı. *Benim karım* dercesine.

"Artık benim." dedi kız inatla. "Yani kısa bir zaman." Şekerini paylaşmak istemeyen çocuk hırçınlığındaydı ikisi de, inatçı ve öfkeli. Anlayışsız ve sağduyusuz... Adam Öfkeyle ona döndü, döndüğü gibide ağzında lafları donarak kaldı. Bakışları önce ince bacaklarına, kısa şortundan sonra da dolgunlaşan dik göğüslerini ileri iten askılı geceliğine kaydı. Solukları göğsünün derinine otururken, yutkunarak kuruyan dudaklarını nemlendirip "S-sen ufacıksın zaten, madem o kadar zahmet ettin yanımda kalmamak için, git içeride yat." Diye nefes nefese söylendi. Gözlerini kaçırarak ondan başka yere bakmaya çalıştı ama yok, hain gözleri yine ona odaklanıyordu. Kilo aldığı için dolgunlaşan kalçalarının kıvrımında biten şortu, iki beden büyümüş göğüsleriyle ondan intikam mı alıyordu? "Gitsene. Yatağın seni bekliyor." dedi adam vicdansızca.

Bu kadar taş kalpli nasıl olabilirdi insan? Nasıl bu kadar anlayışsız olabilirdi? Allah'ım adamı resmen gözlerinde ilah yapmıştı zamanında ama o kusurlu bir egoistti. Ecem bir giysi odasının kapısına, bir de kocasına baktı çaresizce. Yüzünü asıp, dudaklarını sallandırarak, "Ben yatamam orada..." dedi üzgünce.

"Neden, çok sıkıcı bir yer değil mi? İnsan nefes alırken bile daralıyor." diye homurdandı adam alayıyla. Ne kadar hödüktü! Ona bakmaması gerekiyordu ama yok, kız resmen onun dirayetine kurşun sıkıyordu.

"Hayır seni kazulet, deli yatıyorum ve o yataktan düşmeyi göze alamam, çünkü hamileyim. Kalk yatağımdan." diye buyurdu hırsla. Çocuksu öfkesiyle ellerini yumruk yapıp ayağını sertçe yere vurunca, göğüsleri zıpladı ve adamın boğazına takılan soluğu seslice kursağına düğümlendi. Cem dişlerini sıkarak başını biraz daha gömdü yastığa.

Ağzının içinde dua ediyordu. "Yazık sana, benimle yatamıyorsan, ya içeri de ya da halı da yatman gerekecek."

Pis vicdansız adam, kızı çileden çıkartıyordu. "Nezaketsiz öküz..." dedi Ecem hiddetle.

"Anlamadım..." dedi Cem gıcıklığına.

"Diyorum ki, sen tam bir ayısın. Kibarlıktan nasibini almamış, bir dağ kaçkınısın. Takım elbise giyerek aslını ne kadar saklarsan sakla, boynundaki kravat; yuları olan bir ayıya ait. Ne kadar okumuş olsan da, işkembene okumuşsun sen, cahillikte sınır tanımıyorsun. Filmlerdeki o sempatik, nazik, kibar erkeklerden zerre kadar ders alamamış öküzün tekisin."

Adam öfkesinden derin derin soluyordu, her hakareti yumruğunun biraz daha sertleşmesine, lanet olsun ki kasıklarının gerginleşmesine ve bedeninin ısınmasına sebep oluyordu.

"Önceden söylediklerini de hatırlıyorum." dedi gözlerini arsızca kızın üzerinde dolaştırıp bilinçli olarak onu rahatsız ederek.

"Ben hatırlamıyorum." dedi kız dişlerini sıkarak. "Çünkü sen unuttuğun gün, bitti bende geçmiş. Sen sattığın zaman yeminlerini, düştün gözümden ve öldün..."

Çıldırmamak içten değildi. Bu ne aymazlık! Kıza sırtını döndü Cem, tabiî duydukları canını sıkmıştı.

"Uyu..." dedi başını yastığa gömerek. Yine sert ve ulaşılmazdı.

"Çıkarsan uyuyacağım." dedi Ecem mesafelerin arasına buzdan dağlar dikerek. Her zamanki gibi duyguları alınmış tavırlı Cem, umursamadı. "Çık odamdan." dedi kız inatla.

"Sen çık..." dedi ona dişlerini sıkarak. "Nasılsa kafana göre davranmaya alıştın."

"Bilerek yapıyorsun? Seninle yatmam için..." dediğinde gözleri dolu dolu olarak, Cem birden yataktan fırladı ve hemen önünde belirdi. Ona tepesinden ateş püskürerek bakarken, kokusunu, sıcaklığını ve tepeden hiçbir meraka izin vermeden görünen göğüslerini yok sayarak, "Hayal kurma cadı, o defter kapandı. Ben seni sildim, sen de beni. Şimdi istediğin yerde yat, sana parmağımın ucuyla dokunmayacağımdan emin olabilirsin. Hiç çekici gelmiyorsun." diye palavra sıktı.

Kızın içini acıtan ondan vazgeçmesi miydi yoksa artık umurunda

olmayacak kadar nefret etmesi miydi, bilemedi. İçindeki bir yerleri biraz daha acıtan adama sadece bakarak, bir an düşündü. Sonra dişlerini sıkarak yatağa geçti, Cem kendinden emin bir halde rahatlayarak içine derin bir nefes çekerken, aynı anda onun yaptığıyla soluksuz kaldı. Ecem yataktaki pikeyi yere serip, üzerine yastık atarak, yere yattı. Cem dişlerini sıkarak yerine geçip, öfkeyle lambayı kapattı.

"İyi geceler." dedi buz kadar keskin sesiyle.

"Kâbuslu geceler."

"Umarım kıçın açıkta kalır da, rüyanda kalp krizi geçirerek ölürsün." Sonra bunun gerçek olduğunu ve duasının kabul olma ihtimalini düşünerek hemen tövbe etti. Lanet adamı hayalinde öldürürken bile, vicdanı işe karışıyordu. Kahretsin!

Oda karanlık ve sessizdi. Dışarıdan içeri sızan köpek havlamasından başka çıt çıkmıyordu. Saatler geçerken, Cem her ne kadar uyumak istese de bir türlü uyuyamıyor, onun yerde yattığını bilmek, adama kuş tüyü yataktayken, çivili yatak eziyetini çektiriyordu. "İnadı bırak istersen, üşüteceksin."

Vicdanlı gibi davranan ayı...

"Hasta bile olsam, gelmeyeceğim."

"Hastasın zaten, kafadan kontaksın."

"Diyene bak, asıl manyak sensin. Gidip kum torbanla uyusana sen. Bugün aşk yaşayamadın ya, kafana vurmuş." Diye huysuzca söylendi.

Adam onun gırtlağını sıkmadı ancak saymaya devam etti. *Bir. İki.*

"Say say, keçilerin ancak çitten atlar." Hırsından kuduran Ecem sağa döndü, sola döndü ama yer o kadar sertti ki, bir türlü bedenini acısından rahatlayamadı. Üstelik yer biraz çektiğinden sebep, karnı gazla dolarak ağrımaya da başlamıştı. Üşütmesi kötü olacaktı ama onun yanında yatmaktansa, azman olup gezmeye razıydı. Öfkeyle homurdanarak zamanı geçirdi. Uyku onu kollarına aldı, gözleri karanlığa dalarken bedeni kuvvetli kollar tarafından kuşatılarak irkilince, korkuyla gözlerini açarak çığlık attı. Cem dudaklarını kulağına yapıştırarak "Şişşttt sessiz ol, teyzem uyanacak." Diye uyardı usulca.

Kollarında debelenen Ecem kalbi hızlanırken, kocasının kollarına vurdu hırsla. "Dokunma bana..."

"Dokunduğum yok, dur düşeceksin."

"Lanet olsun bana dokunma." diye nefessiz kalarak hırladı. Cidden korkmuştu. Gözlerinden yaşlar süzülürken yanaklarına, onun boğazına sarıldığı, nefessiz kaldığı an geldi aklına! Dehşetinden nefes alamıyordu, elleri titreyerek boğazına gitti. Cem onun ne yaptığını görünce kaskatı kaldı bir an. Gözlerinde yanıp sönen tüyler ürpertici sekle, derin derin soluyarak onu yatağa yerleştirmek için bir dizini yatağa yasladı.

"Ya bıraksana mal mısın?"

"Doğru konuş..." dedi adam kızı yatağa yatırıp, doğrulurken.

Ondan korkuyla kaçan Ecem irilen gözleriyle, "Ba...bana elini sürmeyecektin hani, kollarına almışsın..." diye ürkerek sindi.

"Çok meraklı değilim senin şişko bedenine, artık ilgimi çekmiyorsun. Belim ağrıdı, fıtık olmam içten değil, ayı kadar olmuşsun." dedi adam kızın üzüleceğine aldırmadan yatağın diğer tarafına geçip uzanırken. Bedeni kaskatı olmuş, elleri yumruk olmuştu aslında, dişleri de gıcırdıyordu.

"Vicdansız." dedi kızın üzgün dudakları titrerken. "Taşıdığım un torbası değil, bebek."

Onun huysuz şikâyetiyle gururu kırıldığı gibi öfkesi de azaldı, bedenine baktı hüzünle. Tabii kilo almıştı, göbeği de çıkmıştı ama bundan zerrece pişman değildi. Ama onun gözünün dışarıya çoktan açıldığını hissetmek kızı mahvetmişti. Demek dikkatini çeken daha güzel kadınlar vardı! İnce belli, düz göbekli... Bu hem gururunu, hem de kalbini incitmiş, içini ağlama isteğiyle doldurmuştu. Huysuzca büküldüğü dudaklarıyla onun sırtına bakarken, "Seninle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum." diye homurdandı. Ağlama isteğiyle burnu tıkanmış, gözlerindeki yaşları ona çaktırmadan silmek için gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

"O zaman içeri yat." dedi Cem.

"Düşerim." dedi kız üzgünce. Dokunsa hıçkırarak ağlayacaktı biliyordu adam, çünkü boğuklaşan sesi titremeye başlamıştı daha şimdiden.

"O zaman sus artık." dedi dişlerini sıkarak. Onun yanında, yöresinde ağlamasına katlanamıyordu artık. Neden hâlâ kopamıyordu ondan, ters giden bir şeyler vardı çünkü teselli edememek sinirlerine dokunuyordu.

Ecem düşme pahasına yatağın en ucuna kayarak ondan olabildiğince kaçtı. Dokunmasına, sokulmasına hatta kazara kokusunu genzine sunmasına dayanamazdı.

Zaman ilerledikçe huzursuzlanan kızın bir sağa bir sola dönmesinden uyuyamadı Cem. Tam artık duruldu uyuyacak derken, bu defa da bu anda üzerine düşen şeyle korkup olduğu yerde sıçradı. Ecem bir bacağını onun üzerine atmış, homurdanan haliyle çapraz yatıyordu. Lanet kadın böyle yatmayı nasıl becerebilmişti? Başı neredeyse ayaklarının ucunda, ayakları da burnunun dibindeydi. Kurulu saat inadıyla dönmeyi ona unuttuğunu sanıyordu Cem, belli ki ondan ayrı kaldığı iki ayda yine eski zamanına geri dönmüştü. Yatakta doğrulup usulca düzeltti onu. Ayarsız Cadı. Cem kızı düzeltip tam yerine uzandığında, Ecem uyku sersemi bir halle söylendi. Cem yaklaştı, onun küfrettiğini duyduğunda irkildi keza sonunda her zaman dediği *ayı* kelimesiyle ona göndermede bulunuyordu.

Huzursuz bir halde yatağa uzanıp uyku dilenirken dişlerini sıkarak gözlerini kapattı. Tam uykuya dalacaktı ki, bu sefer de kafasının üzerine şak diye düşen kolla, burnu acıyarak homurdandı. Kızın ince bileğini tutup usulca karnına koydu ve onu uyandırmadan yerine itti. Ecem kocasının kıpraştığını görünce, tek gözünü afacanca açarak, hem kolunu, hem bacağını üzerine sertçe atarak, adamı acıyla inletti. Çileden çıkan Cem yataktan öfkeyle sıçrayarak sabır çekti. Bu defa da onu yan yatırarak yastığına uzanıp araya koydu ve tekrar yerine yattı. Ecem tek gözünü açarak dişlerini sıktı. Onu böyle yıldıramayacağını anlayınca, pes ederek yan yatmasına devam etti ve gözlerini bu sefer gerçekten kapadı. Uyuz adam ne yaparsa yapsın direnmiş, yataktan gidip kendine uyuyacak bir yer bulmamıştı. Gece odayı karanlığa esir ederken, kızın üzerine binen yorgunluk beynini yatıştırdı. Zaten çok geçmeden bedenini her gece olduğu gibi yine huzursuz bir uykuya teslim etti.

Cem'se uyuyamadığı için önce sırt üstü döndü, sonra elini yanağının altına alarak yan döndü ve karısını izlemeye başladı. Ne çok özlemişti onunla uyumayı, şimdi uzansa, çekse kollarına, yaslasa başını göğsüne... Kesin yataktan tekme tokat indirirdi bu cadı onu. Yumuşak bedeninin çekiciliği karşısında kendini çok güçsüz hissediyordu. Onun vücudunun sıcaklığına ve yumuşaklığına müptelaydı. Bir zamanlar, bu tutkusu ona korkutucu geliyordu ama artık, hiç ummadığı bir şekilde kendini güvende ve rahat hissetmesini sağlıyordu. Çünkü

sliyordu, sevgisi gerçekti ve hiç şüphe etmiyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı. Ona dokunmak istiyor, eğer dokunmazsa çıldıracağını düşünüyordu. Ellerini onun sıcak teninde gezdirip kaslarının titreştiğini, parmaklarının altında gevşediğini hissetmek istiyordu. Bir kadının sadece bedeninin görüntüsü ve varlığının varlığının daha evvel içinde bu şekilde kuvvetli hisler uyandırabileceğini hiç düşünmezdi ama Ecem'in cazibesi karşısında çaresiz kalıyordu, güzelliği her hücresine etki ediyordu.

Ecem sırtı dönük halde yatıyordu ve narin omuzları ritmik olarak kalkıp inerken arada bir hızlanıyordu da. Cem önce onun uyumadığını sanmıştı fakat sonra huzursuzca homurdanmalarını ve içli içli sesler çıkarıp ağlayan mırıldanmalarını duyunca, kâbus gördüğünü anladı. Ve Ecem birden kaldırdığı kolunu arkaya atıp, bir bebeğin merdivene tırmandığı şevkle yastığı tırmanarak dibine sokuldu. Bacağını Cem'in üstüne tekme atarak uzattı. Cem sabırla kolunu, bacağını yerine koyunca, bu sefer de diğer kolunu attı. Bu sırada başını da hemen burnunun dibine kadar yaklaştırmıştı. Cem yine dönünce, kolu adamın burnuna sertçe çarptı ve canını feci halde yaktı.

"Eee yeter be..." diye çileden çıkan Cem, kızı hızla yan çevirip kollarının arasına hapsederken, öfkeden kasılmıştı. Onun bu ablukası karşısında uyanması ve kocasına tekme tokat dalarken öfkeyle haykırması gereken kız, uyanmak yerine huzurla horladı. Az evvel huzursuzlaşan ve ağlamakla kızmak arasında gidip gelen Ecem, poposunu gerileterek kocasının kasıklarına yasladı, sırtını da göğsüne dayadı. Huzurlu bir mırıldanışla kollarının arasına masumca pusuverdi ve derin bir soluk aldı. Artık huzurluydu; adamın aksine!

Kalçaları gerçekten dolgunlaşmıştı. Cem bunu hissedince soluksuz kaldı. Gece kucağına aldığında ağırlaştığını da fark etmişti zaten. Adamın içi geçerken yüreği de bu haline parçalandı; itse kıyamadı, kalksa içi gitti yapamadı. Öylesine özlemişti ki sıcaklığını, varlığını, kokusunu, hatta huysuzca kıpırdanışlarını, dayanamadı. Ecem her zaman deli yatan bir kadındı, ama ne zaman Cem ona böyle sarılsa, sakinleştirici verilmiş etkisinden sebep hareketsizce kollarının arasında pusardı. Şimdi yine öyle olmuştu. Adamın göğsüne bir şey tıkandı.

Cem'in onu zapt edebilmek için sıktığı kollarının arasında hissettiği bir şeyle, gözleri yüzünü yırtıp dehşetle aralandılar. Ve o an mucize gibi bir şey oldu. Hayır, bu gerçek olamazdı! Az önce uslu dursun diye arkasından sarıldığı karısının tam karnının üzerinden güçlü bir

tekme yemişti koluna. Cem emin olmak istercesine bu defa da elini yasladığında bir darbe daha gelince hızla kollarını çekip olduğu yerde sıçrayarak yataktan doğruldu. Bu da neydi böyle? Az önce resmen annesine sarıldı diye bebeği onu dövmeye kalkmıştı. Cem öylesine fena olmuştu ki, bu düşünceyle beyninin her hücresinin sarsıldığını hissetti. Tıpkı kendisi gibi bir velet mi geliyordu yoksa dünyaya? Sevdiklerine dokundurtmayan! Bunun düşüncesi önce yüzünü gülümsetse de, kendisine benzeyebileceği ihtimali aklına gelince kafasını ellerinin arasına alarak sıktı. Fakat ne yaparsa yapsın az önce koluna dokunan tekmeler sanki hâlâ sıcak ve teninin üzerindeydi, üstelik hissi gitmiyordu. İçinden ona bir daha dokunma isteği duyunca sinirle kafasını iki yana sallayıp kendine mani olmaya çalıştı. Bunlardan habersiz uyuyan Ecem, bu defa rüyasında ne görüyorsa tebessüm ediyordu. Cem onun yüzüne bakarken dalıp gitti. Öylesine hasretti ki onun sıcaklığına...

Cem'in varlığından tekrar yoksun kalan Ecem ise yine huzursuzca kıpırdanarak yuvarlanıp, yatağın ortasına kadar dayandı. Cem biran durup, sıkılmadan iteledi onu kendinden uzağa. Düşmemesi için yanına yastık koyarak, bebek savunmasızlığında ablukaya aldıktan sonra yataktan kalkıp üzerini örttü. Sonra da huysuzlanarak Ecem için hazırlanan yatağa uzanmak için giysi odasının yolunu tuttu. Uyuyacaktı, başka çaresi yoktu; yoksa sınırlar aşılacak, yine aklını kaçıracaktı. Önceden tadını bilmeden savaşıyordu ama şimdi onun enfes tadı aklından çıkmazken, iradesine hiç mi hiç güvenmiyordu. Üstelik Ecem o yatakta yalnız da değildi!

"Tek bir sözünle tutuşmaya hazırdım oysa... bittiği yerden değil, kaldığı yerden yüreğin. Konuşmadığımız her dakika seni kaybetmekten korkardım eskiden, şimdi konuştuğumuz her an; aşkımı öldürmekten ürküyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ağır sorunları omuzlama,
taşıyamazsan ezilir umutların.

Bazen bir sözle haddini ve yetkisini aşanlar, tek bir özürle telafi edebileceğini düşünür.

Gece uyku tutmayınca biraz kitap okumak istemişti ama bu da işe yaramayınca aşağıya inip televizyon izlemeye karar verdi. Merdivenlerden inerken aşağıyı ışıldatan televizyonun açık olduğunu fark etti. Salona geçtiğinde Cem elinde kumanda ile ekranın karşısında ve bir spor programı açık halde oturuyordu ama bakışları düşündüğü gibi televizyonda değil, masanın üzerinde boş boş geziniyordu.

"Uyku tutmadı mı?" Cem duyduğu sesle irkilirken aynı anda gözlerini de, kirpiklerini kırpıştırarak kendisine bakan kıza çevirdi. Pişmanlık öyle derin bir kuyuydu ki, içine düşen kayboluyordu. Kendi içinde kaybolan Cem, kumandaya uzanıp televizyonu kapatarak geriye yaslanınca, Ecem "İzleyebilirsin, ben mani olmayayım." dedi çekinerek.

Kelimeler ağzının içinde yuvarlanarak, "Öylesine açmıştım." dedi Cem, sesi durgundu.

"Bugün maç vardı, evde misafir olunca izleyemedin. Gerçi sen

skorları bir şekilde öğrenmişsindir ama izlemenin zevki daha başka derdin her zaman."

"Bir şey mi oldu?"

"Uyku tutmadı." dedi kız kendini açıklamaya çalışarak. "Rahatsız olduysan gidebilirim."

Cem gözlerini karısının üzerinde gezdirdi. Yataktan çıkıp gelmişti. Kahretsin! Bal rengi gözleri ateşle parlıyor ve asabi nefesleri cömert dekoltesini alçaltıp yükseltirken, yanakları pembeleşen genç kadın saten geceliğinin içinde enfes görünüyordu.

"Kendime kahve yapacağım, sen de ister misin?"

Kız başını hayır anlamında sallarken, Cem ayaklandı. Ecem de onun kalktığı koltuğa otururken, Cem mutfağa girmiş, şangırtılar arasında istediğini bulmuş ve beş dakika sonra elinde kahvesiyle geri gelmişti. Karısının yanından geçerken, saçlarını tepesinde topuz yapan kadının boyun çukurunun üstündeki tene takıldı gözleri, orada dudaklarını gezdirmeyi ne çok özlemişti. Başını sallayarak aklındaki ahlaksız düşünceleri geriye ittirdi. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

Ecem, "Teyzen huzurlu görünüyordu." diye mırıldandı. Cem kahvesini yudumlarken dikkatini karısından çekmek için gözlerini elindeki kupaya odakladı. Sertleşen vücudu, çok uzun sürecek bir azabın habercisiydi. Kendini dizginlemek için mücadele etti. Karısı karşısında ipek sabahlıklar içinde otururken, daha önce hiç böylesine odaklanmakta zorlanmamıştı. Ne diyordu? Ah evet.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok." dedi biraz sıkılgan. Sanki iki yabancıydılar; adam uzak ve soğuk, kadın çekingen ve huzursuz duruyordu.

"Yarın Pelin gelecek sanırım!"

"Ablamdan rica ettim, sağ olsun o da kırmadı. Teyzem eve alışıncaya kadar yanından ayrılmasam daha iyi ama bu sırada kuzumu görmeden de duramam." İkisi de uysal bir kedi gibiydi.

"Sana teşekkür etmek için vakit bulamadım. Yaptığın fedakârlığın farkındayım."

Gözleri mahcupça yana kayarken, yüzü ifadesiz bir taşa döndü. Bu sözleri kızın tedirginliğini azaltmak ve rahatsız duruşunun gevşemesi için söylese de her kelimesinde ciddiydi.

İkisi de sustu. Ne adam cesaret etti konuşmaya, ne kız cesur oldu

içindeki taşları dökmeye ve bir zaman sonra açtıkları televizyon karşısında dalgınca oturan iki ev arkadaşı oluverdiler.

Cem şu anda büründüğü adam karakterine uyup uymadığını düşündü. Hayatının neredeyse yarısını kasıtlı bir şekilde başka biri olarak geçirdikten sonra, artık ne ya da kim olduğunu net olarak bilmiyordu. Ne zaman ona yaklaşmak istese kendisini uzaklaşırken buluyordu. Teyzesi iyi olsun da başka bir şey istemiyordu. Sahip olduğu tek şeyi de kendi hatası yüzünden kaybetmeyecekti. Bu görevi bittiğinde, Türkiye'yi temelli arkasında bırakıp gitmek kadar ciddi bir kararın, henüz aşamasındaydı. Burada kalırsa, kendini asla bulamayacak, Ecem için hep bir tehdit olacaktı.

Ve mutluluk oyunu için daha çok çabalamalıydı. Bu oyun giderek yorucu bir hal alsa da rolünü iyi oynamalı ve daha etkileyici bir iş çıkarmalıydı.

Ecem huzursuz bir gecenin sonunda yataktan kalktığında, odası karanlıktı. Bu eve geldiğinden beri ilk kez havayı bulutlu görüyordu. Aslında yaz bitmemiş, kış bir türlü gelmemişti ama tıpkı onların duygularına özenen havalar da kafayı yemiş ve bugün yağmur kuşanmıştı. Neden gelmemek için direnmemişti ki? Bu evde kendini fazlalık hissediyor, yediği lokmalar boğazına diziliyor, içtiği su burnundan geliyordu. İnsan, en büyük acıyı; yüreğinden gittiği adamın evine kiracı olarak taşındığında yaşıyordu. Aynı çatının altındaydı ama artık ne bu ev kendi eviydi, ne de bu adam ona aitti. Ondan ayrı geçirdiği ve uzaklaşırken yokluğuna da alışmaya çalıştığı iki aylık bir zaman diliminin, aslında tek bir saniyesi bile onsuz geçmediği aylar serüveniydi, şimdi anlıyordu. Ecem acılar içinde kıvranıp, ağlamadığı tek gece dahi olmadan, başını yastığa her koyduğunda onun hayaliyle yaşarken, Cem onu hayatından süpürttüğü gün, evinden de anılarını kaldırıp çöpe atmıştı. Geriye ondan hiçbir şey bırakmayarak, çabucak adapte olmuştu bekâr hayatına! Belki de teninde başka solukların yeli, bedeninde başka arzuların ürpertisi hüküm sürmüştü.

Ecem, nemli gözlerini ve düşünceli bakışlarını pencereye çevirdi. Bugün biraz tembellik yapmak ve yataktan kalkmak istemiyordu ama

daha gün ağardıktan hemen sonra sanki işe gidecekmiş gibi uyanmıştı. Teyzesine -hiç başlamadığı işinden- izin aldığını söylemişti, bu yüzden kalkıp onun için kahvaltı masasında olmalıydı.

Giysi odasına girip, dalgın dalgın hazırlandığında ve kocasının çekmecelerini bozmaktan korkarak itinayla hareket ettiğinde bile, aklı bomboştu ve sonra... sonra onlar takıldı gözüne. Bir şaheserdi. Ünlü Van Gogh tabloları kadar özenli ve dikkatlice hizaya sokulmuşlar, koruma kalkanına sahip cam kapakla kaplanmışlardı. Cem'in dokunulmazları... Kızdan daha değerliydiler şüphesiz... Onun anılarından, onun varlığını kanıtlayan eşyalarından daha önemliydi ki, korunaklı yerini almışlardı... Sultanlıklarını gururla ilan etmişlerdi. Onlar sakin sakin yerinde duruyorken, öfkesinden kuduran Ecem'in elleri ve ayakları buz kesmiş, içi yanıyordu. Cem'in kendisine olan tavırlarına artık katlanamıyordu. Her şeyini atmıştı demek? Aşkını, anılarını, varlığını ve geleceğini de...

Ama kız geri gelmişti işte, madem gelmişti eski düzeni olmayacaktı. Neden derli toplu olacakmış ortalık, neden eski düzeninde kalacakmış ki her şey? Neden onu kızdırmaktan korkacakmış kız? Ne yapabilirdi? Döver miydi? Tehdit mi ederdi? Yoksa boşar mıydı? Hah! Madem Ecem evine geri geldi, madem Cem onu zorla getirdi, eski düzenini mumla arardı artık o takıntılı manyak. Hırsla giysi odasına geri döndü ve içindeki haine yenildi!

Yarım saat sonra elleri yumruk olan Cem'in boynundaki şah damarı morararak kabarmaya devam ediyor, şakağında atan nabız kalp ritmine oyun oynuyordu. Dişlerini sıkarak kesif sesiyle gözlerini kapattı ve sırtındaki tüm kasları titrerken, kolundaki damarlar kabararak gerildi. Parmak boğumlarından yükselen o gergin ses giysi odasını salladı. Bir boğanın kırmızıyı algıladığı an kadar tehlikeliydi tetikteki duruşu.

"Bir." diye sabır dilenirken, gözleri birbirine girmiş kravatlarına kaydı. Hatta iki tanesi yemek lekeli, bir tanesi toz bezi, ikisi de yırtılmıştı. Boynunu sağa sola gererek esnetti. Bu sefer gözleri gömleklerine takıldı. Aralarındaki mesafeleri bile eşit olan, asla kırışık görmediği gömleklerine... Karın boşluğuna sertçe vuran boksörler bile onda böyle bir kasılma etkisi sağlayamamıştı. Ezilen kıyafetlerinin aralarında üstünlüğünü ilan eden karısının dağınık elbiseleri vardı ve onunkiler askının tamamını kaplarken, Cem'inkiler üst üste birkaç askıya geçirilerek köşeye sıkıştırılmıştı.

"İki." dedi derin derin soluyarak. "Abi sakin, o deli cadı hamile. Gırtlağını sıkamazsın, kemiklerini kıramazsın, bir kaşık suda boğamazsın. Sesini çıkarıp kavga da çıkaramazsın, evde teyzen var. Ve onu zaten çok fazla kırdın. Sakinleş..."

Ve çekmecelerdeki değişimi gördüğünde, artık adamın balataları sıyrılmış, rot balans ayarları hepten bitmişti.

"Üç." Ve bu ölümün çağrısıydı! Hayır, neden ille de genç ölmek için çaba harcıyordu bu kız? Çekmeceye tepiştirilmiş kıyafet yığınına bakarken, soluğu kesildi ve güçlü sesiyle "Ecemmmm..." diye gürledi. Adeta ev temelinden sarsılmış, raflardaki bardaklar zelzele şiddetiyle devrilmiş, duvarlar çatlamıştı. Ya da odaya korkuyla gelen teyzesi öyle olduğunu düşünüyordu.

"Oğlum, iyi misin?" dedi yaşlı kadın korkuyla.

Cem içinden kendine sakin olması için direktif verirken, kasılan boynunu çevirdi. Sıkılan dişlerini birbirine daha da bastırdı ve çenesindeki kasları dalgalanırken burnundan soluyarak "Nerede o cadı?" diye koyu bir tıslamayla soludu.

"Bilmem, ne oldu ki?" dedi yaşlı kadın odaya şöyle bir göz atarak ve gördüğü şeyle önce irkilip tüyleri diken diken oldu. Sonra sinsice sırıttı içinden. Resmen gelini intikam dansına başlamış, giysi odasını esir almış, üstünlüğünü galibiyetiyle kutlamıştı. İçinden ***aferin*** derken, "Aman oğlum ben de bir şey oldu sandım. Paylaşmayı öğrenmelisin, ne olacak üç beş çekmeceni gasp ettiyse! Hem kadınlar erkeklerden çok alışveriş yapar, sıkıntı yapma zamanla alışırsın. Kaç zamandır evlisin, senin bu yaptığın iş mi şimdi?" diye payladı.

Cem dolabı karıştığı için kudururken, teyzesi onun çocuk tutumunu azarlayıp yeni bir düzen kurmasını istedi.

Kaçak Ecem odaya geldiğinde kocası çoktan çıkmış olmalıydı ki etraf sessizdi. Dudağında tatlı bir ıslık, gözlerinde keyifli bir sırıtış vardı. Boynunda kocasının en sevdiği kravatı, üstünde de ketçap lekesi parlıyordu. Nasıl da kükremişti ayı, boğazı yırtılacaktı neredeyse *Ecemmmmm* derken. Hayret, onu bulup boynunu kırmakla ilgili tehditlerini yenilememişti. Kızmamıştı, yeşil gözlerindeki çıngılar hırsla büyümemişti. İyi de sadist miydi? Bunları göremediğine neden üzülmüştü ki? Boynundaki kravatı çıkarıp yatağın üzerine savurdu. İçi sıkılarak cama doğru ilerledi. Bahçedeki iyice büyüyen ağaçlar yatak odasının camına kadar uzanmış, rüzgârda sağa sola bükülüyor,

sert hava büyük evin duvarlarında ıslık çalıyordu. Cama doğru uçan yaprak ve toz zerreleri ise içeriye kaçarak havada hissediliyordu.

Cem, içindeki olgun kadının ortaya çıkmasından nefret ediyor, eskisi gibi annesinin miniği, abisinin cadısı, ablasının kızı olmak istiyordu. Şımarmak, deli dolu ve umursamaz olmak...

Spor atletinin üzerine uzun kollu bir gömlek giydikten sonra, saçlarını da iki örgü halinde düzene soktu. Tertemiz yüzü, örgülü saçlarıyla on beş yaşında bir lise öğrencisine benzemişti. Kendiyle oynamayı seven bir yapısı, yaşına karşı ağır bir sitemi vardı? Etraf sessizdi. Gözlerini camdan dışarı çevirip, bir süre havayı ve rüzgârla savaşan ağaçları seyretti, canı sıkılınca da biraz yürüyüş yapmayı düşünerek odadan ayrıldı.

Oturma odasına gittiğinde Cem'i orada dalgınca dikilirken buldu. Onu nasıl öldüreceğini mi düşünüyordu yoksa! Ya da hainice gırtlağını nasıl sıkacağını, kız yutkunurken yine gırtlağına sarılan iri eli anımsayınca kendine küfretti; bu delinin kuyruğuna neden basmıştı ki? Adam şimdi yanına uçup onu birkaç defa duvara çaktıktan sonra, boğazına yüklenecekti. Eli bilinçsizce boynunda dolaşırken, sıklaşan nefesini düzenledi.

Evin içinde Akın'ın hafif bir müzikle salman buğulu sesi uçuşuyor gibi çalıyordu. Yanık sesiyle "Anlatamıyorum" derken, yüreğinde çınlayan sözler ruhuna da dolanmıştı. Her söz belini ortadan ikiye ayırıyor, her sözde ayrı yerlere takılıp kalıyordu, içinde tuttuğu acıları.

Hayat, bazen koskoca bir yalan
Canından bezerdi insan
Tutamaz kendini dilinden
Kopar da gider, en sevdiğin her anından,

Anlatamıyorum. Kimseye derdimi
Dayanamıyorum, dayanamıyorum,
Kaçarken her zerresinden aşkın,
Hep sende takılıyorum.

Zaman, unutulamayandan kalan
Ne varsa kaçar ya insan
Tutamaz kendini canından kopar da gider
En sevdiği hayatından.

Yüreğini hızlandıran şarkı biterken, her sözünün duygularına mesajı vardı sanki ve o bittiğinde yerini başka şarkılar aldı. Pamela "Seni Unutmaya Ömrüm Yeter Mi?" derken bile, suskunca duruyordu Ecem. Hiç bu kadar zor gelmemişti şarkıların sözleri, her zaman alelade olan sözler şimdi şahlanıp dörtnala yüreğini ezmeye niyetlenmişti. İçinde esen deli rüzgâr düşüncelerini çaldı. Ne bir dost kaldı aklında, ne de bir düşman. Sanki zaman durmadan akıp giden nehir hızında işledi ömrünü çakıldığı yerdeki acıya. Belli değildi kimin aşkı kimin sevgisi hangi hüzne akıp gidiyordu! Oysa bilirdi, zorla güzellik olmazdı, ama çirkinlik olmuştu çok zaman, kovsa da kapısından gitmemişti sevgisi uğruna.

Gözlerindeki yaşı, burnunun gerisinde başlayan sızlamayı durdurdu. Niye dinliyordu şimdi bu efkârlı şarkıları ki? Eziyeti kimeydi? Ayrılığı bir gelin özeniyle süsleyen gözleri nemlenirken, boğazına oturan yumruları bir anne metanetinde sökercesine soluklarını yuttu. Umuda kanat çırpan yaralı yüreğinin hıçkırıklarını dindirme telaşına yenildi. Hıçkırıklarını yok saymak için nemli kirpiklerini kırpıştırmaya başladı. Bunlar hep hormonlarının suçuydu. Evet dengesizliğinin sebebi bu olmalıydı. Hıçkırarak ağlama isteğinin ve üzüntüsünün de tek sebebi hamile olmasıydı. Bedeni gerginleşirken, dudaklarını yine kanatasıya dişlemiş, kalbi hızlanmış, pişmanlıkları ve keşkeleri genzine hıçkırık olup takılı kalmıştı. O da anlatamıyordu kimseye derdini, dayanamadığını ve her zerresinden kaçarken, kaçtıklarını içinde götürdüğünü...

Odanın camından dışarı bakarak müzik dinleyen kocası hâlâ sakindi. Pencerenin önünde durmuş, gözlerini bahçeye dikmişti, tıpkı yukarıda onun yaptığı gibi! Bugün işe gitmeyecek miydi? Hayret, Ecem özellikle ondan kaçmak gibi bir huy edindiğini düşünmeye başlamıştı. Tamam, ondan az da olsa intikamını almıştı ama üzülmesi neden içini acıtmaya başlamıştı ki, çok mu üzülmüştü kravatlarına yapılanlara acaba?

Bir yanı üzülse de diğer yanı sadistçe zevk aldı kızın. Gözleri kısa bir zaman kocasının üzerinde gezindi, mavi gömleğinin altında kaskatı kesilen iri bedeniyse eski zamanlarını anımsattı ona. Ne zaman onu burada böyle görse, sessizce yanına yaklaşır, şımarıkça kollarını beline dolayarak iki küreğinin arasına başını yaslar ve sımsıkı sarılırdı. Kokusunu içine çeker, sonra boynunun bittiği yerden öperdi. Garip bir sızlama burnunun direğini yoklarken, ellerine kadar çekiştirdiği gömlek manşetleriyle olduğu yerde biraz bocaladı. Neden dur-

duk yere gözleri sislenmişti şimdi, sanki o bu güzel düşünceleri hak edecek kadar güzel bir ayrılık mı vermişti ona? Ondan neden nefret edemiyordu, dünyanın en büyük azabını ona çektiren adamdan niye hâlâ tiksinemiyordu? Oysa onun hatasını hiçbir özür telafi edemezdi ki... Eli boğazına gitti yine bilinçsizce, ne zaman aklına geçmiş gelse, sanki biri boğazını sıkıyordu, tıpkı kocası gibi!

Başını kaldırdı, onsuz çok mutluymuş gibi yalancı gülücükler serpti yüzüne. Kendine gelerek, "Bu sabah kaçmamışsın. Oysa ben uyanmadan yine evden gideceğini düşünmüştüm." diye neşeli çıkmasına gayret ettiği bir tonda seslendi. Geleli iki gün olmuştu ve adamla daha bir kere bile sabah karşılaması yaşamamıştı.

Cem yavaşça arkasını döndü, sonra usul bir eziyetle gözlerini ona dikti. Ufacık görünüşüyle onun bir anne adayı olabileceğini hiç kimse düşünemezdi. Karnı hafif şişkindi ama bu bebekten ziyade bir göbeğe benziyordu. Şu hali öyle masumdu ki, Cem bir an kendini meleğe elini uzatmış şeytan kadar günahkâr hissetti. Kendi karanlığıyla kirlettiği meleği... Odada gergin bir sessizlik vardı.

Ecem onun yoğun bakışlarından rahatsız olunca, Cem birden kendine geldi. "Teyzeme söz verdim, kahvaltıda yanında olacağım." diye cevap verdi. Gözlerini tekrar bahçeye çevirdi. Kızgın rüzgâr ağaçların dallarına sataşıyordu, onun öfkesinin mantığını geriye salladığı kadar hırçındı.

Ecem, onun dikkatini çekmek için damarına basmak amaçlı, "Ben kahve alacağım, ister misin?" diye sordu.

Ona sert sert yan bakış atan adam, "Süt içmelisin." Derken yüzüne inat sesi yumuşak, dışarıya olan bakışları dalgındı.

Kız, alacağı cevabı bildiğinden, "Sen de içecek misin?" dedi muzipçe.

"Seninle kadeh tokuşturacağıma emin olabilirsin." dedi Cem onu teşvik ederek, sakince. Sanki umurundaydı ne içtiği, özenli, dikkatli bir baba namzediydi! Kızın şaşkın bakışları altında ve çok gecikmeden devam etti sözlerine. "Süt en sevdiğim içkidir."

Ecem gözlerini iyice kocasına sabitledi merakla. Onunla normal bir ilişkileri varmış gibi havadan sudan sohbet ediyor, hamile karısını düşünür gibi davranıyordu. Sanki Ecem hiç gitmemiş, canları hiç yanmamış, kötü günleri hiç görmemişlerdi. Bu kadarını o bile beklemediğinden hazımsızlık yaptı.

"Yok mu bu hayatın başa alma düğmesi?" dedi dalgınca.

"Olsaydı ilk kullanan sen mi olurdun sanıyorsun?" dedi adam başını sitemle sallayarak.

Gerçekten olsaydı ilk Cem kullanır, onunla ilk karşılaştığı güne döner ve arkasına bile bakmadan kaçarak bir daha yüzünü görmezdi.

Cem bu düşüncelerini hissederek döndü ona, "Çalar saat gibi hayallerin Ecem, boşa kurma. Sen kurarsın, hayat çalar." dedi canını yakarak.

Günler sonra ilk defa genç adamın yüzüne yansıyan buruk gülümseme, kocaman sarsıntılarda yara alan kızın biraz rahatlamasını sağladı. Kimse bilmese bile Ecem ciddi yaralar almış toparlanamıyordu. Ama kocasına şaşkınca bakan yüzünü de başka tarafa çeviremedi.

"Unuttuğunu hatırlamaya mı çalışıyorsun?" dedi adam karısına hasretle bakarken.

Ona unutmadığını haykırmak istercesine duygusal bakan kız "Gitmem sadece bir eylemdi. Unutmam ise devrim. Kaybettiğin şey iyiyse ararsın, kötüyse yok sayarsın Cem." deyiverdi zalimce.

Kapak gibi cevapları havada şaklarken, sustu ikisi de. Şimdi pencerenin önünde yan yana durmuşlar, aralarına aldıkları bir dağ kadar sorularla sessizce bahçeye bakıyorlardı. Tek bir kelime etmeden, sebepler, nedenler dile gelmeden, kırgınlıklar kızgınlıklar yüze vurulmadan, öylece durdular. Kadın kırgındı, adam kızgın, kadın suskundu, adam konuşmaya yorgun...

Birbirine olan hasretten karıncalanan tenleri ürpertti ikisini de. Adamın varlığından yayılan o güçlü etkiyle kızın tüm dirayeti ve buraya gelirken kurduğu düşünceleri sorgu altına alınınca, buna müsaade etmeyen gururu kendini zorlayarak ondan uzaklaştırdı.

"Ben geldiğimde sen gitmiş olursun sanırım." dedi arkasını dönüp, acıları kadar uzaklaşırken. "Hayırlı işler."

Kızın gidişini izlerken, "Nereye gidiyorsun?" dedi Cem. Çaresiz gözleri şeffaf bir aynaya benzeyen ve içinin hüznünü yansıtan yüzüne baktı. "Bu havada bir yere gitmeyi düşünmüyorsun her halde?"

Sanki çok umurundaymış gibi onu merak eden koca havasında konuşmasına bozuldu kız. Saatine bakarak, "Daha erken, teyzem bu saatte kalkmaz. Hem içim daraldı, biraz yürüyüş yapacağım. Teyzem kalkınca, kahvaltısını keyifle yaptır lütfen." diye direktif verdi.

"Kahvaltıya gelmeyecek misin?" dedi adam keskin bir tınıyla.

"Geç kalırsam siz yapın." dedi kız gözlerini kaçırarak. "Ama geç kalacağım için, siz yapmış olursunuz."

Adam kaşlarını çatıp dışarıya bakarak, "Hava kötü." diye başladı sözlerine.

Hasta olsa sevinir, o hasta olunca bebeği de olur, hatta belki de ölüp onu bu azaptan kurtarmış olurdu. Takıntıları ve ön yargılarıyla onu tek bırakmış olurdu. "Eee?" dercesine tek kaşını kaldırınca, "Yağmurda mı dolaşacaksın?" diye kızarak sordu adam.

"Bunun umurunda olacağını sanmıyorum, sen de yağmur duasına çıkarsın hemen arkamdan. Bakarsın hasta olurum..." dedi kız iğneli sesiyle. "Çok uzaklaşmayacağım. Hem yağmur da yağmayacak, sadece boğucu bir hava..."

Kapıdan çıkmak üzereyken durakladı. Yüzüne neşeli bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak, "Merak etmiş gibi davranmak sana yakışmıyor Cem, cidden sakin ol. Teyzem burada yok, bak kimseye oynamana gerek yok." diyerek buz gibi söylendi. Üzgünce portmantoya uzanıp yağmurluğunu aldı. Adam bir şey söyleyecek gibi baktı gözlerine ama sonra dişlerini sıkarak tüm kelimeleri sinesine gömdü.

Ecem bahçeye çıktığında, kapının girişine gelen Cem gözlerini ayırmadan onu izledi. Kız bahçe kapısına yönelince, bakışlarını koruma kulübesinin önündeki adama çevirip, peşinden gitmesini tek bir jestle emrettiğinde, adamın tedirgin bakışlarını gören Ecem "Sakın..." diye dişlerini sıkarak kocasına baktı. Başını geriye doğru havalandırarak, "Tek başıma gideceğim, uzak dur benden. Geri geleceğim merak ettiğin buysa, peşime kimseyi takma." diye çıkıştı.

Merak ettiği kendisiydi, kaçması aklının ucuna bile gelmemişti. Son olanlardan sonra peşinde bir korumayla dolaştığını hâlâ fark etmemesine Cem şaşırıyordu. Ecem bilmiyordu ama onu yedi yirmi dört izleyen iki adamı vardı.

Koruma Cem'den emir beklerken, Ecem ona uyarıcı bir bakış atarak geri püskürttü ve Cem öfkeyle kapıyı kapattı. Hızlı adımlarla odasına çıktı. Sanki bir şeyden, belki de kendisinden kaçıyordu. Dün gece o da kendi şeytanlarını kovmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Ama Ecem yine uyurken eziyetine devam edip, onu o minnacık yatağa ve kabir kadar sessiz odaya mahkûm etmişti. Acaba ikisinin de söz ettiği şeytanlar aynı şeytanlar olabilir miydi?

Zaman geçtikçe hava daha da kararadı. Rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, gün başlangıcındayken her yer gece kadar karanlık duruyordu. Yağmur yüklü bulutlarda etrafı kuşatmış, şimşekler çakmak için zaman kolluyordu. Camın önünde bir eli cebinde dikilen adam, telefonun ucundaki korumasına "Buldun mu?" diye sordu sertçe. Aldığı cevapla telefonu kapatıp cebine koydu.

"Endişelenme oğlum, birazdan gelir." dedi Fahriye Hanım onun gerginlikten damarları kalkmış boynuna bakarak. "Daha erken, kahvaltıya yetişecektir."

"Telefonunu yanına alıp almadığını kontrol etmeliydim, ya da onu dinlemeyip yanında gitmeliydim. Ya da Kasım'ı peşine takmalıydım." dedi Cem sinirle. Neden çantasını kontrol etmemişti ki, telefonunu içine kendisi de koyabilirdi.

Fahri Hanım minik torununa başladığı sarı yeleğin ilmeklerini keyifle atarken gülümsedi. "Birazdan gelir, endişelenme. Yürüyüş ona iyi gelecek. Dünden beri sıkıntıyla dolanıp duruyor evde, geriyorsun kızı. Gözlerini üzerine mıhlamaktan vazgeç, gariban elini ayağını nereye koyacağını bilemiyor. Kırdıysan gönlünü almak için başka yollar dene. Senden korkuyor böyle yaptığın zaman, görmüyor musun?"

"Kırgın falan değil, inatçı." dedi Cem sinirle. "Hem inatçı, hem de asi. Süpürgeli cadı. Benden korktuğu falan yok, dili maşallah hâlâ çamaşır ipi kadar uzun."

Zaman geçtikçe içindeki sıkıntı büyüdü. İki saat boyunca evin içinde deli gibi dolaşıp duran Cem, karısının bir an önce dönmesi için dua eder hale geldi. Sinirleri öylesine gerilmişti ki, kulağı zilde dururken hiçbir yerde oturamıyordu. Onun bu endişeli halini sakince izleyip tek bir yorum yapmayan kadın, hâlâ ilgisini elindeki el örgüsüne vermiş, huzurla torununun yeleğini örüyordu. Az sonra şimşekler çakarken, anahtar kilitte döndü. Üzerinde, henüz başlayan yağmurun ilk damlalarını taşıyan Ecem nihayet geri geldiğinde, sıkıntıdan ve gerginlikten avaz avaz bağıracak gibi duran adam öfkesinden kuduruyordu. Sanki hiç umursamıyormuş gibi yapmak istedi, camın önünde durmak ve onu görmezden gelmek ama aksine öfkeyle yerinden fırlayarak kapının girişine gelmesi ve karısının hemen önünde hesap sorarak belirmesi uzun sürmedi.

"Neredeydin sen?"

Bir anda tepesinde biten ve hiç hakkı yokken ona çıkışan adama

sertçe bakan kız, sakince yağmurluğunu çıkarırken, "Uzaydaydım, sensiz havanın keyfini sürdüm." Adamın burnunun kenarındaki damar öfkeyle seğirince, "Merak etmiş gibi davranma..." dedi öfkeyle yüzünü düşürerek. Kocasının yanından geçerken arkasına bakarak, "Teyzem yok, numaraya da gerek yok. Geldim işte..." diye fısıldadı huysuzca.

Ama Cem ciddi bir öfkeyle kızı kolundan sertçe tutarak, kabaca kendine çekti. Ecem şok içinde onu gırtlayacakmış gibi bakan adama dehşetle dikti gözlerini. Korkuyla yutkundu sanki dayak yiyecekti, ürkerek elinin altına sindi. Bu adamı daha da kızdırdı. Dişlerini gıcırdatarak, "Kahrolası telefonunu neden yanına almıyorsun?" diye hesap sordu.

O zaman anladı kız kocasının numaradan değil gerçekten endişeli olduğunu. Canını yakan elini kolundan sökmeye çalışarak, "Cem endişelenecek bir şey yok, biraz dolaşıp geldim." dedi korkusundan kaynaklı kısık sesiyle alttan aldı. Daha ılımlı olmak istedi ama koluna kenetlenen el sayesinde bu pek mümkün değildi.

Her an boynunu kırmamak için kendiyle çelişen Cem dişlerini sıkarak kolundan tutup, biraz daha kendine doğru çekiştirdi. Ecem'in göğüsleri onun sert göğsünün sınırında dururken, adam göğsünün ortasından hırlayarak, "Bir daha telefonunu almadan bu kadar dışarıda durma. Senin peşinde koşmak istemiyorum." diye azarladı.

Ah tek derdi bu muydu? Teyzesi merak etti diye peşinden koşması.

"Koşma o zaman..." diye fısıldadı acıyla. Ama kolu mu, içi mi daha çok acıyordu bilemedi! "Merak etmene gerek yok."

Kolunu kocasının elinden kurtarmaya çalışan Ecem, ağlamaklı gözlerini onlara tedirgince bakan yaşlı kadına çevirerek, "Cem, sevgilim lütfen... Neden bu kadar korktun, geldim ya..." dedi sıcaklık yayan titrek sesiyle. Kolunu kurtarmak için parmaklarına tırnaklarını geçirerek açmaya çalıştı gizliden. Kaşlarını kaldırdı kocasını yatıştırmaya çalışarak. Cem anlayamadı. Kocasına sokularak kolunu tutan elin kabalığını saklarken, bedenleri usulca birleşti. Adam onun yumuşak varlığıyla bir an ürperip tokat yemiş gibi irkilince, gözlerinin içine yalvaran bir bakış atıp, "Teyzem uyandığına göre kahvaltı yapalım. Hem saat daha dokuz bile olmadı." diye onu yatıştırmaya çalıştı. Kocası söylediklerine oralı olmayınca, soluğunu tuttu. Ecem korkudan gözlerini bile kırpamayınca, "Beni duydun mu?" diye tısladı.

"Duydu Cem, duydu. Yeter, kızın ödünü koparacaksın. Telefonsuz bir yere gideceğini sanmıyorum artık." Dedi Fahriye Hanım yeğenini azarlayarak. Korkuyla kocasına bakan Ecem'in yüzü kâğıt kadar beyazdı. Ağlasa ağlayamıyor, haykırsa vicdanı el vermiyordu. Cem ona ne zaman böyle çileden çıkarak kabaca yaklaşsa, kız çocuk masumluğuna bürünüyor, elinin altına siniyordu ve bu Fahriye Hanım'ın gözünden kaçmamıştı. Ona şiddet uyguladığını sanmıyordu oğlunun ama onu korkutan bir hareket yaptığına artık emindi. Ne yapıyordu bu çocuk, onu nasıl böyle korkutabiliyordu?

Cem o anda kızın kolunu nasıl sertçe tuttuğunu ve canını yakarken hesap sorduğunu anladı, bakışları elinin içinde titreyen ince kola kaydı. Ecem dolu dolu olmuş gözlerle, ürkek bir kuzu gibi ona bakıyordu. Soluk alamadığı belliydi.

Af dilercesine, "Ben..." dedi ne diyeceğini bilemeden.

"Sizin için endişelendi kızım... Hamilesin, çocuk doğru söylüyor bir daha kahvaltı yapmadan dışarı çıkma. Kan şekerin falan düşer, bayılırsın. Gel otur hadi, sofra hazır. Ben ilaç aldığım için yaptım kahvaltımı ama Cem seni bekledi."

Merak eden böyle mi davranırdı? Aklı ve dili duran Ecem boğazı düğüm halde kolunu kocasının gevşeyen elinden çekti ve yaşlı kadına fark ettirmeden okşadı. Ama adamın gözleri onun titreyen eline kaydığında canını çok yakmış olabileceğini düşündürdü. Ecem titreyen adımlarla teyzesinin yanına gidip, yalancı bir gülüşle yanağından öptü. "Günaydın teyze... Sana taze simit ve kek aldım ama geç kaldım sanırım." dedi zoraki sakinlikle. "Çay içer misin bizimle?"

"İçerim." dedi yaşlı kadın gülerek. Elindeki örgüsünü sepetine koyarken. "Hem şu diziyi de izlerim bu arada, heyecanlı bir yerde bitmişti. Açarsın bana yine laptoptan değil mi?"

"Açarım tabii ki." dedi Ecem sevgiyle.

İyi anlaşan ikili içeri girerken, Cem çatılı kaşlarının altında sert bakışlarını eline çevirdi, sonra da yumruk yapıp cebine koyarak dişlerini sıkıp aklına sitem etti. Neden kendini kontrol edemiyordu, neden? Neden göz göze konuşmayı özlüyordu? Yüreği neden alışamıyordu yokluğuna?

Kahvaltıdan sonra yağmur başlamış, evi o karamsar havaya boğan bulutlar gergin ortama daha da sataşmıştı. Birbiriyle konuşmayan karı koca oturma odasında karşılıklı oturdular ama ne bakışıyor, ne

de iletişim kurmak için çaba harcıyorlardı. Oysa dil susarken bile yüreklerinde tütüyordu özlemleri, üstelik bunu gözlerinden tüten hasret saklayamıyordu. Ecem ve Cem ellerine birer kitap almış, gözlerini ona dikmiş, tek kelime etmeden oturuyorlardı. Elindeki şişleri sürekli kıpırdanıp duran yaşlı kadın da kaşlarının altından gözlerini kırpmadan onları izliyordu. Sözde birbirlerinden vazgeçmişlerdi ama hâlâ birbirlerine çekildiklerini göremiyorlardı. Ne zaman kız sayfa çevirse, Cem de aynı hızla bir sayfa çeviriyordu, kaşlarını kaldıran kadın da sessizce izleyip, göz ucuyla dudak büküyordu. Ama son bir saattir ne adam ne de kız, tek bir yaprak bile çevirmeden, kitap okuduklarını istedikleri kadar iddia etsin, bunu kanıtlayamıyorlardı. Karı koca kitapla değil, zihinlerindeki kâbuslarıyla boğuşuyordu.

Cem de, Ecem de olanları düşünüyordu aslında, tüm yaşananlar akıllarına geldikçe için için ölüyordu. Havanın gri etkisiyle içerisi gitgide kararıyor ama kimse kalkıp ışığı yakmak için herhangi bir harekette bulunmuyor, her dakika biraz daha kendi içlerindeki karanlıkta kaybolmaya devam ediyordu. Yaşlı kadın bu gergin atmosfere daha fazla dayanamayacağını anlayınca, birden yerinden fırladı.

"İçerisi karardı mı biraz?"

Teyzesinin aniden hareketlendiğini görünce Cem hızla başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı, sanki kaybolmuştu, bakıyor ama düşünemiyordu.

İyice soluksuz kalan, kocasının varlığının altında nefes alamayan Ecem elindeki kitabı kapayarak, "Ben biraz uyuyacağım," dedi kaçarcasına. Ondan uzaklaşmak istiyordu. Biraz yürüyüş mü yapsaydı yeniden? Ama yaşlı kadını evde tek bırakıp, kocasının peşine taktığı korumaları bu havada dışarıya sürüklemek de istemiyordu. Gerçek şuydu ki, ona yok gibi davranan kocasını da etrafında görmek istemiyordu. En iyisi uyumaktı.

"İyi fikir," diye mırıldandı Cem bir sayfa daha çevirirken. Gözleri okumadığı kitabında oyalanıyordu. "Ben de birkaç saatliğine dışarı çıkacağım. Döndüğüm zaman yemek yeriz."

Ecem dışarıya baktı. Yağmur şiddetle camları dövüyordu. "Dışarı mı çıkacaksın?" diye sorarken, sesinin korkuyla titremesini engelleyemedi.

Adam başını kaldırmadan salladı. "Evet. Gelirken istediğin bir şey var mı?"

"Yağmur yağıyor."

"Farkındayım."

"Çok şiddetli yağıyor, önemli bir şey mi?" dedi Ecem gözlerini cama çevirerek. Endişesini saklayamamış, boş bulunup eskiye dönmüştü. Adam tek kaşını "Yani?" dercesine kaldırınca, ne yaptığını fark ederek derhal geri adım attı. Boğazını temizleyerek sanki o umurunda değilmiş de, bir tek teyzesi için endişeleniyormuş gibi, "Bugün hafta sonu... Evde kalırsın sanmıştım. Annemler gelir, teyzem de sıkılmaz diye düşünmüştüm." dedi sakin bir tonda.

"İşim var ama... Çok geç kalmam." dedi genç adam, sesi sakindi, hatta biraz sıkılmıştı.

Ondan sıkılmıştı tabi? Ne işi vardı ki? Kiminle buluşacaktı hafta sonu? Rüzgâr eniştesi bugün hayatta evden çıkmaz, karısını ve çocuklarını bırakmazdı? O zaman; Cem kiminle görüşecekti? Gönlü yanıp köz olurken kıskançlık habis bir yük olup oturdu soluklarına. Belli etmemeye çalıştı ama bu çok mümkün görünmüyordu.

Cem teyzesiyle konuşurken, onun kaçmak için bahanelere sarılmasını anlayan kız, ısrar etmekle bir şey kazanamayacağını anlayınca "Peki," dedi aynı sakin ses tonuyla. "Ben annemleri arayayım mı? Gelsinler mi?" diye sordu sabırla. Bu umursamaz haliyle adamı alt ederken kendini taktir etti.

"Gelsinler tabi." dedi adam bozularak ve bir yandan da gözlerini kaçırarak teyzesine baktı.

Bunun için ondan izin aldığına inanamıyordu Ecem. Genzine dolan acıları bertaraf etti. Esneyerek omuzlarını gerdi. Cem ona bakmadan, "Hadi git uyu, buna ihtiyacın var, yorgun gözüküyorsun." dedi ilgisiz sesiyle. Sanki yüzüne bakmıştı, nereden bilecekti ki yorgun olduğunu!

"Değilim." diye itiraz etti.

"Dinlenmelisin, bebek için."

"Bebek?" dedi kız ilk defa kocasının bebekleri için ondan bir şey istemesine şaşırarak ve aynı anda sarsılarak dağıldı. "Bebek." dedi hırsla, sesinin tizleşmesini engelleyemedi. Alelade, başkasının bebeği gibi söylemişti. Ruhsuz. "İlaçlarımı almayı unuttum." dedi Ecem panikle.

Cem başını kaldırdı. "Eeee, ne bekliyorsun? Git ilacını al."

Sanki başkasının bebeğinden bahsediyordu. Mesafeli ve soğuk sözleriyle onu yaralıyor, bir de onunla dalga mı geçiyordu? Ecem ilaçlarını alıp salona döndüğünde, durup bir an bakıştılar ve Ecem yukarı çıkmak için uzun bir süre tereddüt etti. Ona nereye gideceğini soramadığı için ruhu can çekişiyor ve gururu pençelerini etine geçirdiği için soramıyordu. Sanki konuşsa bir şeyler daha kopacaktı aralarında, düşüncelerindeki o engin kelimeleri tartıyordu ama bulamıyordu en ağır cümlenin hangisi olduğunu. Kafasını dağıtmak istercesine başını salladı ve arkasını döndü. Henüz bir adım atmıştı ki, Cem "Dondurma ister misin? Gelirken alayım mı sana?" diye sorunca, duraladı.

Şaşkınca baktı bir an. Bu ara en çok dondurma yediğini nereden bilecekti ki? İşte teyzesinin gözüne girmek için yapılmış alelade tekliflerden biriydi kesin. "Teşekkürler. İstemiyorum." dedi Ecem sanki neyi çok sevdiği, çok umurundaymış gibi sormasına kızarak. Sabah kahvaltıda söylenip durmuştu ama kocası umursamadığından sebep, canı artık dondurma falan istemiyordu. O alıyordu ya, hiç istemiyordu. Cem sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ardından hemen kapadı. Sanki söyleyeceği şeye çekiniyordu eğreti duruşu.

Kızın yüzünde bir an acı dolu bir ifade mi belirmişti? İyice kararan odada doğru dürüst yüzünü göremediği için bundan emin değildi.

Ecem omuzlarını düşürerek salondan çıktı. Arkasından çarpan kapı sesinden, kocasının evden gittiğini anladı. Olduğu yerde hafif dönerek durduktan sonra, odasına çıktı. Bu adam nereye gitmişti ki şimdi? Hayatında biri mi vardı yoksa? Tabiî onu sildiğine göre vardı. Eve getirdiğinde bir kadının varlığını göstermek istemediğinden, ortalıkta bir çöpünü bile bırakmamıştı. Diş fırçası bile yoktu evde. Bu ağlanacak bir şey değildi ama Ecem buna da ağladı hıçkırarak, hem de dakikalarca. Yatağında geçen bir saatten sonra, gözleri tavanı izlerken kolay kolay uyuyamayacağını da anlamıştı. Kendini kurdu, tilkilerini fitneyle besledi, kurtlarını fesatlıkla büyüttü ve içi şişti. Fahriye teyze dinleniyordu, onu rahatsız edemezdi. Fidan Hanım akşam yemeğini yapıyordu, kadının eline ayağına dolaşmaktan ileri gitmeyecekti. Film izlese, canı nefes almak bile istemiyordu.

Rüzgâr gittikçe sertleşiyor, cama vuran azgın damlaların sesi kulaklarını uğuldatıyordu. Gözlerini pencereye dikti, boş boş karamsar gökyüzünü izledi. Uyuyamamasının bir yararı vardı tabii. Hiç olmazsa, artık her gece görmeye başladığı o kâbusları görmekten kurtulurdu. Ve bebeğiyle ilgili geleceğinde neler yapacağına dair planlarını, artık

bir babası olmadan düşünebilirdi. Cem ondan tamamen koparmıştı kendisini, bunu anlamak için müneccim olmasına gerek yoktu. Belki de o kısa işi şu anda halletmek üzereydi. Burnu sızlarken yanağından süzülen yaş yastığına damladı. Ona neydi ki, giyabında boşamıştı onu, istediği kadınla takılabilirdi. Ama bunu söylemek, düşünmek kadar acıtmıyordu içini, öyleyse neden bu kadar acı çekiyordu bunu her düşündüğünde? Kocasının sağlıklı bir erkek olduğunu biliyordu ama kocasıydı hâlâ... Gerçi kocası olmasa bile sorun değişmeyecekti, Cem kime giderse gitsin, Ecem hep acı çeken taraf olarak kalacak ve bunu kimseye göstermeden içinde gizlice yaşayacaktı. Gençliği onu başkalarıyla izleyip acı çekmekle geçmişti, evlenmişti ve boşanıyordu, yine onu başkalarıyla görmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Cem bir sürü kadınla tanışacak, ilişki kuracak, Ecem o bilmese bile, hep ona sadık kalacaktı.

Aklında dolaşan deli soruları umursamamaya çalışarak, yüzünü yastığa gömdü ve hıçkırarak ağlarken, acıyan gözlerini kapattı. Az sonra odanın karanlığında bir ses işitti. Yerinde sıçrayan Ecem gözlerini karanlığa açmıştı. Uyumuş muydu? Ya da uyku ile uyanıklık arasındayken uyanmıştı, anlayamadı. Bakışları cama kaydı, hava iyice kararmıştı. Kapı açıldı. Gelen kişiyi ayak seslerinden bile tanıyordu. Yere sağlam basan, sert, ritmik ve uzun adımlar. Yatağının ayakucunda durdu. Bakışlarını onun iri bedenine çevirdi. Yüzü çok gölgeliydi, seçmek zamanını aldı. Karanlıkta koyulan ifadesiz gözlerindeki anlam, okuyamadığından sebep anlaşılmazdı. Ecem gözlerini ovalarken, kocası kocaman biçimli ellerini ona uzattı. Ecem şaşırdı. Neden ona uzanıyordu ki? Karnında bir ağrı oluştu, göğsünde garip bir sıkışma. Panik ve heyecan bir aradaydı. Kokusunu içine vererek, eğildi Cem. Karısının şakağından öptü. Kızın şaşkınlığı iki misli oldu. Titreyen elini şakağına koyarak, ağzı bir karış açık kocasına baktı. Onu şimdi niye öpmüştü ki? Az evvel onu öpmüş müydü yoksa bu da mı rüyaydı? Kâbus falan mı görüyordu acaba, ya da bu adam içmiş miydi? Kocasını koklamayı akıl etti ama değişik bir koku algılayamadı.

Elinin altındaki teninde hâlâ onun dudaklarının sıcak temasını hissetmiyordu. Ve birden kocasının kolları narin bedenini sardı. Ecem nefes alamayarak donup kalırken, adam usulca sarıldı ona. Özlemle, aşkla, huzurla. Tenini sertliğini hissediyordu ama sanki tüm gün dışarıda gezmiş gibi teni soğuktu. Ona sımsıcak sarılan kocası değildi sanki. Cem değildi kızı kollarına alan bu adam, yabancı kadar meka-

nıktı hareketleri. Bir korku sardı bedenini. Önceden sarıldığı zaman tepeden tırnağa titrerdi, şimdi ise kollarında kaskatı ve ne hissettiğini bilmez halde durgundu. Artık gerçekten kocasını sevmiyor muydu? Yoksa ondan gerçekten vazgeçtiği için mi kocasını hissetmeyi bırakmıştı? Ama değildi, şu küs hallerinde bile adamla aynı odayı paylaştıkları an sıcak basıyor, ne zaman adam yanına sokulsa nefessiz kalıyor, ne zaman gözlerine baksa aynı ilk günkü heyecanı tüm iliklerine kadar yaşıyordu.

O zaman şimdi neler oluyordu? Titremeye başladı. "Şitttt..." dedi Cem saçlarını şefkatle okşarken. İşte o zaman kaskatı olan bedenini kocasının kolları arasına bıraktı. İstekle titreyen dudaklarını gömleğinin üzerinden omzuna bastırdı ama tenine sadece bir boşluk hissi yayıldı. Uzun zaman boyunca gördüğü ama dokunamadığı adam kulağına dudaklarını sürterek, "Şimdi..." diye fısıldadı.

İçinden sanki bir şeyler çekiliyordu. Bunun anlamını içinden gelen bir dürtüyle biliyordu. Bu yüzden organları ip misali tek tek içinden çekiliyor gibi titrerken ve canı yanarken, "Lütfen," diye fısıldadı. Onun neyden bahsettiğini anladığında geç kalmıştı, debelenmesine rağmen kocasının kollarından kurtulamadı.

"Yalvarma..." Bu ses tonundaki zalimliği tanıyordu. O gece onu sokağa fırlatan ve daha merdivenlerden sürükleyerek bebeğini almak isteyen adamla aynı kişiye aitti.

"Cem, lütfen," diye yalvardı yine kocasının kollarından sıyrılmaya çalışarak. "Bunu bize yapma. Yaşamak için, tekrar hayata dönmek için sana ihtiyacımız var."

O anda kollarından kızı sertçe yatağa kötekleyen Cem, geri çekildi. Yataktan kalkarak uzaklaştı ondan, karanlık odanın içinde sadece ayak seslerini duyabiliyordu, gerisi yoktu.

"Cem neredesin?" dedi titrek sesiyle karanlığa bakarken. Yanaklarından sicim hızında yaşlar akıyordu. O kadar kararıyordu ki etraf, Ecem bu karanlığın içinde yok olmaktan korktu. "Sana dokunamıyorum, seni hissedemiyorum... Korkuyorum. Korkutma beni lütfen, neredesin?"

Bir anda kollarının arasına dalan beden, kızın irkilmesine sebep olurken, aynı anda rahatlamasına yardımcı oldu. "Cem..." dedi heyecanla nefes nefese. "Lütfen bırakma beni." Başını kocasının göğsüne sımsıkı gömmüştü. Biraz sonra yüzünü görmek için başını geriye

çektiğinde, Cem buna engel oldu. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. O dudakların temasını hissedemiyordu bir türlü ama ılık nefesi kızı dehşet bir titremenin içine itiyordu.

"Bunu yapmak zorundayım. Onu istemiyorum."

"Hayır," diye inledi genç kız, kocasının kollarından kurtulmak isteyerek.

"Yapmalıyız." Genç adam onu kendine çekerek. "Bu iş bitmeli, çok uzadı."

"Hayır." diye haykırdı kız bütün gücüyle kocasını ittirerek. Kollarında var gücüyle çırpınıyordu. Dehşet bir korkuyla tüm bedeni sarsılırken, çaresizlik içinde ağlıyordu.

"Evet, yapacağız. Sen de bana yardımcı olacaksın. Onu istemiyorum." diye fısıldadı boğuk bir sesle adam. Bu ses yüreğini bıçak sivriliğinde batarak delik deşik ediyordu. Ve kızı kollarının arasına hapsederek hareketsiz bıraktı. Ecem nefes alamıyordu artık, ağlıyor ama hıçkıramıyordu. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı birden, ne Cem'in ne de aşkının, yeniden bir tek bebeği için korkmaya başlamıştı.

"Cem, bebeğimiz..." diye fısıldadı hıçkırarak, sevgiden titreyen bir sesle yalvardı. "Öldürme bizi..."

"Sana kıyamam." diyen adamın sesiyle, aynı anda yatak odasına bir bomba düştü sanki. Birbiri peşi sıra çakan şimşekler içeriyi aydınlatırken, ter su içinde kalan Ecem bu sefer korkudan değil, acısından bir çığlık atarak yatağın içinde doğruldu.

"Hayıııırrr..."

Yalnızdı.

Solukları genzine dizilirken, gözyaşlarından ıslanmış bakışlarını nefes nefese etrafta dolaştırdı. Dizlerini karnına çekerek, sanki bebeğini karnından alacakmış korkusuyla kollarını karnına sardı. Hıçkırarak ağlarken, algılarının açılması için çaresiz kaskatı kesildi. Karanlık odanın içini birbiri ardına çakan şimşekler aydınlatıyor, kızın hıçkırığına karışmış yağmur tıkırtıları büyük cama çarpıyordu. Vücudunun titremesini engelleyemiyor, soluk almak için kesik hıçkırıklarının arasında acı bir mücadele veriyordu. Korkunç bir gök gürültüsü odanın duvarlarını sarstığında, panikleyerek ellerini kulağına kapatarak çığlık attı. Aslında gök gürültüsünden pek korkmazdı ama karanlıktan korktuğunu kimseden saklayamazdı.

Elini karnına saran Ecem gözyaşları eşliğinde, "Tamam, geçti artık," dedi hıçkırarak.

Titriyordu ve bunu durduramıyordu. "Bitti." Sesini ne kadar yükseltirse, korkusunu da o kadar bastırabileceğini sanıyordu. "Rüya gördüm. Sadece bir kâbus. Baban bize bir zarar vermeyecek. Baban sana zarar vermeyecek, geçti."

Terden kıyafetleri üzerine yapışmış, gözyaşlarından beynine ağrılar çöreklenmişti ama olduğu yerden bir milim bile kıpırdayamamıştı. Yatağın içinde tortop olarak cenin pozisyonunu aldı. Gözlerini sımsıkı kapatarak hıçkırıklarının dinmesini bekledi. Bu kâbuslardan bıkmıştı artık, her uykusundan böyle dehşet içinde uyanmaktan yorulmuştu. Yeni ve daha kuvvetli bir şimşekle aydınlanan oda yüzünden, çığlık çığlığa yatağında titrerken, güçlü kolların bedenini sarmasıyla daha dehşet bir korkuyla haykırdı.

"Haayıııııır..."

Kâbusundan daha beter şeydi kâbusuna uyanmak. Kocasının onu saran kollarını hissettiği an rüyası gerçek olacakmışçasına çırpınmaya başladı. Panik her yeri sardı. Endişeden soluk almayı unuttu. Parmaklarını yağmurdan sırılsıklam olmuş gömleğin sardığı omuzlara geçirdi. Tırnaklarını etine geçirerek geriye ittirdi. "Bırak beni, bıraak..." diye acı içinde bağırmaya başladı.

"Ecem..." dedi adam buzdan sesiyle. "Ne olur bırak bizi, lütfen." diye yalvardı kız güçsüz bir haykırışla. Onu kendisine çeken ve yüzünü göğsüne sarıp acısını dindirmek için sımsıkı sarılan acılı adamın sesi, yumuşak ve şefkatliydi. "Korkma cadım... Ben buradayım. Size bir şey olmayacak. Korkma!"

Ecem tırnaklarını geçirdiği omuzlarına asılarak, ıslak gömleğini çekiştirerek, başını göğsüne daha çok yasladı. Hıçkırıklarından dolayı artık nefes bile alamıyordu. Yanağında ıslak gömleğin dokusu, altından vuran tenin sıcaklığı hissedilirken, kız biraz rahatladı. "Şişttt..." dedi adam şefkatle saçlarını okşarken. "Korkma, buradayım."

Asıl korktuğu kişiye muhtaç olmak ne kadar zordu. Gözyaşları içinde başını sallayarak daha fazla sarıldı. "Neden yapıyorsun bunu bize?" diye fısıldadı. "Niye Cem? Niye?"

"Ben, bir şey yapmıyorum?" dedi adam gözlerinden dökülen yaşlarla karısına sımsıkı sarılıp, terden ıslanmış saçlarını öperek dudaklarını ısırıyor ve boğazına dizilen haykırışlarını ondan saklıyordu.

"Lütfen ağlama artık."

Ecem çaresizlik içinde "Cem yapmayacaksın değil mi? Vazgeçtin" diye sordu hıçkırarak. Tam o sırada gök yeniden gürledi ve korkuyla çığlık atan kadın titreyerek, aslında başından beri korktuğu tene biraz daha sokuldu. Adamın gömleğinin kumaşı çekiştirilmekten neredeyse yırtılıyordu. Onun neyden bahsettiğini anlayan genç adamın bedeni kasıldı. Karısının titreyen bedenine daha sıkı sarılarak, elini sırtında yatıştırmak için telkinde hareket ettirip, terlemiş saçlarına defalarca buse bıraktı. Kuş gibi sarsılan bedenini sakinleştirmek için kulağına telkin edici sözler fısıldadı ama faydası olmadı, Ecem inanmıyor, güvenmiyordu ona.

"Tamam, geçti artık, korkmana gerek yok." diye içini rahatlatarak mırıldandı. Dudaklarını başına dokundurdu, solukları genzine tıkandı ve kendini sıkarak, öylece kalakaldı.

"Geçmeyecek." dedi kız korkuyla hıçkırarak. "Bebeğime zarar vermeyeceksin değil mi?"

Cem yutkunamadı. Korktuğu kişi o muydu? Sürekli kâbusu olan şey hâlâ bu muydu? Hâlâ bundan mı korkuyordu? Bebeklerini öldüreceğini nasıl düşünürdü? Bir süredir gözü üstündeydi, ne zaman ona hızla sokulsa korkuyla elinin altında siniyor, öfkeyle konuşsa titreyerek geriliyor, yanına sokulsa sanki boğazını sıkıyormuşçasına nefes alamıyordu. Onun kâbuslar içinde uyandığını biliyordu ama kâbuslarının kendisi olduğunu bilmek, adamın tüm soluğunu ciğerlerinden tüketmesini sağlamıştı. Daralan sıcak nefesi sevdiği kadının saçlarını okşadı.

"Sana ve ona..." dediğinde Ecem gerildi. Cem yutkunarak düzeltti sözlerini. "Bebeğimize zarar vereceğimi nasıl düşünürsün? Yapmam."

Ama daha önce yapmaya kalkmıştı; onu aldırmaya, zorla hastaneye götürmeye kalkmıştı o gün. Ne kadar çok inanmak istedi bu sözlerine. Sırtından aşağıya bir sancı salındı kadının. Hiçbir şey demeyen Ecem, kıpırdamadan, nefes almaya bile korkarak onun kollarının arasında durdu. Buna inanmak istedi. Öyle çaresizdi ki, ne sevdiği, ne nefret ettiği adamdan başka dayanağı kalmamıştı. Cem bir eliyle onu ensesinden tutmuş, diğer eliyle beline sarılmıştı. Baş parmağı yavaşça boynunu okşuyor, sırtındaki eli terden sırılsıklam olmuş bedenini yatıştırıyordu. Bebek gibi savunmasız vücudunu, sert bedenine biraz

daha bastırdı. Aralarında garip bir elektriklenme oldu. Ecem hem kor kudan, hem de yüreğini sevinçle ısıtan bir etkiyle, soluksuz kalıyordu. Özlemişti kokusunu, özlemişti sıcaklığını, özlemişti varlığını hissetmeyi. Kollarını boynuna dolayıp kucağına oturmamak için kendisiyle savaşa girdi. Bu sefer o da zamandan ne kadar çalacaksa, o kadar çok çalmak istedi. Yatağın üzerinde birbirlerine sarılmışlar, birbirilerinin sakinleşmesine yardım ederek öylece oturuyorlardı. Sonra Cem onun çenesini hafifçe tutup, başını yukarı kaldırdı. Işıl ışıl gözyaşıyla parlayan kahve gözlerindeki o cesur ifade yoktu artık. Ecem tüm dirayetinden arınmış, ona muhtaç bir çocuk gibi savunmasızlığında sığınmıştı. Adam acı içinde kesilen sesiyle, "Sana kıyamam ki Ecem. Ölürüm daha iyi." dedi fısıldayarak.

Yanağına iri bir damla daha düşen kadının, savunmasızca dudakları titrerken, "Be...bebeğimizi öl... öld..." diye başladı sözlerine ama bir türlü çıkmadı sözcükler dilinden. Her kelime yeni hıçkırıklarla kesildi.

Cem, acıyla, pişmanlıkla ve suçlulukla baktı karısının gül yüzüne. İri eliyle okşadı yüzünü ve yanağına kapadı avucunu, Ecem başını hafifçe yana kırarak yasladı yanağını o sıcak ele. Gözlerini kısacık bir an huzura kapadı. Adam eğildi, alnını alnına yaslayarak gözlerini yumdu, kokusunu derin derin içine soludu. "Ecem..." diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Bana ne yaptın böyle?"

"Cem, lütfen, sev onu. O...o bizim bebeğimiz."

"Bizim..." dedi Cem garip bir biçimde sahiplenip, karısına sımsıkı sarılarak. Oysa geçen gece avuçlarının arasında hissettiği minik varlığı bir türlü aklından çıkmıyordu. Gözleri her an karısının karnına kayıyor, onun orada olduğunu biliyor ama dokunamıyordu.

Cem çenesini başına yasladı ve derin derin soludu kokusunu içine. Ama *bebeğimiz* diyememişti yine. İçi titreyen Ecem kocasının yanağındaki elini alıp, usulca aşağıya indirdi ve kocasının meraklı bekleyişinin altında hafif çıkık karnına koydu parmaklarını, usulca bastırdı. Sanki ne istediğini biliyormuş gibiydi. Kaskatı donan Cem buz kesen elinin altındaki sıcak ve belirgin göbekle irkilerek yutkunurken, gözleri irileşti. Suçluluk duyuyordu. Elini çekmek istedi ama Ecem müsaade etmedi. İlk defa korkmadan hissediyordu onu, ilk defa karnının şeklini elinde böyle net hissetmek garip bir duyguydu. Ama pişmanlık ve korku değildi bu sefer, sadece ne hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Sıcak basıyor, kalbi kulaklarında uğulduyordu. Sırtı

ortadan ikiye yarılacak kadar geriliyor, ensesinden omuriliğine bir ürperti salınıyordu.

"Bizim, ikimizin." dedi Ecem usulca, "Kıpırdanmasını hissediyorum. Yaşadığını, varlığını hissediyorum. Minnacık ayaklarını ve ellerini hissediyorum. Ağırlığının organlarıma yaptığı baskıyı, varlığının sıcaklığını... " Dediğinde sanki bebekleri onları duymuştu, minik bir tekmeyle ödüllendirdi onları. Sanki Ecem'in canı yanıyordu, Cem irkildi. Kadının yanağına iri bir damla süzülürken "Seni hissetti." dedi kısık sesle. Hıçkırırken hüzünle de gülümsedi. "Babasını hissetti."

Ne acı bir sözdü bu, babasıyla ilk defa tanışmıştı bebekleri. Yani Ecem öyle zannediyordu ama o gece, Ecem uyurken eli yanlışlıkla karnına gittiğinde dövmüştü bile bebek babasını. Ecem'in yapamadığını bebeği onun en savunmasız anında yapmıştı. Adam gözlerinin içine sakladığı yaşları korumaya çalışıyordu.

Cem ateşte yanmış gibi çekti elini kadının teninden, kaskatı kesilmişti tüm bedeni, buzlu suya girmişçesine titredi. Ecem dizlerinin üzerinde doğrulup, kollarından ayrıldı. Islak gözlerini adamın şaşkın gözlerine dikerek, dudaklarını dişleyip, teslimiyetle bekledi. Adam garipçe karısının karnına bakıyordu hâlâ, sonra eline ve sonra yeniden karnına. Sanki görecek gibi gözlerini kırpmıyordu. Onu bir kez daha hissettiği için şaşkındı.

"Bizim bebeğimiz, ikimizin... Canımız içimde büyüyor Cem... Bir düşünsene..."

Cem dişlerini sıkarak yumruk olan elini dizine koydu. "Senin bebeğin, benim değil."

Kız karnına yumruk yemişçesine nefessiz kaldı. Tüm mutluluğu, az evvel kavuştuğu huzuru yok oldu. Aynı anda öfkesi korkunç bir gök gürültüsüyle karanlık odada patladı.

"O bizden bir parça taşıyor... Başkasının bebeği değil, ikimizin."

Ellerini karnına sarıp bebeğini korumaya alan Ecem korkuyla gözlerini düşürüp, dudaklarını ısırdı. Cem çok sonra ne yaptığını fark ederek, onu korkuttuğunu kavradı. "Bizim." Diye fısıldadı çaresizce.

"Bizim." dedi Ecem ağlayarak. "İkimizin canı."

Cem uzandı, Ecem korkuyla geriye çekildi ama adam pes etmedi. Uzandı ona, itirazlarına ve debelenmesine aldırmadan karısını kollarına alarak yatağa yatırdı. Titriyordu, korkudan mı yoksa sinirden

mi olduğunu bilmiyordu ama çaresizce zangırdıyor, o her sarsıldığında adamın karın kasları gerginlikten yırtılacak kadar sızlıyordu. Ecem kocasının iri elini inatla karnına koydu, Cem çekmek isteyince de başını sallayarak itiraz etti. Yanaklarından boynuna sızan damlalarla adam duraladı. Eli hâlâ karısının sıcak, şiş karnındaydı. Okşamıyordu ama elinin üstündeki ufak eli ittirip geriye de çekmiyordu. Ecem ne beklerini hissetmesi için kocasının elini bilinçli olarak karnına bastırıyor, çekmesine fırsat vermiyordu. Başını aylar sonra ilk defa huzurla kocasının omzuna yasladı ve sımsıkı sarılarak iri gövdesine sokulup, sıcaklığına ve korumasına muhtaçlık duyarak huzura gözlerini kapattı.

O kadar yorgun düşmüştü ki ağlamaktan, o kadar çaresiz kalmıştı ki aylardır savaşmaktan, ağırlaşan düşen bedeni pelte gibi yumuşadı, kıpırdayacak kadar hali bile kalmadı. Kaç gecedir uykusuzdu, ne zaman yatsa hep bir kâbusla uyanır olmuştu. Sanki gece uyurken Cem onu kucaklayıp bir hastaneye götürecek ve sabah bebeği karnında olmayacaktı; hep bunun korkusunu yaşamıştı. Ama yorulmuştu, o da insandı, o daha ufacık korumaya muhtaç bir genç kadındı. Gözlerini kapattı usulca, "Gitme Cem, bizi terk etme." diye yalvarırcasına fısıldadı. Burnunu kocasının gömleğine sürterek, göğsüne bir öpücük kondurdu ve gözleri karanlığa kayarken, vücudu rahatlayarak adamın bedeninin rahatlığına sığındı.

Sabah berrak bir gökyüzüne süzülen neşeli kuşların sesi ve güzel bir güneşin yüzüne sataşmasıyla uyandı Ecem. Garip ama bedenindeki dinginliğe şaşırmayarak heyecanla gözlerini açtı, gülümseyerek yana döndü ve gülücükleri dudaklarında donup kaldı. Kocası yanında yoktu. Uyku mahmuru gözlerini kırpıştırdı. Acaba dün gece rüya mı görmüştü? Uzun zamandır dayak yemiş gibi gergin duran bedeni, neden bugün rahatlamıştı peki? Kafası karıştı. Sıcaklığı hâlâ tenindeydi, kokusu ise genzinde, bedeni onun korumasını ruhuna emanet etmişti. Yoksa bunların hepsi düş müydü? Cem gelmemiş miydi gece yanına? Ona sarılmamış mıydı? Korkunca teselli etmemiş miydi? Ama hissetmişti onu! Kokusunu, sıcaklığını, soluğunu hissetmişti. Sonra bir delil arar gibi etrafına bakındı. Kocasının odaya geldiğinde dair hiçbir iz yoktu, yatağın tek tarafı bozulmuştu! Demek ki gelmemişti yanına,

peki gece olanlar? Hepsi bir rüya mıydı? Kâbus içinde rüya görmüştü demek yine, oysa nasıl da mutlu olmuştu bebeklerini hissetti diye. Ona dokunduğunu hayal etmişti demek yine, karnını okşadığını hayal etmişti. Oysa iri elleri ne kadar çok yakışacaktı göbeğinin minik çıkıntısına... Kollarını bedenine sardı ve tekrar uzandı yatağa, buruk bir gülücükle okşadı karnını bu defa. Onu hisseden bebeği elinin altında balık kıvraklığıyla kaydı. Keyfi yerindeydi sanırım, onun da annesi gibi içinde garip bir huzur olmalıydı.

"Günaydın aşkım..." dedi keyifle. "Yine başbaşayız. Sen de hissettin mi babamızı, rüya bile olsa hissettin değil mi dokunuşunu?"

Sorun değil gidebilirsin. Bu gidişin bir adı olacak!
Ve unutmayacağım elimi uzattığımda boş kalışlarını,
sen uzattığında bu el de seni tutmayacak.

Müjde Aklanoğlu

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sakin ol biraz. Bir şeyin olacağı varsa olur. Durduramazsın.

Ecem akşamdan beri sesi çıkmayan adama bakmayı, kesinlikle istemiyordu, eğer şimdi merak ediyorsa sırf teyzesi içindi bu merak. Sabah kahvaltısından sonra odasına çekilmiş hâlâ çıkmamıştı. O havasız odada bu kadar uzun kalmasının doğru olduğunu falan mı sanıyordu? Yoksa biriyle falan mı görüşüyordu? Kapının yanında volta atmaktan vazgeçerek yaklaştı, kulağını kapıya dayadığı an vazgeçti ve hızla mutfağa giderek "Fidan abla, Cem'e kahve yapar mısın?" diye sordu.

"Yaparım Ecem Hanım, ama az evvel içti."

"Sen bir daha yap, çalışıyor."

Kadın işini bırakıp kahveyi yaparken, Ecem de sabırsızca bekledi. Kadın kahveyi Cem'e verip geri gelirken, koridorda merakla onu bekleyen Ecem, pat diye yoluna çıkınca, kadın elindeki tepsiyle korkuyla sıçradı. Tepesinde alacaklı inadıyla dikilen kıza şaşkınlıkla bakarak "Bir şey mi oldu Ecem Hanım?" diye ürkekçe sordu.

Gözlerini kısan kız "Kimle görüşüyor?" diye tısladı.

"Ki...Kim kimle görüşüyor?"

Korkmuşluk içinde "Cem!" diye yükseldi sesi.

"Bi... Bilmiyorum efendim, hem biriyle konuşuyor gibi değildi."

"Nasıl değildi?"

"Masasına yaydığı dosyaları inceliyordu."

"Aman bana ne... Kimmiş görüştüğü de, ne yaptığı da, zaten hiç umurumda değil." diyen kız mutfaktan çıkıp teyzesinin odasına gitti. Yaşlı kadının gönlünü yapmak bahçeye çıkardı ve orada birer kahve içtikten sonra televizyon izlemek için tekrar salona geçtiler.

Teyzesi meyve tabağına uzanırken, gözleri bir baykuş gözü gibi yuvalarında dönen Ecem'e kaydı. "Kime bakmıyorsun kızım?"

Ecem etrafa bakan gözlerini ve merakla kocasının çalışma odasına takılan aklını alarak "Hiç... öyle..." dedi kumandaya uzanarak. Saatler geçti, Ecem kafasını kitaplara gömdüğü gibi aklını derslerine gömemedi. Akşam olmak üzereydi ve hâlâ ortalıklarda olmayan kocasıyla aklını bozan kız, evde kurtlarıyla dolanmaktan başka bir hâl edememişti.

Gözleri önce Fidan Hanım'a kaydı, sonra da elindekilere.

"Onlar ne Fidan abla?"

"Cem Bey istedi."

Bakışları kâseler dolusu cips ve mısıra kaydı. Bu adam şimdi içeride ne yapacaktı ki bunları istemişti? O sırada kapı çalınca "Sen götür abla ben bakarım." dedi ve kapıyı açmak için kadının yanından geçerken aklı hâlâ cipslerdeydi.

Düşünerek açtığı kapının önünde gördüğü Levent, mızırca "Valla ben bir şey yapmadım." dediğinde, şaşkın gözlerini önce Levent'e sonra Rüzgâr eniştesine çeviren Ecem, "Ne yapmadın sen?" diye sordu.

"Suratını böyle şiddete meylettiren suç neyse, valla onu ben yapmadım."

Havadaki yumuşama eylemine rağmen Ecem tek kaşını kaldırarak ikiliye soran bir bakış attı. İkisi de spor giyinmişti, üstelik arkalarında kimse de yoktu.

Rüzgâr kaşlarını kaldırarak "Esme yok diye bizi içeri almayacak mısın baldız?" dedi imayla.

"Olur mu enişte, buyurun." dedi ama kapının önünden de çekilmedi.

"Çekilirsen geçeceğiz baldız," dedi malum artık kuş kadar değilsin bakışları atarken.

Ecem kenara çekildiğinde ikili içeri girmişti ama o hâlâ kapının girişinde beklemekten vazgeçmemişti.

"Ecem..." dedi tepesinden ona bakan Rüzgâr. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi kız silkelenip kendine gelirken. Uyuz kocasının anlayışsızlığını çekerken ne kadar iyi olabilirse... o kadar iyiydi işte.

İçeri geçtiklerinde Levent ve Fahriye teyzeyi sohbet ederken buldu. "Ece nasılsınız?" dedi ikiliye.

"Geç kaldınız..." diye gelen otoriter sesle, iki adam da arkalarında duran Cem'e baktı. Rüzgâr saatine bakarak "Henüz zamanı gelmedi." dediğinde Levent ellerini yukarıya kaldırarak "Ben her zaman hazırdım ama abin..." demeye kalmadan Rüzgâr ona öldürücü bir bakış atınca sustu.

"Çalışacak mısınız?" dedi Ecem eniştesine bakarak, bu soruyu kocasına sorması imkânsızdı şu anda.

"Ne ça..."

"Evet," dedi Cem abisine bakarak. "Çalışma odasına geçelim zaman geldi."

"Ama hafta sonu!"

Cem tek kaşını kaldırınca hemen lafı çevirip eniştesine döndü. "Ablamı da getirseydin o zaman enişte, Pelin sıkılmış olmalı."

"Annemlere bıraktım onları, keyfi yerindedir merak etme."

Üçlü bakışarak -ki Rüzgâr Cem'e ters ters bakışlarını saklamıyordu- çalışma odasına giderken Ecem sıkılgan bir tutumla bedenini koltuğa bıraktı. Fahriye teyze kıza meyve dilimi uzatarak "Bari film izleyelim." dedi masumca.

"Teyze tüm filmleri hatmettik, izlemediğimiz kalmadı ki."

"Olsun, başka bir şey yaparız."

"Bugün hafta sonu..." dedi kız somurtarak.

"İyi ya işte, kalk biz de annenlere gidelim."

Kız yerinden isteksizce kalkarken, bugünü annesinde değil kocasıyla birlikte geçirmeyi istediğini kimseye çaktırmadığını düşünüyordu. "Cem'e haber vereyim." dedi kendi kendine söylenerek. Tam çalışma odasının kapısına gelmişti ki, yere fırlatılan bir şeye karışan

kükremeyle olduğu yerde sıçradı. "Şerefsiz..." diyordu Cem öfkeyle. "Versene çocuğa hakkını..."

Ecem kapının girişinde öylece kıpırtısız kalırken, içeri girmeye korktu. Girmeyip habersiz gitse eniştesine ve Levent'e ayıp olurdu. Çekinerek açtığı kapıyı içeriden gelen kükremeyle bıraktı. Kapı usulca açılırken Cem'i masa başında, eniştesi ve Levent'i de koltukla heyecan içinde buldu. Hepsini gözü ona döndüğünde Ecem, bakışlarını onların kilitlendiği yere çevirmişti. Öfkeli öfkeli soluyarak ellerini yanında yumruk yaptı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Cem maçtan gözlerini ayırarak.

"Zıkkımın kökü." Oldu diye homurdanan Ecem hırla salona geçti. Arkasından gelen adama bakmadan "Teyze hadi gidiyoruz." Diyerek mutfağa geçip Fidan Hanım'a çıkacaklarını haber verdi.

"Bir şey mi diyecektin?" dedi Cem teyzesinin ok atan gözlerine bakarken. Fahriye Hanım iç gererek kızgınca başını sallıyordu. Ecem ona aldırmadan Fidan Hanım'a yaklaşırken "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Kız bir an durdu ve arkasını dönerek "Çok mu merak ettin?" dedi dişlerinin arasından.

"Elbette ettim." dedi adam sakince.

"Ya..." dedi kız sesini yaya yaya. Cem ona bakarken ne ara masaya uzanıp aldığını bilemediği bardağı duvara fırlatan Ecem, çığlık atarak olduğu yerde tepindi.

Cem şaşkınca karısına bakarken bir anlık afallamanın arkasından kaşlarını çattı. Sinirinden çıldıran kızı "Sallama karnını çocuğun beyni sulanacak." diye azarladı. Ecem hırsından kudurarak çığlık atarken "Cem kaybol gözümün önünden, yoksa 11+3 parçaya bölüp sahaya gömerim seni." diye hırlayarak yanından hızla geçti.

Cem şaşkınca karısının arkasından bakarken, yanına gelen Fahriye teyze de tıpkı oğlu gibi gelinin arkasından bakıyordu ama onun kadar şaşkınca değil, üzgünce.

"Ah Cem, sen adam olmayacaksın." dedi kafasını sallayarak.

"Teyze yine ne yaptım?"

"Daha ne yapacaksın, tüm hafta evde pinekleyerek canı sıkıldı. Hafta sonu bir şeyler yaparız diye umdu ama ne oldu, kocası maçı ona tercih etti."

"Teyze bu kupa maçı..."

"Sen kupa maçını akşam görürsün, canına okuyacak." dedi yaşlı kadın odasına gidip hazırlanmak için. Cem elini saçlarında dolaştırarak iç çekti. İyi de bu kupa maçıydı, kafasına silah dayasalar bile izlemekten geri durduramazlardı ki. Gerçi bu gece kafasına silahtan daha fena şeyler dayanacaktı ya, neyse... Ecem'in sözleri kurşundan daha fena can yakıyordu.

Yakmıştı da, o gün ve sonraki gün hayatının en kâbus gününü yaşatmıştı Ecem ona, suratını asıp küsmüştü. Bu en büyük ceza değil miydi?

Bütün gün üzgün bir halde dolaşan Ecem, üzerini değiştirirken çakan şimşekle irkildi. O uyuz herife odaya gelmemesini emretmişti ama şimdi bu sözü almak için neler vermezdi. Kıyafetlerini sürekli çakan şimşekler yüzünden irkilerek giydi ve bir çocuk savunmasızlığında korkarak yatağa tırmanıp, yorganı başına kadar çekti. Şimşekler birbiri ardına çakarken korkudan titreyen kız, ayaklarını karnına çekerek tortop büzülürken, ne yapacağını bilemez halde yatağın içinde kıvranıp duruyordu.

Yağmur camı döverken, yatakta yan dönüp duvara baktı korkuyla. O anda daha büyük bir şimşek çakınca, çığlık atarak yorganı başına çekti. Sanki böyle saklanırsa korkmayacaktı ama yine şimşek çakınca irkildi. Gök gürleyince de dünya durdu sanki. Gururunu uyutup Cem'den onunla uyumasını istese çok mu gursuz olur? Tüm gün küsüp, esip gürledikten sonra adama *gel benimle mışıl mışıl uyu ama sarılarak, çünkü korkuyorum* diyemezdi ya. Bir şimşek daha çakınca, yalvarmaya bile razı hale geldi. Kahretsin!

Teyzesinin yanına yatsa, "Kızım senin kocan yok mu?" derdi kadın haklı olarak, bunu göze alamazdı. Kocasını çağırmaya korkusu el verse gururu el vermezdi. Evlendiği zaman yağmurdan korkmadığı aklına geldi, o uyuz herifin güvenli kollarının ve vücudunun müptelası olmuştu. Yine bir şimşek parladığında korkuyla titredi ve o anda arkasında yatağın biraz göçtüğünü hissetti. Tam korkuyla yataktan fırlayacakken, güçlü bir kol beline sarılıp sıcak bir vücuda doğru bedenini

çekti. O anda çakan tüm şimşeklere karşı ilgisini kaybetmişti. Kocasının davet edici kokusu, vücudunun sardığı kadar güçlü bir şekilde sardı onu. "Şişttt..." dedi ılık nefesi saçlarına vururken. "Yanındayım."

"Kor...kork..." Ve çakan şimşekle çığlık atarak kocasının kollarına sindi. Cem daha sıkı sarılırken, Ecem onun kocaman göğsünün arasında ve kanatlarının kundağında yok olmak istedi. Gururu bir kenara bırakıp kalçasını yaklaştırdı. Hissettiği soluğunu kesti, kocası yine sertleşmişti ama her zamanki gibi düşüncesiz bir hamle yapmamıştı. Biliyordu, sadece onu teselli etmek için gelmişti. Bu sadece bir kadınla temas sonucu vücudunun verdiği istemsiz tepkisiydi. Tıpkı kendi vücudunun tutkulu ve güçlü bir kavramaya verdiği tepki gibi. İç çekerek kocasının kollarında dönüp, yeniden çakan şimşekle başını kocasının göğsüne gömdü. Kokusunu içine çekerken, bedenini de bedenine yasladı. Şu anı ikisi de önemsediğinden birbirlerini uzaklaştıracak tek kelime etmediler. Zaten birkaç dakika içinde ikisi de derin uykuya dalmış, gece hızını arttıran yağmur dinmiş, sabaha güzel bir güneş onları karşılamıştı.

Ecem sabah erken kalkıp teyzesiyle ilgilenirken, kocası bu sabah yürüyüşünü tek yapmıştı. Odasında biraz zaman geçiren Cem "Teyze kumandayı bulamıyorum, sen gördün mü?" diye sordu. Dalgın dalgın etrafa bakınarak, nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Kırlentleri kaldırdı, berjerin altına baktı ama hiçbir yerde yoktu. Borsa programına bakması gerekiyordu ve lanet kumandayı bir türlü bulamamıştı.

"Buzluğa bak, ben geçen gün orada buldum." dedi Fahriye Hanım ciddi bir ifadeyle.

"Buzdolabı mı?" dedi Cem kafayı yemiş gibi şaşkınca kadına bakarken, ama teyzesi ciddiyetle örgüsüne devam ediyordu.

"Kumanda teyze, dondurma değil." dedi adam sakince.

"Biliyorum?" dedi kadın. Şişe taktığı yeşil ipi çekiştirdi bu defa. "Sen bak, beni dinle."

Kocasının arkasında suçlu bir duruşla dikilen Ecem, merdivenin başında dudağının kıyısını dişlerken, saçmaladığını düşündüğü halde mutfağa giren Cem buzdolabına uzandı. Ve evet, gerçekten de kumanda oradaydı. Cem buzlukta duran kumandanın oraya nasıl girdiğini merak ederek aldı. Elindeki buzlu kumandayla içeri girdiğinde, ona gösterdiği cihazla tepkisiz kalan kadın, iç gererek omuzlarını düşürdü. Ecem de üzgün halde mutfağa girdi. Karnı açtı ama canı da bir şey yemek istemiyordu.

Onu gören Cem "Sanırım Fidan Hanım ilacını alman gerektiğini söyledi." dediğinde kaşlarını çatılan kız, yüzünü asarak orta yaşlı kadına baktı. "Fidan abla yemeğim yerinde mi?" diye sordu isteksizce.

"Evet, ama soğumuş. Dilerseniz ısıtayım." dediğinde kadın işini yaparken, "Ben hallederim." diyen Ecem masadaki tabağı alıp mikrodalga fırının kapağını açtı ve düğmesine basmasına rağmen, lanet fırın yine çalışmadı. Bir daha denedi, yine çalışmadı. Dudakları titreyen kız hıçkırarak ağlamaya başlayınca, sesini duyan Cem panikleyerek içeri girdi. Elleri köpüklü Fidan Hanım endişeyle yanında durup "Bir şey mi oldu Ecem Hanım? Elliniz mi yandı?" diye sorduğunda, Ecem durmaksızın ağlamaya devam etti. Öyle ki omuzları sarsılarak hıçkırıyordu. Karısını kendine çekip kontrol eden Cem, yüzünün bu halini çözmek isteyerek dikkatle bakarken, ellerinde yanık ya da kesik bir şey olmadığını anlayarak rahatladı. Şaşkınca yüzüne bakarken, Fidan'a gözleriyle sebebini sordu ve kadın bilmediği için omuzlarını kaldırdı.

Cem onu kendine çekip başını omzuna yaslayarak, saçlarını okşayıp sırtını sıvazlarken, Ecem hıçkırarak, bağıra bağıra ağlıyordu. Bir yeri mi ağrıyordu? Canımı yanıyordu? Yoksa bebeğe mi bir şey olmuştu?

Panikledi.

Kocasının kollarına çekilen Ecem birkaç dakika sonra rahatlayarak geriye çekildi ve mikrodalganın düğmesine hırsla vurmaya başladı. "Aptal şey, aptal şey çalışsana..."

İkisi de şaşkın, ikisi de şok içinde onun fırının çalışmamasına kızıp ağladığını anlayınca, Fidan Hanım çekinikçe Cem'e bakarak uzandı ve fırının kapağını ***pıt*** sesiyle kapattı. Işığı yanan fırın çalışmaya başlayınca, burnunu çeken Ecem ıslak kirpikleriyle fırına hayretle bakıp, dudaklarını titreterek büktü. Cem ve Fidan ona kaşlarını kaldırıp bakınca, dudaklarını büzüp suratına asarak "Sizin işiniz yok mu? Ne olmuş kapağını kapatmayı unuttuysam..." diye çıkışarak küs küs mutfaktan çıktı.

"Ecem Hanım ilacınız..." dedi Fidan arkasından.

"İçmiyorum." diye bağırdı Ecem hırslanarak. İyice öfkelenmişti, ama kime ya da neye öfkelendiğini bilmiyordu. "Bu aralar iyi değil Cem Bey, bence sinirleri yıpranmış." dedi Fidan fısıldayarak. "Üstüne gidince eşekten düşmüş karpuza çeviriyor insanı."

Şaşkınca karısının çıktığı kapıya bakan Cem, masanın üzerinden bir bardak su alarak vitamin kutusunu kaptığı an arkasından çıktı.

"İlacını al önce..." dedi kaba bir şekilde.

Ecem suratını asarak kocasına baktığında, elindeki suyu ve ilacı gördü. Yüzü asık, gözleri suçlayıcıydı. Huysuzca yanına giderek bardağı eline alıp, ilaç kutusundan bir tane eline alınca, Cem şaşırarak kaşlarını kaldırdı, Ecem dudaklarını büzerek bir ilaca bir de eline döktüğü suya baktı ve yeniden haykırarak ağlamaya başladı.

"İçmiyorum ilaç falan." dedi küskün. Elindeki ilacı yere fırlatıp merdivenlere yürüdü. Yaşadıkları iyice dengesizini bozmuş, kız hepten üşütük olmuştu.

Cem olduğu yerde elinde bardakla donakalırken, "Son zamanlarda hep böyle, sürekli unutuyor?" dedi Fidan Hanım çekinerek. "Geçen gün ocağın başında dikiliyordu, neden orada durduğunu sorduğumda, yumurta pişirdiğini ama bir türlü pişmediklerini söyledi. Kızgındı. Ama ocağın altı açık değildi, sonra neden pişmedi bu lanet şeyler diye sinirlenerek tavayı yere fırlatıp gitti."

"Geçen gün ilaç saatimde bana da ilaçlarım yerine tabağa iki dilim ekmek koyup getirdi." Dedi Fahriye Hanım kıkırdayarak. "Hay Allah." dedi sonra gülerek. "Hastanede de işlemlerini yapan kadına doğum yılını söyleyemediği için çıngar çıkardı. Doktoru gelip söyleyene kadar da, ağlayıp durdu."

Sanki adama iki cinayet, bir gasp, bir de hırsızlık yaptığını anlatmıştı kadınlar. Cem elinde su bardağı şok geçiren ifadesiyle iki kadının konuşmasını dehşetle dinlerken, garip bir korkuyla dona kalmıştı. Yüzü mermer kadar sert, gözleri iri iriydi. "Benim bunlardan niye haberim yok?" diye çıkıştı Fidan Hanım'a.

Fahriye Hanım kaşlarını çatarak "Azıcık karınla ilgilensen olurdu. Millete sataşmayı kes. Bu görev bizden evvel senin görevin ama yerine getirmiyorsun, şapkanı önüne koy da düşün azıcık! Bu kadın neden böyle oldu?" diye azarladı anında.

"Doktora götürelim o zaman. Baksana bir sıkıntı var." diye endişeyle atıldı adam, solukları kaygıdan sıklaşmıştı.

"Onun derdine doktor çare olamaz." dedi iç gererek yeşil ipini biraz daha çeken yaşlı kadın. "Buna Hamile Kafası deniyor."

Fidan Hanım iç çekerek mutfağına döndü. Fahriye Hanım kıkır-

dadı. "Annen de kaç kere evi yakmaktan son anda kurtulmuştu. Anne-ne benziyor hamileliği, agresif, unutkan ve ağlak..." diye keyifle ve hüzünle güldü.

"Peki, ben ne yapabilirim!" dedi Cem üzülerek.

"Ona dikkat edebilirsin..." diyen kadın kızgınca baktı oğluna. "Yüzünü güldür, nazlandır, hamile kadınlara kocası nasıl kibar, nazik, kırılacak biblo gibi bakıyorsa, öyle bak. Gözlerinin içine bak bir kere, derdini sor, bir sıkıntısı olup olmadığını önemse. Sırtı ağrıyor mu, bacakları şişiyor mu, midesi yanıyor mu? Biraz ilgilen şu kızla, senin yüzünden erken doğuracak. Hormonları bozuldu görmüyor musun? Sen ona fısıldasan bile bağırmışsın kadar alıngan. Biraz özen göster, üstüne titre, şımart, el üstünde tuttuğunu hissettir. Değerli olduğunu görsün. Bu erkek milleti ne anlayışsız oluyor... Sevgi diye bir ilaç icat olalı milyonlarca sene oluyor... O içinde senden bir parçayı tek başına büyütüyor, senden beklediği sadece anlayış."

Cem dişlerini sıkarak çalışma odasına gitti ve tuttuğu bardağı masaya sertçe koydu. Elindeki vitamin kutusuna baktı, eğer bu aralar her şeyi unutuyorsa, o zaman ilaçlarını almayı da unutuyordu? İlacın kapağını açıp avucuna dökerek saymaya başladı. Sonrada doktorunu arayıp ne yapması gerektiğini öğrenecekti.

Birkaç saat sonra kafası okuduğu makaleler ve doktordan duyduklarıyla ambale olan Cem, elindeki çayla bahçeye çıkarken, duyduğu sesle bir an etrafa bakındı ama ne ses kesiliyor, ne hıçkırık sesleri azalıyordu. Başlarda sesin kavga eden iki kediden geldiğini sandı ama yok, kedi sesiyle uzaktan yakından alakası yoktu bu hırlamaların. Bahçeye bir çocuk girmiş olabilir miydi? Bakışları korumalarına kaydı, kapıda iki tane adamı varken mi? Bu pek mümkün gözükmüyordu. Usul adımlarla sesin kaynağına ilerlediğinde, Ecem'in duvarın dibine oturmuş, başını çocuk çaresizliğinde ellerinin arasına almış, hıçkırarak ağladığını gördü. Adamın yüzünde panik dalgalanırken, yutkunarak yanına yaklaşınca, burnunu çeken Ecem onun geldiğini anlayarak irkildi. Onu bu halde görmesini istemeyerek, "Gelme..." diye bağırdı.

"İyi misin? Bir yerin mi ağrıyor?" dedi Cem ona aldırmayıp yanına doğru yürürken. Endişeden iyice sokularak eğildi ama kız onun yaklaştığını hissedince, kıçının üstünde sürünerek küs küs uzaklaştı.

"Sana gelme dedim."

"Lanet olsun neyin var? Ağrın varsa doktora gidelim."

"Umurunda mı sanki neyimin olduğu?" diye çıkıştı hıçkıran Ecem.

"Umurumda olmasaydı sormazdım? Neyin var?"

Ecem daha sesli ağlamaya ve hıçkırmaya başlayınca, Cem de hemen yanına diz çöktü. Nazikçe uzanarak, "Lütfen..." dedi kibar sesiyle. Saçlarına dokunmasına izin vermeyen Ecem hıçkırdı, koluyla kaba bir şekilde burnunu sildi.

"Dalga geçmek için mi geldin?" dedi bir daha içini çekerek.

"Neyle dalga geçeceğim ki?"

"Kocaman göbeğim var ve karnım çatlamaya başladı. Göğüslerim nefes almamı zorlayacak kadar büyüdü. Bacaklarımın arasında kocaman bir top var sanki ayrık yürüyorum. Yüzükoyun yatmayı özledim ve sırtım kırılacak kadar şiddetli ağrıyor. Saçlarım ve kirpiklerim dökülüyor, tırnaklarım kırılıyor, dişlerimde ağrı başladı. Unutkan oldum... Her şeyi birbirine karıştırıyorum." dedi kız burnunu çekerek ve bitmek bilmeyen dertlerini bir çırpıda sıralayarak.

"Bu normal değil mi? İçinde senden bir tane daha var, ona sahip olmak çok zor olmalı. Beni anlamış olmalısın."

"Öküz..." dedi kız yerinden hırsla kalkarken. Onca söylediği şeye tek tepkisi şikâyet etmek miydi? Ondan biraz özveri, biraz şefkat, biraz da hoşgörü beklemek zaten hataydı. "Sen tam bir öküzsün. Hem de odunsun. Hatta bir taş kafalısın. Kurbağa göz sen de..." diyerek ellerini yumruk yaptı ve yere sertçe vurarak çığlık attı. Her şeyi zaten tek başına kendisi yapıyordu, adamdan beklediği biraz ilgiydi ve o bunu göremiyordu. Hırsla bir daha vurdu ayağını yere.

"Yapma şunu, bebeğin beynini sarsıyorsun." dediğinde adam, ona tekme atmak istercesine bakarak yanından hızla uzaklaştı Ecem.

"Ne dedim ki şimdi ben?" dedi Cem kafası karışık halde üşütük karısına bakarken. İyi de doktor üstüne gitme, üzüldüğünü belli etme demişti, o da belli etmemişti işte! Saçlarını kurcaladı. Çok mu belli etmişti yoksa ilgisini. Hay aksi... Biraz daha sakin ve serinkanlı olmalıydı demek ki.

Ecem bir hışımla içeri girip, asık suratıyla koltuğa otururken, ona hayretle bakan Fahriye Hanım "İyi misin kızım?" diye sordu merakla.

"Cem kadar kütük bir kocan varsa, iyi olman mümkün olur mu teyze?"

Onun ağlamaktan kızarmış gözlerine bakarak, "Sanırım değil." dedi kadın da onu tasdikleyerek. Bakışlarını asık yüzünden kaçırdı. "Film izleyelim mi?" dedi gülümseyerek. "Hani şu senin çin çun çonlardan."

"Kore filmi mi istiyorsun?" dedi burnunu çeken kız hevesle atılarak. Şu aralar tek eğlencesi teyzesiyle geçirdiği keyifli zamanlardı. Hâlâ ıslak olan kirpikleri yaşlı kadının canını sıkıyordu. Hay aksi, ne ağlak olmuştu bu kız ve ne anlayışsız öküz olmuştu koca kafalı oğlu.

"Hah işte, hadi onlardan aç bir tane de, gülelim."

Ecem filmi açmak için laptopuna uzandığında, karısına endişeyle bakan Cem içeri girdi. Kız ona surat astı ve küs bakışlarını çevirmedi.

"Sen de bizimle izle, bunlar çok şekerler. Bize çok benziyorlar." dedi Fahriye Hanım kaşıyla gözüyle uyararak yanlarına gelmesi için.

Anlayışsız genç adam "İşim var benim, çıkacağım." dediğinde, Fahriye Hanım ona kaşlarını çatarak bakıp, "Otur şuraya, film izliyoruz birlikte." diye öfkeyle tısladı. Emir büyük yerdendi ama bunu dikkate alan yoktu.

"Başka zaman olsa...?"

"Şimdi olacak...!" dedi inatlaşan teyzesi. Ecem de balatalarını sıyırmaya başlıyordu, yazık. Teyzesi "Başka zaman beni arar da bulursun, mezarlıkta belki internet de çekmiyordur." Diye duygusallığın ve vicdanın dibine vurdu.

"Ecem'in yanında kalmak iyi gelmiyor sana, esprilerin bile ondan alıntı." dedi adam sitemle. İki kadın da ona öyle bir baktı ki, gık diyemedi. İkisi de ağlak, ikisi de vicdanına hedef alan deli kadının tekiydi. Bu durumu kafasına takıp huzursuz olan Cem, dişlerini sıkarak mecburen geçip karısının yanına isteksizce oturdu. Oysa Levent'e gidip maç izleyecek ve biraz kafa dinleyecekti.

Ecem küskünce poposunu kıpırdatıp ondan uzağa kaydı biraz, Cem dişlerini sıkarak sabır dilendi. Şimdi kanepenin bir ucunda o vardı, diğer ucunda karısı. Film başladığından beri boş boş ekrana bakan adam, bu saçma filmden ne anladıklarına anlam veremiyordu. Ama hepsi öyle dikkat kesilmişti ki, kıyamet kopuyor deseler, *reklamda bakarız* diyecek kıvamdaydılar. Fidan Hanım da mısırları ve çayı almış teyzesinin yanına kurulmuş, iki orta yaşlı kadın sürekli filmin münakaşasını yapıyor, sanki senarist onlardan ders almalı gibi heyecanla fikir yürütüyorlardı.

Karısının keyfi yerindeydi. Ecem filmi, Cem de gizlice onun huzurlu yüzünü izliyordu. Şiş karnının üzerine mısır tabağını koymuş, gözlerini kırpmadan dikkatlice ekrana bakıyordu. İçinden şu haline sarılmaktan ve başını göğsüne çekip orada izletmekten başka bir şey gelmiyordu. Bir süredir gözlerini kırpmadan ekrana bakan Ecem ağzına attığı mısırla dudaklarını büktü önce, sonra yanaklarına yaşlar sıralanmaya başladı. Cem bir ekrana bir de karsına baktı endişeyle. Filmde ne korku, ne dram, ne de komedi vardı, günlük konuşmalar halinde devam ediyordu. İyi de onu bu kadar ne etkilemişti ki? O ağlamaya başlayınca herkesin dikkati ona kaydı. Karnının üzerindeki mısır kâsesini alan Cem karısını kendine usulca çekti. Yanağını şefkatle kurularken "Güzelim, ne oldu?" diye sordu korkarak. O sordukça Ecem daha çok ağladı.

"Ecem..." dedi adam endişeyle. Ağlamasına dayanamıyordu ve her seferinde sanki soluğu kesiliyordu. "İçine işlediyse kapatalım filmi, ağlama lütfen."

Ecem hıçkırarak kocasına baktı. Islak gözleri adamı kahrediyor, bükülen dudakları ömründen saatleri eksiltiyordu.

"Cem..." dedi dudakları titreyen Ecem.

"Söyle güzelim." dedi adam içten bir şefkatle. Yanaklarını okşadı anlayışla.

"İSKİ'yi çağırmalısın?" dedi kız, gözyaşlarıyla ıslanınca gıdıklandığı burnunu koluna silerek.

"Anlamadım." dedi adam, hayretle kaşlarını kaldırarak.

"İSKİ'yi çağırmalısın..." diye hıçkırdı kız. Sonra kopuk kopuk sesiyle "Klozetteki suyun neden gitmediğini buldum." deyiverdi aniden.

"Klozet mi tıkandı?" diye sordu Cem şaşkınca, haberi yoktu çünkü.

"Tıkanmadı..." dedi kız bir daha böğürerek. "Ben sabah kirli sepetine çoraplarımı atacaktım..." diye başladı sözlerine, bir hıçkırık daha kesti sözlerini. 'Eee' der gibi bakan yaşlılardan gözlerini kaçırmak isterken, kocasının göz hapsine kapıldı. Kızarmış yüzüyle gözlerini saklayarak, "Klozete atıp sifonu çektim. Şimdi su gitmiyor? Sabah kızıyordum neden tıkandı diye ama şimdi hatırladım..." diye hıçkırmaya başladı. "Unuttum..."

Adam gülse mi ağlasa mı bilemedi bu haline! Dudakları belli be-

lirsiz kıvrılınca, ona güldüğünü, hatta dalga geçtiğini sanan Ecem hırçınlaştı. Kollarının altından çıkmak için debelendi. Dişlerini sıkarak, "Bırak beni..." diye kocasını ittirdi. Hırsla yerinden kalkıp ağlayarak odasına gitmek isteyen çocuk huysuzluğunda, yeri döverek merdivenlere doğru yürüdü. Cem şaşırarak karısının peşinden kalkarken, kaşları çatılan Fahriye Hanım kızgınlıkla seslendi arkasından. "Hep senin yüzünden!"

Cem ellerini önünde açarak "Ben ne yaptım yine teyze ya?" diye isyan etti.

"Karınla yeterince ilgilenmiyorsun. Varsa yoksa iş... Karın hamile, şunu bir anlasan... O seni özlüyor, karnınızda çocuğunuzu taşıyor ve taşıdığı un paketi değil seni beyinsiz evlat, torunum... İçinde can büyütüyor, sence bu bile onunla ilgilenmen için yeterli bir sebep değil mi? Kediler, köpekler bile yavrularına sahip çıkar..." diyerek laptopun düğmesine basıp, sinirle filmi tekrar hareket ettirerek gözlerini duvardaki televizyona çevirdi. Bir yandan da hırsla mısırlarını yemeye devam etti. Cem eli saçlarında merdivene baktı. Ama doktor üzerine gitme ters teper demişti! Hâlâ gidiyordu. Çok üzerine gitmişti yine, hepsine ters tepki etmişti bu da!

Gururun esiri olma. İçinden geliyorsa söyle. Seviyorum de.
Özlüyorum de. Sana ihtiyacım var de. Erteleme.
Çünkü bugünün yarını olacağını yalnız Allah biliyor.

Müjde Aklanoğlu

DOKUZUNCU BÖLÜM

Keşke çocuklar kadar büyük olsaydı hayalim.
Sana kollarımı açıp "Bu kadar çok seviyorum."
diyebilseydim.

Bu kadarı sadece işkence değildi, ateşe diri diri atılmaktı. İnadına mı yapıyordu? Kesin inadına yapıyordu; onu çıldırtmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu bu kız. Daha geçen geceki olayı unutamadan şimdi de böyle işkence yapıyordu. Ecem üzerindeki mini şortu, üstündeki ip askılı bol penyesiyle mutfakta Afrodit misali salınırken, Cem'in içini boğuluyormuş hissi yokladı bir an. Hayır, zaten bacaklarının arasında demir bir sopayla yaşaması zorken, üstelik buna soluksuz kalmak da dâhilken, bir de bedeninin ateş basmasını eklemesine gerek yoktu. Hislerini fark etmek, nefesini kesmişti. Arzu kanını öyle bir kaynatıyordu ki, şimdi üstüne atlayıp tezgâha yaslamazsa, çok kuvvetli bir iradeye sahip demekti.

Ecem'in her zerresini kocaman, kararmış gözleri ile süzüyor, yalayıp yutuyordu. Sanki aylardır yememiş, içmemiş bir avcı vahşiliğinde duruyordu. Dişine değer bulduğu avı, bakışları ile kesip biçip, soyuyordu. Ecem çekmeceye uzanmak için eğildi, ona görsel olan manzara adamın düz duvara tırmanma sebebiydi. Dolgunlaşan o kalçalar dayanılır gibi değildi... Küfreden bakışlarını kaldırıp başka tarafa

çevirirken içinden isyan etti. *Kahretsin!* Şimdi de memeleri. Gözlerini karısının penyesinden fırlayacak gibi duran göğüslerine diktiğinde ise aralarındaki garip gerilim tüm mutfağa yayılmıştı. Göğüsleri o kadar dolgunlaşmıştı ki, adamın aklını başından alıyor, dilini damağını kurutuyordu. Ecem kocasının bakışlarını nasıl olduysa hissetti. O da onun baktığı yere bakınca, utançtan yüzü kızararak boğazını temizledi ve eliyle önünü kapayarak doğrulurken, sert bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Uzanıp üst dolaptan tabak çıkarırken, penyesi yukarı kalkınca kalçasının üzerinde beliren gamzeleri ona göz kırptı. Şortu yukarı sıyrılınca kalçalarının o muhteşem kıvrımları, adamın ağzının daha da kurumasını sağladı. Cem kaşlarını çatarken düşündü; o gamzeler daha önce bu kadar belirgin değildi, kilo aldıkça bu kadın tam bir afet olmuştu. Tekrar mırıldandı: *Kahretsin!* Eline ve tam... Ellerine baktığını idrak edince derhal ellerini sıkıntıyla salladığı dizlerine koydu.

Bütün gün bu kılıkta ortalıkta gezindiğini düşünmek, kıskanç ve maço yanlarını uyandırmıştı. Çırılçıplak olsaydı bile, bu kıyafetlerle göründüğünden daha çok tahrik edemezdi. Şimdi onu kollarından sürükleyerek odasına götürmek ve üzerindekileri tek tek parçalayarak cezalandırmak istiyordu. Karısını kucağına almak istiyordu, böylece upuzun bacaklarını beline dolayabilirdi. Derin dekoltesinden görünen göğüslerine dokunma isteği, damarlarına pompalanan kanın gözlerine kadar fışkırmasına sebep oldu. Yüzünü gömmek ve derin derin kokusunu içine solumak. Ahh! Elleri karıncalanınca dizlerine yumruk olarak vurdu. Ne de olsa onun kocasıydı, dokunmak hâlâ hakkıydı. Ecem ona aitti. Ona bir kocasının olduğunu hatırlatmak ve bir daha kaçıp gitmemesini sağlamak için de, tüm marifetlerini göstermeye hazırdı. Bedeni alev alev yanınca, masadaki suya uzanarak tek dikişte içti. Toptan niyeti bozmaya başlamıştı ne irade kalıyordu gün geçtikçe ne de sabır. Onu bir ara ilk yakaladığı yerdeki duvara yaslamaktan artık felaket şekilde korkuyordu.

Yemeğe oturduklarından beri tek kelime etmeyen Cem, gözleri ateşten iğneler olmuş, onun bedeninde gezinmeye devam ediyordu. Ağzına attığı lokmayı sanki onu diri diri yiyormuşçasına hırsla çiğnerken yaramaz bir çocuktan farklı değildi. Fahriye teyze tezgâhtaki sürahiye uzanırken, kocasının aç bakışlarından sıkılan kız çatalını öfkeyle tabağına batırarak uyardı. Ecem kızarıyor, terliyor, utancından başını kaldıramıyordu. Ateşli halleriyle sıcak bastıran Cem onunla utanmadan gözleriyle sevişirken, göğüsleri uyarılıyor, bedeni ısını-

yor, bacaklarının arasındaki nabız atışı ona eski duygularının varlığını hatırlatıyordu. Ve masada tek olmadıklarını hatırlamanın utancıyla da, vücudunu saran o boşluk duygusu ve uyuşukluk yavaş yavaş kayboluyor, onun yerini korkunç bir öfke alıyordu. Cem göğüslerine aç aç bakınca, "Kes şunu, " dedi yanakları kızararak.

"Neyi keseyim?" dedi adam arsızca göz kırparak ve yakıcı bakışlarını tekrar göğsüne çevirerek.

Kızın göğüsleri hızla kalkıp inerken ucundaki tomurcuklarda bir gül coşkusunda açılmaya başlamıştı. Onların nasıl da sertleşip parmaklarının arasında kıvrandığını hatırlıyordu adam. Ve bu onu daha da mahvediyordu.

"Benim için mi giyindin?" dedi lafı hiç evirip çevirmeden.

Ağzı bir karış açık halde "Ne münasebet. Evde paltoyla gezecek halim yok." diye çıkıştı gözlerini kaçırarak. Tüm tüyleri diken diken olmuştu bu düşünceyle. Bilinçli yapmamıştı, hem onun böyle yiyecek gibi bakacağını bilseydi katiyetle giymezdi. Teyzesinin yanında hiç mi utanması yoktu? Cem'in gözleri tehlikeli bir parlamayla ışıldarken, dudaklarının kıyıları sinsi bir kıvrılmayla kıpırdandı.

Lanet olsun kimden saklıyordu, evet, sırf onu çıldırtıp ne kaybettiğini görsün diye giymişti bu kıyafetleri koca göbeğine ama adamın bakışları daha çok ona ne kaybettiğini hatırlatır cinstendi. Etkiye tepki almıştı, aferin. Ecem tam bir umutsuz vakaydı, ava giderken hep avlanıyordu.

Teyzesine kaçamak bir bakış atarak, "Yemeğini yemeyecek misin?" diye sesli bir şekilde sorarken amacı dikkatini toplamasını istemesiydi.

"Canım tatlı istiyor." dedi adam edepsizce homurdanarak. Aç bakışları hâlâ göğüslerinde geziniyordu hiç umursamadan.

Gözleri karıncalanan Ecem çatalını sıkıca tutarak, "Tatlı yapmadık, yemeğinle yetineceksin." dedi laf arasına ima sıkıştırarak.

Cem dişlerini sıktı, "Buluruz yerine bir şeyler, üzülme." dedi hafifçe sırıtarak.

Ecem önce çatalı onun gözlerine sokmak istedi, *nereden bulacaksın* dercesine bakarken ve adamın aç bakışları ne demek istediğini açıklayınca, elindeki çatal bir anlık boşlukla masaya düştü.

Yemek boyunca artık terlemeyi geçen Ecem kızardıkça, Fahriye

Hanım endişelenerek "Kızım iyi misin?" diye sordu. "Bir Hastane...

Hastane lafını duyduğu an, kızın yüzü bembeyaz oldu. İçinde yaşadığı korku ve kocasına dair beslediği çelişki, hâlâ olduğu yerde duruyordu. Artık ne heves kalmıştı ne arzu, hatta kocasının şehvetli gözlerini bile bir süre sonra unutmuştu. Yakında doktor kontrolüne gitmesi lazımdı, belki bebeğinin cinsiyetini öğrenecekti bu sefer ama o yanında olmayacaktı. Tabağındaki yemeklerle oynuyor, düşüncelere daldıkça kimsenin yüzüne bakmıyordu.

"Sorun ne? Neyin var?" dedi Cem geriye yaslanıp daha fazla dayanamayarak. Yemeğe oturduklarındaki kadın gitmiş, yerine yine dertküpü bir kadın gelmişti.

Boğazı kuruyan Ecem etrafına bakındı. Cem sürahiye uzanıp karısının bardağını doldurdu. Suya ihtiyacı olduğu her halinden belliydi.

Ecem bardağa uzanırken, "Teşekkür ederim," dedi. Suyu usulca alıp içtiğinde ise artık daha iyi hissediyordu. Sessizce yemeklerini yemeye devam ettiler. Artık ikisinin de bu yemekten keyif almadığı açıkça ortadaydı. Yemek bittiğinde, Fahriye Hanım salona geçti. Bugün Fidan Hanım izinli olduğu için mutfağı toplama işi genç kıza kalmıştı. Tüm tabakları önüne toparladı, dalgınca kocasının tabağını almak için elini uzattığında, Cem onu bileğinden nazikçe yakaladı çünkü bir şey fark etmişti. Ecem kocasının eline hayretle bakarken, Cem öfkeyle gözlerini kısmış, dişlerini sıkıyordu.

"Kızım telefonumu unutmuşum masada." diyen Fahriye Hanım'ın sesiyle irkilen Ecem, elini çekmeye çalıştı ama Cem bırakmadı. Çünkü yüzüklerinin parmağında olmadığını fark etmişti ve bu durum fena halde canını sıkmıştı.

"Yüzüğün nerede?"

Ona öfkeyle bakan adama ters ters bakan Ecem elini çekiştirirken, teyzesine baktı çekinerek ama Cem oralı olmadı. "Pa... Parmağım şişince, çıkardım." diye yalan söyledi. Ne yüzüğünden bahsediyordu şapşal, onlar boşanacaktı.

"Yarın yenisini alırım." dedi Cem ciddiyetle.

"Gerek yok." dedi kız kırgınca. Gerçek evli gibi neden onun yüzüğünü takacaktı ki artık, gerek kalmamıştı. Damgasını, mührünü üzerinde istemiyordu. "Gerek yok cidden." dedi uyarırcasına.

"Var." dedi Cem dişlerini sıkarak. Ciddiydi üstelik bunu söyler-

ken. Hangi hakla, ne gerekçeyle istiyordu ki bunu! "*Karımın* yüzüğünü parmağında görmek istiyorum."

İşte bu sözler sessiz fırtınayı körükledi. "Ben senin..." diye başladığı öfkeli sözlerine, kapının girişinde duran teyzesi kaşlarını kaldırınca, "Yenisini alacağını bildiğim için, eskisini kenara koydum." dedi sesini alçaltıp dişlerini sıkarak. "Onu takarım."

"Hayır, yenisini alırım. Sıfırdan! Daha önce hiç takmamış gibi takarsın!" dedi adam inatla, bu bir ima mıydı? Yoksa bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Sıfırdan olmalarını bir metal parçası mı sağlayacaktı? Vurdumduymazlığına tekme tokat dalmak isteyen kız dişlerini gıcırdattı. "Olur hayatım." dedi etlerini dişleriyle çiğnercesine ve Fahriye Hanım yanlarından gidince bileğini kocasının elinden çekerek "Yüzük falan alayım deme, sakın!" diye uyararak tısladı. "Takmam."

Ona küstah bir ifade sunan Cem ayaklandı, tepeden hükmedici bir bakış atarak "Bekar değilsin." diye dişlerinin arasından hırladı.

"Karnım zaten bunu ele veriyor, parmağıma gerek yok. Üstelik..." Cem dişlerini sıkarak ağzını açmaya kalkınca, kız onun canını yakmak isteyerek "Taliplerime engel olma Cem. Belki yakışıklı, zengin, kültürlü, biraz da romantik bir koca..."

"Senin... dilini... koparırım cadı." dedi adam onu kolundan tutup sertçe kendine çekerek.

Bu cezayı kızın ona vermesi gerekirdi, kopası dili değil miydi hayatlarını mahveden! Ecem canı yansa bile umursamadı. "Ben bekâr bir anneyim."

"Sen evli bir kadınsın, benim kadınımsın."

Akrebin zehirli iğnesi kadar sivrilen dili batacağı noktayı seçti. "Biz boşanıyoruz." Sesini alçalttı, elindeki orağını topuklarına batıran bakışlarıyla, "Yani yüzüğe gerek yok. Ve artık senin kadının ya da karın değilim, sadece kâğıt üstünde evcilik oynuyoruz." dedi.

"Senin boynunu kırarım Ecem, şart olsun kırarım. Eğer aklından..."

"Çocuklar, kumanda nerede?" diyen teyzesinin sesiyle Ecem kolunu kocasının elinden çekerek biraz uzaklaştı. "Git teyzenle ilgilen kültür zayiatı. Hah, boynumu kırarmış, bir daha bana parmağının ucuyla dokun da bak neler oluyor gör."

Cem hem vicdan azabı hem öfkeyle üzerine yürüyünce, birden

cırlayan Ecem "Teyze Cem ba..." Ve adamın panikle ağzına elini kapaması yüzünden susmak zorunda kaldı. Kocasının elinin altında homur homur konuşunca dişlerini sıkan adam "Sus kahrolası sus" diye tısladı.

"Cem... Bulamadım."

Ecem ağzındaki eli çekerek "Hadi git." diye keyiflendi. Alt edilmiş Cem öfkeden kudurarak işaret parmağını kaldırdı. Ecem derin bir iç çekerek çığlık atma numarası yapınca adam elini indirip küfrederek mutfaktan çıktı. Dudağını dişleyen Ecem keyifle kocasının arkasından bakarken, sırıtarak işine yöneldi. Nedense birden içi keyifle kabarmıştı. Bir fıçı şarabın içine düşmüş kedi kadar ehli keyifti.

Ecem mutfağı toparlarken inanılacak şey değil ama Cem ona yardım etmişti. Herkesin selama durduğu, korkup kaçacak delik aradığı adam mutfakta! Şaka gibi. Bulaşıkları –beceriksiz de olsa- birlikte yerleştirmişlerdi makinaya. Onun iri cüssesi mutfakta gezerken, Ecem'in eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Ne zaman eğilse Cem ondan evvel eğilip hallediyordu yapacağı işi, ne zaman yukarı uzansa hemen yanında bitip ona uzatıyordu alacağı şeyi. Hem de doğal bir hareketle. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Biri onun genetiğiyle oynamıştı sanki, hormonlu ayı; ev erkeği mi olmuştu?

Çay sohbetleri her ne kadar keyifli geçmese de, yaşlı kadın yatıncaya kadar ortamı idare etmeyi başarmışlardı. Artık iyice yorulan Ecem kocasına bakıp "Ben yatıyorum." derken, Cem bahçeye çıkmak için yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Ecem onun yine sigara içeceğini bildiği için, biraz öfkeyle homurdanıp, ona içmemesini emretmeyi düşündü ama sonra derhal vazgeçti. Üzerinde ne hakkı vardı ki artık? Bebeğini bile kabullenemeyen adamın, çakma babalık hakkı mı? Yatak odasına çıkıp, hırsını sessiz çığlıklarıyla atmayı planladı.

Geceyi işkence içinde ufacık odada geçirdiği yetmezmiş gibi, Ecem kocaman yatakta döne döne yatarken, Cem'in tek düşündüğü şey o büyük, rahat yatağın içindeki rahatsız karısıydı. Tüm bunlar uykusuzluk çekmesine sebep olmuyormuşçasına, önce evini, sonra aklını, şimdi hem kalbini, hem de düşüncelerini esir alıyordu. Üstelik gece rüyalarına da tebelleş olarak tüm gününün içine etmişti. O yüzden gece buz gibi iki duşun ardından sabah erken saatlerde kalktığında, biraz uyuyabilmeyi umuyordu ama Ecem'in nereye gittiğini düşünüp bitap olurken, gıcırdayan ufak yatağının rahatsızlığını fark etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Oysa Ecem sabah erkenden evden çıkıp annesine gitmişti. Teyzesi evde biraz sıkılır gibi olunca, annesini de alarak eve dönmüş, yağlamış, yüzlemiş bu gece babasından ayrı kalmaya ikna etmişti.

Onca dil döktükten sonra kızının ısrarına daha fazla dayanamayan Nebahat Hanım, onu ve teyzesini kırmayarak kalmış, iki yaşlı kadın ellerine geçirdikleri iplerle koyu bir sohbet eşliğinde örgüye oturmuşlardı. Durmadan torunlarının kız mı yoksa erkek mi olacağını tartışıp, adının ne olacağını büyük bir istekle kararlaştırmaya çalışıyorlardı.

Oysa Ecem ne kız istiyordu ne erkek, sağlıklı olsun yeterdi. Üstelik kocasıyla daha isim konusunu hiç açmamışlardı bile. Elinin altında hafifçe kıpırdanan meleğini düşündükçe, hem mutlu oluyor, hâlâ onu kabullenmeyen babasını düşündükçe de, azap çekiyordu. Oysa her kadının hayaliydi kocasına nazlanarak hamilelik geçirip, şımararak ismine kendisinin karar vereceğini söylemesi ve dayanamayıp ortak bir kararda ittifak kurması. Okuduğu hamile kitaplarında eşlerinin sırtını ovan erkekler, ayaklarına masaj yapan sevgili adamlar görmekten midesi bulanıyordu. Ne aşermiş ne de nazlanabilmişti Ecem. Hamile olmuş, karnı hafifçe şişmeye başlamış ve bir gün aniden bebeğinin varlığını hissetmişti. Hepsi buydu. İkili hararetlice konuşurken, dalgın olan kızın yorgun yüzünü görünce, anlayışla "Biz de yatsak artık dünür." diye ayaklandılar.

Onlara "Hayırlı geceler." diyen Ecem esneyerek yerinden kalktı. Annesinin evde kalması yüzünden erkenden basamakları tırmanırken, bir yandan günün yorgunluğundan esniyordu.

Uyuz adam, odasında her ne haltlar karıştırıyorsa, onu sabahtan beri görmemişti. Eve de geç gelmişti, üstelik onlar salonda oturdukları sürece de kendini odasına kapatmış, bir kez bile halini hatırını sormamıştı. Ecem artık sabrının sonuna gelmişti. O ateşli bakışların, ona ima edişlerin anlamı neydi? İşe giderken tuttuğu yerde yanağına yapışıp öpüyor, laf arasında sarılıp öpüyor, annesinin gözüne girmek için yine öpüyor, teyzesi üzülmesin diye yine yanağından öpüyordu.

Onunla top hafifliğinde oynuyor muydu? Yoksa daha da kötüsü oynadığı bedeni değil kalbi miydi? Hamilelikten hormonlarının tavan yaptığını anlamış, onu mahvetmeye mi çalışıyordu? Sabahtan beri bu düşünceler beynini kemiriyordu ve artık onlara bir cevap bulmalıydı.

Merdivenleri çıktığı hızın üç katıyla tekrar aşağıya inerek, çalışma odasının yolunu tuttu. Madem kendisi bu sorulara yanıt bulamıyordu,

öyleyse cevabı o verecekti. Odasının kapısını aralık görünce vurmak yerine elinin ucuyla ittirdi. Kapı sessizce açıldı. Cem her zamanki yerinde oturmuş, masaya saçtığı dosyaların arasında kaybolurken varlığının farkına bile varmamıştı. Yüzü solgun, gözlerinin önü yorgunluktan çökmüştü. Ellerini hâlâ alışamadığı, tel tel akların parladığı siyah saçlarında dolaştırıyordu. Ona bakmak bile, Ecem' in içinin şefkatle sızlamasına sebep oldu. Beli bükülüyor, karnının içi acıyordu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Yanına yöneldiği sırada, Cem başını kaldırıp, tek kaşını gererken, dikkatle de güzel karısına baktı.

"Salona, yanımıza geleni boğmuyoruz."

"Yani?"

"Saçlarını da yolmuyoruz."

"Ecem?" dedi bu sefer de sıkıntıyla.

"Karizmasını, ağır abi çizgisini de silmiyoruz."

"Ne oldu?" diye sordu adam artık sabırsızca.

"Ne olacak, onun tabiriyle bir tane odun *kocam* var... Annem ayda yılda bir evimde kalıyor, yanına gelme nezaketi göstermiyor... Ha burası senin evin değil, fazla ilgiye gerek yok diyorsan, o başka."

Geriye yaslanan adam sıkkınca, "Saçmalama, burası senin evin." diye kulağına tok lafını çaktı. Duruşu yine otoriter, yine uzaktı.

"Benim evim babamların yanı." dedi kız dürüstçe. Aslında, göğsüne bir bir hançer saplamışçasına hissederken, bunu düşünmek bütünüyle zordu. Cem'in yüzü taş kadar sert ve kararlıydı. Kulaklarını çekme aşkıyla yanan adam kaşlarını kaldırınca, devam etti kız inatla. "Unuttuysan hatırlatayım, biz seninle boşanacağız." Kızın bu sözleriyle adamın ağrıyan kafasına, şiddetli bir ağrı daha saplandı. Boşanmak mı? Ne zamandır unuttuğu gerçek yine kapı sertliğinde yüzüne çakılmıştı. Dişlerini gıcırdattı.

"O konuda bir karara varmadık daha."

"Ben evi terk ederken varmıştık ki, gitmiştim."

"Şimdi geri döndün, o zaman konu kapandı!"

Oldu bittiye mi gelecekti? Asla! Ne özür ne pişmanlık, adama bak. Armut pişmişti, ağzına düşmüştü yine. Dört ayaklı kedi talihi geziniyordu üzerinde. Evlenirken de şans ondan yanaydı, boşanmak isterken de... Hep zorla... Ona o armudu yedirir miydi Ecem? Ağacı

kökünden keserdi. Sanki kız kendi isteğiyle, güle oynaya dönmüşçesine rahat konuşması canını sıktı. Özür dileyip evine mi getirmişti, ayaklarına çiçek serip af mı dilemişti, güzel sözlerle kırılan gururunu, kalbini mi onarmıştı? Yine hükmetmiş, yine emretmiş ve uymasını beklemişti. Dengesiz konuşan adama tepesinden isyanla bakarak "Kapanmadı, yakında açılacak." dedi inatla. Konuyu değiştirmek için "Kendine gel artık, teyzem sıkılıyor. *Neyin var teyze* diye kadına derdini sormak bu kadar mı zor? Kadın hasta ve fark etmediysen, günden güne soluyor. Doktora götürüyorsun, eve getiriyorsun! Ne gezme ne de eğlence, hiçbir şey tertiplemiyorsun. Onunla ilgilenmiyorsun mademden neden kalması için ısrar ediyorsun? Niyetin ne?"

"Yok niyetim falan. Mutlu olsun istiyorum."

"Ama etmiyorsun. Evine aldığın kuş yavrusu değil o, teyzen. Hasta bir kadın. İlgiye, şefkate hatta biraz şımartılmaya ihtiyacı var. Kendine gelmeyeceksen gönder gitsin." Cem elleriyle yüzünü kapattı. Kız bir adım daha yaklaştı. "Neyin var?" Cem başını kaldırınca ateş püsküren gözleriyle ona baktı.

"Hiçbir şey yok, sayende."

"Bana sitem edemezsin, sana yardımcı olmaktan başka bir gailem yok. İstenmediğim eve sırf o mutlu olsun diye geldim. Madem kadını getirdin, ilgileneceksin. Canını sıkıyorsam gider otelde kalırsın, sabahları eve gelmek zor değil senin için."

"Ecem saçmalamaya başladın yine, evim varken neden otelde kalayım?"

"O zaman yanımıza gel ve o çok keyif aldığın evcilik oyununa devam et."

Evcilik oyunuymuş. Adam şimdi kafayı sıyıracaktı. Ecem'in görmezden gelinmekten nefret ettiğini biliyordu ama onu kışkırtma isteğine engel olamıyordu -onu da en az kendisi kadar kızdırmak istiyordu. Ama tek sinirlenen o değildi artık. Cem de onları birbirine çeken görünmez çekimden, onu istediği kadar yok sayamamaktan ya da unutamamaktan, onun deli gibi farkında olmaktan ve bedenini tuhaf bir şekilde kasıp kavuran fiziksel farkındalıktan rahatsız olmaya başlamıştı.

Ecem sessiz kalan adama bakmaktan yoruldu. Aslında yorulan bedeni değil yüreğiydi. Cem'in erkeksi kokusu, sert çenesindeki hafif sakalı, keskin bir çizgiyle belirginleşen ve öpüşmelerini hatırlatan

dudaklarının kıvrımı... Bu hiç adil değildi. Geçen aylar içinde Cem de bir hayli yıpranmıştı ama bu onun olgunluğunun ve gözlerindeki yerinin değişmesine, saygısının artmasına, farklı bir yakışıklılığa sahip olmasına neden olmuştu.

Kızın varlığıyla huzursuz olan Cem'in yüzüne gergin bir ifade yerleşti. Öfkeyi tüm bedeninde hissetti. Övündüğü kontrolünü yitirmek üzereydi. Elindeki kalemin kapağını hırsla açarken, "Bittiyse kapıyı arkandan çekebilirsin." diye buyurdu. Hırsla sarı dosyayı önüne çekti. Ecem'den hiç ses çıkmayınca, ona hükmederek baktı fakat kız onun emrine uyup odadan tıpış tıpış çıkmadı. Aksine ona doğru ilerledi. Ellerini masaya yaslayarak, başını aşağıya eğdi. Kendini o kadar çok sıkıyordu ki, ilk konuşmaya cesaret edemedi. Gözleri birleşene kadar yaklaştı, bekledi. "Yarın eve erken geleceksin!"

"Emredersin."

"Rica etmeyi unuttum sayende. Nasılsa her şey zorla oluyor, ben de sana emrediyorum. Yarın eve erken gelip onun seveceği bir şey yapacaksın. Gözlerinin güldüğünü göreceğim, hüzünle camlara baktığını değil. Teyzemi mutlu edeceksin Cem, evlatlığının hakkını vereceksin." dedi sitemle. İçinde bir şeyler patlamıştı artık. Saklayıp tutmak için çabaladığı tüm duygular ortaya serilmişti. "Dediğimi yapacaksın. Çiçek al, sinemaya götür, yemeğe çıkar, sahildeki o kafeye götür çay içir ama bir şey yap, mutlu et. İlgilen, sevindir."

Cem bakakaldı. Bu cadı ne zaman bu kadar büyümüş, olgunlaşmış ona hayat dersi verir olmuştu! Bu duygusallığa ayıracak vakti de gücü de yoktu. Karısını başından savmak için ilgisizce kapıyı göstererek, iç çekti. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovalarken söz dinlemeyen kadınlar hakkında birtakım nutuklar çekti. Başı çatlıyordu. Onunla uğraşamayacak kadar kafası doluydu. Ellerini yüzünden çekerken, bakışları karısına kaydı. Masanın hemen önünde duran Ecem, yüzünü buruşturdu ve adam daha ne olduğunu anlayamadan eli birden kasıklarına gitti. Ecem soluksuz halde iki büklüm olurken, kesik kesik inliyordu. Yine olmuştu, o bıçak sivriliğindeki sancı, yine kasıklarına saplanmış ve anlık bir vuruş yapmıştı. Kız nefessiz acı içinde dört büklüm kalmışken, masaya tutunmazsa yere kapaklanacaktı. Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak, gözlerini sımsıkı kapattı. Boğuk bir sesle, "Kahretsin!" dedi acı çekerek inlerken.

Onun değişen rengiyle panikleyen Cem yerinden fırlayarak, "İyi misin?" dedi ve elini sırtına koyup okşamaya başladı. Kocaman ada-

mın eli ayağı, mantığı birbirine dolaşmıştı. Az önceki küstah tavrı birden silinmiş, endişeden gözleri irileşmişti. Üstüne gidip onunla kavga etmemek için elinden geleni yapmıştı oysa. Kız acı içinde kesik kesik soluyarak kıvranırken, bacaklarını birbirine sürtüp acının hafiflemesini bekliyordu. "Kızım ses ver, iyi misin?" dedi adam. Ecem ona ters ters bakınca, yaptığı gafı fark etti. "Yani ben... Ne yapabilirim?" diye endişeyle sordu bu defa. İyi değildi elbet, bu soruyu sorması saçmaydı. Ecem'in önce gözleri irileşti, sonra sımsıkı yumdu. Nefes alması zorlaştıkça rengi de kızardı. Ellerini kasıklarına daha fazla yaslayınca, çaresiz kalan adam kızı kolundan tutup düşmemesi için desteklerken, diğer eliyle şefkatle sırtını okşamaya devam etti.

"Ecem... Canın mı acıyor? Doktora..."

Başını salladı Ecem derin derin solurken, kocasının onu koltuğa yönlendirmek için uzattığı elini sımsıkı tutarak, "Sadece bir kramp, şimdi geçer." dedi kısık ve boğuk sesle. Birkaç saniyeye acısı dinince, derin bir soluk aldı. Gaz sancısıydı ya da magnezyum eksikliğinden olan kramplardandı muhtemelen ve çok sürmemişti ama feleğini şaşırtmıştı kısa bir an. Kocasının sımsıkı tuttuğu eli gözüne çarpınca, elini çekmeye çalıştı ama Cem bırakmadı. Hâlâ endişeyle karısının yüzünü inceliyordu.

"Bir doktora gidelim."

"Gerek yok, geçiyor zaten."

"Bana krampın tam olarak nerede olduğunu söyle." dedi adam ayağına ya da baldırına, en fazla karnına girdiğini düşünerek.

Kız ona manalı manalı bakınca "Yani ovalayabilirim ya da..." dedi iyice panikleyen Cem ve düşündüğü şeyle yutkundu.

"Ovalayamazsın." dedi kız azarlarcasına. Kasıklarındaki acı artık neredeyse yoktu.

Cem onu nazikçe çekiştirerek az evvel kalktığı koltuğa oturtup, endişeyle ne yapabileceğini düşündü. "İyiyim." dedi Ecem rahat bir solukla, cidden sesi düzelmişti. "Arada oluyor böyle, magnezyum eksikliğinden... Genelde ayağıma giriyor ama bu ara hep hedefi şaşırdı."

Cem elini iki elinin arasında tutarak, baş parmağının arasına masaj yapmaya başladı. Sanki kramp parmaklarına girmişti, o da doktor hassasiyetiyle ve ciddiyetiyle, o krampı çözüyordu. Ecem şaşkın bakışlarını eline çevirdiğinde ne gülebildi ne de ağlayabildi... Onun iri ellerinde yoğurulan minik elleri terliyordu. Adam elini şefkatle

okşarken, birden gözleri sislendi, saçma bir şekilde omuzları sarsılmaya ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Daha evvel onunla hiç böyle ilgilenmemişti. İlgisini, şefkatini hak etmek için canının yanması mı gerekiyordu? Onun bu ani tepkisiyle eli ayağı birbirine dolaşan Cem, iyice panikledi.

"Çok mu acın var? Ben çocuklara söyleyeyim arabayı hazırlasınlar, hemen doktora gidiyoruz." diye endişeyle kapıya atılınca, kocasını elinden çekerek durdurdu hıçkıran kız. Gözlerinde parlayan yaşlarla, "Cem..." dedi yalvararak.

"Ne oldu? Ağrın mı arttı?" dedi panikle adam, sanki onun kasıklarına ağrı girmişçesine soluk alamıyordu.

O böyle özenli davrandıkça, kızın hıçkırıklarının sesi daha da arttı. Başını iki yana sallayarak, dudaklarını sallandırdı. Yanaklarından yuvalanan yaşlar eline dökülüyordu.

"Konuşsana Ecem, canın çok mu yanıyor?"

Kız ıslak gözlerini kaldırıp, endişeli yeşilliklerin içine bakarak "Sancım geçti." dediğinde bir nebze rahatlayan Cem, birden gerilerek, "O zaman neden ağlıyorsun?" diye sordu. Hâlâ bilinçsizce eline masaj yapan parmakları kıpırdanıyordu. Eli sıcaktı, sert tenine göre dokunuşu yumuşacık. Parmak diplerinde garip ama beden işçisi gibi nasırlar oluşmuştu. Ecem bunu henüz fark edebilmişti.

"Buna hiç gerek yok. . ." dedi kırgınca elini çekiştirerek. Hormonları iyice dengesizleşmeye başlamıştı. Yanağını kuruladı.

Cem başını kaldırdığında çok da öfkelenmişti. "Neden gerek yokmuş? Canın acıyor ve ben de sana yardımcı olabilirim." Tekrar uzandı eline. Ecem çekmek istedi ama bırakmadı.

"Elime masaj yaparak mı yardımcı olacaksın?"

"Hani geçen izlediğin programdaki doktor demişti ya, ayaklara veya bedene ağrı ve kramp girdiğinde başparmağının boşluğuna masaj yapmak, ağrıyı azaltıyor..."

Ecem şaşırarak kocasına baktı. Oysa o gün yanında sessizce oturup dosyalarını kurcalarken, onun televizyonu dinlemediğini sanmıştı.

"Bana gerek varmış gibi görünüyor, şimdi rahatla biraz." Elini çekiştirdi yine ama adam bırakmadı. Ecem de alaycı bir tavırla sesini ayarladı. "Neden umursuyorsun ki benim krampları mı?"

"Senin için yapmıyorum." diye yalan söyledi bocalayan Cem. İşte bu büyük bir gaftı ve adam anladığında geri alamadı. Kız gözlerine cesurca bakınca, iyice çıkmaza battığını anlayarak ilk umuda can simidi attı. "Teyzem seni böyle görüp endişelenmesin, annen üzülmesin diye yapıyorum yoksa..."

"Umurunda değiliz." dedi kız elini üzgün bir halde çekiştirip, küsçe yüzünü düşürerek. Gözleri yine doluyor, kalbi yine acıyordu. Yanlış sözler yanlış teşhislere yer bırakmamıştı.

Onun çekiştirdiği elini vermedi adam, aksine elini tutmaya devam ederek yüzüne doğru eğildi. "Kendini yormaman gerekli... Böyle davranmaya devam edersen, ona zarar vereceksin..."

Kirpiklerini kırpıştıran Ecem garip bir hüzünle, "O kim?" diye sordu muzırca.

"O işte." dedi adam çekinik bir sesle, çocuk gibi gözlerini de bir sağa bir sola kaçırdı.

"Bebek mi?" diye sordu Ecem inadına damarına basarak. Adam garip bir itaatle başını sallayınca, kaşlarını çattı kız. "Sen benim ne tür bir anne olduğumu sanıyorsun? Sence ben bebeğimin zarar görmesine izin verir miyim?" Çekti ellerini avucundan hoyratça.

Gözleri kısıldı adamın. "Senin iyi bir anne olacağını düşünüyorum. Bilinçli bir anne..."

Bu tepeden bakan ama fıtratına uymayan şefkatli cevap, sinirlenmesine neden oldu yeniden. "İyi bir anne mi?" derken hıçkırırcasına, içinden de **"Peki sen iyi bir baba olmayı öğrenebilecek misin Cem, asla babası olamayacağın bir çocuğa? İyi bir anne çocuğunu babasız bırakmaz."** demeyi ne kadar çok isterdi.

Hüzünle ona bakmaya devam etti. "O zaman neden...?" diye başladığı sözleri yarıda kaldı. **"Neden sen yanımda yoksun?"** diyemedi. "Sanki çok umurundayım..." dedi onun yerine sitemle. "Gerek yok gösteriş için iyi davranmalara, düşünmüş numarası yapman daha can sıkıcı oluyor."

Sanki Cem onun içini okumuştu. Nazikçe "Çünkü..." derken, yüzünü avuçlarının arasına aldı, "Umurumdasın." diye nefesini yüzüne fısıldadı.

Ona masumiyetle ve kirpiklerini kırpıştırarak bakan kadın, gerçeği kavramıştı vakit geçmeden. Tekil konuşmuştu yine, **umurumdasınız** dememişti.

"Ben senin umurunda falan değilim, bizi istemiyorsun. Başını şişiren bela, evinde fazlalık, omuzlarında yüküm..."

Kız başını kaldırdı, adam aşağıya eğildi, daha o ne olduğunu kavrayamadan dudaklarını karısının büzük dudaklarına bastırdı. İsteyerek. Usulca. Tüm özlemini, tüm yalnızlığını göstererek, ona muhtaç olduğunu, onsuz yarım kaldığını hissettirerek öptü. Gözyaşlarının tuzlu tadını alarak onu yavaşça öpüyordu, tadını çıkararak, her anını aklına ve maziye kazıyarak. Kalbi atmayı kesen kız şaşkınca durakarken, Cem başını bir anda yana eğerek, ağzını daha istekli açtı. Ateş olup yanıyordu ağzının içi. İstekliydi, tutkuluydu. Kız yutkunmazken, onu sarsan bir öpüşmeyle tamamlandı kısacık anı. Bu beklenmedik öpücük ve onun bu kadar ileriye gideceği aklının kıyısından bile geçmemişti. Ondan bıktığını, artık vazgeçtiğini, arzulamadığını sanıyordu. Oynuyordu onunla, ya da acıyordu?

Ondan kaçmalıydı, şimdi ittirmeli ve sıcaklığından, dokunuşlarından kaçmalıydı. Tutku denen şeytana bile bile uymamalıydı. Ama bunun yerine öpüşleri nezaketten yoksun hale gelen adamın dil darbelerine yenildi. Özlem öyle fazlaydı ki, ne adam kopmaya dayanabileceğini düşünüyor, ne kız ondan kopmasına izin veriyordu. İradesizlik... Daha ateşli, daha istekli, daha şefkatli oldu her dokunuş. Her temasın bir sonraki hamlesi aceleyle hazırlanmıştı. Şimdi kolları koynuna dolanmış, boynu geriye düşmüş halde dudakları onun emrine amadeydi. Her nasıl olduysa, Ecem yerinden havalandı ve artık sımsıcak bir tutuşla kocasının kucağında oturuyordu. Tüm bedeni onun bedeninde tamamlanırken, tüm ruhu onun ruhuna kenetleniyordu. Kolları boynuna dolandı istekle, arzuyla saçlarına dadandı yaramaz parmaklar. Şaşkınca aralanan ağzı yüzünden de, kocasının lezzetli dili ağzının içinde geziniyordu.

İki kaburgasının arasında bale yapıyordu yüreği. Kızgın bir volkan patlamışçasına ateş akıyordu sanki damarlarına ve tüm bedeni yanıyor, saç diplerinden parmak uçlarına kadar titriyordu kollarında. Bir itirazı yoktu dokunuşlarına. Kocasının eli basenlerinde durmuş, diğer eli boynunu kendine çekiştiriyordu. Kucağındaydı, dizlerinin üzerinde, sıcaklığını, sertliğini, içine ektiği tamamlanma hissini zihnine bildiriyordu. Bunu ikisi de günlerdir büyük bir özlemle bekliyordu ve gerçekleşmesi tüm uzuvlarının titremesine sebep olmuştu. Oysa küstüler, ayrıydılar ve boşanacaklardı! Aralarında tekrar bir paylaşım, bir keşif olamazdı ve kolları daha sıkı kenetlenirken boynuna, dudak-

lar kopma korkusuyla daha da sıkı kavrandı. Dişler telaşla birbirine çarpıyor, diller savaşarak sevişirken soluklar birinden diğerinin ciğerlerine solunuyordu.

İkisi de hırçınca mahvetmişti kurulu düzenlerini, ikisi de düşünmeden ettikleri sözün ceremesini çekmekteydi. Ve ikisi de hâlâ aşık, hâlâ acı çekmekteydi. Gururdu onları birbirine düşman eden, kaderdi ayıran ama kısmet işte... ne kopartıyor, ne de bağlıyordu yeniden. Ne ayrılabiliyor ne de kavuşabiliyorlardı. Dolaşmışlar, çözülemiyorlar, kördüğüm misali zorladıkça karışmaya devam ediyorlardı birbirine. Şu anda ikisi de eşitti ve yaşananlardan biri kadar diğerinin de sorumlu olduğunu bilmek, birlikte bunu yaşıyor olmak, kimsenin umurunda değildi. Adam diliyle ağzını araştırırken, kadının parmakları ceketinin yakasına yapışmış, cansız elleri düşmemek için savaşarak titriyordu. Tatlı, yoğun, erotik ve ağlak... Kalbi hızlandı, karnı kasıldı, bedeni özlemle titredi, ısındı, terledi, mantığı aşkının esiri oldu. Sadece dudaklarını hissederek doruğa ulaşmaktan korkmaya başlamıştı. Nefes alamayacak kadar ileriye gittiklerinde, isteksiz olsa bile inleyerek başını geri çekti. Soluk almak için buna ihtiyacı vardı.

Adamın göğsü hızla kalkıp indikçe, kollarındaki kız da onunla hareket ediyordu. Dudaklarında hâlâ gözyaşlarının tadı vardı. Titrek soluğuyla, "Ben..." dedi adam. "Ben..."

"Bu hata Cem..." dedi kadın mantığını devreye sokarak.

"Beni durdurma cadı," diye mırıldandı Cem arzuyla, tıpkı eski günlerdeki gibi ona olan özlemini göstermek istedi coşkuyla. Ecem bunun yanlış olduğunu bildiği için başını yana çevirdi, dudaklarının yakıcı, ıslak istilasından kaçındı. Değişmişti. Sadece bedeni değil. Hayır, değişikliği çok daha derindi. Ruhundaydı. Eskiden naif ve masumken, artık temkinli ve kederliydi -bir de- daha önce gözlerinde olmayan sert bir ışıltı vardı. Korku!

Ancak tek bir şey değişmemişti ve aksine katlanarak çoğalmıştı. Cem'in kontrolünü kaybetmesine neden olan esrarengiz bir yeteneği vardı. Bir an duraklayan Ecem, onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştıkça, Cem aralarında olan şeyin gücünü ona göstermeyi daha çok istiyordu. Sanki reddetmemesi gereken tek şey aralarındaki tutkuymuş, sanki tek sebep buymuş gibi.

Ecem bunun arzu olduğunu düşünüyordu. Arzu basit bir duyguydu kocasına göre, istenilen ve elde edilen ama onları birbirine bağla-

yan bu şiddetli çekim ve çelik gibi bağların basit hiçbir yanı yoktu. Sımsıkı sarılan kollarının arasından kalkmaya çalışınca, adam izin vermedi ve iradesinin delineceğinden korkarak inledi. Arzulu gözleri ile sert bir bakış attı ona, hızla kalkıp inen ve her seferinde gömleğine sürtünen göğüslerine çevirdi bakışlarını. Meme uçlarının hassaslaştığını belli eden o muhteşem dolgunluklarına içi giderek baktı. İri elleri gömleğinin düğmesine sabırsızca uzandı, heyecanla kasılan parmakları açmak için zorlandı. Ecem yutkunurken titreyen ellerini kocasının elinin üzerine koydu. İtiraz edecek gücü yoktu, dağılmıştı ve şimdi kendini toparlayamıyordu. Ama hataya davetiye çıkaracak hali de kalmamıştı. Yanağından iri bir damla süzülürken dudaklarına, Cem başını kaldırdı, karısının sisli gözlerine baktı.

"Bu yanlış Cem..."

"Neyimiz doğru ki bu olsun cadı... Bırak, sana bakayım. Özledim." Dedi adam dürüstçe.

Sırtından aşağıya ürperti yayılan kızın karnında bir gerginlik oldu ve hızla bir basınç yükseldi yüreğine. Özlemiş miydi? Gerçekten onu özlüyor muydu? Yoksa özlediği tek şey, tutku muydu? İhtiraslarının birlikteyken ne kadar yüksek olduğunu biliyordu, ona tatmin olma duygusunu yaşatan ilk kadın olduğunu söylerdi, özlediği bu muydu? Ya da gerçekten özlediği sevdiği kadın mıydı? Eskiden divanesi olduğu kadın... Hüzünlü başı kabullenerek aşağıya eğildi. Yanağından iri bir damla daha düştü kocasının kaskatı kesilmiş eline. Eskiden ne kadar mutlu olurdu dokunduğunda. Yutkunurken düşünmesine de mani olamıyordu; deli miydi, divane miydi, hayır demesi ve şiddetle reddetmesi gerekmez miydi? Ama o ne yapmıştı... Başını sallayarak ona izin vermişti. Onu durdurmak zihnindeki en son düşünceydi. Yakışıklı yüzü son derece kararlı ve kendinden emindi. Gözü gömleğinin düğmelerini tamamıyla açma işine odaklanmıştı. Kulakları uğuldadı. Boynundan yukarıya doğru çıkan sıcaklığı hissetmeye başladığında kulakları ateşler içinde kavruluyordu. Aylar olmuştu onun dokunuşlarını hissetmeyeli, ne güzel sözlerini duymuştu, ne de onu sevdiğine dair hareketlerini. Suçluluk duygusu içini acıttı. Tek bir özrünü bekleyerek tüketmişti onca günü. Annesine gittiği zamanlarda bile çok gece onun geleceğini, af dileyeceğini, alıp götüreceğini hayal etmiş ve hep pişman olduğunu umut etmişti. O kadar kırgınken bile tutsaydı ellerinden, sorgusuz sualsiz giderdi peşinden yeniden ama yapmamıştı Cem. Varsayımlar, keşkeler olmuştu hep içinde. Ve amalar!

Oysa ondan öyle aman aman romantik hareketler beklemiyordu ki, yanına gelecekti ve özür dileyerek, her şeye baştan başlamak istediğini söyleyip, yaralarını birlikte iyi etmesi için ona fırsat vermesini rica edecekti. Hepsi buydu! Ama yapmamıştı Cem. Ne o kırılası gururundan, ne de inadından vazgeçmemiş, sevgisini terk etmişti. Şimdi aynı evin içine mecbur kalmışlardı, aynı odaya ve aynı kadere. Ecem düşünüyordu da, kendi isteğiyle atılmıştı bu maceraya, onun yaralı olduğunu bildiğinden, kendi kırgınlıklarını hiçe saymıştı yine. İyi etmek istemişti için için belki de çocuk yüreğindeki yaralarını ve onu tekrar sağlıklı olduğu zamanlardaki gibi mutlu görmek istemişti. Kalbi hâlâ yaralıydı oysa, hasta insanın başkasına faydası olamazdı ki, bilememişti. Küstü yüreği yüreğine ama hâlâ delicesine seviyor ve tek bir gülüşü için, o gereksiz gururunu kırıp hayatını hiçe sayabiliyordu. Cem bilemedi kızın içindeki o derin aşkın gururundan ve onurundan daha önemli olduğunu, dik kafalık ederek kendi bildiğini okumaya devam etti. En iyi bildiği şeyi, kırıp dökmeyi tercih etti. O zaten sevmeyi bilmiyordu. Ecem'le aşkı öğrenmişti ama onun da hata olduğunu düşünmüş, vazgeçmişti.

Ecem nefes nefese kocasının ellerine bakarken, her düğmede bir damla daha süzülüyordu kocasının elinin üstüne ama Cem durmuyordu. Sanki durursa... bir daha asla bu samimi hale gelmeyeceklerini o da hissediyordu. Ecem kocasının eline dokunup durdurmak istedi. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa yine, ya o zalim haline bürünüp suçlarsa onu tekrar baştan çıkardığı yaftalarıyla da, üzerse... Bilinçli yaptığını savunursa, hata yaptıklarını yüzüne vurursa? Onu suçlarken boşanmamak için kadınlığıyla baştan çıkarıp aklını karıştırdığını iddia ederse?

Oysa adam da kendi içinde çelişkideydi. Onun tek derdi, karısının güzel yüreğiydi. Ya onu mutlu etmeyi başaramadığı an, daha derin mutsuzluklara iterse? Gömleğinin tüm düğmelerini açınca, bir an durdu, sanki buna güç toplarcasına derin bir nefes alarak, titreyen elleriyle iki yakasını tutarak omuzlarından sıyırdı. Arzuyla keskinleşmiş yeşilleri, soyunurken karısının ıslak, ürkek, korkak gözlerinin içine bakarak, üzerinden çıkardı. Dalgın bir tavırla masanın üzerine koydu gömleği. İkisi de derin ve titrek soluyordu. Ecem savunmasız bir saflıkla ve iç çamaşırıyla karşısında duruyor, ellerinin altında, dizlerinin üstünde, teninde, canında, yüreğinde, gözlerinde, her yerinde onun izleri hüküm sürüyordu. Bakışlarını göğsünden ayırmıyordu Cem. Son

gördüğünden daha dolgun ve daha göz alıcıydı bu ufaklığın istekle yanan bedeni. Üstelik karnı... Karnını uzun zaman sonra ilk defa çıplak görüyordu. Önceden düz olan kadifemsi göbeği, şimdi tatlı bir kabarıklıkla kocaman olmuştu. Vicdanı sıkışırken kalbi tekledi. Elleri dokunma aşkıyla tutuşunca, inadı yok sayma hevesine yenildi. Gözleri karnındaki şişliğin içindeki canının merakında, aklı geçmişin küf kokulu kâbuslarında asılı kaldı.

Adamın gözleri karnına karanlık bir tutumda kayınca, Ecem üşüdü ve ürperdi. Onu yine suçlamasından, nefretini tetikleyip kalbindeki kırıcı kelimeleri yüzüne vurmasından korktu. Boğazını temizledi. Kucağından kalkmak için hamle yaparak, "Ben yapa..."

Onun sözlerini boğazına tıkayan Cem istekli bir halde, "İzin ver." diye rica etti. Sesi öyle baştan çıkarıcı, öyle buyurgan, aynı anda öyle şefkatliydi ki... Gözleri merakla, sevgiyle, ilgiyle parlıyordu eskisi gibi. Bu kadarı fazlaydı kız için. Hamileyken duyguları daha keskin ve başına buyruk olmuştu. Onun ufacık ilgisiyle bile dağılacak olurken, şimdi tüm ilgisini hissedince, beli ortadan ikiye ayrılırcasına acıdı ve ağlamamak için kendine müdahale etti. Ama hain bir hıçkırık bağrından kopup adamın yüreğine dokundu. Tüm gururunu, vicdanını, dengesini titretti. Cem garip bir dürtüyle karnına bakarken, yutkunmak için savaş verdi. Az önce arzudan, şehvetten, özlemden kesilen nefesi, şimdi heyecandan ve meraktan kesiliyordu. Dokunmak için bir hamle yapmadı, buna henüz cesareti yoktu ama geri de çekilmedi. Öyle dikkatli bakıyordu ki bedenine, çaresizlikle kendini saklamak istedi.

Bu bakışların altılna büzülen kız, ilk defa bu kadar şişko hissetti bedenini. Çirkin ve hantal. Kaçmak ve onun gözlerinden saklanmak istedi. Çirkin bulmuştu kesin onu; kocaman göbekli, balon memeli, iri kalçalı çirkin bir kadın. Cem tek kelime etmedi; ne kadar güzel gördüğü ve büyülendiği hakkında... Kırgın yüreğiyle yüzünü asan Ecem, biraz mahcup, biraz utanç içinde kollarını göğsüne sararak, eliyle karnını sakladı.

Bu tepkisine bozulan Cem sert bir tutumla ona baktı. "Bir sakıncası var mı?"

Islak gözleri mahcupça parlayan Ecem, bakışlarını kaçırarak, dudağının kıyısını ısırdı. Başını iki yana salladı. Cem bileklerinden yakalayıp, kibarca kollarını karnının üzerinden çekti. Karnı açılırken kıpırdamadan durdu Ecem. Nefesini tutarken de adamın uzun ve güçlü parmakları çıplak tenine değdi. Durmadı. Usulca teninin kıv-

rmlarında ilerledi. İçine çektiği her nefesin, onun nefesinin ve ısrarcı bakışlarının farkındaydı.

Cem konuşmadı. Nefes almadı. Düşünmedi. Kalbi biraz suçlulukla, biraz pişmanlık biraz da merakla çarpmaya başladı. Yorgun hissetti kendini. Omuzları düştü, beceriksiz bir adam kadar hantal hissettirdi. Sadece baktı. Suçlamadan, iltifat etmeden, hareket etmeden...

Onun tam göbeğinde duraklayan parmaklarını ittiren Ecem, büzülenerek içgüdüsel bir hareketle örtünmek üzere kıpırdandı. Ürkek bakışlarını masaya mıhlayarak uzandı. Bunu anlayan Cem onun bileğini tutarak, elini tekrar kucağına indirdi. Kızın gözlerine garip bir kırgınlıkla bakan yeşilleri karardı, "Yapma," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bırak seni seyredeyim."

Seni! Onu mu seyredecekti, yoksa reddettiği bebeğini mi? Çünkü gözleri az evvelki gibi göğüslerinde değil, sadece karnına kilitlenmişti. Cem'in parmağı bir hat çizerek yuvarlak bir yörünge oluşturdu. Gıdıklanan ve aynı anda kaskatı kesilen Ecem, bu kadar çaresiz ve çirkin bir biçimde karşısında kaldığı için, utancından gözlerini kapattı. Onu içine çeken yosun yeşili gözlerin yoğunluğuna bakmaya daha fazla dayanamayacaktı.

"Bakma..." dedi sonunda kirpiklerine yeni bir damla tırmanırken. "Çok çirkinim."

"Çok güzelsin," diye mırıldandı adam dürüstçe. "İnsanın aklını başından alacak kadar güzelsin."

"Top gibiyim..." dedi kız ağlamak istercesine titrek bir sesle, "Kilo aldım, ayı kadar oldum. Öyle demiştin." Yutkundu. Kocasının sitemli sözleri aklına geldikçe kendini çirkin ve pasif bir kadın olarak gördü. Zaten alıngandı, ona ayı demesi işi iyice çıkmaza sokmuştu. Genzinde çakıl taşları misali dizilen solukları ne aşağı indi, ne yukarı salındı ama ruhunu da acıttı.

Bir elini karısının sırtına destekleyerek kendine çekerken, sol elinin işaret parmağını son hızla atmakta olan gerdanına taşıdı. Nazlıca kabararak bir kelebek kanadı çırpınışında olan damarın üzerinde gezdirdi. Usul bir işkenceyle heyecanını hissederken, tek bir çizgi çekerek boynundan aşağı indirdi ve göğsünün üzerine kadar geldi. Hızlanan solukları adamın parmağını ritmik bir şekilde indirip yükseltti.

Ecem beklerken nefesi de kesilmişti sanki, sık sık soluduğu için başı dönmeye başladı. Cem kurumuş dudaklarını yalayarak, parmağı-

nı şeffaf sutyenden görünen meme ucuna sürtecek şekilde kaydırdı. İpeksi tenin üzerinde daireler çizmeye, sanki adının baş harfini yazarak okşamaya, onun tenini ürpertmeye ve gergin meme uçlarını iyice kabartmaya çalıştı.

Ecem nefes alamazken, heyecandan kabaran göğüsleri hızlı hızlı kalkıp inerek daha çok hareketlendi. Dudaklarını öyle ısırıyordu ki, ağzına kan tadı yayılıyordu.

"Tadını almayalı o kadar uzun zaman oldu ki cadı, sanki artık unutuyorum. Tadını unutmaktan korkuyorum. Sana uzaktan baksa da gözlerim, gönlüm senden vazgeçmiyor." Dalgın sesi ok olup kızın sinesine batıyordu. "Unutmak o kadar kolay mı sandın..."

Sırtından aşağıya soğuk bir yel inen Ecem, kocasının savunduğu salt gerçekle soluksuzluktan öleceğini sandı. Hıçkırarak ağlamamak için dudaklarını ve gözlerini sımsıkı kapadı. Sık sık solurken heyecandan, ürkek gözlerini açarak ona baktı. Kırgın ve yorgundu artık. O hamileydi, şu anda en çok onun ilgisine ihtiyacı varken, en çok onunla savaşmaktan, aşkıyla çatışmaktan yorgun düşmüştü. Adamın ona bakarken gerdiği kibirli dudaklarında, küstah bir şekilde dümdüz bir gerginlik oldu. Ecem o dudakların gergin yapısına astığı umutlarını unutmamıştı ve Cem tüm umutlarını sert bir yel hoyratlığında yerle bir etmişti. Ya yine aynısını yaparsa, bu sefer kaldırabilecek miydi terk edilmeyi? Gardını tekrar almalıydı. Yıktığı bentlerini bir daha inşa etmeliydi. Aralarına görünmeyen, buzdan ve sopsoğuk olan duvarı tekrar örmeli, onun hislerini görmemeli, sesindeki arzuyu duymamalı, gözlerindeki hasreti bilmemeliydi.

"Özledim cadı... Çok özledim, şimdi seni yeniden hatırlamak için... Her şeyini istiyorum."

Dudakları kuruyan kız, rahat nefes alamadığından konuşamıyordu. Her şeyi derken neleri kastediyordu, teni mi? Ruhu mu? İtiraz etmeli ve bu sefer başını dik tuttuğu kadar, gururunu da korumalıydı. Kafasını iki yana sallayarak, "Bu doğru olmaz." dedi sonunda, kendine bile yabancı gelen bir sesle devam ederken. "Bir daha hata yapma lüksüm yok, bu sefer doğrulamam, düşerim." Yanağına sıralanan yaşları titreyen elinin ucuyla sildi hemen. "Biz boşanacağız ve unutacağız."

"Boşandıktan sonra da sevişen çiftler var, kaldı ki biz hâlâ evliyiz!"

Bu nasıl bir anlayıştı, her şey seks için miydi? Peki doyurulan bedendiyse, aç kalan ruha ne olacaktı? Ölmeyecek miydi?

Cem karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Başparmağı dudağını kabaca okşayarak kızı titretirken, sıcak soluğunu yüzüne verdi. "Kaç gece girdin düşlerime, kaç sabah kâbusum oldu özlem, bilmiyorsun."

"Kaç gece ağladım, kaç gece ölmek istediğime pişman oldum, sen de bilmiyorsun." dedi kız dudakları titrerken kısık sesiyle.

Onu sinesine yaslayıp tüm acıyan yanını sarmak isteyen Cem, kolunu uzatarak, masanın üzerindeki dosyalardan oluşan dağınıklığı usulca itti. Yere düşen dosyaların sesi kulağını çınlatırken bedeni ürkekti. Nefesi kesilen Ecem onun amacını anladığında, yere yuvarlanan kalemleri ve her yere saçılan dosyaların sert zemine vuruşunu güçsüzce seyretti. Yere düşen ve tiz bir sesle kırılıp etrafa dağılan bardağın gürültüsü, yüreğini hızlandırdı. Ecem de onun kadar paramparçaydı, darmadağınık ve toparlanamıyordu. Kendini, öz iradesini kaybetmişti. Ona karşı güçsüz ve savunmasızdı.

Kızın yere eğilen şaşkın bakışları arasında çenesine uzanan Cem, yüzünü kaldırıp tutkuyla gözlerine baktı. Güzel kahveleri ürkekçe titrerken, onu belinden kaldırarak, nazikçe masanın üzerine oturttu. Ecem sert zeminle bütünleşen poposuyla titreyerek, kocasının soluklarının soluklarıyla bütünleşmesine sessiz kaldı.

Cem usulca yükselerek kızın saçlarını geriye attı ve yanaklarını avucunda ezerken, burnunu burnuna sürtüp nefesini içti. "Bu odaya girerken... Senden kaçtığımı biliyordun cadı. Bilerek geldin yanıma. Kanıma girdin isteyerek. Sen de en az benim kadar sonunu biliyordun. Beni tanıyordun, olacakları tahmin etmemen mümkün değildi."

"Ben sadece..."

"Sen sadece kocaman bir baş belasısın... Sen benim en büyük savaşım ve en büyük imtihanımsın. Sen benim en büyük vicdan azabımsın!" Hayatına girdiğine bu kadar mı pişmandı, vicdan azabı olacak kadar! İyice her şeyi yanlış anladı. Yüzü asıldı ve adamın devam ettiği sözlerle, şaşkın bedeni kasıldı. "Sen benim ilk ve tek aşkımsın Ecem. Seninle kafamı bozmam için özellikle yapıyorsun, dikkatimi dağıtıyorsun, her anımı sabote ediyorsun. Ben zaten sensiz yaşamak için zorlanıyorum, sen bana eziyet ederek intikamını mı alıyorsun?"

Panikleyerek, "U-uzak duruyorum. Yemin ederim." dedi kız, bu iftiranın altında kalmaktan korkarak.

"O zaman bunu başaramıyorsun cadı, çünkü benden uzak durmanı ancak tek şekilde sağlayabilirsin." Kız merakla kirpiklerini kırpıştırdı, adam devam etti keskin sözlerinin en vurucu noktasına. "Beni öldürerek."

Kızın şaşkın bakışları altında arkasını döndü, Ecem onun oynadığını ve onu aşağılanmış halde bırakıp gideceğini sanırken... o, titrek bir nefesle kapıyı kilitledi. Kapının klik sesi kızın kulağında uğuldarken, Cem geri döndü. Hareketlerini ağır çekimde gibi izleyen ve afallayan Ecem, hâlâ şaşkınca ona bakıyordu. Adam kızın bu masum, itaatkâr ve şaşkın haline baktıkça, onu daha fazla şaşırtmak istiyordu. Eski Ecem olsun ve o günleri geri gelsin istiyordu. Mutlu olsun, ağız dolusu gülsün, arkasını döndüğü an çocukluklarıyla karşılaşsın, kızdığı zaman dengesini bozsun istiyordu. Dudaklarından vahşi sözlerin fırlamak üzere olduğunu hissederek, onları bastırdı. Uzanıp, iyice dağılmış olan saçlarındaki tokanın klipsini çözdü. Koyu kahve ve dalgalı saçları yanaklarına, omuzlarına ve sırtına dalgalar halinde döküldü. Baştan çıkarıcı ve davetkar haliyle peri kızlarına dönen meleği, son derece vahşi ve söz dinlemez bir arzuyu üzerine silkeliyordu. Parmaklarını eşsiz bir pelerin olan mis kokulu saçlarının arasına sokarak, ipek kadar narin dokunuşunun ve bu samimiyetin tadını çıkardı. Bu saçları yastığında görmeyi, sabahları onlara sokularak derin derin kokusunu içine hapsetmeyi özlemişti.

Kızın şaşkın bakışları altında bu defa da eteğine uzandı. Ona sormadı, giysilerini çıkarmakla o kadar meşguldü ki, titrediğini, heyecanlandığını, bocaladığını ve sonra pişman olmamak için kaçmak istediğini fark edemedi. Bir dakika sonra eteğini göbeğinin üzerine fırlatarak, zaferini kutlamıştı.

Üzerinde sadece iç çamaşırı kalmıştı kızın. Ellerini üzerinden çekmeden, bacaklarını okşadı. Çaresizce kendini ona bırakan kız, yarı çıplak bir şekilde ahşap masanın üzerinde oturuyordu. Titrek nefesleri genzini acıtırken, gözleri de ona merakla bakıyordu. Algıları kapanmış, düşünceleri firar etmişti sanki. Bunun saçma olduğunu biliyordu ama yasak olan cezbediyordu. Hem baş döndürücü, hem de korkutucuydu çünkü onlar boşanmayı düşünüyorlardı ve şimdi sevişmek için işe girişiyorlardı.

Durdurmalıydı!

Cem saçlarını omuzlarından geriye savururken, bakışlarını hızla kalkıp inen göğsüne çevirerek parmağının ucuyla hafifçe dokundu,

kızın hazla irkilmesini izledi. Soluğu kesilen sadece kız olmayınca, sıçlarcasına "Küçük şeytanım." diye fısıldadı. Saçlarına parmaklarını daldırırken, dişlerini sıkıyordu. Bu saçlar onundu, onun cennetiydi.

Ceketini üzerinden usulca çıkardı. Onu izlerken kasılan Ecem, endişesini kelimelere nasıl dökeceğini bilemezken, titreyen sesini kurumuş ağzının içinden dışarı sürüklemek, hayli zor olmuştu.

"Cem?"

İşaret parmağını kızın itiraz etmek için aralanan dudağına dokundurdu adam. "Hişşttt..." Kocasının parmağı altında ezilen dudağı hafifçe seğirirken, sıcak nefesi tenine dokundu. Yakasını açtığı gömleğiyle karşısında duruyordu. Açmasa bile, kaslı göğsü ince gömleğinin altından belli olabiliyordu.

"Bu hata değil, sen benim karımsın..."

"Biz boşa..."

"Biz hâlâ evliyiz." diye hatırlattı. "Sen hâlâ benimsin, sadece benim."

Dudaklarını çenesine sürterek içinin kalkmasını sağladı. Islak dudakları tenini yalayarak yukarı çıkıp, göz kapaklarına dokundu. Ağlattığı yerden iyi etmek isteyerek öptü. Eli göğsünü avuçlarken, dudakları bu defa da usulca çenesine ve boynuna doğru süzüldü. Sonunda göğsünün üzerinde duruldu. Aç, ıslak ve sıcak ağzı açılıp, sutyenin dantel kumaşının üzerinden meme ucunu dişleyerek, kızı irkilten bir tahrikle rehin aldı. Ecem farkında değildi ama teslim olmuştu çoktan. Cem şeffaf kumaşı çekiştirdi ve o gül goncalarını açlıkla emmeye başladı. İnledi Ecem, gırtlağını yırtarcasına haykırmak isterken sadece inledi. Sırtı yay gibi gerilirken, ellerini masanın sert zemine yaslayıp yıkılmamak için savaş verdi. Nefes almak için kendini zorladı ama başaramadı. Adam ağzını göğsünde tutmaya devam etti. Parmaklarını o ipeksi saçların arasında gezdirdi.

Neden titriyordu, neden hâlâ her dokunuşuna tepki vererek ürperiyordu? Belki de haklıydı. Belki de endişelenmemeliydi. Belki de sadece anı yaşamalı ve sadece hissetmeliydi, o hâlâ kocasıydı ama lanet olsun, neden ilk günkü kadar kalbi hızlanıyor ve ilk defa dokunduğu günkü gibi ateşler içinde kavruluyordu?

Onun düşüncelerinden habersiz olan Cem, ilgisini tamamı ile üzerine yıkmıştı. İstekle aralanan ağzı diğer göğsüne geçerken, ateş saçan dudakları kızı yaktı. Sol elinin baş ve işaret parmağıyla ilkini boş bı-

rakmadığında ise, başı geriye düştü. Bu çok fazlaydı. Karnındaki titreme artık gözle görülür haldeydi. Nemli meme ucunu parmaklarının arasında sıkılaşarak onu çifte hazza sürükleyen adama, dur diyemedi. Bir an onun dokunuşları ve öpüşleriyle her şeyi unutan Ecem, hazzın şiddetli akıntısına kapıldı. Hiç farkında olmadan pes etti. Önce elleri kondu kocasının geniş omuzlarına, sonra sırtı düzleşti. Bacaklarını istekle aralayarak onu kendine doğru çekmeye çalıştı ancak çok ağırdı ve çok sağlam duruyordu iri bedeni karşısında. Hazır olana kadar onu kıpırdatamayacağını anladığında ise, kızgınca inledi.

Bu sesle tüm iliklerine kadar titreyen Cem, dikleşen ve sertleşerek sızlayan göğüs ucunu çimdikledi. Kızın dudaklarının arasından bir hayal kırıklığı iniltisi çıktı. Elleri adamın omuzlarından başına kayarak, parmakları istekle saçlarına dadandı. Ona karşı olan tüm güçlü direnci yıkılmıştı işte, pes etmişti.

Adam bunu anlayınca başını kaldırdı, sisli gözlerinde beliren çapkın bir parıltı vardı. "İstediğin bu mu cadı? Bana ne istediğini söyle?"

"Ha… hamileyim."

"Görüyorum." Dedi Cem umursamadan tatlı bir sesle.

"Bebek…"

"Zarar vermeyeceğim…"

Elini titreyen şiş karnından aşağıya kaydırıp, uyluklarının birleşim noktasına dokundururken, gözünü arzuyla buğulanmış gözlerinden ayırmadı. Usulca hareket ettirdi ellerini. İç çamaşırının sınırlarını geçerek, ıslak vadiye ulaştı. Parmaklar tüm sırlarını çözmek istercesine gizli mabede dokundu. Kızın başı geriye düşerek, teslimiyetini ona haykırdı.

"Ecem!" diye inledi gırtlağının gerisinden hırlayarak Cem, kızın içi coştu bu sesle. "İçimi yakıyorsun… her anlamda."

Başı geriye yıkıldığı için saçlarının uçları masaya ve kalçalarının kıvrımlarına değiyordu. Bu görüntü muhteşemdi. Adam sadece dokunarak patlayacaktı. Gözlerini kapattı ve dişlerini sıkarak başını geriye attı Cem. Büyülenmiş ve utanmış bir yüzle kocasına bakarken, kızaran yüzünde garip bir haz vardı. Adamın uzun, güçlü ve ne istediğini bilen parmakları, kızın yepyeni bir arzuyla uyarılmış kadınlığına dokunduğunda, dudaklarının sessiz bir şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu. Sesli bir soluk çekildi ciğerlerine. Başparmağı daireler çizerek onu okşuyor, yaramaz parmakları usulca ondan arda kalan zamanda

kaybolmaya yüz tutan arzusunu tekrar keşfetmeye devam ediyordu.

"An-annem...ler..." Soluk soluğa başladı söze ama tamamlayamadı.

"Bana bak," diye fısıldadı karısının dudaklarının üzerine soluyan adam. "Gözlerini benden ayırma cadı, sakın bunu yapma. Gözlerinde kendimi görmem lazım. O anda bana bak."

Bu komuta kodlanmışçasına itaat eden Ecem, soluksuz halde onun tehlikeyle koyulmuş yeşillerine bakarken, parmağını ıslaklığından içine soktu adam. Şaşkın gözlerinin irileştiğini görünce gülümsedi. "İşte benim kadınım." dedi keyifle. Ecem'in gözleri kısa bir an hazla geriye kaydı. Parmağını geri çektikten sonra, tekrar daldırdı, kızın titremesini sağlarken, başparmağı tam merkezinde daireler çizmeye devam ediyordu. Ecem bayılacak gibi oldu. Elleri daha sıkı yapıştı kocasının kollarına, bedeni dayak yemişçesine güçsüzleşemeye, hissizleşmeye başladı. Düşmemek için ondan güç dilendi. Yorulmuş gözleri usulca kapandı.

Vücudunun yandığını hissetti. İçinin kaynadığını, midesinde volkanların patladığını... Bunu yapmaya devam ederse, masanın üzerine tükenerek serileceğini, hayvani sesler çıkaracağını...

Çığlık atmaktan korkmaya başlayarak, dudaklarına dişlerini geçirdi. Bir an eli kalktı heyecanla, titrerken adamın bileğine sarıldı parmakları ama durmasını hiç istemiyordu, zaten geri çekmeyi de beceremedi. Boğazı düğümlendi, konuşamadı.

"İnatçı kadın." dedi adam daha hızlı hareket ederken. "Küçük şeytan, bana doğruyu söyle. Özledin değil mi? Sen de benim seni özlediğim kadar çok özledin beni."

Kaygıyla titreyen tok sesi sitem etti, boğuk nefesleri kızın aksine acıyla genzine sıralandı. Zor olsa bile kendini tutmaya devam etti Cem. Artık daha fazla kendini dik tutamayan kızın, başı arkaya devrildi, saçları uzadı, başı omuzlarının üzerinde iki yana sallandı.

"Cem..." dedi acı çekercesine. "Nefes... nefes alamıyorum."

"Sen olmayınca, ben de alamıyorum." diye ağzının içinde fısıldadı adam ama kız kendinden o kadar geçmişti ki, duyamadı bu sözlerin hüznünü.

"Dü... Düşüyorum."

"Ben dipteyim, ölüyorum." dedi adam daha da hızlanarak.

O haz aldığında kendisi ondan on kat daha fazla zevk alıyordu. Bu halini rüyalarında ne çok görür olmuştu son zamanlarda. Sanki bu anı yine o acı rüyalardan biriydi ve gözlerini açtığı an bitecekti. Bitmesin istedi.

"Tenini çıplak olarak kollarımda hayal etmekten yoruldum, sen diye yastıklara sarılmaktan sıkıldım." dedi adam soluk soluğa kulağına. Dilini kulağında dolaştırarak kızın ağzından minik bir çığlık süzülmesini sağladı. "Sen diye öleceğim ben. Çok vicdansızsın."

Ecem, başını yana çevirdi ve dudaklarını dudaklarıyla kapatarak, adamı kendine çekiştirdi açlıkla. Ahlaksız bir kadın olmuştu; kocasına karşı gelemeyen gurursuz bir kadın, fakat bu umurunda değildi. Sıcak dudaklarını, ayartıcı dil darbeleriyle boynunda hissettiği an, tüm o onura ve gurura dair her düşünceyi aklından sildi. Kollarını boynuna özlemle doladı. Ağzını ağzına istekle yapıştırdı. Cem onun bu hamlesiyle tükendi. Sanki kopacakmış gibi bir kaygıyla acele ile öpüyor, ısırıyor, yalıyordu. Küçük titremelerini sarsıntılar izledi, içi sıcaklık ve haz doldu. Cem'in eli hızlandı, bu çok fazlaydı kendini tamamen kaybetti. Titreyerek geriye yıkılınca, Cem onu masaya düşmeden evvel ensesinden yakaladı ve kız dünyadan koparak, boynuna yasladığı başını kaldırıp kocasının dudaklarıyla bütünleşti. Cem onun olan ne varsa almak istercesine sömürdü dudaklarını, söyleyeceklerini, söylediklerini, acılarını, kederlerini, neşelerini ve hazlarını hepsini emerek tüketmek istedi... Geriye henüz yazılmamış tertemiz bir Ecem bırakmak istedi. Her satırını aşkla yazdığı, üzmediği, mutlu ettiği bir Ecem'i tekrar var etmek istedi.

Ecem, uzun süren kasılmaların ardından tutkuyla parlayan gözlerini açtığında, kocasının dağılmış halde onu seyrediyor olduğunu gördü. Tek başına dalmıştı bu haz deryasına, tek başına yaşamıştı eşsiz zevki, o ise hâlâ soyunmamış, onunla bütünleşmemişti. Paylaşmamıştı işin gerçeği zevkini. Kasılan ıslak eli hâlâ bacaklarının arasında ve usulca okşamaya devam ediyordu.

"Bunu yapmam hoşuna gidiyordu?" dedi boğulurcasına, sesinde daha önce hiç duymadığı bir şefkat vardı.

Sadece başını sallayabildi Ecem, yanakları kızarmaya başlamıştı. Belli ki çok şey istiyordu. Onun kadar pragmatik bir adamın, böyle bir idealizm sergilemesi pek normal değildi. Solukları hâlâ çok hızlı ve titrekti. Cem eline uzandı ve dudaklarına götürdü, kokusunu içine çeke çeke elinin üzerine dudaklarını bastırdıktan sonra avucunun içini

öptü. Elinin ayasına yanağını yasladı. Karısının gözlerinden kaçınarak gözlerini kapatıp, derin bir nefes çekti içine ve biraz bekledi, istediğini elde ediyordu ama bunun kendisine neye mal olacağını merak ediyordu. Bir canavar olmadığını ona nasıl kanıtlayacaktı? Ona zarar vermek değil, onu korumak istediğini nasıl anlatacaktı? Bunun zaman ve sabır gerektireceğini fark edebiliyordu. Kendine gelerek, elinden tutup onu nazikçe masadan kaldırdı. Masanın bir köşesine savurduğu kıyafetlerine uzanarak, kıza uzattı.

"Hadi giyin ve odana gidip dinlen..." diye buyurdu.

Kız tokat yemiş gibi afallarken fırtınaya tutulmuş gibi sallandı. Az evvelki arzu gözlerinde parlamıyorken sanki tutkusu da yüzünden çekilmişti. Şimdi karşısında biraz önceki aşık adam değil, ifadesini okuyamadığı o zalim adam vardı. Yine kilitlemişti kendini içindeki karanlığa, göremiyordu kız kocasının o sevdiği halini. Hıçkırıkları bir tespih taneleri gibi genzine dizildi.

Oynamış mıydı onunla? Ona olan muhtaçlığını kullanmış mıydı? Aşağılamıştı onu. Hor görmüştü, içinden gülüyordu belki de. '***Alt ettim yine, tek dokunuşumla baştan çıktı bile***' diyordu belki de. Onu cellâdına götürüyormuş gibi hissetmişti kendini, yine parçalarına ayırmıştı ruhunu ve o yine bir süre toparlanamayacaktı.

Teni ürperirken donakaldı kız. Bu... Bu yaptığı da neydi şimdi? Yeni intikam şekli miydi? Gururu iri ve sert bir darbe almış yerlerde sürünüyordu. Önce baştan çıkarmış, sonra yarım bırakmıştı. Onunla oyun oynayıp, üstünlüğünü göstermek istiyordu. Ve işin garibi, başarmıştı. Ona karşı olan dirayetsizliğini yüzüne vurmuştu. Ona karşı aciz olduğunu, aşkının her an tutuşmaya hazır çıra gibi hazır olduğunu kendine kanıtlamıştı. Ecem buna asla engel olamamıştı. Cem de bunu bilerek kızı hem yakmış, hem de hayal kırıklığı ile kül etmişti. Üşüdü, kollarını göğsünün etrafında sardı. Elleri kadar şimdi bedeni de titriyordu. Gözleri dolu doluydu ama bu sefer karşısında ağlamayacaktı. Kirpiklerini sık sık kırpmaya başladı.

Cem masanın üzerindeki gömleğini omuzlarına attı. Dokunmadı ve nezaket gösterip giydirmedi de. Saçlarını geriye atmak için uzanınca, kaskatı kesilen kız kocasının elini ittirerek, yüz çevirdi ona, saçlarını geriye savurdu ve içindeki kocaman boşlukla, titreyen elleriyle giydiği gömleğin düğmelerine uzandı.

Hatlarının mükemmel simetrisini görmezden gelmek mümkün

değildi. Yandan bakarken bile kızaran yanaklarının kıvrımı, titreyen dolgun dudakları, kırpışan kirpiklerinin yumuşaklığı ve kalkık burnunun hokka şekli fark edilebiliyordu. Ama asıl güzelliği kişiliğiyle ilgiliydi. Ecem'i ona bağlayan şey hep ruhunun ateşi olmuştu. Onunla kimsenin etmediği kadar mücadele eden tutkulu ve küstah kız, içindeki aşkı küllerinden sıyırıyordu. İçi köpürüp deniz hırçınlığında dalgalandı.

Az önce buz kesen hava birden sıcak ve bunaltıcı gelmeye başlamıştı Ecem için. Geniş ve az eşyalı görünen çalışma odası, şimdi dar ve çok kalabalık görünüyor, kaçacağı bir yer kalmamış hissi veriyordu.

Gözle görünür bir şekilde gerildi. Vücudundaki tüm sinirleri kasılmıştı. Sarsak ve beceriksiz hareketlerle üzerini giymeye çalışırken, Cem arkasını dönüp cama yanaştı. Elleri şakağında dolaşıyor, gözlerini sımsıkı kapamış, diğer eli belinde öylece heykel vakarında dikiliyordu. Ecem kocasına konuşma şansı vermeden, üzerini yarım yamalak giyerek, son defa baktı ona ve bu yaptığını asla affetmeyeceğini içindeki kırgın gururuna haykırarak, odadan uzaklaştı.

Cem usulca kapanan kapıyla arkasını dönerek atıldı ama eli kapının kolunda dondu kaldı. Açmadı, peşinden gitmedi, gönlünü alacak tek bir hareket yapmadı. Korkunç bir düşünce, içine bir taş ağırlığında çöktü. Nasıl kırıldığını, aşağılandığını tahmin ettiği halde, özür dilemek için tek bir hamle yapmadı. Cem ve egosundan büyük kibri, yine gurur maskesi altında karşısına çıkıp, adamı aldattı!

ONUNCU BÖLÜM

Ben seni,
dilek dileyip mum söndürecek kadar değil,
duâ edip avuçlarımda saklayacak kadar
çok sevdim.

İki hafta daha geride kalmıştı. Eskisinden daha çetin bir Ecem vardı adamın karşısında şimdi, o gece çıkardığı maskesinin gerçeği vücut bulmuştu teninde. Ne istediğini bilmeyen bir adama karşı kilitli kapı kadar sır, ona karşı olan güçsüzlüğünden sonra taş formunda dirayetli ve sertti. Ne zaman Cem ona baksa, gözlerinde beliren bir şeyler onu sorgulamakla hata ediyor olabileceğini düşünmesine neden oluyordu. Hiç umursamadan buz keskinliğindeki yüzünü ondan başka tarafa çeviren, ne zaman ona yakınlık kurmak için hamle yapsa uzaklaşan, işe giderken aralarına bir kanepe girecek kadar mesafe koyan bir kadın olup çıkmıştı. Kaçan kovalanır misali karısının samimiyetine yenilmiş bir Cem, her ne kadar duygularını göstermese bile artık evliliklerini kabullenmiş halde ve onu sahiplendiğini hiç çekinmeden dile vuruyordu. Onları bir araya getiren bir kuvvet vardı ve Cem buna karşı koyacak güce -ya da isteğe- sahip değildi.

Ne garip bir evlilikti bu, ne gerçekti, ne evcilik oyunu kadar sahte, ne netti durumları, ne de muallak... Bulmaca... Ya da formülü kayıp,

çözümü uzun bir denklemdi. Ne Ecem bir isim koyuyordu durumlarına, ne Cem sınır çiziyordu artık aralarına. İkisi de tuhaftı. Durumları olduğundan daha garipti.

O yüzden bu sabah kaçarak çıkmak istemişti evden ama becerememişti.

Ecem yürüyüşüne eşlik edeceğini asla düşünmediği adama yandan bir bakış attı. Kot pantolonu ve basit pamuklu gömleği, rüzgârda dağılmış havalı saçlarıyla çok daha dayanılmaz görünüyordu. Kahretsin bu adamın yanında durması bile midesini karıncalandırıyordu. Her zaman Grant tuvalet gezen kocasını bugün salaş ve kravatsız görmekten hoşlanmıştı. Saçları özenle taranmamıştı, gözlükleri bile daha başka bir çekicilik vermişti yüzüne ve beyaz yakasının altındaki kaslı boynu güneşe maruz kalmış işçi kadar bronzdu. Sanki her gün kusursuzluk maskesinden bir parça daha indiriyor ve Ecem'in hayal ettiği adama dönüşürken, tanıdığı Cem çok gerilere iteleniyordu.

Ecem arkasındaki korumalara bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu gezintiye çıkmak zorunda değilsin."

"Yalnız dolaşmayı mı tercih edersin?"

"Ben hep yalnız yürüyorum." Dedi Ecem üzgünce yola bakarken.

"Yanında olmamdan rahatsızsan..."

"Yok." diye atıldı Ecem. Cem'in ağzı hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı, yüzünü ona dönmemişti gerçi ama Ecem bunu profilden görebiliyordu. Dudağının kıyısını dişlerken, sırıtışını bastırdı. Derin ve huzurlu bir soluk çekti içine. Bu yürüyüşün ikisi için de iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Cem'in işe gitmekten bir anda fikrini değiştirmesiyle heyecanlanmıştı. Evin ilerisindeki koruda yürürken, etrafın sesi efsunlu bir battaniye gibi yürüdükleri alanı sarıyordu. Bu ara sık yağan yağmurdan sebep yolu otlar bürümüştü; ağaçların diplerindeki solmuş sarı yapraklar çimleri kaplamıştı. İleride her şeye rağmen çiçek açmış alansa güzel bir halı görünümü almıştı.

"Buranın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum." dedi Cem.

"Evi alırken koruyu dikkate almadın mı?"

"Bilmem, ilgilenmedim."

Ecem hayretle dönüp yüzüne baktı. "Nasıl yani?"

"Levent'e ufak ve kavgalarımızı kimsenin duymayacağı bir alanda olan ev almasını söyledim, o da burayı satın aldı."

"Evi sen seçmedin mi?"

Cem gülümseyerek başını salladı ve tam o anda Ecem dikkatini çeken diğer şeyi fark etti. "Ufak ve kavgalarımızı kimsenin duymayacağı bir alanda ev mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Her zaman kavga edecek bir şey buluyorsun, üstelik ufak olursa kaçacak alanın da kısıtlı olurdu. Sürekli küsen birini kovalamak zor olurdu."

Adamdaki zekâ şeytanlık olunca arşa uzanıyordu. Ecem bu fikre kızsa mı gülse mi bilemedi! Bu adamın aklı nasıl çalışıyordu? Ecem ilk evlendiklerinde düşünmüştü neden evi bu kadar ufak ve doğaya yakın aldı diye, şimdi anlıyordu adamın kafası en iyi şeytanlığa basıyordu.

"Kavgaları hep sen başlatıyorsun."

"Tabii hep öyledir." dedi Cem yakışıklı yüzü aydınlanarak.

Dudağının kıyısını dişlerken daha fazla sesini saklayamayan Ecem, kahkaha atarak hafifçe omuz silkti. Cem karısının huzurlu haline bakarken, bu zamanları ne kazar özlediğini idrak etti. Ufacık bir yürüyüşün bile onu mutlu ettiğini nasıl fark edememişti.

"Damarıma basmanın yolunu hep buluyorsun."

"Asıl kavga etmek için zaman kollayan sensin, çocukken de böyleydin. Sana doğru düzgün ne sorsam, aldığım cevap hep çemkirmeydi."

"Değildim." dedi kız. Cem tek kaşını kaldırınca, ikisi de güldü ve Cem 'in derin gülüşü onunkine katıldı. "Biliyor musun, tam bir baş belasıydın."

Suratını asan Ecem köpürdü. "Hiç de bile, sadece aşık bir çocuktum." Havalı olmasına uğraştığı bir tavırla tek kaşını kaldırdı, Cem bu söze gülmek yerine ona derin derin baktı.

İkisi de sessizleşti. Elleri yan yanaydı ve ikisinin teni de tutuşmak için karıncalanıyordu. Cem kolunu kaldırıp omzuna atarak onu sinesine çekmiyor, Ecem kollarını beline sararak eskisi kadar mutlu sohbet etmiyordu. İki arkadaş mesafesinde, sözleri seçilerek konuşuluyor, sohbetin gidişatına dikkat ediliyordu. İkisi de bu anın büyüsünün bozulmasından korkuyor, kısa bir an bile olsa mutluluklarının çalınmasından endişeleniyordu. Ecem ağzı kuruyarak kocasına yeniden baktığında, karnında bir kasılma başladı. Cem gömleğinin kollarını

katlayarak kendine daha rahat bir görünüm verdi. Sanki kendi tahrik edilme sürecinin senaryosunu yazıyordu... Bilinçaltında bir yerlerde kocasının seksi duruşundan uzaklaşmak istiyor olmalıydı.

Yol uzadıkça Cem'in yüzü boş bir hal alarak, düşünceli ve yoğun bir ifadeye dönüştü. Ecem artık başlardaki huzuru bulamıyordu. Her şey masal tadında başlamamıştı. Mutlu olmak için umutları vardı, bugün ise keder denizlerinde kulaç atıp batmamak için amansız bir can savaşı veriyorlardı. Onlar düşüncelerinde debelenirken orman daha derin ve daha gölgeli olmaya başladı.

Samimi bir sessizlik içinde devam ettiler. Yol daraldıkça patikada yan yana gelen çift, giderek birbirine yaklaşıyordu. Ormanın bu kısmında yeşil ağaçların alçak gölgelikleri, üstlerinde çadır gibi birleşerek doğal bir tünel oluşturuyordu. Burunları yabani bitkilerin, canlı ve sık ağaçların kokusunu alabiliyordu, bu da duyulara kuvvetli bir ziyafetti.

Ağaçların gölgeleri gibi geçmişin izleri onları içine alırken, Cem'in derin sesi kıza doğru sürüklendi. "İstersen dönebiliriz."

Cem duraksayınca Ecem ona baktı ve gözlerindeki merakla anlayışı gördü. "Varlığımdan bu kadar çabuk mu sıkıldın?"

Bu beklenmedik ve derin soru karşısında Cem'in midesi düğümlendi. Ondan sıkıldığını nasıl düşünürdü? Sadece onun yanında olmak, saniyeler bile sürse huzurunu hissetmek istediğini söyleyebileceğini düşündü ama bu itiraf kendi kulaklarına bile yanlış geliyordu. O tanıdık sızıyla omuz silkti. "Uzun zamandır yürüyüş yapmadığımı fark ettim, ayrıca bu sadece sen yorulma diye sunulan bir öneriydi."

"Ben yorulmadım." dedi kız gözlerinin içine bakarak, bu sözler farklı anlamlar içeriyordu. "Bilirsin, yürümeyi göze alamayacağım yola çıkmam."

"Biliyorum." dedi Cem düşünceli bir şekilde. Çok iyi bilirdi. "Devam edelim mi?" Gözlerin gördüğü anlam başka, dilinden dökülen anlamlar bambaşkaydı.

"Evet..." diye fısıldadı Ecem. Söylemek iyi gelmişti ama bir ağırlık da içini taş olup çökertmişti. Somurttu. Bunu kısmen de olsa ona itiraf ettiğine inanamıyordu. Aralarındaki sessizlik büyürken, bunları söylememesi gerektiğini düşünerek endişelendi.

"Daha sık yürüyüşlere çıkmalıyım." dedi Cem gülümseyerek. "Tabii sana eşlik etmeme izin verirsen."

"Buna memnunum," dedi Ecem nihayet. "Bazen sessizlik bile sıkıcı olabiliyor."

O sırada korulu alan bitip tekrar gün ışığına çıktıklarında, o olağanüstü an da bozuldu. Ecem derin bir nefes alarak kollarını açtı ve gözlerini kapatarak temiz orman havasını içine çekti. Ona hayranlıkla bakan adam soluğunu tutmuştu. Üzerindeki penyesi şiş karnını sarıyor, altındaki dar taytı dolgun hatlarını saklamıyordu. Üzerinde hırkası vardı ve düğmeleri açık hırkadan dışarı fırlayan karnı, omuzlarına dökülen saçlarıyla emsalsiz bir tabloydu. O sessizleşince Ecem dönüp yüzüne baktı ama Cem sıkıntılı bir ifadeyle doğrudan karşıya bakıyordu.

"İyi misin?"

Adam konuşmadan baktı ona, öyle uzun ve samimi bir bakıştı ki bu. Yine aralarında bir şeyler değişmiş, ormanın gölgesinde içlerinde bir şeyler yeşermişti.

İleriden gelen araç sesleri şimdi kulaklarına ulaşıyor, ağaçların dallarında oyun oynayan kuşların neşeli cıvıltılarına bir tezat olan korna sesleri eşlik ediyordu. Adam kirpiklerini kırpıştırdı, sanki az önce büyülü bir çemberden geçip zamanda geriye gitmişti. Mutlu olduğu günlere...

Keşke işe gitmeseydi, keşke bu gün onunla vakit geçirerek en azından huzursuz zamanlarına bir nefeslik jest sunsaydı. Çok şey değildi beklentisi. Bu öğleden sonrayı, şimdiki halleriyle, huzurla, beraber eğlenerek geçirmek istiyordu. Ecem'in bakışları önlerindeki manzaraya odaklandı; o sırada Cem ona dönünce kızın nefesi tekledi. Öyle bir iç çekti ki, ciğerleri patlayacak kadar şişti.

Bu kadarı da fazlaydı. Ağlama hissiyle burnunun direği sızlayıp genzine yumrular dizilirken bu anı kaçırmamak için gözlerini bile kırpmadı. Cem'in arkasında, gökyüzünde duran güneş, başının etrafında altın hale oluşturmuştu. Sanki ilahi bir huzme ona eşlik ettiğinden koyu saçları ışıltıyla parlıyor, yaprakları yırtan ışınlar tenine düşüyor ve ağaçların gölgesinde iyice sertleşmiş keskin yüz hatlarının güzelliğini vurgulayan gölgeler oynaşıyordu. Fakat kızın nefesini ciğerlerinden çeken ve bir daha soluk aldırmayan şey onun yüzündeki özlem dolu ifadeydi. Ciğerlerini öksürerek parça parça kusturmak isteyen hüzünlü ifade...

Dokunmayı gururuna yediremediğinden elleri yanlarında yumruk

oldu. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Ah Cem, her zaman hayalini kurduğu ve hiçbir zaman sahip olamadığı masalsı bir prens olarak hep önünde duracak ama Ecem ona hiçbir zaman tam anlamıyla sahip olamayacaktı. İçinden firar eden duyguları ifşa etmemek için nemli gözlerini çevirerek başka yöne bakmak zorunda kaldı. Cem'in yüzü soldu ve gözleri hafifçe karardı. Gülümsemesi yüzünde bir daha belirdiğinde, az önceki kadar içten görünmüyordu. "Devam edelim mi?" dedikten sonra yürümeye başladı.

"Şurada biraz oturalım mı?" dedi heybetli bir ağacın köklerini gösteren kız. Cem başını sallayıp onay verince, ağacın dibine gelip durdular. Ecem üzerindeki hırkasını çıkarıp yere yaydı. Bereketli yağmurdan sonra ıslak olmayan en yumuşak yeri buldu. Poposunu soğuk havayla vıcık vıcık olmuş bir şekilde bulmak istemiyordu. Hem ağaçlara konan kuşların, hem de iyice uzaklaşan trafik seslerinin yatıştırıcı ritminin keyfini çıkaracak kadar huzurluydu oldukları yer. Sırtını ağaca yaslayarak gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve bir an için günün mükemmelliğine eklenen, yanında ona hayranlıkla bakan adamın sessizliğinin tadını çıkardı.

Yanağına dokunan elle irkildi. "Buraya seni daha sık getirmeliyim." Kulağının hemen yanında kocasının alçak sesini duyunca, tepki vererek yerinde bir an sıçrayan Ecem'in gözleri hızla açıldı. Kocasının yüzü hemen bir nefes ilerisinde ona hayranlıkla bakıyordu. Zümrüt parlaklığındaki gözlerini etraflarındaki huzurlu manzaraya değil, onun yüzüne odaklanmıştı. Her zaman fazla keskin olan o gözleri, kafasında uçuşan her düşünceyi okuyarak yüzünde dolaşıyordu. Zümrüt gözlerinin parlaklığını saklayan göz kapakları alçaldı. Ecem'in tenine, soluklarının batmasına benzer bir his saplandı. Anın yoğunluğuna hazırlıksız yakalandığından kekeledi. "Sen...sen de mi yanımda olacaksın?"

Adamın parmakları tenini yakarak kıpırdandı ve tüylerini diken diken eden bir arzunun içine bir virüs misali sinsice yayılmasını sağladı. "Bu anı kaçırır mıyım?"

Kızın karnı kasılırken, lütfettiği şeyin kendisini üzmekten ileriye gitmeyeceğini anladı. İstemsiz bir şekilde geriye doğru çekildiğinde, adamın eli yere düşerken, gözlerini yana çevirdi. Bu kadar iradesiz olamazdı, son anda kendine engel oldu. Bir sersem gibi davranmayı kesmeliydi. Az sonra iki arkadaş, doğanın kucağında sessizliği paylaşarak oturuyordu. Anı yakalayarak...

Bir süre sonra "Kalkalım mı?" dedi Cem, yerler hâlâ tam anlamıyla kuru olmadığı için karısının üşütüp hasta olmasını istemiyordu.

Ecem'in gözkapakları önce yavaşça kapandı, sonra bunu hızlı kırpışlar takip etti.

"Buraya tek gelmeyeceksin değil mi?" dedi Cem etrafa bakarak. "Artık doğum yaklaşıyor bu tehlikeli." diye bahane buldu.

Ecem kocasının ona daha evvel yağdırdığı otoriter emirleri hatırlayınca kasıldı. "Bir şey olmaz, şehrin içinde bir koro burası, çığlık atsan birilerine çarpar."

Cem ciddiyetle başını eğip, gözleri dalgın bakan kızın çenesini kendine çevirerek, gözlerini buluşturdu. "Tek başına gelmeyeceksin?"

"Her zaman yanımda olamazsın."

"Korumalardan birini alabilirsin."

"Onları etrafımda görmeyi sevmiyorum."

"Beni de etrafında görmeye tahammülün yok biliyorum ama..." dedi adam dişlerini sıkarak "O zaman bana katlanmak zorunda kalacaksın. Yürüyüşe çıkmak istiyorsan seni her sabah ben getirebilirim."

Ecem bu sözlerle gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Kokusu, yüzü, duruşu, çok yakınındaydı ve bu katlanılır gibi değildi. Derhal ayaklanmak ve uzaklaşmak istedi ama hesaba katamadığı koca göbeğiyle aniden kalkınca başı döndü ve biraz yükselen bedeni yeniden aşağıya çekilirken, korkuyla kocasının kolunu kavrayıp onu da yanına çekti. Cem kısa bir an sendeledi ve kaslı kolu elinin altında kasıldı.

"İyi misin?" dedi endişeyle.

"Karnım..." dedi kız biraz toparlanmaya çalışarak. "Top gibi ve bunu çok zaman unutuyorum."

Ecem'in kulaklarına tuhaf bir öksürük ya da boğaz temizleme sesine benzeyen bir tepki takıldı. Yanlış bir şey mi söylemişti? Cem, gürültülü bir kahkaha patlatmamak için büyük gayret gösteriyordu. Dudağını ısırmasına bakılacak olursa, kesinlikle söylemişti. Tekrar düşündü.

"Yani büyük demek istedim, top demek yani..."

Kocasının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Hissettiği gerginlikle yanlış fiil kullanma sorunu geliştirmişti. Top gibi olduğunu duymak, uyuz adamın hoşuna gitmişti, dudaklarından bir kahkaha kuruldu, ama gözleri keyiften çok daha fazla bir şeyle parlıyordu.

"Ne?" diye sordu Cem kızgınca, adam dudaklarını sıkarken gülümsemesi bir parça solmuştu. Bu gerçekten de bu kadar komik miydi?

"Kalkabilecek misin?" diyen Cem daha şiddetle gülerken kolunun üzerinde duran ele uzanarak onu kaldırmak için kavradı. Kız bakışlarını ensesindeki hassas tende şiddetle hissediyordu. O bakışlar ağır bir ateş yakıyordu içinde.

Ecem'in midesinden gelen şiddetli guruldama adamın kulaklarını şenlendirdi. Ellerini karnının üstüne koyan Ecem, acı biber yemişçesine kıpkırmızı kesilirken, karnının bu güzel anı bozup uygunsuz bir şekilde araya girmiş olmasına lanet ediyordu muhtemelen.

Cem ona sarılmak ve yanağından koklayarak öpmek güdüsünü geçiştirdi. Daha önce de kahrolası nostalji hissiyle çok yaklaşmış, ama neyse ki kendini tutarak geri çekilmenin bir yolunu bulmuştu. Fakat bu sefer kendine engel olabileceğinden emin değildi.

Ecem kalkmak için hamle yaparak kıpırdanınca ayaklanan Cem elini ona doğru uzattı. Ecem gururu bir kenara bırakmak zorunda hissetti çünkü bedenini oturduğu yerden kaldırmak ve uyuşmuş bacaklarını açmak bu karınla sandığından biraz daha zor olacaktı.

Cem bu görevi memnuniyetle karşıladı. Kendisi üzerindeki hâkimiyetini biraz olsun sağlayabilmek için kontrollü hareketlerde bulunuyordu. Ama daha dokunduğu an, kontrolünün elinden kaydığını hissetti. Her şeyi oluruna bırakmak için baştan çıkmış durumdaydı. Kahrolası arzularına engel olmak için bir şeylere sımsıkı tutunmak yorucu bir işti. Özellikle onu kızdırmak için çabaladığı şeylere...

Ama mecburdu. Ecem'in iyiliği için. Ve yaptı da, onu eve bırakıp kaçarcasına evden çıktı. Ve akşamki savaş için sabır depolamaya çalışarak kendini işe verdi.

Gününü ormanda yaptıkları gezintiyi ve o gece gerçekleşen yarı sevişmelerini düşünerek geçiren Ecem, alev alev yanan yanaklarında buz tutan ellerini gezdirdi.

Aynanın karşısında beyaz geceliğiyle dururken, elini iyice şişen sevimli göbeğinin üzerinde dolaştıran kız, yüzünde oluşan keyifli gülümsemeyle bebeğiyle konuşuyordu. Altı aylık bir bebeğe göre karnı çok ufaktı ama her ne kadar az kilo alsa da bebeğinin sağlık durumu gayet yerindeydi. Fahriye teyzesi iç karnının büyük olduğunu savunuyordu, Ecem onu iyi besleyemediğini düşünüyordu. Bol kıyafetler giydiğinde hamile olduğu anlaşılmıyordu bile, biraz göbekli duru-

yordu o kadar. Karnı dışında başka hiçbir yerinden kilo almamıştı, kibar ve zarifti hâlâ bedeni. Daha dün burası dütken, bugün hafif bir çıkıntıyla kendini hissettiriyor, kıpırdanarak onu kendine hayran bırakıyordu. Karnındaki oğlu oynayan bebeğini yıkarken, gördüğü görüntüyle nefesi kesildi. Bebeğinin ayağı karnında şekil mi almıştı? Hayal etmiş olamazdı değil mi? Yine şişti derisi ve onun bir balık kıvraklığında kaydığını gördü.

"Hadi canım," diye cırladı Ecem şaşkın sesiyle hayrete düşerek. Heyecandan titriyordu.

"Evet canım," dedi adam onun konuşmasına tepki olarak kapının arkasından. Kız birden irkilip kocasının sesini duyunca, kaygıları yeniden uyanırken şaşırsa da, kendini çabuk toparladı. Panikle ne yapacağını bilemedi bir an. Öyle savunmasız yakalanmıştı ki aynadaki aksine baktı. Lanet olsun bu geceliği neden giymişti ki? Sadece göbeğinin bu tür kıyafetler içinde nasıl şirin durup durmadığına bakmak istemişti. Keşke o evdeyken giymeseydi.

Odadan ses gelmeyince, Cem kapıya bir kez daha tıklatarak, "Şimdi kapıyı açıyorum ve sen eğer müsaitsen, yatağa geliyorum. Bak yine kafama bir şey fırlatırsan, bunu sana fena ödetirim." diye tehdit etmeyi de ihmal etmedi. Geçen gece kapıyı açtığında Ecem üzerini giyinirken yakalanınca kızmış, bir daha o gece kadar kendini ona küçük düşürmemek için de cırlayarak kapıyı vurmasını emretmişti. Cem de ertesi gece yine buna uymayıp kapıyı tıklamadan açınca, kapıya aynasını fırlatıp onu tehdit etmişti.

"Müsait misin, değil misin?" dedi alaylı ses.

Müsait değildi, hem de hiç. Üzerindeki gecelikle ne yapacağını şaşırarak koşup çabuklukla yatağa girip, yorgana daha sıkı sarındı. "Bugün benimle yatamazsın. Bu mümkün değil!" diye bağırdı, içerden yükselen sesi.

Kapının arkasından kış kış gülen ses, "Neden, regl dönemindemisin? Haya bir hamile geldin oysa gözüme," diye sordu eğlenceyle.

"Sen ham..." dedi kız kapıyı açıp izinsizce içeri giren adama bir şey fırlatmak isteyip de, yorganın altında kalkıp yapamayarak. "Çık bu odadan."

"O zaman çalışma odasına gidelim!"

Artık kocasının hain cevabı genç kızı şaşırtmadı. Her zaman olduğu kadar kabaydı ayı. Sözlü bir cevaptan çok, görsel bir cevap

vererek, hiç çekinmeksizin üzerindeki gömleğini çıkarıp, çırılçıplak karşısında bir Tarzan edasıyla durdu. Kız nefessiz kalırken, tek kaşını kaldırır bir halde ona açlıkla bakmaya başladı. "Neden büzüldün o yorganın altına? Yoksa çıplak şekilde beni mi bekliyorsun?"

"Seni adi." dedi sonunda bocalayarak. "Hadi git kendi bölümünde giyin."

Adam iç gererek "Artık burada giyinmeye karar verdim. Kabullendim seni." Kızın ürkekçe açılan gözlerine bakarak "Kendi odamda." diye düzeltti sözlerini.

Ecem bedenine nüfuz eden sıcaklığı yok saymaya çalışırken, ahlaksız gözlerini diktiği noktayı tam anlamıyla idrak edemiyordu. Cem de kusursuz fiziği ve kaslı vücuduyla orda öylece duruyor ve tek kelime etmeden, karısının tepkisini izliyordu.

"Çıplak olarak yanına gelmemi istiyorsun." dedi arsızca.

"Ne münasebet." diye hırladı kız arzuyla.

"O zaman neden beni aç aç süzüyorsun?"

Kahrolası hormonları yine bugün karnında halay çekiyordu. Ne diyecekti şimdi, bugün çok hassasım, dokunsan erir, kızdırsan patlarım mı? Adam öyle karşısında dikildikçe, nefesi hızlanıyor ve vücudu terliyordu. İçinden bir şeyler kabarıyor, elleri karıncalanıyor, damağında teninin tuzlu tadını hatırladıkça ağzı kuruyordu. Eskiden istediği her an doyasıya dokunabildiği vücuda, şimdi bir kez daha dokunabilme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"İzleyecek misin, üzerimi giyineyim mi?" dedi Cem haylazca.

Kız gözlerini öfkeyle bedeninden kaçırarak "Anlaştığımızı sanıyordum. Sen yine hile yapıyorsun." diye azarladı. "Burası benim odam."

"Hiçbir anlaşma yapmadık." dedi adam kızın şaşkın bakışları altında umursamazca yorganı çekip, yatağa uzanırken.

"Bö... böyle mi yatacaksın?" dedi kız fısıltıdan farksız sesiyle. "Hem de benim yatağımda." Allah ona yardım etsin, odadaki varlığına alışamazken, yatağında çıplak mı olacaktı? Hem de bu gece, bu kadar hassasken.

"Böyle yatamazsın." diye haykırdı cırlayan sesi farkında olmadan.

"İstersen kalanını da çıkarabilirim ama..." dedi adam ona alaylı

gözlerle bakarken. "Ya da kalsın, senin erken doğurmanı çekemem şimdi. Yorgunum."

Ecem onun iri bedeninden uzaklaşarak, yatağın diğer ucuna doğru kaydı. Ev onundu, yatak onundu ya, illa sınırlarını zorlayacaktı. Yüzünü asarak, "Ben salonda yatsam daha iyi olacak." diye homurdandı.

Adam ona öfkeyle çatılan kaşlarının altındaki şimşek çakan gözleriyle baktı. "Ben nerede yatacaksam, sen de orada yatacaksın. Şimdi aklımı bulandırmadan sessiz dur ki, senin varlığını unutayım. Yanımda kal ve sus." Işığı kapattı ve kıza sırtını döndü. Kız kocasının kaslı ve çıplak sırtına bakarak seslice yutkundu. Usulca yatakta kayarak, başını yorganın içine gömülecek şekilde soktu ve açıkta kalan tek yerini... aç gözlerini kocasının sırtına odakladı. Az sonra içindeki huzursuzluk ve o garip beklenti iyice çoğaldı. Bu şehvet hastalığının, bir ilacı falan yok muydu? Ne güzel aylardır uyuyordu arzuları ama adam geçen gece şehvet düğmesine basarak uyuyan şeytanı zalimce uyandırmıştı.

Cem yatakta dönüp duran kıza bakmak için öfkeyle yüzünü döndü. Azarlayarak bakıp, tekrar diğer odaya geri dönmeyi düşündüyse de, yorgunluktan kolunu kaldıracak enerjisinin bile kalmadığını fark etmişti. Onunla çatışmak işlerin yükünden daha ağırdı. Karısının aşkıyla çatışan kaç erkek vardı? Hem çok yorgundu, hem de başı çok ağrıyordu, o yüzden bu yumuşak ve rahat yataktan asla çıkmayı düşünmüyordu. Karısına azar çekmeyi bile sonraya bırakıp, tekrar arkasını döndü. Bunca yorgunluğa karşın arzuları demir bir mengene keskinliğinde içini sıkıştırıyordu. Derin ve kesik bir nefes aldı. Tüm bedeni tutkuyla sarhoş olmuştu. Bir kadının içine girmeyi ve kasıklarındaki ağır baskıyı hafifletmeyi daha önce hiç bu kadar istememişti. Kasıkları istekle zonklarken, tüm ilkel içgüdüleri tatmin edilmeyi diledi.

Onun kıpırdanmasıyla huysuzlanan Ecem, adamın sırtına bakarak somurttu. Bu adam neden şimdi böyle Tarzan misali anadan üryan girmişti ki yatağa, üzerine bir şey giyip akıl sağlığını korusa, olmaz mıydı? Kalkıp diğer odaya gitse bile kocasının onu geri getireceğini biliyordu, bu yüzden bu fikri aklından mecburen savuşturdu.

Zaman geçtikçe bedeninin ısısı yükselmeye başladı ve yorganı tekmeleyerek üzerinden attı. Sanki nefes alamıyordu. Aklında gezinen ahlaksız fikirleri kovalarken, kafasının altındaki yastığı alıp hırsla aralarına koydu. "Eğer kazara bile olsa bana değecek olursan, seksi

kıçına kocaman bir tekme sallarım. Seni günlerce kırık bir kalçayla gezmek zorunda bırakırım."

Kızın sinek kadar güçsüz olan tehdidini derin bir sessizlik dinledi. Adam onu tiye almayınca, Ecem de ona sırtını dönerek, başını diğer yastığa koyup, gözlerini kapattı. Koyunları saydı olmadı, kurtları saydı olmadı, hatta şeytanlarını bile saydı yine uykusu gelmedi. Sonra kocasının baklavaları geldi aklına, onları saydıkça ağzı sulanarak duraladı. Bu adam yanında böyle sımsıcak çikolata kıvamında durdukça, ağzının sulanması normal değil miydi? Süper kahraman güçlerine sahip olup, yanında yatan kas kütlesini alt edebilmeyi hayal etmeye başladı. O kadar güzel bir hayaldi ki, gece boyunca aynı şeyi hayal etmeyi sürdürebilirdi: Kocası her seferinde onu altına alıyor ve bileklerinden tutarak üzerine abanıyordu. Kaşlarını çattı ama olmadı, ne zaman o kaslı adamla güreş tutsa, konu savaştan sapıyor sevişmeye gidiyor, ne zaman ona atılsa, kendini bir anda yumruklamak yerine öpüşürken hayal ediyordu. Daha fazla bu işkenceye katlanamayacaktı.

"Çık aklımdan kahrolası herif." dedi elleriyle başını sıkıştırıp homurdanarak.

O anda önce yatağı sarsan bir kıpırdanış, sonra gür bir kahkaha doldurdu odayı.

Ona bakmaktan kaçınan kıpkırmızı olmuş öfkeli kız, "Gülmeyi kes buzdolabı, yoksa seni bu koca bedenimle duvar gibi ezerim." diye tehdit savurdu.

Cem başını eline yaslayıp, dirseğini yastığına yaslayarak karısının homur homur olan iç savaşını izledi. Dudaklarına baktı ve farkında olmadan dilini alt dudağında gezdirirken, içinin ısındığını hissetti. Bedeni kasıldı. İçinde yükselen isteğe ve karşılık verme ihtiyacına direnmek için çarşafları sıkıca tutması gerekmişti. Karısını taparcasına öpmek, dilini dudaklarının arasında gezdirmek istiyordu. Kız onun gözlerini bedeninde hissedince "Bana bakmayı kes." diye buyurdu kızgınca.

"Sana bir kez bile dokunacak olsam, dağılıp gidersin."

"Rüyanda görürsün."

"Asla bana dayanamazsın." Konuşurken kalbi hızla atıyor, kasıkları iyice geriliyordu. "İnatla benden uzak durup buzlar kraliçesini oynamana rağmen, için her zaman yanıyor. Sana bakmam bile yeterli, eriyorsun cadı. Cinsel açıdan senin zayıf noktanım. Hep öyleydim,

hep de öyle olacağım. Bana alışsan iyi edersin, çünkü artık bu yatakta ve yanında uyuyacağım. Sen benim karımsın, bunu hatırlaman gerekiyorsa seve seve hatırlatmaya razıyım."

Razı mı? Bu sözcük kızın öfke tellerini gerdi. "Eğer canım bir erkek isterse, onu arar bulurum ama o erkek asla sen olmazsın. Artık bana dokunmana tahammülüm yok, bir daha asla dokunmana izin vermeyeceğim."

Cem bu sözlere tahammül edemeyip dişlerini sıkarak kadına yaklaştı ve yatağın üzerindeki bileğini yakalayıp, kabaca kendine çekti. Çatık kaşlarının altından kalbi atıyor, penisi zonkluyor, tüm içgüdüleri ona dokunmak için isyan ediyordu. "Ben de o erkeği hadım ederek bu istediğine son veririm, aklına gelen tek erkek ve yatağına giren tek kişi yine ben olacağım." diye emretti.

Duydukları hoşuna gitmeyen Ecem, bileğini çekiştirirken avucu kazara penisinin zonklayan ucuna değdi. Dişlerini sıkan Cem kalçasını sıkıp, onun içine girme isteğine engel olmaya çalıştı. Bu sırada garip bir ses de çıkarmış olmalıydı çünkü bileğini elinden çekerek yatağın kenarına oturan kızın yüzü allak bullaktı.

"Kendini bulunmaz Hint kumaşı mı sanıyorsun? Şu anda hamile olmasam..." Derin ve acılı bir soluk çekti yanan göğsüne. Kız sanki erimiş bir lav kütlesiydi. Kemiklerinin içinde hızla akıyormuş hissine neden olurken, devam etti. "Şu anda hamile olmasaydın sana kimin sahibin olduğunu kanıtlardım. Dua et, hassas bir durumdasın."

Gözleri yaşlarla dolarken bedeni üşümüş kadar titreyen kız, "Boşandığımız gün, ilk gördüğüm erkeğin koynuna girerek kutlayacağım bunu..." diye acı içinde yalan söyledi.

Adamın gözlerinden sanki ateş fışkırıyordu. Yalan söylemek kadın için hiç kolay olmasa da, kocasının bu halini görebilmek için her acıya katlanabilirdi. Onun yataktan öfkeyle doğrulup, "Sabrımın sınırındasın..." diye ağzından köpükler saçan kuduz gibi konuşması, kızı korkutsa bile kamçıladı.

"Sınırlar yıkılmak içindir. Ne yapacaksın, zorla sahip mi olacaksın, dövecek misin? Ah pardon, sen en güzel kırmayı bilirsin. Tek sözle dövmekten beter edersin, değil mi?"

Öfkesini kontrol altına alırken neredeyse tamamen hareketsiz durdu. Bir santimetre bile kıpırdamadı ancak, o anın pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Ecem kocasının yüzündeki sert kararlılığı göre-

biliyordu. Boynundaki ve omzundaki kaslar, bir yay kadar gergindi ama aldırmıyordu.

Kahretsin, cidden sabrını zorluyordu bu cadı. Ona zor kullanmayacağını bildiği halde damarına basmaktan geri durmuyordu. Yine pençelerini vicdanına ve öfkesine kenetlemişti işte, çekmiyordu.

İyice zıvanadan çıkan Ecem, yataktan gecelikle çıktığını fark ederek soluksuz kaldı. Cem ateş saçan aç gözlerini bedeninin her kıvrımında ve dekoltesinde açlık içinde dolaştırıyor, kızı piliç hızında kızartıyordu.

"Bana öyle bakmayı kes..." dedi elleri yanlarında yumruk olarak.

"Nasıl bakıyorum ki?" dedi gözleri alev alev yanan adam dudaklarını yalayarak.

"Kızarmış bir ceylan gören aç bir kurt gibi." diye düşünen Ecem yataktan çıktığı için kendine küfrederek, yorganı vücudunun etrafına sarma ihtiyacı hissetti. Adam uzakta olmasına rağmen, sanki tek parmağını kıpırdatmadan kıyafetlerini parçalıyor, gözlerinden fışkıran ateş kumaşı eritiyordu. O arzuyu hissettiren ifade yüzünden de, çıplakmışçasına titredi.

"Beni tahrik etmek için mi giyindin bu salak şeyleri?" diye sordu arzudan kasılmış sesiyle. Cayır cayır yanan bakışları gözlerine çevrildi. Ciddiydi.

"Sanırım seni böyle şeyler tahrik etmiyordu, bir keresinde öyle söylemiştin." dedi kız maziyi anarak.

"Ben bir keresinde bu paçavralar yerine, çıplak olmanı tercih ederim de demiştim, tam anlamamışsın sanırım. Çıplak girseydin yatağa, ne istediğini daha net özetlerdin."

"Artık karın değilim. Bundan sonra olmaya da niyetim yok."

"Çalışma odasında bu sözlerini unutmuş gibiydin." Erkeklik egosu konu olunca çok acımasız oluyordu zalim herif.

Bocalayan kız, "Beni baştan çıkaran sendin." diye suçladı. "Hamilelik hormonlarımı kullandın ama geçti." Yüzünü düşürüp sesini azalttı. "Sanki ayrılınca beni aldatmadın..." Bunu ağlamaklı bir şekilde söylemişti.

Adam dişlerini sıkarak kaşlarını çattı sertçe, aradaki gergin ip koptu kopacaktı. Sonra onun üzgün halini görünce içindeki vicdanını yüreğine hapsederek, damarına basmaya devam etti. "Sen de diyorsun

bak, biz ayrıldık, bu aldatmak sayılmıyor!"

Hiç üstüne kondurmamıştı, ne yani yapmış mıydı cidden? Vaz mı geçmişti onca geçmişten. Başka bir kadının gölgesi girmiş miydi aralarına çoktan? Kadınların? Kirpiklerini kırparak gözyaşlarını geri iterken, "Sadece iki ay ayrı kaldık..." dedi ağlamaklı bir sesle. Her ne kadar Cem gibi bir adam için bu kadarcık süre bile büyük bir zaman olsa da, yapmaz sanmıştı. Olanlardan ve yaşananlardan sonra geride bu kadar değeri kalmıştır diye, boşanana kadar bekler sanmıştı. Bu acı konuşma soluklarını kesiyordu. "Ve sen hemen birilerini mi buldun?"

"Hesap mı soruyorsun?" dediğinde kız dudaklarını büzerek sessiz kaldı. "Bu çok normal, bazı ihtiyaçlarım var benim. Karım beni terk ettiğine göre, birileri bunu karşılamalıydı."

Terk etmek mi? Onu buna kendisi zorlamamıştı sanki, yağ olup su yüzüne çıkamazdı. Birileri mi? O birileriyle birlikte birini diri diri mezara sokardı Ecem de, üstüne toprak bile atmazdı. Öfkesi titrerken ve geçmişi tekrar anarken, hiddetle dişlerini sıktı. Hırsla "Benim de var." diye cırladı.

"Seninkini ben hallederim." dedi adam sakin olmaya çalışarak.

"Başkası halledebilir. Yakışıklı, ateşli ve seksi." dediği an tüm sakinliğini katletti adamın.

"Sadece ben..." diye öfkeli gözleri ve tok sesiyle emretti Cem.

"Asla. Başkasının beni iyi edeceğine inanıyorum artık. Senin aksine gerçekten değer veren bir erkek bulacak ve onunla evleneceğim. Hatta âşık olmayı bile planlıyorum. Dokunduğunda canım yanmayacak, sadece bedenime değil, ruhuma da hitap edecek bir erkek. Bu uzun sürmeyecek. Bilirsin, ben istediğimi elde ederim."

Adamın iyice sınırlarını tüketen kız, her an canından olabilirdi keza kocasının boynundaki damar öfkesinden kaskatı kabarmış ve gittikçe daha fazla şişiyor, yumruk olan elleri her an gözlerinden birine gömülecek gibi şiddetle titriyordu. Hak etmişti, sırf kadın olduğu için haklarını elinden alabileceğini mi sanıyordu? O erkekti, kiminle isterse boşanmadan sevişirdi ama kadın yaparsa namussuz olurdu, öyle mi? Unutmuştu, bu toplumda kadınlar bekâretini kaybedince kahpe, erkekler kaybedince milli oluyordu.

"Ecem... artık başka erkek lafı duyarsam..." Odanın loş olmasına rağmen adamın ses tonundan ne kadar sinirlenmiş olduğunu anlayabiliyordu kız. Gözlerinden resmen ateş fışkırıyordu. Aralarındaki tan-

siyon gitgide yükseldiği için, bu çatışmayı yatağa girerek bitirmeye karar verdi. Adamın sert bakışları altında ucuna doğru kaydı. Ondan ne kadar uzak olursa, o kadar iyi olacaktı.

"Boşandığımız zaman sana resim atar..."

Ve kız apansız eller tarafından yakalanarak kabaca döndürüldü, sırtüstü yatağa sertçe yapıştı. Karısının bacaklarını hırsla araladı ve ağırlığını vermemeye çalışarak genç kadının üzerine uzandı. Solukları hızlı bir şekilde kızın tenini döverken, hırsından titreyen göğsü onun şaşkınca kabaran göğüslerine yaslandı. Çelik demir tavında olan kasıklarının belli noktasına bastırdığında aldığı tepki istediğinden daha fazlasıydı. Ama tek uyarılan kendisi değildi artık, sıcaklık ve nemden bunu da anlamıştı. Şimdi ikisinin kalp ritmi de bir, kimin kalbi kimin içinde atıyor muallaktı.

Kızın içinde başlayan nabız atışları ve ıslaklık onu içinde isteyen muazzam bir arzuyla dönüşürken, sadece dokunarak bile içindekileri boşaltacak kıvamda olan adam dişlerini gıcırdattı. Aralarından sıyrılmış olan yorgan yüzünden kocasının sıcaklığını ve kaslı vücudunu hissedebiliyordu. O nefes alamazken, Cem bebeğini ezmemek için ağırlığını kollarına vermişti. Kocasının loş ışıkta parlayan kaslarını gördükçe, genç kadının içi bir hoş oldu. Şimşek çakan yeşil gözlerine baktığında, "Şimdi..." dedi Cem karısının kollarındaki ellerini hareket ettirerek. Hem kocasına çok yakın olduğu, hem de içinin ateşi tarafından sarmalanmış olduğundan dolayı tenini sıcak basmaya başlamıştı. Kasıklarını ona bastırıp kıvranmasını sağlarken soluksuz kalan Cem, koyulmuş gözlerini gözlerine dikmiş, bir tepki vermesini bekliyordu.

"Senin kocan kim, şimdi söyle?"

"Kocam değilsin artık, evden gönderdiğin gün bitti o mesele. Mazide kaldın sen."

"Geçen gece sevişirken pek mazi kadar uzak değildi duyguların. Tazeydi."

Adi, bel altından vuruyordu yine. Bu söz kızı örselenmiş ve aşağılanmış, hırçın gururunu devreye sokmuştu. "Hormonlarım tavan seviyede, sen değil de dokunan başka erkek olsaydı, ona da aynı tepkiyi verirdim emin ol! Ben de kadınım Cem, bunu bana sen öğrettin, unuttun mu?"

Adam kızın gözlerindeki ifadeden gerçeği anlamaya çalışırken,

her an onu içine almak için tüm değerlerinden vazgeçecek kıvamda olan Ecem, gözlerini kaçırarak yalan söylediğini kanıtladı. Ama onun yalan bile olsa başka erkeklerle kendisini o vaziyette hatırlatması, adamın tüm namus ve ahlak anlayışını devreye soktu. Dişlerini sıkarak, maço yanını bertaraf etmek için zorladı. Sabır diledi.

"Çok ağırsın."

"Ağırlığım üzerinde değil."

"Bebeğimi eziyorsun." diye yalan söyledi çaresiz kalan kız. Karnının üzerine doğru uzanan uzantı, aklını başından aldı. Her kıpırdanışında inletmeye sevk ediyor, gözlerinin kapanmasına teşvik diyordu.

"Ezmiyorum." dedi adam. Kız başını yana çevirip, güzel gözlerini kaçırınca hırslandı. Kasıklarını ona daha sert yaslayarak dikkatini çekmeye çalışırken, Ecem dişlerini sıkarak buna direndi. Erkeklik egosuyla övünerek, "Önceden bacaklarının arasında olmamı severdin." diye edepsizce söylendi.

"İğrençleşme!"

"Seninle beraber olmam için yalvarmanı sağlayabilirim Ecem. Birkaç saniyemi alır sana sahip olmak. Bunu sen de biliyorsun. Göz açıp kapayıncaya dek, kendini zevk çığlıkları atarken bulursun. Bir daha başka erkek iması dolanırsa diline... dilini terbiye eden yine kocan olacak. Senin kocan, evli olduğun adam. Cem!"

"Boşandığım eski kocamın cehenneme kadar yolu var, Cem!" dedi kırgın kız.

"Boşanmak mı?" dedi adam alaylı bir sesle. "Öyle bir şey mi olacak ki üzülüyorsun?" Kız ona şaşırarak bakınca, sinsice gülümseyen Cem dudaklarını yanağına ve burnuna sürttü. "Sana yıldızları saydırdığım zamanları hatırladın mı cadı? Sıcacık, terli ve ıslak..."

Bunu unuttuğu anlar mı vardı, o zaman Ecem de inkârcıydı. Her yanını ateş bastığında, alev alev yanan içini artık hiçbir su söndüremezdi. Nefes alamayarak gözlerini kapattı. Onun yumuşacık sesiyle kalbine dokunarak söylediklerinden, inatla etkilenmemeye çalışıyordu. Aklını kontrol etmeyi başarsa da, vücudunu kontrol edemiyordu. Bedeni arzular içinde yanıyordu.

Bunu anlayan Cem biraz daha yaklaşıyor, ruhuna ve asiliğine biraz daha sataşıyordu. Biliyordu hırçın bir aşıktı Ecem, tutkulu bir kadın ve masum bir kızdı. Bir tepki vermesini sağlamak için elinden

geleni yapıyordu. Dudaklarını, genç kadının dudaklarına yaklaştırıyor, nefesiyle dokunuyor, kızın içinin gittiğini biliyor ve ısrarla oyuna devam ederek dudaklarının belli belirsiz büzüldüğü an, öpmeden geri çekiliyordu.

"Beni özlüyor musun cadı?" Burnu burnuna sürtündü. Kokusu sarhoş ediyordu; her zamanki gibi.

Konuşacak gücü bulamayan ve artık dayak yemiş kadar yorgun düşen Ecem, sessiz bir şekilde kabullenircesine başını salladı. Gözleri dolu dolu adamın arzuyla kararan yeşillerine baktı, "Canımı acıtıyorsun." diye fısıldadı.

"Acıtmıyorum." Diye direndi üzgün gözlerine bakan adam. Can dediğinde, tenden bahsetmediğini anladığı halde, inatla anlamamazlığa vuruyordu. Çünkü dönsün istiyordu, yoksa kafayı yiyecekti, kız bilmiyordu.

"Acıtıyorsun Cem, bana armağan ettiğin yaralar acıyor, hatta kanıyor şimdi. Lütfen dur, kangren olmayalım."

Cem soluk soluğa karısının ıslanan gözlerine, dudaklarını dokundurdu. Acıttığı yerden iyi etmek istedi. Çaresizdi, ne yapacağını ve nasıl davranacağını bilemediğinden hep, arzularından vuruyordu onu. Çünkü Cem özür dilemesini, af dilemesini, hatta hatasını kabullenmeyi bilmiyordu. Sevmeyi onunla öğrenmişti ama bencillikten ayırt edemediği hasreti keşfedemiyordu. Kız bunu anlayamadan ondan gelecek ufacık bir özrün hayalini kuruyordu. Dudaklarını yanağına sürttü ve Ecem yaptığı son hatayı yine tekrar ettiğini anlayamadan, kendini onunla bir olurken buldu. Elleri kocasının omuzlarına tırmanırken, onu kabaca çekti ve kendini kaybetti. Sinirlerine daha fazla hâkim olamamıştı. Dudaklarını, dudaklarına yapıştırıp, onu şehvetle öpmeye başladı. Bir yandan ona vuruyor, bir yandan onu tutkuyla öpüyordu. Dengesizdi, kollarında kalmakla kaçmak arasında savaştıkça, hırçınlığı garipleşiyordu.

Derken ağlamaya başladı. Gözlerinden sicim hızıyla akan yaşlar yanağını ıslatıyor, iç çekiyor, ondan nefret ediyor ama yine de onunla öpüşmeye devam ediyordu.

Dudaklarını onun savaşından kurtaran adam, "Özür dilerim." Dedi pişman bir sesle. Hıçkıran Ecem kocasını daha da sıkı sarmaya başladı. Vurmayı bırakıp, kocasının saçlarını okşamaya, ittirmeyi bırakıp çekiştirmeye başlayana kadar, sıkıca sarılmayı sürdürdü. En çok

nefret ettiğine, ne çok ihtiyacı vardı. Bir anda çözülmüştü. Sanki ayrı kaldıkları ayın acısını çıkarıyordu! Kocasının vücudunu okşuyor, ellerini saçlarında, sırtında, belinde gezdiriyor ve onunla hırçınca öpüşmeye devam ediyordu. Dudaklarını cezalandırırcasına ısırıyor, tekrar acıttığı yerleri yalayarak okşuyordu.

Sonra Ecem aniden durdu. Soluk soluğa adama bakarak, adamın uzanan dudaklarını durdurdu. İçinde kaynayan kıskançlık ve kırgınlıkla, "Benden sonra kimseyle beraber oldun mu?" diye hiç lafı çevirmeden direk sordu.

Cem sustu ve yatağın diğer ucuna gidip, yerine yattı. Ummadığı anda sımsıcak tenle sarmalanırken, bir anda boşlukta asılı kalan Ecem, orada öylece kalakalmıştı. Boşluğa düşmek gibiydi bu. Sanki biri karnına kızgın bir mızrak sapladı. Şoka girmişti. Başkası mı olmuştu hayatında? Az evvel onunla öpüşen dudaklar, başka bir kadını mı öpmüş, bu eller başkasını mı okşamıştı? Midesi kasılınca, öğürmeyle irkildi. Yataktan fırlamasıyla banyoya koşup kapıyı kilitlemesi bir oldu. Ağlaya ağlaya öğürürken, pişmanlık içinde kıvranan bedenine ve bu kadar zayıf olan iradesine sövüyordu. Onunla böyle oynayıp, sonra da arkasını dönüp yatmaya ne hakkı vardı? Başka kadınlarla seviştikten sonra, eski yakınlığını isteyerek onun koynuna girmeye ne hakkı vardı? Başka tenlerin alıntılarını istemiyordu enkaza dönen gururunda. Bu kadarını hiç beklememişti Ecem, onu bu kadar acıtacağını, yaptığının yaralayacağını düşünmemişti. Ayrı bile olsalar o başka erkeği görmenin bırak düşüncesini bile ihanet saymışken, Cem onu gittiği günden sonra belki de defalarca aldatmıştı.

Ecem yarım saat sonra lavabodan çıktığında, kocasının kıpırdamadan yattığını görünce, artık onun için hiçbir şey ifade etmediğini anladı. Hıçkırıklarını boğazına dizerek yatağa uzanırken, bu ay sonunda bir yolunu bulup ondan kurtulmak için çare arayacağına dair kendine söz verdi. Teyzesini evine dönmesi için ikna edecek ve bu işi sonsuza kadar bitirecekti. Elini çaresizce dudaklarına kapatarak, sessizce gözyaşlarını yastığında boğmaya çalıştı. Hasta bir kadına ödetmeyecekti veballerini ama bir daha üzülmeyecekti de, bir yolu elbet olacaktı.

Cem kımıldamadı, onu teselli etmedi, ***yapmadım*** demedi, bir şey ifade etmese bile, ***hata*** dahi demedi. Üstelik Cem bununla da yetinmemiş, az önce kadının bin bir hırçınlıkla aralarına koyduğu yastığı tekrar yerine koymuştu. Sanki korunmaya ihtiyacı olan kendisiymiş gibi, ondan uzaklaşmıştı.

Biraz sonra sakinleşen Ecem tavana bakarken, hıçkırıkları duyulmasın diye dudaklarını dişledi.

"Sabah doktora gideceğim... Uyu artık." dedi adam onun uyumadığını bildiğini dile vurarak.

Sırtını dönüp yatmamıştı aslında. Kızın her çaresiz öğürmesinde odanın içinde dört dönmüş, onun attığı her hıçkırıkta telafi edemediği için sözlerinin yarasını, kendine lanet etmişti. Ama ne olursa olsun Cem anlamıştı; ne kadar unutmaya çalışsa da bebeğin varlığı hep aralarında bir sorun olarak kalacak ve her unuttuğu anda, kendini hatırlatacaktı.

Ne yapmaya çalıştığını artık o da kavrayamıyordu. Kızı ne kendi haline bırakabiliyor, ne de ondan kopabiliyordu. Çaresizlik içinde sadece kıvranıyor, kıvrandıkça kızı yaralıyordu. Az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gözlerinden süzülen sessiz bir damla yastığına damladı. Dişlerini sıkarak genzine dolan yumruları bastırmaya çalıştı. Ağlayan karısını saramayan kaskatı kollarına, tırnaklarını geçirerek kendini zapt etti.

Ecem onun vurdumduymazlığına; sayıp sövmedi bu sefer. Başına gelenleri hak ettiğini düşünüyordu. Sonuç olarak kocasının babalık isteğine rest çekmiş, egosuna meydan okumuş, erkekliğini hor görmüş ve yataktaki maharetleriyle alay etmişti. Aşağılık herifin hiç düşünmeden şanını kurtardıktan sonra, sırtını dönüp uyumaya karar vermiş olması gayet doğaldı.

Kocasının öfkesi ve gücü inkâr edilemezdi, en başından beri fark ettiği üzere, bu adeta bedeninden yayılıyordu. Cem mağrur bir kral yakınlığındaydı ve onu sınırlayan tek şey kendi sabrıydı. Otoritesi sorgulanamazdı, bedenlerinin sınırlarını ihlal ettiklerinden beri kalplerinin sesini duyamaz olmuşlardı ama bu durum ikisini de içten içe kızdırıyordu. Dizlerini karnına doğru çekip, üzerine yorganını çekerek yattı. Vücudu tir tir titriyor, kocasının fark etmemesi için dua ediyordu. Kaba, vahşi ve acımasız kocası uyuyana kadar bekleyip, o uyuduktan sonra tekrar diğer odaya gidebilirdi. Onun yatmak istemediği yatakta kendisi yatabilirdi. Birkaç hafta dişini sıkabilir ve sonsuza kadar ondan kurtulabilirdi. Hem bu sefer kapısını da kilitlerdi, böylece kocası içeri de giremezdi.

Tüm kaybettiklerinin yükünü birden omuzlarında hissetti. Yalnızlık ve keder kapladı içini. Gece boyunca yatağında sıçrayarak,

hıçkırıklar arasında ağlayarak uyudu ve gelecekleri ile ilgili korkunç kâbuslar gördü. Uykusunda serbest bırakılmak için yalvardığının ve sayıkladığının farkında değildi. Bir ara ağlamaya bile başlamıştı. O zaman Cem diğer gecelerde olduğu gibi ona sokulmuş, karısının bin bir zahmetle koyduğu aralarındaki yastığı çekip, yatağın ortasına doğru çekilmişti. Genç kadın ise sanki güvende olmaya çalışarak sımsıkı sarılmıştı. Cem alışmıştı artık. Ecem gecenin bir yarısı kâbuslarında ağlıyor, uyumasına devam ederken Cem onu kollarına alarak hep böyle şefkatle, sabırla yatıştırıyordu ve uyandığında bunu asla bilmiyordu Ecem. Çünkü Cem bu konu hakkında hiçbir delil bırakmadığı için konu kapanıyordu.

Her kâbusun ardından onu telkin eden şefkatli eller sayesinde, Ecem bu kez de deliksiz bir uyku çekti. Sabah olduğunda ise kendini bir boşlukta hissederek, sıçrayarak uyandı. Uyandıktan kısa bir süre sonra da nerede olduğunun farkına vardı. Başı çatlıyor, ağlamaktan şişen gözleri acıyordu. Gece olan biten her şey gözlerinin önünden bir film şeridi hızında geçmeye başladı.

Eliyle saçlarını düzelttikten sonra yatağın diğer yanına dönüp, kocasına baktı. Kimse yoktu. Önce rahatladı, sonra da bu odada uyuyakaldığı için kendine kızmaya başladı. Oysaki kocası uykuya dalınca, yan odaya gidecek ve kapıyı kilitleyip, uyuyacaktı. Bir süre daha ondan uzak durduktan sonra, bir çaresini bulup bu evliliği bitirecekti.

Saat kaç olmuştu acaba? Dalgınca komodine uzanıp saati eline aldı. Saatine bakmasıyla, yataktan fırlaması bir oldu. Çoktan kahvaltıya inmiş olması gerekiyordu. Hızla hazırlanıp mutfağa gittiğinde, sofranın çoktan hazırlanmış olduğunu gördü. O paldır küldür içeri girince, Fidan Hanım bulaşıkları yıkamayı bırakıp, ona döndü. "Günaydın Ecem Hanım." dedi şefkatle.

"Sana da abla." diye şaşkınca etrafa bakan Ecem, teyzesinin yanağından öperek, "Geç kaldım, beklemeseydin beni?" diye kadına baktı.

"Beklemedim kızım. Cem yorgun olduğunu söyleyince, ben de Cem'le yaptım kahvaltımı ama seninle çay içmek için bekledim."

Utanmaz serseri bir de yorgun olduğunu mu söylemişti? Yanakları kızardı, sanki gece ona olan kadınlık görevlerini yapmış kadar mahcup olmuştu. Küstah pislik! Ne kadar arsızdı, ne kadar vurdumduymaz!

"O nerede?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Yarım saat önce çıktı. Gece boyu uyamamışsın, bir sorun mu var?" diye sordu yaşlı kadın merakla.

"Yok, hamilelik işte..." diye kıvırdı Ecem, gözlerini kaçırıp masaya odakladı.

"Miden mi tuttu?" diye şefkatle ve ısrarla sormaya devam etti Fahriye Hanım.

Kız ne diyeceğini düşünürken, bu yalan imdadına kendisi koşmuştu. "Yok sadece ağrıdı biraz."

Kahvaltı tabağına bir dilim peynir alarak didiklerken, yaşlı kadın meraklı ve üzgün gözleriyle çatalını takip ediyordu. Cem de sadece çay içerek gitmişti işe, şimdi de güzel gelini ölü kadar ruhsuz duruyordu. İkisi de ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, yüzlerinden düşen bin parça hüzün, kadının ruhuna dokunuyordu. Ecem aklından geçen düşüncelerden rahatsız olunca, kahvaltısını bir an önce bitirip mutfaktan çıkmaya karar verdi. Tabağını ittirerek vitamin şişesine uzandı. Sürahiden bardağına su doldurdu.

"Bitti mi?" dedi yaşlı kadın. "Daha yemedin bile."

"Canım istemiyor."

O anda panikleyen Fidan Hanım sanki kurulmuş saat tizliğindeki sesiyle öterek, "Olmaz." diye bağırdı. Kız korkuyla yerinde sıçrayıp başparmağıyla damağını çekerken, "Ecem Hanım, Cem Bey kahvaltı ettiğinizden emin olmak istiyor. Bir saate kalmaz arar beni, ben ne derim o zaman?" diye veryansın etti.

Bir saate kalmaz arar mı? Emin olması mı? Ecem dişlerini sıkarak "Sorun olacağını sanmıyorum Fidan abla. Ona gece çok fazla laf yediğim için şişkinlik yaptığını söyle, yeter." diyerek hırsla yerinden kalktı. Kahvaltı edip, etmeyeceğine karar vermek ona mı düşmüştü? Pis umursamaz serseri, millete ne kadar ilgili koca olduğunu gösterecekti ya aklı sıra. Aslında berbat bir koca olduğunu nasıl da güzel saklıyordu. *Uyuz. Haydut. Pişkin. Çakma Mafya.*

Ecem kocasıyla savaşına yeni bir savaş da bu cepheden ekledi:

Tüm denemeleri mi başarısız kalırdı bir insanın? Ne zaman teyzesine Yunanistan konusunu açsa, kadın hemen hüzünle ağlamaya ve *neyse ki torununu göreceğinden* dem vururken, onların mutluluğuna şahit olduğu için ne kadar bahtiyar olduğuna dair konuşmalar yapmaya başlıyordu.

Her şeyin üstüne "Artık ayaklarıma kapansa affetmem." dediği adama, bilinçsizce onu mecbur ediyordu.

Önceden ona dair içinde ufacık bir umut kırıntısı var ise de artık zerrece umut barındırmıyordu. İlk fırsatta ondan boşanacak, sadece bebeği için arkadaş kalacaktı!

Şimdi ise saçma bir şekilde bir ay evvel aldığı elbisenin içine girmek için savaş veriyordu. İnat bu ya, ille de girecekti. Hayır ne kadar şişebilirdi ki insan 30 günde? Bu lanet geceye katılmak zorunda değillerdi ama teyzesi biraz garipleşmişti son kontrolden sonra. Kadın gün boyu durduk yere ağlamış, *siz mutsuz olursanız kahrımdan ölürüm* diye konuşup durmuştu. Sonra ellerini çenesinin altına bağlayarak burnunu çeke çeke hayaller kurmaya başlamıştı. Kaç aydır tanıdığı kadın değildi. O üzülmüştü ya, birden nasıl oluyorsa böyle geceye istem dışı ilgi duyar olmuş ve teyzesi de ikisini önüne alarak millete süslü bir paket misali gösterme gailesine düşmüştü.

Öte yandan karısının hüznüne ve ağlamalarına artık tahammülü kalmayan ver her an gardının deliğinden, içine sızacak kadınına yeniden köle olacağını fark eden Cem, hoşnutsuz bir şekilde bunun bir daha olmayacağına ve teyzesini her ne olursa olsun bu isteklerinden vazgeçireceğine dair kendine direktifler vererek, aynanın karşısına geçti. Ceketini düzeltip aynada kendine çeki düzen verdikten sonra, karısını ve teyzesini almak üzere ofisten çıktı.

Eğer bunu yapmak zorundaysa, geceyi gözlerini kapatarak geçirecek ve karısına duyarsız rolünün hakkını verecekti. Tüm bunların bir an önce bitmesini diliyordu. Ve evin yolunu tutarken aklına gelen şeyle yüzü asıldı. Karısının son günlerde iyice belli olan karnı yüzünden kıyafet alması gerekiyordu ve ne zaman konuyu açacak olsa, kilosundan dem vuran yüz ifadesi yüzünden Cem ağzını bile açmaya korkuyordu. Kadına mağazaya gidiyoruz dese, mezbahaya gidiyoruz demişçesine ters etki alıyordu. Kendisi bir yerde durup alsa mıydı? Rahat edebileceği, keyif alıp mutlu olacağı bir elbise ve takı, hatta çiçek. Bunları ona verirken karısının yüzünü hayal etti, elbiseyi yırtıp "Bana ayı mı demek istiyorsun?" der, takıyı kafasına atıp 'ne bok yedin de telafi için hediye alıyorsun'a konuyu getirir, çiçeği kafasında paralarken 'bir çiçekle mi affettireceksin kendini rezil?' Havasına bürünürdü kesin.

Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık... Cem boğazını bir urgan kalınlığında sıkan kravatını çekiştirerek derin bir nefes alırken,

yok hediye falan almayacaktı. Evli olmak ne zordu, hele de Ecem'le evli olmak daha zordu. Gerekirse teyzesini alışverişe çıkaracağını bahane edip onu öyle ikna ederek 'sen de seç istersen bir şeyler' gibisine umursamazca söylenerek ihtiyacını giderecekti. Yok ya o zaman da 'lütfetmene gerek yok, kendi param var' diye cırlardı, adam bocaladı kaldı. O yüzden o koca vücuduna nasıl bir şey seçtiğini şimdi merak ederek işkenceyle geçirdi yolu.

O sıralarda aynanın önünde suratı asık bir şekilde bedenine olmayan elbisesini çekiştiren Ecem "Ama bu bana bir beden dar sanki." diye şikâyet etti. Lanet olasıca elbise o kadar dardı ki, dolgun göğüsleri her an kumaşın içinden fırlayıp özgürlüklerini kutlayacak vahşi bir savaşçı kararlılığında hırçın duruyordu. Evet, kesinlikle çok dardı, yoksa onun kilo aldığı falan yoktu. Şişmişti, evet şişkinlik olmalıydı. Son zamanlarda makarna yemeyi bırakmış, pirinç yemeyi azaltmıştı. Yemekleri tabak tabak kaşıkladığını kendine sakladı!

"Bence gayet şık tatlım..." dedi yaşlı kadın gelinine gururla bakarak.

"Ama ben bunu alırken özellikle belirtmiştim bedenimi, nasıl olur bu..." dedi Ecem fermuarını çekiştirerek.

"Abartıyorsun, sanki daha önce dekolteli bir kıyafet giymedin mi? Bence çok şık oldu." dedi yaşlı kadın hoşnut bir bakışla.

Ah evet giymişti, Cem'i delirtmek için bir kere bu kadar saçma bir oyun oynamıştı. O gün aklına gelince, gözleri sislendi, kirpiklerini kırpıştırarak bu düşünceyi derhal aklından kovdu. Bu sefer onu delirtmek için seçmemişti kıyafeti, sadece internetten satın aldığı için görememişti. İşin komiği mankenin üzerinde uzun duran eteği kısa, göğüs kısmı ise çok fazla açık duruyordu kendi üstünde.

"Yoksa Cem mi bir şey der diye çekiniyorsun?" diye sordu teyzesi.

Aynada gözleri kesişince suratını sallandırdı. "Onun ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil, hem onun da umursayacağını pek sanmıyorum. Kendileri bu konuda artık özgür olduğumu söyledi. Nasılsa benim koca göbeğim olduğu sürece, tek dikkat çeken yerim karnım olurmuş... Resmen bana yürüyen tır dedi. Damgalı inek dedi." Gözleri yine sislenmişti.

"Bence yanlış anlamışsındır. Cem duygularını tersten ifade eder; bilirsin. Üstelik ezik ve sümsük durmayı sevmez. Ağır abi, maço gö-

tanımının altında romantik ve beyefendi bir kişiliği vardır."

"Evet, boynuna yular yerine kravat takmış tam bir dağ ayısı o." diye tısladı kız.

Duyduğu halde duymamış numarası yaparak, "Efendim." dediğinde kadın, "Çok şanslıyım, onu diyorum. Mükemmel bir ayıaman kocam var. İpini- aman kravatını çek çek gezdir." diye dişlerini sıkarak yalandan sıraltı.

Evet o çok gelişmiş ayının ne giydiğinden çok, etrafını çevreleyen kadınlarla ilgileneceği bariz bir gerçek olmalıydı. Ondan uzak duracaktı ve hoş, onun da umurunda olmayacaktı ve bundan sonra yapacağı ilk iş buydu. Peki ama bu akşam ne yapacaktı?

Ellerini beline koyan Ecem, huysuz bir halde elbisenin göğsünü açıkta bırakan cömert bölümüne bakakaldı. Memeleri o kadar dolgun olmuştu ki, iki bedenden fazla büyüdüğüne şaşmamak lazımdı. Dekoltesini kapatmak için her ne kadar heveslense de, bu kıyafeti mahvetmekten ileri gitmeyeceği için çaresiz kabullendi. Her neyse, nasıl göründüğünün ne önemi vardı ki! Oraya eğlenmek için değil, teyzesinin gönlü olsun diye gideceklerdi. Bir köşede oturup dikkat çekmeyeceği içinde sorun olmayacaktı.

"Daha hazırlanmadınız sanırım..."

"Yooo, hazırız." dedi yaşlı kadın, hevesle kapının girişinde durup onlara bakan Cem'e dönerek.

Genç adam kapının girişinde donup kalarak, ağzında firar eden edepsiz küfrüne mazeret bulmadan karısına baktı. Ama bu öyle alelade bir bakış değildi, resmen onu parçalara ayıracak kadar keskin, kuru bir dalı yakarcasına ateşliydi. Adam resmen gözleriyle tek parmağını kıpırdatmadan yapıyordu tüm istediklerini. Ona küfrettiğini sanan Ecem bir an onun ateşli ve öfkeli bakışlarıyla, kendini hem çıplak hem de tokatlanmak isteyen hızda süzdüğünü anladı.

"Bu kılıkta gidemezsin bir yere..."

"Nedenmiş o, kılığımın neyi varmış?" dedi hiçbir yeri olmadığını bilerek.

Sorunda oydu, kılığında kumaş yoktu. Cem bocalayarak ağzının içinde söylendi, sonra tırnaklarını kızın inadına bastırarak, "Yürüyen bir top yumağı imajı çiziyorsun!" dedi bilinçli bir sataşmayla.

"Sen bana top kadar yuvarlak olduğumu mu söylüyorsun!" dedi

ağlamaklı sesine inat ellerini beline koyan kız, zoraki bir horozlanmaydı bu. Elini kalın belinde ve iri göğüslerinde dolaştırarak adamın nefesini keserken "Gayet de kadın gibi duruyorum işte, her halimle kadın gibi. Hiç de top gibi değilim. Biraz göğüslerim büyüdü biraz da kalçalarım, hepsi bu." diye çıkışırken mıncıkladığı memeleri ve okşadığı kalçalarıyla adamın kasıklarına bıraktığı tahribattan habersizdi. Çünkü içi acımış, kadınlık hevesi kaçmıştı. Şimdi elinde bir kavanoz çikolatayla ağlama krizine girmesi an meselesiydi. Yaşlı kadın dudaklarını şaşkınca öne uzatıp, afallayarak kaşlarını yukarı kaldırdı. Oğlundan bir çıkış ya da bir atak beklemekteydi. Ve geç kalmadı.

"Kafayı yemiş olmalısın..." dedi Cem dişlerini sıkarak. "Gidemezsin, derhal çıkar."

Ecem birden kendine olan özgüvenini tazeleyerek, başını dikleştirdi. Yüzüne yaptığı makyajla porselen bebek güzelliğinde göründüğünden habersiz, kaşlarını şirretçe çatarak, "Neyini beğenmedin ekselansları?" diye sordu alayla.

"Üstünü," dedi adam dürüstçe dişlerini sıkarak, içinden de altını diye geçirdi devamı olarak. "Memelerin her an dışarıya fırlayacak plates topu gibi duruyor."

Hıçkıran bir ses çıkaran Ecem ağzı bir karış olarak utançtan renk değiştirirken, yüzü kızaran yaşlı kadın öksürdü ama bu Cem'i durdurmadı. Ecem kızarmış suratıyla ona uyarıcı bir bakış attı.

"Lütfen terbiyeni takınır mısın?"

"Sen de edebini takın kadın. Hafifmeşrep kadınlar gibi giymekten vazgeç. Geçen sefer yaptığın oyunu mu tekrarlıyorsun?"

"Oyun falan yok, sadece beden ölçülerimi artık kaçırdığım için aldığım şeyler *bazen üzerime uygun* gelmeyebiliyor. Bu benim suçum değil." dedi kız üzgünce. Dokunsalar ağlayacaktı. "Sonuçta *top misali büyüyorum,* ondan olacak."

Adam bir an bu sözü onun kafasına yerleştirdiği için kendine de lanet etti çünkü biliyordu dönüşü muhteşem olacaktı! Kirpiklerinin kırpışması, ağlamamak için verdiği çabasındandı, ama çok geçmeden kıyafetine takılan aklıyla bu düşüncesi hemen geçişti. Ecem omuzlarını dikleştirerek eteğini düzeltip, inatla değiştirmeyeceğini belirtince, Cem'in ters ters bakmakta olduğunu gördü. Ya da sadece belli bir bölgesine, ah lanet olsun bu adamın ayarı yoktu! Üstü göğüslerine otururken, göğüs altı bol bir kesimle uçuş uçuş bacaklarında salına-

rak, karnını saklıyordu. Bu haliyle hafif etine dolgun, iri göğüslü bir kadına benziyordu. Ağız sulandıran bir kadın!

"Bana karışmaya hakkın yok. Her istediğimi giyerim. Sen demiştin ... sana karışmıyorum demiştin. İstediğini yap demiştin." dedi kibar bir tonda.

"Sen de beni çıldırtmayı denemeye mi karar verdin? İstediğin bu mu? Giyemezsin... İstediğini de yapamazsın. Karışırım." dedi adam kaba bir üslupta.

"Sen demiştin."

"İyi bok yemişim. Şimdi de karışırım diyorum, ağız benim, kadın benim, ne istersem onu derim, onu emrederim. Şimdi de çıkar diyorum."

"Bana karışamazsın." diye direttiğinde, elleri yanlarında yumruk olmuş, gözleri yakınlarını tarıyordu; kocasının kafasına bir şey fırlatmak için. Bakışları son anda unuttuğu yaşlı kadına kayınca utandı. Ortamı germeyeyim derken kendisi keman yayı keskinliğinde geriliyor ve tüm mantıklı hallerini kaybediyordu.

"Cadı, benimle savaşma, olur mu? Parçalayarak çıkarırım onları, biliyorsun." diyen adamın vahşi sesiyle dişlerini sıklaştırdı kız ama Cem aldırmadı. "Hemen üzerini değiştir, bu şekilde hiçbir yere gitmiyorsun!"

Onun emir veren katı sesinin yükselmesine öfkelense bile, yanındaki kadına bir şeyleri sezdirmekten korktuğu için sesinin ayarına dikkat etti Ecem. Yapmacık bir gülüşle ama ciddi bir öfkeyle, "Bu kıyafetle gideceğim kocacığım..." dedi inat dolu kısık bir tonda. "Yoksa hiç gelmem."

Cem hızla yanına gelip tepesinden çatık kaşlarıyla bakarak, daha yumuşak ama her kelimesiyle etini çimdiriyormuş gibi baskılı bir tonda başladı tehditlerine.

"Bu hiç uygun bir kıyafet değil hayatım. Meleğim, başkasına memelerini göstermene gerek yok, ben yeterince görüyorum zaten onları." Kız tokat yemiş gibi irkildi. Yüzü ateşler içinde yanarken, ellerini yumruk yaparak ona ateş saçan gözlerini çevirdi. Kıçı yese adamın yüzüne sıktığı yumruğunu patlatması an meselesiydi. Demek bel altı vuruyordu, uyuz. "Başka bir şey giy, yoksa ben soyarak giydiririm sana." Yeniledi baskıcı sözünü, tehditkâr özüne dönmüştü işte.

Yutkunan Ecem yaşlı kadından gözlerini kaçırarak, "Başka kıyafetim yok... Hiçbiri bedenime uygun gelmiyor." dedi üzgünce.

"Neden?" dedi yaşlı kadın merakla. "Hamile kalınca alışveriş yapmadınız mı?"

"Şey..." diye bocaladı Ecem gözleri dolarak. Ne alışverişi, kocası ona dair hiçbir haltı bilmiyordu. Hamileliğini, kaçıncı ayında neler olduğunu, bebeğinin durumunu, cinsiyetini, kansızlığını, şişlik veren ödemlerini, magnezyum eksiği kramplarını, psikolojisinin yıprandığını, hiçbir şeyi... Bunları düşünmek bile kızın narin yüreğine kaba bir balyoz etkisi sundu.

"Alışveriş yaptım ama sadece günlük giysi aldım." dedi kendini masumca açıklayarak. Nedenini veya sebebini nasıl açıklayabileceğini bilemedi. Ona "Biz ayrıldık, bu koca öküzde kalmayacağım için de fazla bir şey almıyorum." diyemediği için, birkaç yalan aradı.

Yaşlı kadın azarlarcasına, "Cem, karına hediye alabilirdin, sen ne kadar sorumsuz olmuşsun." diye hesap sordu.

Ondan destek alan kız intikam ışıklarını gözlerinde yakarken, "Çünkü tüm kıyafetlerimi Cem attı. Bana şişko olduğumu, artık kadın çekiciliğinde gözükmemem gerektiğini söyledi." dedi ciddiyetle. "Tüm dolabımdakileri ve saç tokama kadar her şeyimi çöpe attı." İşte bu doğruydu, ona dair tek bir iz bırakmamıştı ayrıldığı gün evde ve Ecem geri döndüğünde, bitişi asıl o zaman görmüştü. Konuyu biraz çarpıtmış olabilirdi, biraz da çirkefleşmişti ama o bunu hak etmişti. Kırıldığı kocasının yaptıkları aklına gelince bir kez daha hatırlayıp, içinden üzüldü.

"Cem..." dedi yaşlı kadın yüreğine iner gibi elini sinesine koyarak. "Şaka yapıyor değil mi?"

"Tabiî şaka." dedi Cem zorla gülerken ama karısı "Hayır." dedi yanağına iri bir damla akarken. Numara değildi, cidden firar etmişti o hain yaş gözlerinden. "Bana basket topu kadar yuvarlaksın dedi. Hatta geçen gece kucağına aldığında ayı gibisin, bu ne kilo diye söylendi. Ne yaparsam yapayım çekici olamazmışım." Artık gazı almıştı, hıçkırıklarını kimse durduramazdı.

Onun en azından hamile olduğu için bahane sıralayacağını sanan Cem'in duydukları ile gözleri tehlikeyle ışıldadı. Bu kadar doğrudan onu iğnelemesi garip bir biçimde içini ısıtmıştı. Ona dair her şeyi çöpe atacağını nasıl düşünürdü, demek ki küçük cadı evi henüz tam anla-

muyla gezmemişti ki, spor odasının yanındaki küçük odada olan eşyalarını keşfetmemişti!

"Neden oğlum..." dedi yaşlı kadın üzgünce. Sonra heyecanla "Yoksa kıskandın mı?" diye sordu.

"Kıskandım." dedi Cem dürüstçe. "Baksana kilo alınca çok güzel oldu. Her tarafı da olgunlaştı."

Bu kadar açık sözlülüğü beklemeyen Ecem ağzı bir karış açık kalınca, Cem ona arsızca göz kırptı. Çapkınca gülümseyerek, "Top kılıklı." diye fısıldadı kadının duyacağı şekilde. Teyzesine dönerek ciddileşti. "Ona daha güzellerini almak için zaman kolluyordum ama vaktim olmadı." İşte göze göz, dişe diş olmuştu intikamları. "Hamile ya..." dedi kinayeyle. "Karnı top kadar büyük olacak, bol şeylere ihtiyacı var."

Ecem sakin bir şekilde aynaya döndü. Hayır top falan değildi, burnunu çekti, ağlamayacaktı. Düşününce moda dergilerinde bundan daha derin dekolteler gördüğünü hatırladı. Madem öyleydi, o zaman Cem bu gece, bu top kılıklı kadına katlanacaktı.

"Sence de çok güzel görünmüyor mu?" dedi elini dekoltesinde dolaştırıp, göğüslerinin oluğuna parmağını sokarak. Cem nefes alamadı, o dekolte yukarıdan öyle güzel duruyordu ki, aklına gelen şeyler yüzünden kafayı yiyecekti. "Sonuçta hamileyim, çok iddialı durmuyor."

"İddialı olan bence elbise değil, sorunu bir kumaşa yüklemek hata olur. Ben bundan daha dekolteli kıyafetler de gördüm ki, hatta bu gece hepimiz göreceğiz eminim. Bence kızım sen de şahane olmuş kıyafet, yakıştı."

Cem karısının bedenine baktı koyu bir karmaşayla. Bu konuda teyzesinin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. İddialı olan genç kadının kıyafeti değil, vücuduydu. Ve haklıydı, yapışmıştı! Siyah straptez elbisenin içinden fırlayacakmış görünümü çizen o harika göğüslerden gözlerini alamıyordu. Sonra bunlara ondan başka birinin dokunma ihtimali sinsi bir yılan kıvraklığında yayıldı içine. Onları öpmek için hayal kuranların düşüncesi, hatta belki de birden fazla kişinin... Sonra bunun olmayacağına kendini ikna etti. Ecem öyle bir kadın değildi, ondan başka kimseye memelerini göstermezdi. Ya sırf inadından yaparsa? Ya sırf inadına bu kıyafetle giderse? Gitmezdi. Gidemezdi! Lanet olsun ondan nefret ediyordu artık, ya direnirse? Yapmazdı! Bundan adının Cem olduğu kadar emindi, ona işkence etmezdi.

"Cem." dedi yaşlı kadın dikkatini çekmek için. "Biraz dekoltesi var o kadar. Kızı üzüp hevesini kırma." diye azarladı ciddiyetle.

Ecem'in göğsünün üstüne çekiştirdiği kumaşa parçalarcasına bakarak, dişlerini gıcırdattı. Başını aşağıya eğen Cem karısının omzuna baskılı bir tutuş sergileyerek, dişlerini sıktı. Güler formunda gözlerinin içine tehditle bakarak, "Aslında hayatım," dedi kızın dikkatle bakan gözlerini gözlerine değil, ağzına çekerek, "Güzelliğini kokteyldeki tüm erkeklere sergilemene gerek yoktu. İstediğin zaman evde giy, ben severek izlerim seni. Şimdi seninle bir mağazaya gidelim, istediğini al. Söz seçeneklere ağzımı açmayacağım!"

Önce yüreği çırpınan kız, sonra onun sığ düşüncesiyle öfkesinin içine çekildi. "Kıyafetim kalacak!"

"Hayır, çıkacak!"

O zaten inanılmaz derecede dikkat çekici bir kadındı, zekâsına ve çenesine bir de dışarı fırlayacak memeleri eklenemezdi.

Konu kapanmıştı. Bu gece yerine getirmesi gereken önemli görev, teyzesini mutlu etmekti ve karısının peşinde sümsük bir kuyruk gibi dolanırken, şehvetli bakışlardan onu korumaya çalışmak zorunda kalmayacaktı... Dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Ona öfkeyle bakan karısına emreden tek kaşını kaldırdı. Ecem bu buyurganlığına sinirlendi. Bu adam üzerinde hiçbir hakkı yokken, dediğini yapacağını düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

"Bu halimle gidiyorum kocacığım..."

"O zaman bensiz gidiyorsun karıcığım."

"Teyze," dedi Ecem gülümseyerek. Bu sinsi gülüşün içinde kaynayan bir öfke vardı. Kahretsin! Bu öküz gerçekten ısrarcı görünüyordu. Cem kollarını göğsünün altında bağlayarak kaşlarını kendinden emin bir duruşla havaya kaldırdı. Ona meydan okuyan Ecem çenesini inatla yükseltti ve "Teyzeciğim, bana eşlik eder misiniz?" diye sordu. "Malum Cem gelmiyor..."

Yaşlı kadın önce Cem'e, sonra gelinine baktı keyifle. Bu kız işi biliyordu. Sanırım buraları biraz ateşlemek iyi olacaktı. "Elbette güzel kızım, bu benim için zevktir. Yanımda sen varsın, Cem biraz dinlenebilir. Sorun olmaz."

"Buyurun." dedi dişlerini sıkmamaya çalışarak Ecem.

Kapıya yöneldiği sırada Cem onu kolundan yakaladı. Ecem donup kalınca, kıkırdamasını bastırmaya çalışan yaşlı kadın önden ilerledi.

Cem karısının titreyen bedenine sokuldu, eğildi ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. Sıcacık nefesi içini yakınca iliklerine kadar titrediğini hissetti. "Eğer sen bu kıyafetle gidersen, ant olsun sana verdiğim tüm o sözleri unutur, seni ilk bulduğum boş duvara yaslarım..."

Teyzesi merdivenin başından baktı gençlere, yutkunamayan Ecem utancından kızaran yüzünü kaldıramadı. "Lütfen, çıkar... Birinin hayatına sebep olacaksın." Adamın yalvaran sesi şimdi daha sakin, daha az emir veriyordu. "Çıkar ki, memelerine bakan her adamı geberttirme bana..."

Heyecandan ve arzudan nefesi hızlanan kız gülümsemeye çalışarak "Siz aşağıya inin teyze, ben hemen geliyorum." dediğinde, kadının anlayışla önden gitmesiyle, sert bakışları kocasına kaydı.

"Bu da ne şimdi? Kıskançlık numarası mı?"

Cem ona aldırmadı. "Kıyafetin olmadığını biliyordun, gidip alabilirdin. Hadi hatalı seçim yaptın, beni arayıp bir mağazadan daha edepli bir şey almamı söyleyebilirdin." dedi ve karısını yanında sürükleyerek giysi odasına doğru çekiştirdi. Kızın şaşkın bakışları altında giysi odasındaki çekmeceleri kurcalamaya başladı. Sonra da ne istediğini bilir şekilde doğrulup, karısının yanına yaklaştı. Elindeki etolü karısının omzuna atarak, gözlerini alamadığı göğüslerini kapattı. Etolün çekmecesindeki iğne kutusundan çıkardığı değerli taşlarla süslü olan iğneyi dikkatle üzerine tutturdu. Ecem şaşkınca ona bakarken, Cem'in parmaklarının ucunun bilinçli olarak kabartısına temas ettiğini fark edince ürperdi. Solukları hızlanınca, dışarı doğru şişen göğüsleri heyecanını ele verdi. Sadece bir an gözlerini gözlerine çıkaran Cem, soluk alamayarak karamış gözleriyle baktı ve derhal elini çekerek "Aşağıda bekliyorum." diyerek odadan ayrıldı.

Cem onların araca binmesini beklerken, Ecem arka kapıyı açtı. Cem karısına şaşkınca bakarken, o yaşlı kadına çaktırmadan "Ben teyzemle oturup sohbetin tadını çıkaracağım." diyerek ondan kaçmanın en güzel yolunu bulmuştu. Araca bindiklerinden beri Ecem ve teyzesi konuşuyor, Cem karısının ondan kaçmak ve ona başkaldırmak için yaptığı her numaraya öfkeleniyordu.

Nişanın olacağı mekâna vardıklarında, Cem önce teyzesinin inmesine, sonra eteğini düzelten karısının önüne geçerek göğüslerini milletin gözüne sokmamasına yardımcı oldu. Ecem araçta terleyip çıkardığı etolü tekrar omzuna koyarak düzeltti.

Kolunu karısına uzattığında, Ecem şuh bir biçimde ona sokularak

kravatına uzandı ve kabaca adamın başını aşağıya eğdi; kırmızı ojeli parmaklar. Dışarıdan bakıldığında iki aşık yansıması çizen bu çiftin, aslında romantik bir konuşma yapmadığını kimse anlayamazdı.

"Millete hep aynı şeyi diyeceğiz ama sevgili kocacığım, ya biri teyzene bizim ayrıldığımızı söylerse, ne halt edeceğiz? Buraya gelmek bir hataydı, neden bana sormadan kabul ettin ki? Hadi geçen sefer yırttık ama sen akıllanmadın, bu sefer boku yedik." diye söylenirken karısının kravatını iyice sıkmasıyla nefessiz kalan adam ellerine uzandı. "Birileri yanımıza yaklaşırsa hep tetikte ol. Sırf benim yanımda durmamak için, iki eski dost gördüm bahanesiyle beni kadınların arasında bırakırsan, yemin ediyorum bu gördüğün son parti olur cadı." diye tembihlerine, tehdit edasında soluk almadan devam etti.

İçeri ilerlerken, susmak bilmeyen çenesi ve azarlayan yapısıyla sabrı tükenmeye yaklaşan Ecem'e dönen adam, dişlerini gıcırdatarak baktı. Dünden beri zaten beynini yiyip durmuştu, bari şimdi sussaydı da, kalan üç-beş mantık kırıntısıyla bu geceyi tamamlasaydı.

"Senin gereksiz kısıtlamalarına katlanmak durumunda değilim Cem, beni rahat bırakmasını öğren."

"Bir sus artık, motorun soğusun." dedi adam hırlayarak. "Sürekli itiraz etmeyi kendine huy edindin ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Benim karımın dili bu kadar uzun olmamalı." Millete gülümserken dişlerinin arasından tısladı. "Ağzını açarsan ilk tokadını yersin kadın."

Kız zaten tokat yemiş kadar üzgündü, gururunu zırh yapıp gözlerine giyerken, onun uzaklaşmasından hoşlanmayan Cem karısına tepeden hükmedici bir bakış attı. Etraflarında arabalarından inmekte olan çiftlere başıyla selam verirken, "Ve koluma gir lanet olası..." diye emretti.

"Teyzemin koluna gireceğim ben..." dedi kız küs bir tonda.

Cem yüzüne kondurduğu sahte tebessümle genç kadının elini kaba bir tutuşla alıp, kolunun üzerine koydu ve onu lüks otelin girişine uzanan yola doğru yöneltti. Teyzesi gururla önden önden yürürken, onlar arkadan didişerek geliyordu; yeni evli ve mutlu bir çift edasıyla. Tüm gazetecilere de böylece boy boy mutluluk karesi veriyorlardı.

Cem dikkatini önüne vererek, "Bu gece yanımdan ayrılmayacaksın." diye buyurdu.

Aynı sakinlikle karşısına bakan kız, "Ben de aynı şeyi senin için söyledim." diye anlattı. "Evli çiftler gibi davranacağız..."

"Bunu kendine hatırlatsan iyi edersin... Biz zaten evliyiz." dedi Cem ona tepesinden dik dik bakarak.

"Ben zaten hep öyle davranıyorum..." diye kaşlarını çattı kız öfkeyle. "Şüphen mi vardı? Ama tabiî kişi kendinden bilir işi... Sen vakit nakittir diye bekar hayatına döndüğün için bunu kavramakta sorun yaşadın."

Yine konu kıskançlığa gelince Cem garip ama keyifli bir tutumla sırıttı, onun kendisini kıskanması her zaman hoşuna gitmişti.

Ecem bu çapkın gülüşe fena halde sinir olarak, onu yanlış anladı ve yapacağı en büyük hatayı yaparak koca çenesinin bağını çözdü. "Başka kadınlarla flört ederek sırf beni çileden çıkarırsan... Eğer beni küçük düşürürsen, yemin ediyorum önüme gelen ilk erkekle fingirdeşirim."

"Ben de senin gırtlağını sıkarım. Eğer susmazsan yine sıkarım. Ve teyzemi gitmeye ikna edene kadar bir daha bir adamın yanında, yörüngesinde, gölgeni görürsem, gölgenin değdiği her yeri ateşe veririm ve senin gırtlağını yine sıkarım."

"Baskıcı..."

"Çenematik..."

"Hormon budalası egoist serseri..."

"Cadı."

"Çakma mafya. Megaloman. Senden ayrılmakla nasıl da doğru bir karar vermişim, şu anda bunu bir kez daha anladım. Emin ol senden daha iyi bir adamla ömrümü tüketecek kadar gencim daha ve ayrıldığımız gün o adamı aramak için işe koyulacağım."

Adam karısının koluna koyduğu elinin üzerine elini koyup kendine göre nazik, karısına göre kemik kırmalık baskısıyla dişlerini gıcırdattı. Gülümser şekilde "Eğer o güzel ağzınla bir kelime daha edersen, buradan sonra gideceğin tek mekân, kabristan olacak sevgilim! Benim çocuğum varken başka adam mı? Ona üvey baba mı? Ben daha ölmedim." diye homurdandı.

"Benim için çoktan öldün. Senin çocuğun mu? Sadece biyolojik babasısın, unuttuysan hatırlatayım. Çocuğunu öldürmek isteyen bir babaya ihtiyacımız yok bizim." dedi vicdansızca. Öfkeliyken dilin kebabaya ihtiyacımız yok bizim." dedi vicdansızca. Öfkeliyken dilin kemiği de vicdanı da yoktu cidden. İçi yanarken buzdan kütle olamazdı ya, rol yapamazdı, yapmacık da davranamazdı. Adamı kaskatı olduğu yere mıhlayarak kolundan çıkıp, teyzesinin koluna girip gözyaşlarını

sahte gülücükleriyle saklamaya çalıştı. Pişmanlığının büyüklüğüyle her an biraz daha ezilen Cem, bir an donup kaldı bu sözün ağırlığı altında ve sonra dişlerini sıkarak arkalarından hareketlendi. Ona ne kadar hayatta olduğunu kanıtlamak istese de, buna bir şey engel oldu. Garip ama onu üzecek ne varsa aklından bir anda çıkıp karanlığına savruluveriyordu.

İçeriye girdiklerinde nefes almakta zorlandıkları mekân değil, korkularıydı. Ecem onlarla selamlaşmak için adeta yarışa giren eski ahbaplarıyla kaçak birkaç kelime konuşarak, onların meraklı sorularını hep başka birini görmek bahanesiyle savuştururken, bu hızdan başı dönen teyzesi daha fazla bu tempoya dayanamayarak, kolunu ondan kurtardı.

"Ah kızım ben artık yaşlı ve hasta bir kadınım, çekiştirip durma." Yakındaki bir masaya oturarak, "Siz eğlenin ben burada biraz nefeslenecegim." diye homurdandı.

Kocasına sokulan Ecem, "Beni durdurmalıydın, ben saçmalarken sen engel olmalı ve kabul etmemem için her yolu denemeliydin. Sen kabul ettin diye evet dememeliydim. Buraya gelmek hataydı." diye korkuyla söylendi.

"Yeter be kadın, hep negatifsin, biraz pozitif düşünsene." diye homurdanırken onlara selam vermek için yanlarına gelen eski bir dosta gülümsedi Cem.

"Nasılsın Cem?" dedi uzun boylu adam gülerek ve dostane bir halde "Yoksa yine bir arada mısınız?" diye hevesle sordu.

"Biz hep bir aradayız Nazım Bey." diyen Cem teyzesinin radarlarını an itibariyle diktiğini anladı. Sohbeti, konuyu hatta evreni değiştirircesine zeki davrandı. Onun sohbetiyle kendini biraz olsun unutan Cem, sinirli havasının dağılmış olmasına sevindi. Etraf hareketlendi, konuşurken karısına bakan adam ona gerçek bir sevgiyle gülümserken, başkaları da yanlarına gelmişti. Ecem teyzesinin yanına geçtiğinde, iki güzel ve dul olan kadın Cem'e paha biçer bir bakış atarak, ilgilerini sununca ortalık karışabilirdi. Ecem dişlerini sıkarak boğazını temizledi. O anda başkalarıyla konuşmakta olan ve kadınların varlığını pek umursamayan Cem, sadece selamlaşmak için arkasını döndü.

Mükemmel görünen çizme kaşlarından tekini kaldıran Melda'nın, silikondan abartılmış şuh dudakları, istekli bir gülümsemeyle tüm yüzüne yayıldı. *Silikonu patlayasıca da, ağzı çenesine akasıca!* Cem'e yaklaşarak, "Bay ve Bayan Aydınoğlu, muhteşem görünüyorsunuz."

diye yalandan sırıttı. İşte şimdi gülümsemesindeki doğallık siliniver-mişti çakma nezaketine, yine de Ecem keyfini kaçırmasına izin ver-memeye kararlıydı. Üstelik şaşırmasını sağlayan kadının flört eden tarafı değildi, şaşırmasını sağlayan kıyafetiydi. O kadının üzerinde-ki kıyafetle, pişti mi olmuşlardı? Şaka olmalıydı bu! Bunu fark eden kadın gözlerini kızın üzerinde gezdirirken burun kıvırma merasimi sergiledi. "Üzerinizdeki etol size çok yakışmış... Senenin yeni trendi mi? Haklısın insanın gösterecek şeyi olmayınca, saklaması doğal olu-yor. Ama olsun bu halde bile çok şıksın." dedi yalancı bir şuhlukla.

"Sizin şıklığınızın yanında benimkinin lafı bile olmaz." dedi Ecem kocasına ters bir bakış atarken, omzundaki şalı kaldırıp kadı-nın omzuna atmamak için kendisiyle savaştı. Cem uzun boyluydu ve kadının dekoltesi bir şey gizlemeye yer bırakmayacak cinstendi. Ama Cem kadının dekoltesine değil de, nazikçe yüzüne bakarak içini rahat-lattı. Cem hâlâ aynı Cem'di! Centilmen ve sadık. *Sadık mı?* Neler saç-malıyordu? Daha geçen gece adam onu aldattığını itiraf etmişti? Yani etmemiş ama reddetmemişti de! Yani aldatmış olma ihtimali yüksekti, yalanlamamıştı! Belki de etmemişti, yoksa etmiş miydi? Uuuf!

Bak yine soldan soldan vuruyordu hüzün.

"Çok asil bir kıyafet..." dedi kadın inatla.

"Kumaş her ne kadar kaliteli bile olsa, dekoltesi insanı ucuz dur-duruyor..." dediğinde Cem, az kalsın soluğuyla boğuluyordu Melda. "Kıyafetin asaleti benim karımın güzelliğine boyun bükerek şekil de-ğiştirdi, böylece asaleti korundu." Kadın şaşkınca baktı ikilinin yüzü-ne ve gururla doldu ilk defa bu gece Ecem'in yüreği. Şimdi o engin gururunu ayaklarının altına alıp 'aslanımsın Cem' diyerek alnından şak diye öpesi, sırtına 'eyvallah koçum' diye iki tane geçiresi gelmişti. Kim üzgündü, hiçte, Ecem şimdi özgüven tazelemişti.

Konu dağıldı ama Ecem durmadı. Zaman geçtikçe kıskançlığının dozu arttı ama Cem bunu anlayamadı. O ise başka bir şekilde baktı olaya. Bu kız şimdi niye durup dururken sosyetik güzel Melda'ya dil altından hakaret ediyordu, anlayamamıştı.

Ecem'i son söylediği kapakla yüzündeki gülümsemesi donan Melda, ölü bir fareye dokunuyormuşçasına Ecem'in elini bıraktı, ök-sürerek aradaki gerginliği yırtmaya çalıştı.

"Nasıl gidiyor işler Melda?" dedi Cem, karısının kabalığını af-fettirmek isteyerek sımsıcak bir gülüşle. Ecem elindeki çantayı koca-sının o çapkın gülüşüyle, gamzesi açan asil yüzüne geçirmek istedi.

Peşinden bacak arasına okkalı bir yumruk savurmak, dilini çekip lastik gibi sündürmek, göğüs kıllarını cımbızla toplamak, bir de meme uçlarını işkenceyle kıvırıp koparmak da istedi.

Melda elini kadehine uzatırken, ifadesiz suratında aniden bir ışıldama belirdi. Ecem kızın yüzündeki gülüşü yeni bir sözle öldürünce, Cem karısının kabalığına yan bir bakış atarak genç kadının elini yukarı kaldırıp, kibarca öptü. Ecem kudurunca da bırakmadı. Ama bu centilmen yakınlaşmayı yanlış anlayan Melda, hevesle derin derin solurken, orta parmağı amacını vurgularcasına adamın avcunun içini müstehcen bir biçimde okşamaktaydı. Kadının istekli elini bırakıp, karısının bakıp bakmadığını kontrol etmek üzere yana göz attı Cem. Ecem gözleri yerinden fırlayacak anime karakteri kadar bembeyaz olmuş bir suratla, ellerine bakıyordu. Görmüştü. Cem geniş bir gülümsemeyle kadınları ödüllendirirken, Ecem kıskançça kocasının koluna girerek, "Sizi meşgul etmeyelim bayanlar, malum daha bakınacağınız çok bekâr talibiniz vardır." Dediğinde, iki kadının estetikle doldurulmuş elmacık kemikli yüzleri de utançtan değil, sinirden kıpkırmızı olmuştu. Ve kocasının kolunu neredeyse omzundan çıkaracak bir hiddetle çekerek, davetlilerin arasında çekiştirmeye başladı.

"Bakıyorum çok eğleniyorsun..." dedi Cem onun kıskançlığına sevinerek. Bu bir kabullenme belirtisiydi.

"Öyle..." dediğinde hırsından kuduran kız "Sen de çok eğleniyor gibiydin. O kadar ki Melda'nın dekoltesi hayli komikti sanırım. Bak bak doyamadın gülmeye, ağzın kulaklarındaydı."

Gözleri öfkeyle kısılırken, "Senin sorunun ne?" diye parladı kolunu kurtarmaya çalışırken Cem.

"Tam olarak senin talimatlarını yerine getiriyordum sevgilim. Evli bir kadının yapması gerektiği gibi kocamı kıskanıyor numarası yaptım (!) Başardım sanırım."

"Yani bunu sadece bizim evli imajı çizmemiz için mi yaptın? Kıskançlık gösterini yani?"

Birden sakinleşip durulmuş bir nehir kadar tekin duran Ecem, dönüp kocasına güzel bir gülümsemeyle baktı. "Elbette, başka ne olabilir? Yoksa benim eski Ecem olmadığımı anlar ve bu işin bittiğini birilerinin kulağına fısıldarlardı. Düşünsene bunun teyzemin kulağına geldiğini. Aman Allah korusun." Elini önünde şirince yelpazeledi. Adam dişlerinin sıklaştığını gösteren çene kasları oynayınca, şuh bir kahkahayla gülümsedi. "Yoksa sen..." Yalandan gülerek başını salla-

di "İnanamıyorum sana Cem, cidden seni kıskandığımı falan mı sandın? Çok komiksin!" Cem dişlerini daha fazla sıkınca, boğazındaki deri gerildi ve şah damarı şişerek kabardı. "Cem," dedi ve kocasına yaklaştı. "Zerre kadar umurumda değilsin, istediğinle flört et ya da bir köşeye sıkıştırıp düz, bana ne... Zaten yaptığını söylemiştin sanırım. Ha bitir, ha bitecek... Aklından geçirdiğin an zaten aldattın. Bu saatten sonra umurumda değilsin."

"Öyle mi?" dedi sakin görünmeye çalışan Cem, ceketiyle manşetlerini düzeltirken genç kadının sessizliğini fark etmemiş ve onun yüzüne bakmamıştı. Ona arkasını dönen Ecem hızla kalabalığın arasında ilerlemeye devam edince, Cem ***kıskançlığıyla daha başıma nasıl çoraplar örecek*** diye merakla düşündü.

Az sonra masadaydılar ve teyzesi kendine, orta yaşlarını çoktan bitirmiş, cam bedenine oldukça emanetçi hayli yaşlı bir arkadaş bularak, keyifli bir sohbete dalmıştı. Ona gelini, oğlunu ve yoldaki torunu için neler ördüğünü anlatıyordu. Cem yanındaki adamlarla sohbet ederken, yanlarına gelen genç kızlarla konuşmaları yarıda kesildi. Melda ve kankası, Ecem yanında olmayınca hemen burnunun dibine damlamıştı yine. İlgiyle onlarla sohbet etmek ve sürekli göz süzüşleriyle kocasını baştan çıkartma derdine yenilmişlerdi belli ki. Pis aşüfteler, aralarında soğuk rüzgârlar estiğini duymamakla kalmamış, ilk elden haberlere ulaşmış gibiydiler. Gözleri ve beden diliyle gizliden gönderdikleri mesajları, Ecem bile okuyor, görmezden gelemiyordu.

Düşüncelerini yürütmek için mükemmel bir fırsattı bu. Masanın başında hâlâ sohbet etmekte olan erkeklerin yanından ayrılan Cem, ilerideki garsonun elinden bir kadeh aldı ve duvar dibine geçerek, bakışlarını dalgınca etrafta gezdirmeye başladığında, "Çok sıkıcı bir nişan, sizce de öyle değil mi?" diye sordu yanında duyulan kedi mırıltısını andıran ses.

"Bence keyifli." dedi Cem hiç istifini bozmadan.

"Yeniden barışmışsınız?" dedi Melda merakla.

"Evet." dedi Cem dürüstçe.

"Bu üzücü olmuş," diyen kadın durdu ve "Ama sanırım bu pek uzun sürmeyecek." dedi aniden. Bu sözle Cem kadına baktığında, o seçkin elin kalçasını kavrayabileceğini hiç beklemiyordu. Lanet olsun bu kadının hiç utanması yok muydu? Evli bir adamı baştan çıkaracak kadar adi ve midesiz miydi? Hele hele güzel, ahlaklı karısının olduğu bu mecliste utanmadan onunla flört etmesi yetmiyor, şimdi de onu

taciz ediyordu. Onun el fetişinden kurtulup hızla dönerek, bu tacizci eli yakaladı ve bileğini biraz sertçe sıktı. "Sanmıyorum, bu sefer hata yapmamaya kararlıyım." dedi dürüştçe. "Karımı seviyorum."

"Yani geçen sefer hata sendeydi, bundan bunu mu anlamalıyım?"

Cem sert gözlerini kadına döndürdüğünde, kadın ona istekli bir göz süzüşle cevap verdi. Adamın gözleri karısına takıldı. Nefes alamayan Ecem, yüzü bir karış asılarak gözlerini kırpmadan onlara bakıyordu. Onun böyle kıskanç bakışlarını görünce, ilk niyeti kadından bir an önce ayrılmak ve onu daha fazla üzmemekti fakat son söyledikleri aklında yankılanınca, bu fikirden haylaz bir düşünceyle vazgeçerek kadının bileğini nazikçe bıraktı. Kadehinden iri bir yudum alırken "Erkeklerin doğası..." dedi keyifle. "Ecem mükemmel bir kadın, ona layık olmak için elimden geleni yaparım."

Dışarıdan bakan biri Cem'in kadınla flört ettiğini sanabilirdi, özellikle Ecem kadar kıskanarak bakıyorsa... ama adam sadece karısından bahsederek kadının merakını tetiklemiş, böyle bir adama sahip olmadığı için üzülmesine neden olmuştu. Adama olan hayranlığı kat kat artan kadın memnun bir gülüşle biraz daha sokuldu yanına ve koyu bir sohbet başlatmak için girişim yaptı.

"Ecem'in bebeğini istemediğin söyleniyor, yoksa söylenenler doğru mu? Bebek başka..."

"Benim bebeğim, benim karım, benim hayatım." dedi kadına zalim bir bakışla dönen ve dişlerini sıkan adam ama gülümseyen tok bir sesle devam ederek. "Söyleyenlere bunun bedelini keyifle ödetirim. Emin ol, kâbus olur gırtlağına çökerim... Benim olanı kimseye vermeyeceğim, nefes alma sebeplerimi başkasının ağzına sakız edeni de gebertirim." dediğinde kadın yumruk yemişçesine yutkundu. Bundan keyif alan Cem devam etti. "Öldürmek pahasına bile olsa ödetirim. Karıma, çocuğuma kimse dil uzatamaz. Hele aşüfteler asla!"

Bu ne samimiyet! Burun buruna, kimseye aldırmadan sohbet etmek de neyin nesiydi? Toplumun ahlaki kurallarını boş veriyorlardı. Ecem umurunda değildi zaten ama bari teyzesini düşünseydi. Kıskançlıktan kuduran Ecem elindeki alkolsüz kokteyl kadehini kıracak kadar sıkarken, sinirden çıldırıyordu. Cem kadına ne dediyse kadının rengi kaçmıştı. Kesin edepsiz şeyler söylüyordu adi şerefsiz. Yoksa kadın neden böyle donup kalmıştı ki? Ona durmadan evli olduklarını ve öyle davranmalarını gerektiğini öğütlerken, onun başka kadınlarla aynı hızla gününü gün etmesi hiç samimi bir davranış değildi. Üstelik

yaşmış kadının ağzının içine düşecek gibi bakması, utanmadan kolunu ve memelerini bedenine sürtmesi kızı çileden çıkarıyordu.

"Ecem iyi misin?" dedi sohbetini yarıda kesen yaşlı kadın merakla. Rengi kaçmış kızın hali iyi görünmüyordu. Ecem ilk önce duymadı sesini fakat sorusu yenilenince, bakışlarını ona çevirerek "İyiyim teyze, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Lavaboya gitmem gerek..." dedi kadın yerinden doğrulurken.

"Ah ben de geleyim." dedi diğer kadın da sıkışan çocuk gibi. E o kadar yaşlı olunca çişini tutamıyordu demek ki.

"Ben de gelsem iyi olur, yoksa her an buraları kızıla boyayabilirim." diyen Ecem de yaşlı teyzelerin peşine düştü. Lavabonun önünde tırnaklarını dişlerken, cinnet geçirdiği taktirde kaç yıl ceza alacağını ve çocuğunu nasıl büyüteceğini hesaplıyordu.

"Geçen gün ablanı gördüm. Bana şehir dışında olduğunu söylemişti." diyen ses kulağını okşarken, tüyleri diklendi.

"Artık buradayım." dedi kadına dönen Ecem sakin bir halde.

"Kısa sürecek sanırım." dedi Melda kendinden emin şekilde. Sanki Cem ona böyle bir garanti vermiş kadar kendinden emindi duruşu.

"Uzun süreceğini garanti ederim." dedi Ecem içinde büyük bir çatışma yaşayarak. Uzanıp elini lavaboya tuttu ve içine kaçan şeytana uyarak, usulca akan musluğun ucuna elini koydu. Sonra da elinin yönünü ayarlayarak, gelen suyu sola fışkırttı. Bir anda lavabonun içine dolan cırıl cırıl kedi miyavlamasını andıran sesle, çişlerini yarıda kesen yaşlılar kendilerini kabinden dışarı attıklarında, bir kadının sudan çıkmış sıçana benzeyen haliyle karşılaştılar ve şaşkınca bakıştılar.

"Melda, kızım." dedi diğer yaşlı kadın onu tanıyarak. "İyi misin?"

Soğukkanlı Ecem elindeki kâğıt havluyu kadına uzatarak "Affedersin Melda, yanlışlıkla oldu." derken sakince, kadın saçlarından süzülen suyu silkeleyerek ateş saçan gözlerini yüzüne dikti. Öfkeden kuduruyor, üzerindeki su bedeninin ateşinden buhar oluyordu.

"Neden yaptın bunu?" dedi kadın hırsla tıslayarak.

"Ah tatlım, bu kesinlikle bir kazaydı. Alemsin, gören de yüzüne kezzap attım sanacak!"

'Dua et elimin altında su vardı, kezzap olsa acımaz yakardım o fahişe suratını' diye içinden mırıldanırken alttan tehdit sunan yüzü, bir bebek kadar masum sırıtıyordu. "Bak, tam hedefimde duruyorsun Meldacım, mıntıkamdan çekilmelisin." Dedi yine imalı.

"Bilerek yaptın." dedi dişlerini sıkarak cırlayan kadın. Elleri yanında yumruk olmuştu ama bu Ecem'in zerrece umurunda değildi.

"Aaa, yaş iftira. Vallahi iftira... Yok, asla kabul edemem bunu! Teyceğim ben yapar mıyım hiç böyle bir şey?" Derken şaşkınmış havasında sesini yayarak, dişlerinin arasından devam etti ateş gibi sözlerine. Kadınlar tiyatro izler gibi bu sürtüşmeyi izlerken, teyzesi keyifle gülüyordu içinden. Oh olsun, az bile ediyordu gelini. Ecem, Melda'ya biraz daha sokuldu.

"Ateşini söndürdüm Melda, yanıyordun." Dişlerini gıcırdatarak, "Birinin bunu hayrına yapması gerekirdi. Kocam olmayan birinin. Ha bu arada," dedi kadının burnunun dibine girip karnıyla onu geriye ittirerek. Etini çimdiklercesine gülerek, "Kıskanç biri değilim, sadece benim olan, benimdir." dedi kibirle.

Yaşlıların şaşkın bakışları altında çantasını lavabonun kenarından alarak, kalçalarını sallayarak havalı bir biçimde lavabodan ayrıldı. Onun gidişiyle olduğu yerde çığlık atan Melda, "Bunu yanına bırakmam." diye cırlayarak, intikam bakışları atıyordu.

Onu aşağılayıcı bakışlarla süzen Fahriye Hanım kapıya yönelirken "Gelinimi üzenin, derisini yüzerim." diyerek gülümsedi, tıpkı gelini kadar sadistti hali. "Oğlumdan uzak dur kızım, ben gelinim kadar merhametli olmam, deşerim. Vallahi örgü şişimle gözlerini oyar, kör dilenci gibi sokaklarda sana şarkı söyletirim. Ah bununla da kalmam ki, ben şişi elime alınca duramıyorum, silikonlu dudaklarını ve yanaklarını patlatır yeni model çıkarırım." Tam Cem manyağının teyzesine yakışan bir tavırla tısladı ve sanki kadına tatlıca öğüt vermiş gibi yanına çekiştirdiği yaşlı kadınla sohbet ederek uzaklaştı.

"Çişini yaptın mı kardeş?"

"Ay bilmem, yapmış mıydık?" dedi zavallı kadın arkasına bakarak. Sonra da başını eğip şeyine baktığında eski toprak Fahriye Hanım güldü. Ah yaşlılık, ne varsa unutturuyordu insana!

"Bakma incir torbasına, yaptın ya az önce." Dedi kahkaha atarak. Onların gülme sesini duyan Melda, kafası klozetin içinde olmadığına dua etmeliyken olduğu yerde tepindi.

Gelin kaynana hatta koca, bunlar hepsi kafayı yemişti. Manyaklardı ve Melda açıkçası tırsmıştı.

Masaya geri döndüklerinde, yaşlı kadın kinayeli kinayeli yan yana oturan ikiliyi süzüyor, Ecem ok misali hedef seçen gözlerini kocasının

gözlerinden bir türlü çekmiyordu.

Orta yaşlı ama hâlâ şarap kadar ender olan Nurgül Hanım, Cem'in söylediği bir şeye ilgiyle bakarken, karısının kırpıştırdığı kirpiklerinin ardından, bu saldırgan cadının kadına nasıl bir tepki alacağını merakla bekliyordu. Derin derin solumuş ve yutkunmuştu Ecem, o yutkundukça Fahriye Hanım da yutkunmuştu. Demek sakinleşmeye çalışıyordu. Bu durum dikkatinden kaçmamıştı. Kadın Ecem'e böcek gibi bakarak bir şeyler sordu. Uzaktan onlara bakan Cem, rahatsızlığını bastırmaya çalışarak gülümsemeye devam etti. Bu ikisi cilveleşirken bile savaşıyordu, Allah onlara yardım etsin. Fahriye Hanım bile bakışarak savaşan ve aynı anda sevişen ikiliye ayak uydurmaktan vazgeçerek önüne döndü.

Ecem elindeki peçeteyi hırsından kırk parçaya böldü. Bir iki peçeteyi de savaş uçağı yapıp Cem'in üzerine fırlatası geldi ama engel oldu kendine. Yüzü turşu satarken bakışları ustura hızında kocasını cezalandırıyordu. Boşanacaklarını duyan tüm dullar kocasına kanca atacakları balık misali hedef seçmişlerdi. Bu kadının kocasıyla olan flörtü bir istikamete doğru ilerlerken, Cem'in Ecem'in tepkisini öğrenene kadar onu takip etmeye itirazı yoktu.

"Ah Cem, senin gibisi kaldı mı? Eminim kocam da aynını yapmış olsaydı, şu anda ellerimin arasında duruyor olurdu." Bu açık ima adamın bile yüzünü ifadesiz hale sokmuştu.

"Mütevazı olmayın Nurgül Hanım. Sizin güzelliğinize kayıtsız kalabilecek bir adam henüz yeryüzüne ayak basmadı." dedi Cem gülerek. Kadın işveli işveli gözlerini kırpıştırarak, göğüsleri koluna değecek kadar yakınlaştı. Cem boğazını uyarırcasına temizleyince, gözlerini mahcup olarak kırpıştırdı. Ecem gözlerindeki okları yağlayıp ateşlediği anda eğildi ve kadına kısık sesle bir şeyler söyledi, kadın genç kız masumluğunda kızararak kıkırdarken, ellerini dudaklarına koyarak sağa sola kaçamak bakışlar atıyordu. Onları hasetle izleyen Ecem artık her an bu adamı yere yatırıp, çivi topuklu ayakkabılarıyla paspas misali ezme kıvamına gelmişti. Yanlarına gelen adam selam verirken bile, görmezden geldi kız. Çevresinde oluşan sohbete ilgisizdi, sadece gözlerini kadınların arasında kalmış kocasına çevirmiş, ona sırnaşan sürtüklere dikmiş ve onun ne tepki verdiğini görmeye odaklanmıştı.

Ecem, ağlamamak için kırpıştırdığı bakışlarını yana çevirdiğinde, daha önce hiç görmediği yakışıklı bir adamın ona kafasıyla selam

verdiğini gördü. Önce gözlerini devirerek ilgisizliğini belirtti başını yana çevirerek, ama yürek yemiş ya da akıl fukarası olduğunu kavrayamamış adama cesurca gülümsemeye devam etmişti. Ve her zaman elzemli davranan kız birden kaşlarını dansöz kıvraklığında kıvırdı. Ve bu gülüş hiç masum değildi! Allah ıslah etsin, kafasından geçen tilkiler şeytanla kadeh tokuşturuyor olmalıydı.

O sırada başını aşağıya eğmiş olan Cem'e yanındaki kadın bir şeyler fısıldıyordu. Masadan kalkan Ecem içinde biriken öfkeyle, ona ışıltılar saçarak bakan adamın yanına doğru salınırken, omuzlarında duran şalı çekiştirerek eline aldı ve şiş göbeğini kamufle etti. Artık iri memeli, etine dolgun güzel bir kadındı. Tiril tiril şifon mini eteği sütun pürüzsüzlüğündeki bacaklarına sürterek salınıyor, ipek saçları narin omuz başlarına dalga dalga süzülürken, topuklu ayakkabıları ritmik bir tutumla göğüslerini zıplatıyordu. Bu yürüyüşü ve hareketi ile etraftaki tüm erkeklerin ilgisini cımbız gibi bir bir kendi üzerine çekti. Hem de hamileyken...

Yaklaştı, yaklaştı ve nefesi kesilen adama parfüm kokusunu ikram ederek sokuldu, en arsız, en şuh bakışlarını süzdürerek erotik bir sesle, "Bana bir saniye yardımcı olur musunuz?" dedi kibarca. O nasıl bir sesti, nasıl bir seslenişti, Cem bile bu ses için ruhunu şeytana teslim ederdi, tabiî veren olsaydı.

Kadının göğüslerine yutkunarak bakan ve nefes almayı unutan hevesli adam elindeki bardağı bara heyecanla bıraktı. Boğuk sesiyle, "El...elbette." Dedi. Boğuluyormuşçasına kravatını çekiştirdi ama keyifliydi. Etine dolgun bir piliç bulmuş horoz mutluluğunda kabarıyordu; sırıtan pişmiş kelle halleri kızın midesini bulandırıyordu.

Ecem, inatla adamı peşine takarak, dolgun kalçalarındaki eteğini bacaklarında bir sağa bir sola savurarak, kocasının gözlerinin önünden Afrodit gibi salındı. Sadece kısacık bir an gözleri buluştuğunda, kocasının Azrail'e rakip olan bakışlarının yüzüne değil, direk şalın kalktığı omuzlarına kaydığını gördü. Kanatları çıkmış kadar mutlu olan Ecem çıkış kapısına yönelince, arkasından gelmekte olan adamı bekledi. Birlikte dışarı adım attıklarında, adam eli ayağına dolaşarak yanında bitti. Ecem ona üzgünce dönerek, "Şey, sanırım güvenlik sizi arıyordu. Aracınıza biri mi vurmuş ne!" dediğinde masumca, adamın yüzündeki o çapkın ifade kalktı ve panikleyerek, hızla çıkış kapısına yöneldi. Ayakları kıçına vurarak koşan adama bakan Ecem, keyifle iç gererken, sinirinden gözleri parlıyor, içinde horon tepen şeytanlarının

üzerine kezzap yağdırıyordu. Adam çoktan kaybolmuştu ortalıktan, tırnağını yiyerek boş holde biraz zaman geçirdi, sonra biraz saçlarını dağıttı, yanaklarını çimdirip, dudaklarını sorarak şişirip rujunu hafiflettikten sonra, kapıyı açtı ve eteğini çekiştirerek salona yöneldi. Fakat ileri gidemedi. Daha attığı üçüncü adımda, bir direk kadar sertleşen kocası karşısına dikilmiş, ateş saçan suçlayıcı gözlerle onu süzmeye başlamıştı. *İşte sana düello Cem Aydınoğlu. Yemezler!* Bakışı içini gülümsetti.

Tüyleri diken diken olan ve onun jilet gözlerindeki öfke, duruşundaki sertlikle ürken kız, korkuyla yutkundu ama keyifliydi de. Cem, Ecem'in arkasından öfkeyle bakarken, bunun bir oyun olduğunun bilincindeydi ama bu burnundan solumasına engel değildi. Cadı onu öfkelendirmek için kışkırtmaya çalıyordu ama ona uymayacak, onu çıldırtıp kıskançlığını ortaya dökene kadar da sabredecekti fakat kısa bir süre sonra Ecem saçları hummalı bir çalışmanın eseri olarak dağılmış, dudakları şişmiş halde içeri girip, eteğini düzeltince, o anda tüm ipler kopmuştu.

"Kim o şerefsiz?" dedi hırsla karısına sokulup, sertçe kolunu kavrayarak.

"Sana ne? Ben senin kırıştırdıklarını soruyor muyum?"

"Seni gebertirim Ecem... Şart olsun boğarım. Kim o adam?" dediğinde, arka taraftan gelen sesle, bedeni öfkesinden titreyip işaret parmağı yine tehditle kalkarken Cem, şimşek çakan bakışlarını o tarafa çevirdi.

"Sanırım yanlış duydunuz Bayan? Nered..."

Ve Cem yaydan çıkmış ok hızında fırlayarak kapıyı açtı, kızın şaşkın bakışları arasında salondan ayrıldı. Tabiî yakasından tutup ayaklarını yerden kestiği adamla birlikte. Ecem ağzından kaçan ufak bir çığlıkla kocasının peşinden çıktığında, Cem'in adamı boğazından yakalayıp bir duvara sertçe yapıştırdığını ve ilk yumruğunu da yüzüne gömdüğünü gördü.

"Ne oluyo..." demeye kalmayan adamın yüzüne ikinci yumruk indi, kanayan dudağına burnu da eklendi. Köpük köpük kanlar adamın yüzünden süzülürken, Ecem dehşet bir korkuyla yaptığı oyunun ne kadar ileri gittiğini ve hatasının telafi olmayacağını anlayarak pişman olurken, kocasının kollarına yapıştı.

"Bırak adamı..."

Cem konuşmuyor ama küfrederek soluyan adamı hırpalamaya -ölüm fermanını imzalamış gibi vurmaya- devam ediyordu. Buna daha fazla dayanamayan Ecem ağlayarak "Yeter.." diye bağırdı korkuyla. "O bir şey yapmadı."

"Abi valla bir şey yapmadım." dedi altına seneler sonra kaçıran genç adam, ağzından burnundan kan akarken. "Ben zaten kimseyi tanımam burada, iş arkadaşımın nişanı diye geldim."

"Cem lütfen bırak artık..." dedi Ecem adamın yakasına yapışan kocasının kanlı ellerini açmaya çalışarak. Kaskatıydı iri eli, üstelik canını almadan geri çekilmeyecekti. Korku bir ışık hızında doldurdu içini. "Yeter, sadece seni kıskandırıp ders vermek istedim."

Ve karısının haykırışıyla duran Cem, adamın yakasında donan eliyle, kan oturmuş yeşil gözlerini ağlayan yüzüne çevirdi. Ecem titreyerek, "Yemin ederim." dedi endişeli sesiyle hıçkırarak. "Bir şey olmadı."

Cem adamı yere bıraktı ve dişlerini sıkarak karısına döndü. Zebanilerin bile selama duracağı zalim bir duruş vardı üstünde. Manyak bir rahatlıkla ceketini düzeltip, elini koyu renk ceketinin yakasından aldığı beyaz mendile sildi ve yere attı. Kan sıçrayan beyaz manşetlerini düzeltti. Kız ona korkuyla bakarken de "Biliyorum." dedi burnunu çekerek, sakince. İyice şaşkına bağlayan Ecem kirpiklerini kırpıştırdı soluk soluğa donup kaldı. Sonra yere yığılan adama atılınca, onu işaret parmağıyla uyaran Cem, "Sadece baktığı için bu halde cadı, dokunursan..." dedi katı sesindeki tehditle. Ecem olduğu yerde korkuyla donakaldı. Dokunmazdı. Asla.

Yani bir şey olmadığını biliyor muydu? Sadece baktığı için mi dövmüştü adamı; manyak? Kendisi kadınların içine düşerken, ona bakan adamı mahvetmişti. Sakin bir ifadeyle eğilen Cem, karısının yere düşen etolünü aldı ve hıçkırıkla kalkıp inen narin omuzlarına örtü. Göğsündeki derin dekolteyi sıkıca kapatarak gözlerinin içine baktı sert bir vurguyla.

"Sana söylemiştim cadı, eğer bu şalı omuzlarından çıkarırsan, sana gözleriyle dokunan herkesi... gebertirim."

İki deli bir araya gelmemeliydik şarkısı kesinlikle onlar için yazılmış olmalıydı. Kanlar için yerde yatan adam, sular içinde tuvalette boğulan Melda ve iki manyak karı koca! Çişini tutamayan ve yaptığı çişi unutup bir daha yapan iki yaşlı kadın ve muhteşem bir nişan gecesi...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Seni Allah'tan istedim.
Verirse mutluluğum, vermezse imtihanım olursun.

Bedeni korkuyla titreyen Ecem ağlayarak çıkışa yönelirken, onu kendi haline bırakan Cem, teyzesini alıp geri dönmek için tekrar salona girdi. Kocasının gelip aracına binmesini beklerken çoktan toparlanmış, zor da olsa kendine çeki düzen vermişti. Ağladığı belli olsa da bir kriz atlattığına dair bir fikir ele vermiyordu. Üstelik, sessizdi. Yol boyunca da asık suratına mazeret bulamayınca, teyzesinin sorularını geçiştirerek "Biraz ayaklarım ağrıyor." diye yalan söyledi. "Midem de iyi değil üstelik." Biraz durdu. "Kramp da giriyor zaten. Çok da acıkıyorum. İçim de bir garip! Uykum geliyor gibi oluyor ama sonra geçiyor. Sonra geri gelip beni maymun gibi oynatıyor. Bir de ellerim şiş ya, sızlıyor. Yüreğimde de tuhaf bir ağırlık var gibi... Saç diplerim de sızlıyor. Dişim de biraz ağrıyor gibi..." derken Cem dişlerinin arasından tısladı. "Ölmediğine şükür edelim yani..." dedi ima ile karışık gülmeye çalışarak. Ecem teyzesine bir bahane sunacağım derken abarttığını ancak fark edebildi. "Ben yalnız ölmem merak etme Cem." dedi o da güler gibi yaparak.

Öfkesini dindirmeye çalışıyordu ama ne içindeki öfkesi, ne de kaos düşünceleri peşini bırakmıyordu. Neyse ki eve çok uzun sürme-

den geldiler, kapıdan içeriye girdiği an "Ben yorgunum." diye odasına çıkmak için merdivenlere yürüdü. Teyzesini yanağından öpüp "iyi misin?" diye sorduktan sonra, karısının çıktığı merdivene bakan Cem de onun peşinden giderken, "Ben bir bakayım. Biraz kızgın bana." diye bahaneye sığındı.

Ecem daha odada ikinci adımını atmadan, kocası öfkeyle kapıyı çarparak "Seni gebertebilirim." diye tısladı.

"Seni adi..." diye haykırdı Ecem öfkesine daha fazla gem vuramayarak. "Sen orada gözümün önünde kadınlarla yiyişirken ne yapmamı bekliyordun? İnadıma mı yapıyorsun? Ben oradaydım ve sen benim kadınlık gururumu hiçe saydın. Herkesin gözünde beni aşağıladın, küçük gördün, hakir düşürdün."

"Öyle bir şey yapmadım." diye öfkesi iyice katmerlendi adamın.

"Onlarla flört ederken ne olduğunu sanıyorsun! Dışarıdan bakan herkes ne kadar gurursuz bir kadın olduğumu düşündü, çünkü kocamın başkalarıyla oynaşmasını izledim. Üstelik o kadınlar yarın tüm millete, ne kadar salak bir kadın olduğumu anlatırken, kocamı nasıl da baştan çıkardıklarını es geçmeyecekler."

"Beni kimse baştan çıkaramaz." dedi adam ve hemen arkasından lafı toparladı. "Senden başka."

"Ah tabi, gemide de öyle olmuştu, ben baştan çıkarmıştım evlenme teklifini bana yaptın ama yatağına başkasını alarak kutlama yapmıştın." diyen kız öfkeyle arkasını döndüğünde şaşkınca kıza bakan adam "Dur... Dur bir dakika sen ne saçmalıyorsun?" diye atıldı. Yüzü allak bullaktı.

"Çık odadan." dedi kız dişlerinin arasından.

Adam tuhaf tuhaf saçlarını kurcalarken "Seni aldatmadım." diye dişlerini sıktı.

"Beni aldatmadın doğru, sadece kutlama yapıyordun. Ya da bekarlığa veda..."

"Kutlama falan yapmadım."

"Sizi gördüm." diye haykırdı Ecem hâlâ o günkü kadar acı çekerek. Elleri titreyerek saçlarını hırçınca geriye savurdu. Sonra küfretti.

"Kiminle gördün?" dedi adam cidden o günleri düşünerek. Ama o kadar kafa yormasına rağmen aklına bir şey gelmiyordu.

Sonra o geceyi düşündü tüm ayrıntısına kadar, evlilik teklifini,

mutluluklarını ve odaya gidip uyuduğu zamanı. Odaya gidip... Nesin! Lanet olsun! Adamın geçmişe dair sorusu cevap bulduğu an yüzündeki kan çekildi.

"Bak sandığın gibi değildi." dedi Cem, dişlerini sıkarak kendini korumaya alırken. Paniklemişti, işin rengi değiştikçe gerçekler su yüzüne vurmuştu.

"Hep öyle olur zaten, sandığımız olmaz hiçbir zaman, daha orijinal olduğu açıktı. Mumlar güller falan..."

"Seni aldatmadım. O gece... O gece ona gitmesini söyledim."

"Yanlış anlamış olacak ki üzerine çıkmış, hem de çıplak, ne hata ama."

Adam onca eziyeti, onca acıyı bir yanlış anlaşılma yüzünden yaşadığına inanamıyordu. Zorlukla yutkundu. Boğazı düğümlenmişti. Olanlara farklı bir açıdan bakınca çok utanmıştı. Birkaç saat önce bakmayı başaramadığı bir açıdan... O geceyi hafife alarak yanlış mı yapmıştı? Cevabı biliyor olmak onu korkuttu ama artık çok geçti. O geceden sonra değişen hallerinin sebebini düşünmekten çok zaman kafayı yemişti ve cevap hep gözünün önündeyken uzaklarda aramıştı. Onun neden kaçtığını hep sorgulamıştı beyni? Bir sebebi olmalı demişti ama bu durumu aklının ucundan bile geçirmemişti. Onları nasıl görmüştü ki? Oysa odada tektiler. Cevabı içten içe biliyordu ama bunu kabul etmeye cesaret edemiyordu çünkü kabul etmek, ölümcül bir hata yaptığı anlamına gelebilirdi. Kahretsin! Kahretsin, demek onca zaman güvensizliğinin sebebi buydu. Ona olan ikilemde kalan sevgisinin sebebi buydu. Cem bir duvara çarpmış kadar sert hissetti ve nefesi kesildi. Geç kalmıştı. "Ben seni aldatmadım." diye kükredi çaresizce, nasıl kanıtlayabilirdi ki? Sözlerine güvenmesinden başka çaresi yoktu. "Koşullar her zaman oldu, bazen altın tepside sunuldu her şey ama ben yine de seni aldatmadım."

Koşullar hep olmuş muydu? Demek dahası da vardı. Yalancı, o koşulları değerlendirdiğini açıkça itiraf edecek kadar değer vermiyordu demek. Yanlış anlamak iki saniye, doğruyu kabullenmek bir ömür sürebiliyordu bazen.

İçinde daha derinlerdeki bir şeyler galip geldi ve umutsuzluğu bir kenara itti Ecem. "Tamam kapat, zaten geçmişte kaldı." dedi. Bu çelişkili konudan sıkılmıştı. O anı hatırlamak sanki yaşıyormuşçasına canını yakıyordu. Affettiğini sanarak yanılmıştı yine, sadece ötele-

mişti sorunları meğerse onca zaman hep su yüzüne çıkacağı anı kollamıştı kırgın gururundaki acısı. Hem ona açıklama yapmayacaktı. Yalancı herif, kollarında çırılçıplak gördüğü de hayaletti zaten. Koşullar olmuş, hepsini değerlendirdiği açıkken inkâr etmemesi ahmakçaydı. Onu salak sanıyordu herhalde.

Başını gururla havalandırdı, gözlerine perdeler çekti yeniden. "Bundan sonra bu odada kalmayacaksın. Bir iş gezisi bahanesi bul, ya da cidden iş gezisine çık, ya da otelde kal, çünkü seni görmek istemiyorum. Bir süre sonra döndüğünde boşanırız. Ben de o zamana kadar teyzemi kandıracak ya da ikna edecek bir yol bulurum. Artık seninle aynı havayı solumak istemiyorum."

Artık tak demişti ve ne ona tahammül etmek istiyor, ne de daha fazla kadınlık gururunu ayaklar altında görmek istiyordu. Olmuyorsa olmuyordu, zorlamanın alemi yoktu. Sevgi ne dengesiz bir salıncaktı, bir yakınlaşıyor, bir uzaklaşıyordu.

"Artık istediğinle yiyişebilirsin, özgürsün."

Hiddetinden deliren Ecem kapıya yönelince, olduğu yerde donarak düşüncelere dalan Cem, onu nazikçe kolundan tutup durdurdu. Yüzüne bakmaya çalışırken, yumuşacık sesiyle, "Kimseyle yiyişmedim." diye açıkladı.

Yanağına süzülen yaşı parmaklarının ucuyla yakalayan kız, "Umurumda değil." diye yalan söyleyerek yüz çevirdi. Kıskançlıktan, öfkeden, kırgınlıktan ve korkudan titriyordu. Onu kaybetmişti. Ta o gece gemide kaybetmiş, inatla kabullenememişti.

Her zaman deli deli esen Cem bu sefer usul bir meltem kadar sakindi. Çenesini yakalayıp kibarca kendine çevirirken, düşünceli gözleri buz gibi parlıyordu. Dudaklarını saçlarına dokundurduğunda, titreyen ürkek kuşu andıran bedenini kollarına çekti.

Sıcaklığını ve yumuşaklığını hissederken, "Benim umurumda. Sadece seni biraz kızdırmak istedim. Kızarsan bana olan duygularını açığa çıkaracaktın." diye açıkladı. "Kimseyle flört etmedim, yemin ederim, buna izin de vermedim. Kimsenin senin gururunu kırmasına izin vermem."

"Kimse acıtmıyor beni zaten, sen acıtıyorsun gururumu. Senden nefret ediyorum." diye hıçkırdı Ecem. "Artık ne yaptığın umurumda değil, açığa çıktın işte rahatladın mı?"

"Beni kıskandın...?"

"Asla kıskanmadım! Ben gururum incindiği için öfkelendim."

"Beni başkalarıyla görme fikrine bile dayanamadın." dedi adam kızın titreyen bedenini kolları arasında tutarken. "En azından aklını başına alıp şu boşanma işinden vazgeçersin, eğer beni boşarsan bekâr bir adam olurum. Düşünsene evliyken sadece göz kırpmamı bekliyorlar, ya bekâr olursam?"

Dirseğiyle kocasının böğrüne vuran Ecem "Hayvan." dedi tükürür gibi öfkeyle haykırırken. "Git kimi istiyorsan onunla birlikte ol, umurumda değil artık dedim ya."

"Kiminle olmak istediğimi biliyorsun."

Ecem kendisini kıyamete doğru hızla gidiyormuş gibi çaresizlikte hissediyordu. Kocasına öfkeyle bakarken, "Melda denen o kadınla değil mi? Ya da o diğer şırfı..."

Cem karısının yüzünü avuçlarının arasına alıp çok konuşan ağzını ağzıyla tıkamadan evvel "Şapşal." diye homurdandı. İlk tanıştıkları zamanı hatırlayınca, efkârlandı. O günler çok uzaklarda kalmıştı. Ecem kolay kolay ikna olacak değildi. Kollarında çırpınmasına izin vermedi. Bir eli ensesinden baskı yapıp başını kendisine çekerken, diğer eliyle beline baskı yapıp karnının izin verdiği ölçüde, bedenlerini birleştirdi. Onu baştan çıkararak ve öfkesini yatıştırarak öptü. "Senden başkası yok hayatımda, hiç olmadı, olmayacak da..." dedi adam ve nefes nefese, bir daha sokuldu. Dudaklarına değdiği anda, onun dikkatini dağıtma isteği yerini, aralarındaki ateş fırtınasını sakinleştirme isteğine bıraktı. Dilinin her hareketi, karısının bedenindeki arzunun daha da artmasına, her yerinin titremesine neden oluyordu. Bu delilikti. O karısıydı ve birlikte olamıyordu. Oysa daha evvel bir eylem olarak gördüğü gibi sadece öpüyor olsa da, Ecem bundan daha fazlasını istiyor olduğunu beden diliyle saklamıyordu. "Beni mahvediyorsun deli kadın. Gözüm senden başkasını görmüyor, kör müsün?" dedi tekrar dudaklarına sertçe sahip olurken.

Bu kaba tutumuna öfkelenmesi gerekirken, kızın bedeni isyankâr olup ısınmıştı. Erimiş lav gibi sıcak ve ağırdı. Ona iyice sokuldu. Göğüsleri, Cem'in göğsüne değiyor ve uçları başkaldırıyordu. Sert kaslı göğsü ve kütük kalınlığında olan bacaklarının karşısında kendini çok yumuşak ve sıcak hissediyordu. Onun bedeninin gücüne ve kabalaşmayı erdem edinen sertliğine hiç alışamayacaktı. Titreyen parmaklarını kaslı kollarında gezdirip kendi dişiliğinin farkına varmasını sağ-

layan erkeksiliğinin tadını çıkardı. Bir zamanlar, Cem'in bu kusursuz gücü ona korkutucu geliyordu ama artık bu, hiç ummadığı bir şekilde kendini güvende ve rahat hissetmesini sağlıyordu. Karnına değen sertliğinin farkındaydı. Onu içine almayalı, kendisini tamamladığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Cezalandırırcasına öperken birden kollarından salan Cem, ona daha mahrem olarak dokunmak istiyor, eğer dokunmazsa, çıldıracağını düşünüyordu. Ellerini onun sıcak teninde gezdirip kaslarının parmaklarının altında gevşediğini hissetmek istiyordu. Bir kadının sadece bedeninin görüntüsü ve varlığının, içinde bu şekilde kuvvetli hisler uyandırabileceğini hiç düşünmezdi ama Ecem'in cazibesi içgüdüseldi ve her yerine etki ediyordu. Bundan kurtulmak için zaman dilenerek, "Şimdi git ve ilacını al. İçmeyi unutmuşsun bugün, hâlâ aynı sayıda duruyorlar." diyerek giysi odasına yöneldi.

Olduğu yerde yel vurmuş gül dalı misali sallanan Ecem; onu ne kadar çok özlediğini anladı. Baharatlı erkeksi kokusu güçlü bir afrodizyak etkisi yaratıyordu. Ve birden kocasının söylediği kelimeler tutundu diline, "Aynı sayıda mı?" diye fısıldadı. Kızın eli öpüşmekten şişen dudaklarına gitti şaşkınca. Afallamıştı, neydi şimdi bu? Yani kadınlarla gerçekten flört etmemiş miydi? Onu kandırıyordu kesin. Gözleriyle görmüştü. Ama yemin edercesine demişti ki, ***senden başkası olmadı, olmayacak da***... Ya olduysa? Kandırıyorsa? Oynuyorsa?

Öfkesinden kudurarak kapıya yönelirken "Yarın evde olmayacaksın, eğer sen gitmezsen ben giderim." diye tehdit etti. Karısı kapıdan çıkmadan önce, adam başını sallayarak iç çekti. Dinle şapkam dinle bakışıyla gülerek, öpücük atıp göz kırptı.

Onun bu arsızlığına tekme tokat atlayamayan kız, homurdanarak aşağıya inerken, teyzesinin sesiyle irkilince başını kaldırdı.

"Kızım Cem nerede?"

Ecem bocalayarak yaşlı kadına baktı. "Kovdum onu teyze, az önce valizini toplaması için giysi odasına gitti. Adamı kendi evinden kovdum." diyemeyeceğine göre, o halde yine yalan söyleyecekti. Yine. "Duş alıyor teyze."

Yaşlı kadın biraz mahcupça suratını sallandırdı. "Sanki biraz tartışma sesi duydum." Yaşlanmış gözlerini iri iri açarak "Yoksa benim yüzümden mi?" diye sordu.

Kızın yüreği ağzına geldi, onun üzülmesi, ağlaması vicdanına

men en büyük darbe demekti. Gözleri sislenmişti hem de, onun koca çenesini tutamaması yüzünden. Biraz kısık sesle kavga etse olmaz mıydı? Bu kadın ne duygusaldı böyle, ne dese yanlış anlamasından çekinir hale gelmişti. Pekâlâ, bu yola çıktıysa, tüm riskler alınacaktı.

"Yok teyze, ne alakası var."

"Ama Cem bağırıyordu... Sen de ondan nefret ettiğini..." derken elini ağzına koyarak hıçkırdı.

"Yok öyle bir şey. Hu... Huyundan nefret ediyorum. Anlayışsız oluyor bazen. Ah bilirsiniz işte... Kıskanç, canımdan bezdiriyor beni." dedi mahcup mahcup lafı kıvırarak. Her şeyi duymuş muydu? "Erkekler ve fazla gelişmiş hormonları." Kelimeleri tam anlamıyla yanlış telaffuz ettiğini fark edince de, derhal atılarak "Sakın yanlış anlamayın, ben şey demek istedim... Kıskançlık. Evet tam olarak bundan bahsediyorum. Kıskançlığından!" Etrafına bakınarak "Ben hemen gelirim." dediği hızla indiği yeri tekrar tırmandı. Cem kapı önünde telefonla konuşuyordu ve telefonu kapatıp aşağı kattaki odaya gitmek için merdivenlere yönelince, derhal önüne fırladı. Bir elini geniş sırtına koyarak, onu hafifçe yatak odasına doğru itti.

İçeri girdiklerinde kız panikle kapıyı kapatırken, adam ona kaşlarını kaldırarak ne oldu dercesine hayretle baktı. Ecem nefes nefese, "Hemen soyun." diye emretti. Bir tırnağını ağzına almış dişliyor, bir elini de beline koymuş o meme fırlatan elbisenin içinde volta atıyordu.

İyice kafası karışan Cem odanın ortasında şaşkınca bekledi. Bu kadın iyice dengesiz mi oluyordu? "E hadi ne duruyorsun soyunsana..." Ve adamın gözlerinin daha da şaşkınlıkla açıldığını görünce, derhal yanlış çalışan hormonlarına söverek "Yani banyo işini hemen halletmek gerek." diye lafı toparladı. Maşallah on numara, beş yıldızlıktı sözleri!

"Soyun, banyo..." dedi adam kinayeli kinayeli.

Kız onun hayallere kapıldığını anlayınca ve bu hayallere ondan evvel kendisi atılınca, "Bana asla elini sürmene izin vermem, çıkar aklından pis düşüncelerini." diye çıkıştı. Hangisi önce çıkaracaktı o *pis düşünceleri* çakılan aklından?! Muallaktı!

Cem dişlerini sıkarak "Ecem, sıyırdın mı?" diye tısladı. "Bana sulanan sensin, soyun diyorsun."

Ağzından salyaları akmasın diye yutkunan kız, "En lezzetli yemek olsan dönüp bakmam sana be!" diye yalanların daniskasına yelken açarken, kendini yalanlayan erimiş görüntüsüyle göz dolduruyordu.

Lanet olsun ondan daha lezzetlisini bilmiyordu, bilmek de istemiyordu ama o ayrıydı, şimdi konu başkaydı.

"Teyzen bizim kavga ettiğimizi duymuş, üzülmüş. Hatta ağlamıştı! Hemen banyo yapıp in aşağıya çünkü ona banyoda olduğunu söyledim." Konuşması bitince kapıyı şaşkınlık içindeki kocasının yüzüne kapatıp, mutlu bir gülümseme takınarak tekrar merdivenlere yöneldi. Tam merdivenden iniyordu ki "Zaten geç oldu, ben de biraz dileneceğim." diyen yaşlı kadının sözleriyle, olduğu yerde donup kaldı.

"Allah rahatlık versin..." dedi kirpiklerini kırpıştırarak teyzesine bakan kız. Kadın durdu ve kızın şaşkın yüzüne bakmaya devam etti. Ecem başını sallayarak, '*ne*' der gibi durunca, yaşlı kadın gülerek "Hadi." dedi huysuzca.

"Ne?"

"Hadi kocanın gönlünü al kızım, git yanına sen de."

"Ben mi?" dedi Ecem eliyle döşünü dürterek.

"Yok ben! Kızım az önce tartıştık biraz dedin ya, git işte... Siniri dinmiştir, bak sesi çıkmıyor. Hem karı koca yatağa küs girmemeli. Al gönlünü, huzursuzluk olmasın."

"Ama?"

"Hadi... Madem onu kızdırdın, biraz şımartılmak hakkı."

"Şımarmasın o öküz..." diyecekken dilini ısırdı. İçine öküzler otururken odasına yöneldi. "İyi geceler, ben gidip gönlüne bakayım bari." Derken, ***gönlü yok ki sadistin neyine bakayım***, diye iç geriyordu.

Oda boştu, görünürde kimse yoktu, sadece banyonun aralık kapısından yükselen buhar kocasının varlığına işaret ediyordu. Ve bir tıkırtı duydu.

"Ah, hayır! Hayır, sakın dışarı çıkma..." demek istedi ama bunu söylemek için artık çok geçti.

Tam da dediği hızla duş alan Cem kapıyı açarak dışarı çıktı. Bir insan kendi topuğuna nasıl sıkardı, işte böyle! Buharların arasından Yunanlı bir hayalet gibi odaya doldurmuştu iri bedenini. Kas, kütle, adonis , baklava, hepsi bir adamda olmak zorunda mıydı? Nefesi kesilirken, gözlerini kapamalı ya da arkasını dönmeliydi. Evet, kesinlikle arkasını dönmeliydi. Fakat dönemedi. Dinlemedi içindeki şırfıntı replikası iradesini. Yapabildiği tek şey orada öylece durup, ağzı sula-

narak, aç gözleri her yerini ayrı turlayarak kirpiğini bile kırpmadan, nefes almadan, kocasına bakmak oldu. Bir zamanlar ellerini keyifle gezdirdiği koca gövdeye baktı. Parmakları iğnelenmeye başladı. Ağzı kuruyunca, dudaklarını nemlendirdi. Kuş görmüş yalanan kediler gibiydi. Aslında bir kuş görmüştü gerçekten de, ama ne kuş! Allah bu eziyeti ona hangi günahının cezası olsun diye veriyordu şimdi? Gayyum kuyusuna batırıp batırıp çıkarıyordu kafasını yaratan. Katran karası olmuştu suratı, adama yiyecek gibi bakmaktan.

Lanet herif, akıllara zarar bir gösterişte ve İtalyan yakışıklılarına taş çıkaracak karizmatik ifadeleriyle onun aklının selasını veriyordu. Şairane bir kemik yapısına sahip çekici yüzünde, kızgın yeşil gözlerinde, hummalı işler sonunda nasıl da keyifli olduğunu anımsatan dağınık ıslak saçlarında gezindi aç gözler, bir süredir rüyalarını ve hayallerini esir alan adam düşlerinden fırlayan hayalet şekliyle ona görsel şov yapıyordu. Islak, sert ve mis kokarak... Bu hiç akıl karı değildi.

Yıllardır görüntüsünden pek bir şey kaybetmemişti. İlk âşık olduğu yirmili yaşlarının başındaki Cem gibiydi. Kasları hâlâ hayranlık verici şekilde şişkin duruyordu. Güçlü kollarından aşağı doğru, dar kalçasına sarılı havluyu tutan kocaman ellerine dek nemli bir doku uzanıyordu. Bir an o ellere gözlerini kırpıştırarak baktı. Aman Allah'ım!

"Lanet olsun!"

Karısının hayran haline bakarak gülen adamın küfretmesiyle sırıtışı kaybolurken, "Başladık yine." dedi huysuzca.

Ecem önce yatağa, sonra kocasına baktı ve adam tek kaşını kaldırarak, tıpkı onun baktığı gibi gözlerini yataktan ayırdığında, kız dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Onun enfes kahkahası altında guruna selam salıp elleri tokmakta duralarken, derin bir nefes aldı. Yatak gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Sonra o yatakta olanlar. Kahretsin. Kocasının o yataktaki hayalini benliğinden silemiyordu. Hayır hayır, o yatakta olanlar çok eskide kalmıştı. Neden o zaman hâlâ nefesini boğazına düğümlüyor, bedenini alev alev yakıyor, aklını bulandırıyordu? Hepsi hormonları yüzündendi? Tabi, kesin öyleydi? Hamileydi, dengesizdi ya, ondan!

Allah yardımcısı olsun, bu hormonlarına bir çare bulmak şarttı, yoksa işin sonu hiç iç açıcı görünmüyordu.

Şu anda önündeki soruna odaklanması gerekiyordu. Yine çaresizce aşağı inerken, o mükemmel vücudu banyoda hayal edemeden duramıyordu. Yanında da kendisini tabi.

Eskisi gibi.

Kuvvetli.

Islak.

Köpüklerle kaplı.

Aklını kaçırıyor olmalıydı, daha ilk restinde su koyuverecekse bu işi derhal bozmalıydı. Aklını adamın bedeninden uzaklara götürmeliydi. Kaslarından ve adonis kabartılarından uzağa, kendini de uzağa götürmeliydi yoksa unutacaktı tüm kırgınlıklarını... adamın üstüne Allah yarattı demeden zıplayacaktı.

Silkelen kızım, hormonlardan bunlar, hormonlardan.

Ertesi gün onun işe gitmesini, kediyi bekleyen fare imajında saklanarak bekledi ama akşam olup eve dönünce, kaçacak yer bulamadı. Cem eve geldiğinde teyzesini öptüğü gibi onu da yanağından öpüp halini hatırını sordu sakince. Bu adam neyin peşindeydi? Misafir salonunda sabırsızlıkla beklerken dakikalar geçtikçe, giderek paniklıyordu. Evli olmanın bu kadar karmaşık olacağını kim bilebilirdi? Yemek neredeyse hazırdı, dudağını ısırarak tüm bu çektiklerinin yaşlı bir kadının huzurla ölmesine değer bir vicdan rahatlaması için olduğunu kendine hatırlattı. Hayır kocası zerre kadar umurunda değildi, tek amacı vardı, o da hasta olmasına sebep oldukları teyzesini mutlu etmek. Hoş yatak odasında ve çalışma odasında yaşanılanların kadını mutlu etmekle çok da bir ilgisi yoktu ya. O da iyilik yapıp iyilik bulma haliydi muhtemelen.

"Yemeğime zehir koymayı düşünüyorsan, bunun için geç kaldın."

Duyduğu sesle irkilen Ecem, dalgın başını kaldırdı. Ve bugüne kadar gördüğü, ondan sonra gözlerini tüm erkeklere kör ettiği en yakışıklı adama bakakaldı. Normalde spor giymeyi sevmeyen Cem, kot pantolon giyinmiş, kalçalarına biraz dar gelse de üzerine tam oturmuştu. Bu darlık günün modasına uygun olsa da aklını başında tuta-

bilmesi açısından biraz fazlaydı. Nefesi daraldı. Göğsü hava isteğiyle şişti. Ağzı açık duraladı. Lanet olsun ancak sapık erkekler kadınların kalçasına bakardı, şimdi Ecem duble sapık olmalıydı ki, kocasının kalçalarını düşünüyordu.

Bakışlarını tehlikeli bölgelerden zorlukla kaçırdı ve en saçma yere dikti. Siyah dar tişörtüne... "Allah'ım, neydi günahım, günahım neydi Allah'ım" diyen İbrahim Tatlıses'in şarkısı kulaklarında çınlıyordu.

"Bana biraz daha böyle güzel bakarsan, tüm iyi niyetimi bozacağım."

"Hı..." dedi önce aptala bağlayarak dalgınca, sonra hemen bakışlarını o parlak yeşil gözlerinden ayırarak "Dalmışım, yoksa senin iğrenç *kalçalarını* süzeceğim yok." diye gaf yaptığından habersiz iç gerdi.

"Kalçalarım iğrenç mi duruyor, ilginç. Hep seksi olduğunu söylerler oysa."

"Kim lan onu söyleyen?" diye patlayan kız birden bu ses kendinden çıkmammış gibi, şirince sırıtarak geri vites yaptı. Kibar bir tonda ekledi. "Saçmalamışlar bence."

Cem kibirle güldü. "Teşekkürler, akşam akşam formundasın."

O çekici dudaklarıyla gülümseyince yüzünde beliren keyifli gamzelere dokunmamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı Ecem. Allah'ım neden o? Neden o? Başka adam yok muydu hayatına sokacak, hormonlarına depar attıracak, alnının çatısına yazacak, kaderinde saklanacak, neden bu vurdum duymaz adam olmak zorundaydı? **Adı adında saklıydı yetmez miydi? Kaderinde neden saklanıyordu hâlâ, bu kadarı fazlaydı.**

Ona doğru çekildiğini hissediyordu. Bu kadar erken olamazdı, hayır hemen ufak tefek anlarla ona doğru kayıp gidemezdi düşünceleri. Bu kabul edilemeyecek kadar yersiz bir durumdu. Onlar boşanacaktı, bunu kendine defalarca, hatta her solukta hatırlatmalıydı. Bu işin artık uygunsuz olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Gerçekten. Yolundan çıkan iradesinin dengesi yerine gelecek miydi artık, ona karşı olan açlığı geçecek miydi, bunları çok merak ediyordu.

"Yarın doktora gideceğiz ablamla, gelmek istemezsin ama ben yine de sorayım." dedi kız buruk bir sesle konuyu değiştirerek.

Başarmıştı, konu bebeklerine gelince ortamdaki romantik elektrik

korku dolu bir gerilime dönüyordu. "Seni ben bırakırım." dedi Cem ilgili bir tonda. Birden ciddileşmişti durumu.

"Gerek yok, şu ana kadar hep kendim gittim, yine kendim giderim."

"Ecem ben götürürüm." dedi dişlerini sıkarak Cem. "Hem yedinci ayına girdiğine göre..." diye sözlerine başladı dalgınca, önce çekinik sonra merakla devam etti. "Neden karnın küçük hâlâ? Yemekle aran iyi ama bebeği besleyemiyor gibisin, bunu doktora sormalısın? Aldığın on kilo ama bebek elma kadar sanki..." dedi adam kendisi için bahane arayarak.

Hamile bir kadına söylenecek en kötü lafı etmişti Türk odunu... *Genleri bozuk hıyar, GDO katkılı ayı, formatı virüslenmiş öküz bozması...*

Kız kocasına öfkeyle dönerek "Ben bebeğime iyi bakıyorum. Beslenmesi de gayet iyi, normal bebeklerden kilolu ve daha uzun boylu olduğunu doktorum üç hafta önce söyledi. Sen nereden bileceksin ki, yanımda yoksun. Bebeğim çok iyi, keyfide yerindeymiş. Dünyasında iyi o. Büyüyor merak etme!"

"Diskoya da gidiyor muymuş arada? Karı kız tavlamış mı? Spor yapıyor muymuş? Yoksa okeye mi dönüyormuş?" dedi Cem alaylı. "Kesin maç izliyordur."

Aslında tüm hırsıyla adamın merak ettiği detayları en ince ayrıntısına kadar bir çırpıda sayıp dökerek söylemişti Ecem. Cem ise çok keyiflenmişti. Demek normalden büyüktü, neşesi de yerindeydi. Normalden büyükse kesin kendisi gibi iri olacaktı hatta belki de erkek... Off! Bir tek cinsiyetini bilmiyordu, Ecem göstermiyor demişti. Büyük ihtimalle bu cadı ondan saklıyordu? Sırf eziyet etmek için yapıyordu. Soramayacağını bildiğinden, söylemiyordu.

"Onun için alışverişe çıkmaya niyetin yok mu senin? Bebek doğunca onu eski elbiselerine sarmayı düşünmüyorsun herhalde." Dedi merak ettiği diğer bir gerçeğe parmak basarak.

"Çıkmadığımı nereden biliyorsun?" dedi Ecem arkasını dönüp yemeği karıştırırken.

Evin her yerini didik didik edip bir şey bulamayan Cem, ona yaklaştı çatık kaşlarıyla. "Ben bir şey görmüyorum." Geçen gün "alışverişteyim" mesajından sonra bir saat evi aramış taramış ama bebeğe dair bir şey bulamamıştı.

"Çünkü aldıklarımı annemlere götürüyorum, buraya getirmiyorum!" dedi Ecem yemeğin kapağını kapatıp çekmeceye uzanarak. Çok doğalmış izleniminde sakindi halleri.

Bir anda tepesine şimşek çakan karabulutlar türeyen Cem dişlerini sıkarak karısının arkasında yıldırım şiddetinde belirdi. "Neden oraya götürüyorsun? Onun evi orası mı?"

Ne hakla sorusu dilinin ucuna gelen kız, "Onun da, benim de evim orası." dedi sakinliğini koruyup çekmeceden kepçe çıkarırken. "Unuttuysan hatırla, ***bebek buraya hiç gelmeyecek!..*** Bu senin sözlerindi."

Adamın yüreğine bir kılıç sokmuştu sanki ve ciğerlerini deşerek sırtından çıkarmıştı. "Nasıl?" dedi dişlerini sıkarak.

Hüznünü saklayan, içindeki acıyı bastırmaya çabalamak gibi güçsüz bir eyleme girişe Ecem, omuzlarını umursamazca silkerek sesini ayarladı. Kepçeyi çorbaya daldırarak karıştırırken dikkatle, "Onu istemeyen bir babanın eline mahkûm etmeyeceğim, sevgisiz büyümesine de izin vermeyeceğim. Orada dayısı var, babam var, hatta Rüzgâr eniştem var, ona çok iyi baba olacaklar. Hem annemle konuştum, haftaya oda takımı bakacağız." dediğinde adamın boğazına dolan acı midesine ateş misali düştü ve yaktı. Acının yüze vuruş hali bambaşkaydı suçlunun yüzünde. *Bebek ve Ecem! Ona aitlerdi, ne demekti başkasının babalık yapması!* Delirmemek için zor tutuyordu kendini.

Kız titreyen sesiyle gülümsemek gibi saçma bir eylem yaptı. "Odasını hazırlayacağız, erken falan gelmeye kalkar, odası hazır olmalı. Çok güzel bir oda düşünüyorum onun için. Her şeyi olmalı. Halısını, duvar kâğıdını, hepsini özenle tasarlıyorum. Ah Allah'ım, o minik patikleri için korunaklı bir kafes yaptırmayı bile aklımdan geçirdim." Derken Cem'in ağzının sularının akıttığını bilmiyordu. Safça devam etti sözlerine. "Babam da çok heyecanlı, odamı şimdiden boyatmayı düşünüyor ve as..."

Omuzlarından nazikçe tutularak arkasına usulca çevrilince, tüm bedeni titremeye başladı Ecem'in. Meğer ne güçsüz, ne kadar muhtaçmış ufak bir desteğe ama her desteğe değil, sadece ondan gelen ufacık bir ilgiye dilenci olmuştu ruhu. Şu ana kadar sakin, metanetli, durgun bir halde konuşurken, aslında yüzünü aşağıya eğerek, gözlerindeki yaşları saklamaya çalışarak sadece kendini kandırmıştı.

İçini talan eden biçerdöverlere gazı kendisi veren Cem, kafasını aşağıya eğip başını başına yasladı. Pişmanlıkla soludu. "Sizin eviniz

burası..." dedi nefes alamaz şekilde. "Benim yanım." Gözleri dolu dolu, genzine tıkanan sesi boğuktu. Erkeklik gururu fazlaca olan adam gözlerini kırpıştırarak sesini soğuttu. "Karımı doğum yapınca sokağa atacağımı düşünmüyorsun herhalde?" diye tamamladı buyurgan sözlerini. "Kimsenin vicdansız sözlerini çekemem. Olması gereken, olması gerektiği gibi olacak."

O ana kadar güzel bir şey söyleyeceğini zannedip umutlanan Ecem, karnına aldığı acıyla silkelendi. Hep başkaları içindi bu iyi niyet öyle mi? Zerrece umurunda değillerdi. Kız omuzlarındaki elini ittirdi kırgınca. Kocasının yüzüne bakarak sisler ardından, "Burası bizim evimiz değil. Sen de benim kocam değilsin artık. Unuttun mu, bizi kovdun?" dedi dudakları titrerken.

"Hata ettim." dedi adam kısık sesle, içinden gelerek demişti bunu ama öyle duygusuz ve alelade söyleyince, istediği etkinin tam tersini vermişti karşısındakine.

"Etmeseydin. Bitti. Biz gittik, sen istediğin bir kadınla başka çocukları büyütürsün evinde, biz olmayacağız."

"İstediğin bu mu?"

"Senin istediğin buydu? Ben de uydum, şimdi sen de uymak zorundasın." Arkasını döndü. "Doktora ablamla gideceğim. Hep tektim, yine tek olacağım, seni yanımda görmek istemiyorum. Asıl önemlisi, istemediğin bebeğimi görmeni istemiyorum. Hatta doğumumda bile olmanı istemiyorum," dediğinde Cem ölecek gibi oldu. Nasıl yani? O sancılar içerisinde doğuracaktı ve Cem yanında olmayacak mıydı? Ah Ecem, yüz şişi iki saat kızgın ateşte bekleyip her yanına sokuyordu sanki. Kız devam etti. "Üzgünüm Cem, seçimleri sen yaptın, ben buna sadece uyuyorum."

Dolabın yanına gidip, ne alacağını bilmez halde açtığı kapaktan içeri baktı. Eğildi, yanaklarından boşalan yaşları saklarken, hıçkırıklarını saklamak için nefes bile almadı. Bir elini dudaklarına kenetleyip durdu. O sessizce ağlarken ona öfkeyle bakan adam usulca mutfaktan çıktı, o çıkınca iki dizi üstüne yıkılan kızın hıçkırıkları dudaklarından firar etmeye başladı.

Ne demekti doğumda onu yanında istememek! Oysa elini tutup ona güç verebilecek tek kişi Cem'di. Bebeği ilk onun kollarına vermek, birbirlerine aşkla baktıklarını izlemek, alnından akan terleri kocasının öpmesi... Bir daha hıçkırıklara boğuldu.

Her yemekten sonra yaptıkları gibi çayı demleyerek salona geçtiğinde, artık daha sakindi Ecem. Elindeki meyve tabağını sehpaya bıraktı. O uçarı, çılgın, elde avuçta durmayan kızın tam bir ev kadını ve olgun bir anne adayı olduğuna seneler önce kimse inanmazdı. Ama Ecem dört dörtlük bir kadın olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Meyve tabaklarını sehpaya açtı. Karşısında durgun bir biçimde duran ve düşüncelere dalmış olan adamın ayağına tekme atıp ikilemesine sebep olurken, öfkeli bir bakış atarak yüzündeki durgunluğun silinmesine neden oldu. Bu iyiydi. Sinirli halini bir süre daha koruyabilirse, günün geri kalan kısmı onun için daha kolay geçebilirdi. Bu gece neyse ki teyzesi huzurlu, Ecem planına sadıktı. Sert ve kararlı bir tavırla ihtiyacı vardı şu anda. Derhal arkasını dönerek teyzesinin gelmesini beklemek için koltuğa yöneldi. Cem de tam karşısına oturunca, bu harika görüntü gözlerine sokulmuş oldu. Ecem gözlerini ne kadar sağda solda gezdiriyorsa, onunla konuşmak için zaman kollayan Cem de tüm dikkatiyle onun yüzüne bakmaya devam ediyordu.

"Kes şunu..."

"Neyi?"

"Bana ilgiyle bakmayı."

"Nasıl bakayım?"

"Yokmuşum gibi. Hep yaptığın gibi."

"Koca göbeğinle karşımda otururken, bu pek mümkün değil, kaldı ki sen yokken bile ben seni görüyordum."

Son sözleriyle kız heyecan içinde başını kaldırdı ve merakla kocasına baktı kahveleri. Cem onun koyu gözlerinde ufak da olsa şaşkınlık pırıltıları yakalamayı başardı. "Seni hayal etmek daha zordu..."

"Hayal etmek mi?"

"Sürekli olarak buradaydın." dedi Cem işaret parmağıyla beynini göstererek ve elini aşağıya indirip kalbinin üzerine koydu. "Ve burada." İlaç mı almıştı bu adam, bugün neden bu kadar dengesizdi, ya da kız neden bu kadar duyarlıydı ona artık? Ağzı alık balık gibi açılarak donakalırken, kızın şaşkın yüzüne bakan Cem yutkundu. "Hastaneye

ben de geleceğim, sonra da birlikte bebek için ne gerekiyorsa bakarız. Ne kadar zorla olsa bile, onun babası benim! Eymen ya da Eray Bey değil. Çocuğumu kabullenmiyor değilim, sadece..."

"Sadece istemiyorsun."

"Artık bunun bir önemi yok değil mi? İstesem de, istemesem de doğacak. Ve o zaman ayrı yaşayan bir ailede olmayacak. Onun annesi ve babası var."

"Ayrı ailede yaşaması mutlu olmasına sebep olacaksa, senden ayrı yaşayacak. Onun sadece bir annesi var, babası sadece kafa kâğıdında olacak." Yanağına sıralanmayı bekleyen yaşları kovaladı hızla kırpışan kirpikleri. Trajik olmaya gerek yoktu, öyle kafasına göre hayatına yön veremezdi. Canı isteyince kovup, kadınsızlık çekince yanında kalmasına karar vermezdi. "Hayal kurma." dedi kız "Biz bir aile değiliz."

"Ne demek bu?" diye kaşlarını çattı adam.

"Bebek doğunca İzmir'e, halamların yanına yerleşmeyi düşünüyorum."

İşte asıl bomba patlamıştı. Kızın söyledikleriyle adam tepesinden vuruldu. "Buna tek başına mı karar veriyorsun?"

"Boşanmış her anne, tek başına hayatına yön verir..."

"Ya izin vermezsem..." dedi adam dişlerini sıkarak tok sesiyle. Emrediyordu katı duruşu. Kendinden ne kadar emindi yine, sanki küçük dünyaları o yaratmıştı.

"Yasalar bebeğimle nasıl yaşayacağıma izin verirken, sen kim oluyorsun?"

"Benim yasalarım senin ve onun..." dediğinde kız tek kaşını kaldırdı küstahça, adam dişlerini sıktı öfkeyle. "Bebeğin benden ayrı olmasına izin vermiyor."

"Daha ***bebeğim*** bile diyemeyen bir adamın bizi sahiplenmesi ne ironi. Uzak dur Cem, bizim hayatımızda sevgisiz bir adama yer olmayacak. Oyun bitecek, evli evine köylü köyüne, her şey dönüşü olmayacak bir biçimde değişecek."

Bu sözler kız için acıydı ama adamın artık kabullenmesi gereken şey de buydu. Ondan ayrılacağı! Cem öfkeyle yerinden kalkarken, merdivenlerden gelen teyzesinin sesiyle gerçeğe döndü, amacının ne olduğuna. Kız ayağa fırlayıp "Canının istediği gibi davranma hakkı-

ni vermiyorum sana. Kafan atınca kovup, sırf millete iyi görünmek için aile babası rolünü oynamana izin vermem. Benim hayatım senin yazma tahtan değil, dilediğini yazıp beğenmediğini silemezsin. Bu işte akıl karıştırmak yoktu. Haddini aşma." diye bağırırken, çekip gitmekle, masaya gitmek arasında bocaladı. Panik içindeydi. Ah, işler gerçekten ters gidiyordu! Teyzesiyle sohbet etmezse yine şüpheye düşecekti kadın kesin, olduğu yerde durdu. Cem de yeni bir kavganın her iki kadın için iyi olmadığını düşünerek kısa bir zaman için susmak zorunda kaldı.

Çay saatleri sessiz geçti. Hayır sessiz değil, iç savaş çıkaran duyguları eşliğinde geçtiği için, kısa sürdü.

"Bu kız çok şaşkın." diyen teyzesiyle dikkati o ana dönen Ecem'in dalgın bakışları, halının üzerindeki belli noktadan televizyona kaydı. Yaşlı kadın keyifle kıkırdarken, ara sıra öksürerek "Bu kızı seçmekle iyi etmişler." diye yine fikrini konuştu. Ecem ekrana baktı, televizyonda yeni bir dizi vardı ve yaşlı kadın keyifle onu izliyordu. İyice zayıflayan kalbi yüzünden son zamanlarda kaşıntıları artmıştı. Kolunu kanatasıya kaşıdığını görünce ıslak mendil uzatıp, eline tutuşturdu ve yaşlı kadının biraz rahatlamasına sebep oldu. Fahriye teyze kaşınan yerleri ıslak mendille ferahlatırken, kızın bakışları yana kaydı. Gözlerinin kıyısından kocasına baktı. Koluyla yandan bedenini ittirmek ve diğer köşeye kayıp mesafeyi açmamak için kendini zor tuttu. Sinsi bir kedi kıvraklığında yanına sokulmuştu. Garip olan bu değildi, garip olan adamın ona sokulgan tutumuydu, bu yüzden endişeden göğsü sıkışıyordu. Sebep kesinlikle bacağına yaslı duran kaslı baldırı veya burnuna gelmekte olan tertemiz erkeksi koku olamazdı ayrıca. Kalbi hızlandı. Yine de sebep her ne olursa olsun, oyun dahi oynuyor olsalar bile, kocasıyla böyle yan yana otururken nefesi kesiliyordu.

"Sana duş aldırmamı ister misin teyze, kaşıntın azalır biraz." dedi Ecem kaçmak isteyerek.

"Yok kızım, sırtımı çok kaşıdım sanırım, kanatmışım acıyor."

"İlaç süreyim o zaman."

"Cem sürdü." dedi yaşlı kadın yine çekinerek. Cem ona ne zaman yardım etse evladı olmasına karşın kendini kötü hissediyor, yüzünü düşürüyordu. Bu kadın ne kadar kırılgandı, hâlâ üstlerine yük olduğunu mu sanıyordu?

"Ona dikkat et." diyerek kocasının yanından kalkarak "Ben biraz

dinlenmek istiyorum!" derken hızını alamadan kaçtı ve kocası odaya gelmeden geceliklerini yatağın üzerine atıp, kendini giysi odasına kilitleyerek onun tüm gün süren konuyu tekrar açmasını engellerken kendini rahatsız bir uykunun kucağına attı. Bu adamla yaşamak günden güne daha da zor olmuştu ve artık dayanamamaktan korkuyordu.

Cem'in diretmelerine karşı gelmeyen Ecem, hastaneye kendisini onun götürmesine izin verdi ama her zamanki gibi adam içeri girmemiş onu hastanenin kapısında bırakarak çekip gitmişti. Bu daha fazla canını yakmıştı, en azından gelmediğinde umursamıyordu ama hastaneye kadar gelip, sağlık durumlarını öğrenmemesine çok bozulmuştu. Dalgınca içeri girip onu bekleyen Peri ve Esme'nin yanına yöneldi. Fulya Hanım hem onun hem de ablasının doktoruydu. Onun hüzünlü yüzünü gören Esme ve Peri üstüne gitmeden sıranın onlara gelmesini sabırla beklerken, ikisinden de çıt çıkmıyordu.

"Ecem sıra bizde..."

Dalgınca başını kaldıran hüzünlü Ecem, çaresizce oturduğu yerden kalkarken kucağındaki çantasını sımsıkı tutuyordu. Peri onun buğulu gözlerinin takıldığı yere baktı. Muayenehaneden çıkan mutlu çifte, ellerindeki ultrason görüntüsüne bakıp keyifle gülenlere...

"Keşke bizim devreye girmemize izin verseydin?" dedi Esme kardeşinin bu acılı haline içi giderek. "Belki Rüzgâr..."

"Abla, bu zorla kabul edeceği mirası değil ki eniştem ensesinden tutup yola getirsin, evladı. İstemeyene nasıl zorla *baba olacaksın* denir..."

Esme yüzünü yere eğdi, Peri gözlerini kaçırdı üzgün yüzünden ve sonra ikisi de kollarını kaldırıp Ecem'i kıskacına alarak sevgiyle kucakladı. Üç kadın da mutlu olacak bir konu açıp kıkırdayarak muayene odasına girerken, Ecem'in yüzü her ne kadar duru olsa da, içindeki çalkalanma geçmeyecekti. Çünkü bugün bebeğinin cinsiyetini öğrenecekti ama kocası yanında olmayacaktı. Olsun, nasip olursa yakında zaten evladını istemese bile kabullenecekti.

Aşk illa iki taraflı mı olurdu? Bir anne bebeğini nasıl karşılıksız seviyorsa, Ecem Cem'i de öyle saf bir aşkla seviyordu, ona sevmesini öğretmekti en başından beri tek derdi. Onu eskisi kadar sevmese de olurdu ama zamanla evladını sevmeyi öğretmekten vazgeçemeyecekti.

Güzel haberle eve döndüğünde, mutlu haberi onu kapıda merakla bekleyen Fahriye teyzesine verdi, yaşlı kadın gözyaşları içinde güç-

süz kollarına çektiği gelinine "Teşekkürler kızım." diye sarılıp bu mutlu haberin tesellisini içine sindirdi. Sonra hevesle karnına dokunarak "Şimdi Ecem'le, Cem'in yarısı olacak öyle mi?" dedi hıçkırarak. "Ece gibi..." Genç kız gözyaşları içinde mutlulukla hıçkırırken, gözleri kocasını aradı evde ama yoktu.

"Yukarı da, yeni geldi o da." dedi Fahriye Hanım onun kime baktığını anlayarak. Mutluluktan ağzı kulaklarındaydı yine ve gelinin gözlerinin içine bakıyordu. Ecem yukarı çıkmak yerine üzerini çıkarıp mutfağa geçerken "Aç mısın?" diye sordu.

Bir hafta sonra saat onu vurduğunda, yaşlı kadınla Ecem bugün de tek başlarına yaptıkları kahvaltının bulaşıklarını topladılar. Doktor kontrolüne onu zorla götüren adamın yüzünü o günden sonra neredeyse bir daha görmemek için çabalamıştı. Sabah erkenden işe gidiyor, gece geç saatte geliyordu iyi ki, o da anlamıştı sonunda istenmediğini. Huzursuzlukla dolu düşünceleri yüzünden bütün gece uyuyamadı Ecem. Başta memnun olduğu bu eylem zamanla kendini huzursuz bekleyişlere bıraktı, onun geceleri feneri nerede söndürdüğünü deliler gibi merak ettiğini, kendine bile itiraf edemediğinden, günden güne iyice huysuz bir kadın olup çıktı. Bebeğinin cinsiyetini hiç mi merak etmiyordu? Hiç mi sağlığıyla alakalı endişe duymuyordu? Bu sabah ise o kadar geç kalkmıştı ki, yine süslenip püslendiğini belli eden parfüm kokusuna savrulmuş odasından, onu kaçırarak uyanmıştı.

"Bugün ablanız gelecek, özel bir şey yapmak ister misiniz?" diye sordu Fidan Hanım merakla.

Bir an aynadaki son hali aklına gelince, ailesiyle görüşmemek için hasta olduğu yalanını söylemeyi düşündü Ecem. Yüzü çökmüştü son birkaç günde, gözlerinin altı da uykusuzluktan morarmıştı. Her ne kadar hamileliğinin yedinci ayı yüzünden olduğunu söylese bile, artık kimseyi kandıramayacağı gerçekti. Bu halde onu gördüklerinde, ya hasta olduğuna inanıp beynini yiyecekler, ya da Cem'le aralarında yeniden bir şeylerin olduğunu düşünerek, beynini didikleyeceklerdi.

Fidan Hanım'ın peşinden mutfağa girip yemek masasına çökerek gözlerini kapatıp ofladı. "Her zamankinden yapabiliriz abla, sanırım." İçini çekti. "Ve Pelin için de çikolatalı pasta yapalım."

Kadın evdeki eksikleri, yapılması gerekenleri ve Cem'in angaryalarını sıralarken, Ecem elini alnına koyarak, gözlerini kapadı. "Tüm yorucu zamanın bir günlüğüne durmasını sağlayabilir misin abla?" diye mırıldandı.

"Tabii Ecem Hanım, şimdi kadere bir dilekçe yazar, hayatınıza yön vermeyi durdurmasını belirtirim." dediğinde ciddiyetle, afallayan Ecem kafasını kaldırdı. Fakat yardımcıları çoktan çıkmıştı. "Sadece Pause tuşuna basması yeterlidir kadının." dedi Fahriye teyze elini kapadığı dudaklarının altından kıkırdamaya başlarken.

"Allah'ım bugün bitsin ne olur?" dedi kız çile çekerek. Teyzesi bile sinsice mutfağa girip onunla alay eder haldeydi artık.

"Çok yazık, ben de bugünü sizinle geçirmeyi planlamıştım."

Ecem olduğu yerde irkilirken, üzerindeki spor kıyafetiyle ve yüzündeki rahat bir tavırla yanlarına gelen Cem, beraberinde dışarının taze havasını da getirmişti. Eğilip teyzesini yanağından öpen adam kıza uzanınca, Ecem irkilerek geriye çekilip bu hamleyi engellemek istedi ama adam aldırmadan yanağından öptü.

Bu adam neden öğlenin bu saatinde eve gelmişti ki? Bakışları üstüne kaydı. Üstelik, neden bu kadar çekiciydi? Ecem günden güne hortlağa dönerken, onun böyle podyum yıldızı gibi parlaması haksızlıktı. Üstelik bu adam neden bu ara spor takılıyordu, neden genç delikanlı havalarına bürünüyordu? Takım elbiselerinin suyu mu çıkmıştı? Neden yine olgun, sert ve uzak görüntüsüne bürünmüyordu?

"Hadi bebeğin yeni yeleğine ip seçelim." diyen teyzesiyle bebeğinin tekmesi birleşince kız tüm olumsuz eylemleri unuttu. Az önce kasvetten çürüyen Ecem, karnında balık kıvraklığında gezinen varlığın mucizesiyle birdenbire günün daha güzel ve aydınlık olduğuna karar vererek, hemen somurtan yüzüne gülücük ekledi. Durgun gözlerini sahte olmayan ışıklar süsledi. Üstelik bu saçma mutluluk oyununu oynarken, cidden keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Teyzesiyle bebek hakkında sohbet ederken, lanet adam gözlerindeki yeşil soru işaretleriyle ona bakınca, ancak o zaman gözlerini yüzüne dikip arsızca baktığını fark etti. Onu özlemiş gibi bakmaya hakkı yoktu ve kızın buna inanamaya dünden razı kalbi işgüzarlığa soyunuyordu. Ne kadar da sersemdi. Oyalanmadan planını hayata geçirmeye başlaması gerekiyordu, onunla düşüncelerini konuşmalıydı ama bir an aklına sadece onunla yapacağı şeyler gelmeye başlayınca, hain planları suya düştü.

Çünkü bugün sadece bu adam ile aynı ortamda olmak bile, ona olan özlemini gözüne sokmaya yeteceğe benziyordu.

"Bugün yemeğe bir yerlere gidelim mi?"

Dalgın dalgın gülümsedi. "Çıkamayız, ablamlar gelecek dedik ya."

"E ne güzel, ailecek bir yere gitmeyeli uzun zaman oldu. Harika bir gün. Güneş parlıyor ve gökyüzü çok net, ufukta yağmur görünmüyor. Sıkı giyinirsek bir piknik iyi olurdu."

Ailecekmiş oyununa kendini iyi kaptırmıştı belli ki Cem. Oynadıkları evlilik oyununu hatırlatan tavrıyla, sinirleri bozulan Ecem'in oyuncu gülümsemesi daha da genişledi. Pelin'le hazırladığı piknik geldi aklına ve akabinde bebeğini söyleyemediği an gelince fikrine, derhal gülen yüzü soldu. Masaya yaslandı. "Bunu yapmasak daha iyi olur..."

"Neden?" dedi Cem kurnazca.

"Ya da siz gidebilirsiniz ben piknik havamda değilim. Son zamanlarda ayaklarım şişiyor, ayakta kalmasam daha iyi."

Alayla başını sallayan Cem, onun narin ayaklarına baktı ve gördüğü şeyle yutkunamadı. Gerçekten de ayakları şiş duruyordu. Nefes alamadı. O minik ve dolma misali şiş duran ayakları dizlerine koyup masaj yapamadığı için kendisine lanet etti. Sonra aklına geçen geceki mutfak sohbetleri geldi, onun neden birden soğuduğunu hatırlayınca, yüzündeki o pervasız ışık söndü.

"Dondurma..." dedi yaşlı kadın aradaki gerginliği idrak ederek. İkisi de birden durgunlaşınca üzülmüştü. "Sanırım birileri bana dondurma sözü vermişti."

Teyzesinin asılan yüzüne dayanamayan Ecem, çocukça bir tepkiyle derhal ayağa fırladı. "İki dakika sonra hazır olurum."

"Dondurma?" diye sordu Cem tek kaşı havada teyzesine. Az evvel *ayaklarım şiş* diye mızıldanan karısı değildi sanki, bir dondurma mı onu yerinden fırlatmıştı? Oğluna kızgın kaşlarını çatarak bakan yaşlı kadın, omzunu sarsarak "Dondurma yemek için yürüyüşe çıkmayı planlamıştık. Biliyorsun, Ecem hamile olduğundan beri her gün dondurma yese doymuyor. Tam bir dondurma canavarı oldu. Bazıları mutlu olmak için çareler arıyor..." dedi iğneleyici bir tonda. Bilmiyordu Cem. "Belki bir akşam eve dondurma alıp gelirsin..."

Ecem gerçekten dondurmaya mı aşeriyordu sürekli! Asıl soru karısı neye aşermişti? Canı ne istiyordu? En çok ne yiyordu, neden tiksinmiş, neyi çok sevmişti, kadınlar hamileyken neler yaşardı, nereleri ağrırdı, neden hoşlanırdı, bilmiyordu. İşte bu onun yüzüne sertçe çarpan kapı etkisi sağladı. Cem onun hamileliğinin nasıl zorlu geçtiğini hiç bilmiyordu. İçindeki yaramaz canının onu ne kadar yorduğunu, yatağa yattığı zaman sızlayan bedenini, sürekli yanma hissiyle dolaştığı midesini, kokulara karşı olan hassasiyetini, ara ara fırlayan kadınlık hormonlarını, durup durup gerçekleşen ağlama krizlerini, saçma sapan zamanda kramplarını... hiçbirini, bilmiyordu.

Hep birlikte çıktıkları yürüyüşte, Cem teyzesinin fazla yorulmasından korkarak ve Ecem'in şiş bileklerini hatırlayarak onları en yakın sahile götürmüştü. Onlar arkadan yürürken, önlerinde çocukça bir keyifle dondurma yiyen Ecem, heyecanla teyzesiyle sohbet ediyordu. Bu kız ne yüce gönüllüydü. Teyzesi için yaptıkları, onu mutlu etmek için katlandıkları aklına gelince, birden gözlerine siyah bir sis çöktü. O kendinden defalarca fedakârlık ederken, Cem önyargılarından zerre fire vermemişti. Utandı. İlk defa ufacık kızın yüce gönüllülüğü karşısında, ciddi bir eziklik hissetti. Mahcup olmayı bilemezdi Cem, doğrularından caymayı da... ama ilk defa gözlerine bakmaya utanıyordu.

"Sen yemeyeceğine emin misin, bu dondurmalar harika..." dedi Ecem hevesle kocasına.

"Afiyet olsun." dedi Cem bakışlarını onun ufak ağzına odaklayarak. O iştahla dudaklarındaki kalıntıları iştahla yalarken, içinde yavaşça başlayan sıcaklık tüm bedenine yayıldı. Daha önce hiç bu kadar dondurma yemek istememişti. Gözlerinde yanan tehlikeli ışıltılarla, bunun sebebinin o pembe dudakların kıyısından süzülen, tek damlayla alakalı olduğunu düşünemezdi. Usulca çenesinden akmakta olan dondurma, hatta göğsüne damlamak üzereydi. Ecem çantasında peçete ararken, Cem o damlayı yalamak istedi. Bir anda temkini de, anlaşmayı da boş verip, hiç tereddütsüz o damlayı takip edecek hale gelmişti duyuları. Bal dudaklarına dokunmayalı sanki asırlar geçmiş, tadı dimağından silinmeye başlamıştı. Ama yumuşaklığı ve tepkileri hâlâ aklındaydı. O muhteşem göğüslerinin tatlı şuruba bulanmış çılgın hayaliyle, kapana kıstırmıştı. Bedeninin iradesi yıkılmış, ısısı yükselmiş, ayaküstü sokağın ortasında karısının yaladığı bir dondurmayla baştan çıkarılmıştı.

Araca yönelirken, kızın bedeninde gezen masum gözleri yüzünden

bedeni kasılıyor, pantolonunun kumaşı patlamak üzere geriliyordu. Kocaman adamın heyecanla titreşen nefes alışverişi de hızlanmıştı. Kilolu bir kadın gibi durmuyordu Ecem, hamilelik ona çok başka bir albeni katmıştı. Yüzü porselen bir bebeğe benziyordu, daha canlı ve gergin. Hatları daha dolgun ve kadınsı duruyordu. Çocuk gibi değildi artık görünüşü kadar duruşu da. Olgun bir kadındı. İrileşen kalçaları bol şifon elbisesinin içinde sallanırken adamın nefesi kesildi. Kasıklarındaki rahatsızlık daha da fena hale gelince, içinden küfretti, derhal bu durumla ilgili gerçekten bir şeyler yapmak zorundaydı. Bunu ciddi ciddi düşünmeliydi.

Daha sonra.

Eve geldiklerinde, teyzesinin araçtan inmesine yardım eden kocasının koluna dokunarak hafifçe okşadı ve yaşlı kadının koluna girerek şefkatle girişe çekiştirdi Ecem. O bunu doğal bir şekilde yaparken, onun dokunduğu yerlerde başlayan yangın adamı tüketti. Allah'ım Cem gerçekten ölmek üzereydi. Karısına bakış açısı değişirken özlemi karlanarak büyümeye devam etmekteydi. Ecem'in teyzesini ellerinden alması gerçekten iyi olmuştu keza böylece Cem pantolonundaki kabarıklığı dikkatlerden gizleyebiliyordu.

Ferah solana girip koltuğa oturan yaşlı kadın, düşünceli duran Cem'e dikkatle bakarak "Ne düşünüyorsun? Suratında çok kederli bir ifade var." diye sordu.

"İş..." dedi dalgınca adam ve daha fazla karısıyla olan kafa yorgunluğunu millete göstermemek için, bahçe kapısından koşar adımlarla dışarı çıktı.

Telefonunu sehpaya bırakan Ecem, bakışlarını kocasının sırtına odakladı. Şimdi ne olmuştu ki? Onlardan neden kaçıyordu! Yolda çok güzel vakit geçirmişlerdi, birbirlerine oldukça rahat davranmışlardı, eskiden olduğu gibi sohbet bile etmişlerdi. Ama bir iki dakika sonra geri geldi.

Cem içeri girerken rahatsız ayaklarına üzgünce bakan Ecem iç gerdi. Cem karısına bakarken dikkatle, Ecem kocaman karnından dolayı bükülüp çoraplarını çıkaramayınca homurdanarak ayaklarını kızgınca ileri uzattı. Cem ona yardım edemediği için elleri yumruk halde dişlerini sıkarak, karısının zorlanarak çoraplarını çıkarmasını izledi.

Ecem tepesinde dikilen adama "Ne?" dercesine sert bir bakış attı. Cem dişlerini sıkarak bakışlarını kaçırdı, karısının karnı büyüdükçe

ihtiyaçları artıyordu ve Cem yardımcı olamıyordu, öfkeyle odasına girdiğinde elleri yine yumruk, kaşları çatıktı. Dişlerini sıkarak odanın içinde volta atıp durdu. İlaçlarını içerken de öfkeliydi, elindeki bardağı yere fırlatıp kırarken de. Ecem "İyi misin?" diye odaya dalarken, onu sert bakışlarıyla sindiren adam aniden aldığı kararla yine kum torbasını ziyaret etmeyi düşündü. "Ben temizlerim, sen kırıp dökmeye devam et ekselansları." diye homurdanan karısının sesine kulak tıkayarak üst kata çıktı. Ceketini çıkararak giysi odasına girip şortunu ve havlusunu almak için çekmecesini açtı ama ne şortu ne de havlusu ortalarda yoktu. Çekmeceyi sertçe kapatırken dişlerini sıkarak "Ecem..." diye hırladı. Sırf boks yapmasın diye yapıyordu bunu cadı, biliyordu. Sırf kızdırmak için. Tüm çekmeceleri tek tek aradı ama aradığını bulamadı, öfkeyle son çekmeceyi ararken eldivenleri yerine başka bir şey buldu! En alt çekmecenin dibinde beyaz bir kutu. Üzerinde "Hayalim." yazıyordu. Bu cadının hayali neydi ki ondan başka? Neden böyle kutularda saklıyordu hayalini? Adam kıskanç bir tutumla kutuya uzanırken, meraklı gözlerini anlık kapıya çevirip kolaçan etti.

Yaptığının hata olduğunu biliyordu, Ecem onun özeline tecavüz ettiğini duysa canına okurdu. Aldırmadı. Meraktan çıldıran Cem, daha kapağını açtığı an karşısına çıkan minik patiklere baktı şaşkınca. Gözleri iki kor, yüreği kuyuya düşmüş ve sönmeye meyilli iki cansız ateş... ve yüzü, her bir hücresi bıçakla doğranmış gibi acıya kesmişti. Pembe, ufacık, saten patikler, kasılmış ama buna rağmen titremekten vazgeçmemiş avuçlarının arasında duruyordu. Nefes almakta güçlük çekti. Bir kere solusa, güneş görmüş vampir misali kül olacağını hissediyordu. Ve o patiklerin altındaki not...

"Belki bunları seninle almadık. Belki kız mı olacak, erkek mi olacak tartışmasına hiç girmedik ama kızımız oluyor Yeşil Gözlü Dev'im... Hep bu haberi verirken elini tutup, avucuna patikleri koyacağım günü hayal ettim. Hep, ilk defa gözlerine bakıp ruhuna akarak, 'baba oluyorsun Cem. Bizim bir parçamız bende can buldu. Artık benden başka yerde sana hayat yok, çünkü biz değil, bizler varız,' demek istedim... Ne zaman ağzımı açsam, sözlerin ucu kızdırılmış iğne misali dikti dudaklarımı, ses edemedim. Yine de vazgeçmedim, ancak her ağzımı açtığımda yüreğimin susma payını öfkenle verdin. Umutlarım kırıldıkça bizden vazgeçmesini öğrendim... Kız babası oluyorsun Cem, yine mutluluğumu sana söyleyemedim."

İçi acıyan ve elleri kasılıp buz tutan Cem'in yanağına iri bir damla

salındı. Yutkunamıyordu. Kocaman adam iki dizinin üstüne çökerken üstünden tır geçmiş kadar acı çekiyordu. Patikleri kenara koydu. Kutunun içindeki diğer bir nota iliştirilmiş, ultrason resmini eline aldı.

"Cem, kızımızın ilk resmi, hem de edepsiz bir yerden. ☺ " diye yazmıştı ultrason çıktısına gülücük çizerek. Sonra da pişmanlığını dile vurmuştu yanındaki pos-ti te yeniden. ***"Belki böyle uzak durarak kafayı yiyeceğim. Ne kadar eksik ve yalnız olsam da, bugün o odada ilk defa kendimi çaresiz hissettim sevgilim. Yitik, yetim, öksüz gibi, hep bir yanım eksik kalacak... Yanımda ablam ve Peri değil, sen olmalıydın. Bana umutla bakan, heyecanla elimi sıkan, en az benim kadar kalbi duran kişi sen olmalıydın... Hani filmlerde hep erkek karısının elini tutup, ekrana bakarak baba olacağı için heyecanlanırdı ya, ben bunu yine yaşayamadım. Tek başıma nefessiz kaldım. Biliyor musun? Onun kalbi attı, benimkisi durdu... Bu normal mi? Ben onu gerçekten hissettim bugün, ilk defa hayatımı dolduracak varlığını gerçekten hissettim. Kalp atışlarını duyman lazımdı Cem, nasıl da gür, nasıl da hızlı, tıpkı senin sesin gibi. Ben bu anı ağlayarak yaşadım, mutluluğuma tanık olacak sen yoktun... Ama son yokluğun biliyorum, bir dahakine yanımda sen olacaksın ve bu anın eşsizliğini birlikte yaşayacağız... Kadere güvenecek, bekleyeceğim."***

Cem kumaşın üzerindeki ufak plastik kaset şeklindeki nesneyi eline aldı. ***"Bak bu hamilelik testi."*** yazıyordu altındaki yapıştırıldığı kâğıtta. Gülümsedi. Aylar evvel yazılmış olmalıydı! Garipti ama içinde tuhaf bir heyecan belirmişti. ***"Ne zamandır gecikmelerim vardı, hep erteliyordum. Senden korktuğum için mi, yoksa gerçek olmayacağından korktuğum için mi bilmiyorum ama çok zaman görmezden geldim... Hatta senin dikkat edip bu zamanı, neden hâlâ regl olmadığımı sorduğunda bile biliyordum gerçeği, yalan söyledim. Belki de korktum beni suçlamandan... Oysa son zamanlarda en büyük hayalim olmuştu; bu korkumu yenerken yanımda senin olman gerekiyordu... Doktora gittiğimde yanımda sen yoktun Cem, çünkü bir gün öncesinde sana konuyu açmak istediğimde, kesin ve acı cevabını vermiştin. 'Bu konuda rahat ol Ecem, öyle bir şey olmaz... Ben dikkat ediyorum.' Ne diyebilirdim sen o kadar kendinden eminken, gözlerinde suçlayıcı bakışı görmeye korktum. 'Hem olurda bir HATA ile hamile kalırsan, çaresine bakarız' da demiştin. Bizim bebeğimizin çaresi, ölüm mü olacaktı? Baba oluyorsun sevgilim, ama sen bilmiyorsun."***

Cem yine nefessiz kaldı. Avucunun arasındaki kâğıdı terden ıslanana kadar sıkarak duraladı. Sonra kutunun dibindeki son şeye çevirdi gözlerini...

"Cem, bu bebeğimizin ilk elbisesi. Bak takım çıtçıtlısı aldım kızımıza. Aslında senin takımından alacaktım ama ben takım tutmuyorum. Belki kızımız da seninle aynı takımı tutmaz, bilemeyiz... O yüzden Türk bayrağını uygun gördüm ona. Hangi takımı tutarsa tutsun, seninle omuz omuza, keyifle ve heyecanla izleyeceği tek maçı olacak; Milli maçlar... Ve biliyorum sen maç denildiğinde tam bir holigan oluyorsun... O gün mağazada yanımda sen ol istedim, askıdan elime aldığımda gözlerinde seninle çekişen hayalin canlandı. Ben seni, kızım balerin olacak diye kızdıracaktım, sen inadıma başka hayaller kuracaktın ama olmadı, benim hayalim, hayal olarak kaldı Cem, bu sefer de bu anı yalnız yaşadım..."

Ve garip ama ufak bir not düşmüştü kutunun dibine, sarı post-it kağıdına karalanmış, önemsiz ama aslında çok önemli olan bir not: ***"Bugün sancım var Cem, tüm gece uyuyamadım. Korkumdan sağdan sola dönemedim. Elimden gelse nefes bile almayacaktım. Ben tüm gün bebeğimizi kaybedeceğiz korusuyla yattım o yatakta ve sen bilemedin. Ben üzülmüyorum, sen de üzülme. İleride bir gün sen üzüldüğünde, bu kutuyu önüne koyacağım ve geçmişten kaçırdığın ne varsa eline vereceğim... Çünkü biliyorum, zamanı geldiğinde... baba olmayı öğrendiğinde, sen de en az benim kadar sevinecek ve geçmişi geri alamadığın için üzüleceksin... Üzülme Cem, üzülme Yeşil Gözlü Dev'im, ben sana geçmişi telafi etmende yardım ederim... Her şeyi anlatır, her anıyı saklayarak sana kaçırdığın her anı geri veririm..."***

Ve bitmişti geçmiş... Minik bir kutunun içine sığarken dünyalar, damlarken pişmanlıklar artarda kirpiklerden yanağa, Cem hayatında ilk defa hatalarının altında ezilerek çaresiz kalıyordu. Kocaman dev adam, üstün otoritesiyle övdükleri, sert kalbinden korktukları, gücünden kaçtıkları adam, ufacık bir kızın yüreği önünde diz çökmüştü. Ecem bunca acıyı, küçücük bedeninde nasıl taşımıştı? Oysa Ecem haşarıydı, umursamaz ve çocuksu... Onu olgunlaşmaya zorlamıştı, onun yaşına yaraşan gençliğini elinden çalmıştı. Bu kadar olgun, bu kadar düşünceli ve özverili olurken, Cem neleri kaçırmıştı! Şimdi yanında ama ondan kilometrelerce uzaklarda, canının parçası içinde, hayal kırıklıklarını omuzlarında taşıyan küçük kadını vardı ve Cem ona

ulaşmakta, yükünü paylaşmakta çaresizdi. Korkuyor muydu? Yoksa canı acıyor, kötü zamanlar mı geçiriyordu? Geceleri çok vakit kalkıp dolaştığını biliyordu, yoksa onlar uykusuzluktan mıydı? Bebek onu yoruyordu belliydi ama bir kere bile bu yorgunluğu dile vurmayışı takdire şayandı. Cem düşünüyor, düşündükçe kafayı sıyırıyordu. Ve her düşüncesinin önünü karanlık bir delilik tıkıyordu. Kulağında çınlayan annesinin acı dolu sesleri, babasının boş boş gözlerine bakarak, kan damlayan bıçağı sallaya sallaya "Hak etmişti." demesi tüketiyordu tüm umuda açılan anılarını. Zamana inat ne varsa geçiyordu karanlıktan süzgeç misali ama bu canından kopardığı sevdiğini geri vermiyordu ona.

Az sonra Cem üzerinden tiren geçmiş gibi yorgun halde geri döndü salona ve tekrar yanlarına oturmadan önce sakin bir ifadeyle teyzesinin yanağından öperek gülümsedi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu yaşlı kadın, ondaki o hüzünlü bakışları en çabuk teyzesi tanırdı Ecem'den sonra. Teyzesinin elinden öpen Cem, "Elbette." dedi, gülüşü kaybolmamıştı ama artık gözlerine ulaşılamıyordu. "Her şey yolunda."

Bu sahte gülücüğü kabullenemeyen Ecem gülümseyerek kocasının kolunu okşadı. Onun üzülmesine izin vermemek adına, "İşler her zaman düzelecek bir yol bulur Cem, fazla sıkma canını. Sen bir yolunu bulursun." dedi ona destek olarak. Cem yutkunamadı. Kalbi artık acısından atamıyordu. Ecem iş yüzünden üzüldüğünü düşünerek destek olurken adam ondan çaldığı zamanların ve mutluluğun azabı altında ölüyordu.

Ne kadar uzak kalmışlardı birbirlerinden. Oysa kopamıyorken ondan, azap çektirmekten ileri gidemiyorken, her zerresiyle ona çekilirken, neyin savaşındaydı bu kaçmalar? Kaç gündür yaşayan bir ölüydü. Cem, neler kaybettiğinin farkına vardığı andan beri, nefes alamıyordu.

Hafifçe başını sallarken güçlükle yutkundu ve bu kızın gözünden kaçmadı. Ecem dikkatle baktı yüzüne. Yoksa işteki sorun sandığından daha mı büyüktü, ona yardımcı olabileceği bir şey var mıydı acaba? Krize mi girmişti şirket? İflasın eşiğinde değildi bunu biliyordu ama onları zora sokan ufak bir borsa çalkantısı olabilirdi her zaman. Ondan mı bu kadar düşünceliydi? Biraz daha öne eğilerek kulağına sokuldu. Cem onu daha iyi duyabilmek için yaklaştı ve ne söyleyeceğini merak eden bir ses çıkardı. Bunu yaparken hâlâ o lanet olasıca sakin

ifade yüzünde durmaya devam ediyordu. Ecem iç gererek, manşetin altından onun bileğine dokunmak üzere parmaklarını kımıldattı.

"Sıkma canını, düzelir. İşi düşünememen için seni nasıl rahatlatabilirim? Hadi benden bir şey iste... Boks eldivenlerini geri vermemi ister misin? Hatta istersen jakuziyi doldurabilirim. Ya da enişteleri çağırıp maç izleyebilirsin. Su seni gevşetir biraz."

Cem sanki Ecem onun etine iğne batırmışçasına irkildi. Artık ilgisiz değildi, genç kadın bunu görebiliyordu. Çenesi öfkeyle kasılmış, gözleri koyulaşmıştı. Ne demişti ki onu öfkelendirecek de bu adam ona yine öyle boğacak kadar kızgın bakıyordu. Oysa Cem'in kendine olan öfkesi katlanarak büyüyordu her iyi niyetinde ama kız bunu yanlış anladı.

"Buna hemen bir son veriyorsun," diye gürledi dişlerinin arasından.

"Neye?" dedi Ecem şaşkınca yerinde sıçrayarak.

"Ecem...?" Sert ikazı yaşlı kadının irkilerek onlara bakmasına neden oldu. Ecem ne demişti ki oğlunun kulağına, kıza böyle öfkelenip çıkışıyordu bu çocuk? Cem af dileyerek teyzesine bakarken, Ecem onun dişlerini öfkeyle sıkmakta olduğunu gördü.

"Ben... Ben ne dedim ki?" dedi şaşkın bir kırgınlıkla. Onu teyzesinin yanında azarlaması gururunu incitmişti. "Sana yardımcı olmak istedim..." Daha ne olduğunu anlamadan adam yerinden hırsla doğruldu ve çabuklukla oradan uzaklaştı. Onlar şaşkınca Cem'in çıktığı kapıya bakarken, onun kapıyı kıracak bir öfkeyle çarptığını duydukları an, ikili de yerlerinde korkuyla sıçramışlardı. Ecem şok içinde kapıya bakarken, çokbilmiş yaşlı kadın ilk şaşkınlığı üstünden atmış, memnun bir kedi gülümsemesiyle sinsice gelinine dönmüştü.

"Sen neye gülüyorsun?" dedi Ecem teyzesine kırılarak.

"Size?" dedi kadın başını sallayarak. Ecem şaşkınca dengesiz Cem'in dengesizleşen teyzesine bakarken, gelininin koluna dokundu yaşlı kadın.

"İlgini hissettir Ecem, dile vurma. Şefkat gösterdiğini dillendirdiğin zaman erkekler kendini güçsüz hisseder. Oysa yuvalarını koruyup kollamanın sadece kendi görevleri olduğunu sanarak, yanıldıklarını hiç görmezler. Çünkü o yuvayı koruyan da kadındır, kollayan da, erkek sadece o eve çatıdır, kapıdır... Bilemezler."

"Ben sadece sıkıntısını nasıl giderebilirim diye sordum."

"Biliyorum." dedi yaşlı kadın şefkatle. "Sabret, düzelecek."

"Ah teyze, hayat espri sanılan korkunç bir fıkra gibi geliyor üstüme. Neresi düzelecek, ne zaman düzelecek anlamadım gitti."

"Hayat trajikomik bir Dallas dizisi gibi konuşmalarına başlama kızım... Kimin mutluluğu kimin cebinde belli aslında da, herkes kör, görmüyor. Bence kader denen senariste şikâyet dilekçesi yazmak yerine dua edelim kaderi var edene. Hakkımızda hayırlısını versin Yaradan." Sonra üzgünce uzanıp eline dokundu gelininin. "Sen çok güçlüsün Ecem, düşündüğümden daha sabırlısın. Lütfen biraz daha sabret."

Ecem dolan gözlerini yere eğerken, yaşlı kadının ağlamaklı tavrını idrak etti. Sesine neşe kondurup yalandan gülerken elini avuçlarına alarak sıktı. "Ortada düzelecek bir şey yok teyze, nasılsa sonra gönlümü alır! Üzülme sen." diye eğilip yanağından öptü. "Takma sen bizi kafana, iyi olmana bak. Biz kavga eder barışırız, önemsemeyiz."

Ama bu sefer önemliydi durum işte.

Bu olayın üzerine akşam yemeğine gelmeyen Cem, eve gelen misafirleri de umursamamıştı. Ecem ablası gittikten sonra ortalığı toparlayıp, yaşlı kadına sütünü içirip iyi geceler dileyerek odasına çekildi. Ama ne kadar odada dolaşırsa dolaşsın, dört duvar üzerine gelmeye başlamıştı. Bu adam durduk yere ona neden öfkelenip kızıyordu ki? Önce sevgisinden, şimdi de zorunlu sürdürdüğü evliliğinden mi sıkılmıştı? Oysa her şey yolundaydı işte, teyzesi mutlu, oyundan ibaret olan ilişkileri istedikleri rotada ilerlemekteydi. Onu beklerken, kararlı bir tavırla sabahlığını giydi. Ev sessiz ve karanlıktı. Bekledi. Onunla konuşup derdini öğrenecekti. Burada teyzesini mutlu etmek için savaş veriyordu. Hiçbir şey ona engel olamazdı; ne vicdanı, ne sinirleri, ne de onun tarafından azarlanma korkusu. Bencilliğine bir son vermeliydi, teyzesinin en hassas döneme girdiğini biliyordu. Aklını başına almak durumundaydı. Eğer işiyle vakit geçirmekse amacı, neden yaşlı kadını kurulu düzeninden koparmıştı? Neden onu bu evcilik oyununa mecbur etmişti? Herkes kendi hayatında mutluydu!

Fazla zaman kalmamıştı. Ecem'in doğumu yaklaşıyor, yaşlı kadının hastalığı sinsice ilerliyordu. Kalbi bedenini taşıyamadıkça [5]LVAD kablosundan geçen gücün faydası azalıyordu. Son zamanlarda nefes darlığı baş göstermeye başlamış, kaşıntıları dayanamayacak hale ge-

5 Kalbe dışarıdan verilen destek makinasının kablosu.

tirmişti bedenini. Her yeri göz göz yaraydı artık nereyse kaplumbağa misali yanında taşıdığı hayat kaynağı, çantasının içindeki makinenin gücü azalıyordu. Teyzesine iyi gelmiyordu, Ecem'in en güzel zamanını zehir ediyor bir faydası olmuyordu, Cem çıkmaza battığını hissediyordu.

Ecem o sıralarda merakla çevirdiği bakışlarını camdan çekti. Göğsü daraldı bir an. Eli, sımsıkı kumaşı kavrayan göğsünde duraladı. Bundan böyle kendine yalan söylememe kararı doğrultusunda düşündü. Neredeydi bu adam? Neden geç kalmıştı? Kimin kollarındaydı? Ona ait değildi elbette, sağlıklı her erkek kadar sevgilileri olacaktı? Ama bu düşünce kızın sinesine bir ateş tutamı olup düşüyor, soluğunu tüketiyordu. Bu kadar kısa sürede birini bulamazdı herhalde! Bulurdu? Cem kime baksa kadınlar ayağına halı misali serilirdi, biliyordu! Güçlüydü, yakışıklıydı, zengindi, karizmatikti, her ne kadar odun olsa bile harika bir aşıktı. Yüreğinin yeniden onunla olabilme isteği ile dolup taşıyor olmasından, nefret ediyordu. Burada onu tekrar kazanmak için değil, büyük bir rolü ustalıkla oynamak için bulunduğunu kendine tekrardan hatırlatmak zorunda kaldı. Neden sürekli etrafında görmek, onunla konuşmak, yemek yerken karşı karşıya oturmak dayanılmaz bir acı veriyordu artık? Evli olmak neden artık canını çok acıtıyordu? Mutlu rolü oynamak neden zoruna gidiyordu? Öylesine mutsuzdu ki, başını geriye atıp çığlık çığlığa bağırmak istiyordu ya da dizleri üzerine çöküp saatlerce ağlamak... Nereye baksa mazi canlanıyordu gözlerinde, bu evin ona işkence ettiğini göstermemek için, geçmişi unuttuğunu belli etmek için ne kadar çok çabalıyordu ve her yeni günün sonunda gözyaşlarına boğulduğunu yine bu dört duvardan başkası bilmiyordu.

Yatak odası da bu durumun bedelini ödüyordu onunla, çünkü mutsuzluğuna dayanamadığı noktada epeyce öfkeli oluyor, önüne ne gelirse duvarlara fırlatıp rahatlamaya çalışıyordu Ecem. Ama artık çaresiz gözyaşlarına ve çocukça öfke krizlerine bir son vermeliydi çünkü anne olmasına sayılı zaman kalmıştı. Aracın bahçeye girdiğindeki o motor sesini duyunca, bir an cama koşup baktı. Cem gelmişti, aracını korumalarına teslim ederken bir an duralayarak, derin bir iç çekmiş ve sanki eve girmek ona işkence ediyormuş gibi bocalayarak, kısa bir an cesaret toplamayı beklemişti.

Eve bile gelmek istemiyordu artık öyle mi? Onunla yaşamak nefesini mi kesiyordu? Boğuyor muydu varlığı kocasını?

Cem yukarı çıkmadı. Ecem gelmesini beklemekten yorulunca gözlerinden akan yaşları kurulayarak sakinlemiş, ellerinin titremesi durmuş ve nefesi normale dönmüş halde bir süre bekledi. Aşağı salona indiğinde, kocasının elinde bir dosyayla kanepeye uzandığını gördü. Onun geldiğini fark eden Cem, gözlerindeki karanlık ifadeyle ona baktı kısa bir an ve yavaşça dosyayı sehpanın üzerine atarak doğruldu.

Elini kurcalanmaktan dağılmış olan koyu saçlarından geçirdi. "Şimdi seninle konuşacak havada değilim Ecem."

"Havanın düzelmesini bekleyemem... Bir yazsın bir kış, seninle yağıp güneş açmaktan sıkıldım." Bu titrek ve nefes nefese olan üzgün ses onun muydu?

"Gitmelisin." dedi Cem ayaklanarak ve kızın ürkek bakışları altında yanına geldi.

Kızın bacakları boşalırken korkuyla panikledi. Kovuyor muydu onu, evinden, ve yüreğinden... Yeniden? Gözleri sislendi. Tepesindeki adama bakmak için başını biraz geriye attığında, konuşabileceğine güvenemediğinden sadece başını salladı. Ilık nefesi yüzüne vururken, hipnotize olmuş gidemiyordu. Sanki ayakları yere yapışmış, gururunu terk eden bedeni eğreti çakılmış bir direk inadıyla rüzgâra kafa tutarcasına sallanıyordu. Gözlerini kapatıp onun kokusunu içine çekti. Kokusuyla ve sıcaklığıyla harika bir adamdı o ve karısını yanında istemeyen vicdansızın tekiydi. Teninin sıcaklığını hissedebileceği derecede yakınında duruyordu ve onu istemediğini dile vuracak kadar da soğukkanlıydı. Birden güçsüz hissetti kendini. Ona yaslanmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Gitmelisin Ecem." dedi adamın silik sesi bedenini titreterek, gitmek yerine gursuzca başını iki yana sallayarak itiraz ettiğine inanamıyordu Ecem. Ama gitmek istemiyordu. Gücüne, sabrına, sevgisine ihtiyaç içindeydi. Gözlerini usulca açtığında, kocasının ona dikkatle baktığını gördü. Adamın hızla alıp verdiği nefesinden dolayı boynundaki kabaran nabzı morararak şişti. Karanlık gözleri ona uzun uzun battı. Sarılsaydı keşke, o çok değer verdiği gururunu kırıp bir kere doyasıya sarılsaydı Cem ona, kısa bir an olsa bile onu hissetseydi ne olurdu. Elleri yanında yumruk olurken yapamadı.

O baktıkça içindeki aşık kadın yeniden dirilirdi çaresizce.

"Ko... Kovuyor musun?" dedi Ecem titrek sesiyle. Gözlerindeki yaşlar saklayamayacağı kadar parlaktı.

"Artık gitmelisin..." dedi adam durgun bir sesle.

Ayakları olduğu yere çakılıp kalırken kaşlarının çatıklığına gardiyanlık ediyordu hüzün. Uyuşmuş beyniyle içinden fısıldayan kız, "Beni gönderme." dedi onu yanlış anlayarak. Kalbi atmak için izin istiyordu gözlerinden.

"Göndermiyorum." dedi adam ne diyeceğini bilemeden, çaresizce. "Hadi... git." Kız gözlerini irice açınca "Uyuman lazım." diye toparladı lafları boğuk bir sesle. Onun yanlış anladığını yüzüne vurarcasına baktı uzun uzun, o da kıpırdamıyordu tıpkı Ecem gibi, nasıl gitsin yerine.

Yatağa erken gönderilmemek için yalvaran, ayak direyen ufak bir çocuk huysuzluğundaydı Ecem, suskun ve inatçı. Sonra gururunu bir kenara bırakıp, onun güzel gözlerine bakmak üzere başını geriye attı. Cem onun ıslak gözlerine bakarken ürperdi. Tehlikeli derecede koyulmuş yeşil gözlerindeki acı kaynıyordu.

"Seni üzüyorum... Hep kırıyorum." dedi usulca, dokunmak için karıncalanan parmaklarını avuçlarının içine hapsetti, yumrukları daha da sıklaştı. Ecem yutkunurken, çıkık elmacık kemiklerinin üzerine konmuş pembeliğe parmaklarının tersiyle dokundurdu. Elmacık kemikleri ve çenesinde, şefkatli dokunuşlarını gezdiriyordu. Cem güzel karısını yeniden keşfetmek isteyerek dokunuyordu. Eğer sağlıklı bir şekilde doğarsa kızları, onun güzel yüzüne sahip olacaktı; emindi. Cem bebeğinin cinsiyetini öğrendiğinden beri ne eve sığabiliyordu ne şirkete. Ecem'in son kontrolünden sonra doktorunu arayıp durumunu sormuş, bebeğin cinsiyetini de karısıyla aynı gün öğrenmişti zaten. İnatçı karısı onu böyle güzel bir haberden men etmişti haklı olarak. ufacık bir kutuya gömmüştü sırrını, yüzüne fısıldamamıştı. Yüreği sıkıştı yine kızını düşününce. Onun Ecem kadar bıcır bıcır, güzel bir kızı olacaktı. Bir yanı sevinçten yere göğe sığamazken, diğer yanı acıdan kavruluyordu. Ya onun sonu da tüm ailesinin makûs talihine saplanırsa düşüncesi, adamın uykularını, umutlarını, hayata olan sevincini sömürüyordu. Ona yaşattığı acıların öfkesi ve vazgeçemediği arzusunun yoğunluğu yüreğini acıtıyordu. Ecem geriye çekilip uzaklaşmak isteyince, sözcükleri içinde tutamadı.

"Gitme..."

Bu bir hataydı. Söyler söylemez bunu fark etmişti ama umursamamıştı Cem.

Onu öpme isteğine engel olamayınca usulca eğildi, bu sözleri duyar duymaz ısırılmış gibi birdenbire geri çekilen Ecem, şaşkınca bocaladı. "Dengesiz misin?" dedi sitemle. "Kovuyor musun, kalmamı mı istiyorsun belli değil." Ellerinin altından yok olan Ecem'le avuçları boşlukta asılı kalan Cem, havada kalan elini aşağıya indirdi. Yumruk yaptı.

"Bu saate kadar beklememen lazım," dedi eski sertlikle. "Dinlenmen gerek, artık zor bir döneme girdin."

"Seni beklediğimi de nereden çıkardın?" diye yalan söyledi. "Ben sadece..." Başını dikleştirdi. "Ben uyuyamadım, artık yüküm ağırlaştı."

Onu yanında istemediği için hamileliğini neden olarak öne sürdüğünü sanan Ecem, hızlı bir hareketle oradan ayrılırken, Cem hüzünlü gözlerle onun gidişini izledi ve bir eliyle sıkışan göğsünü ovuşturdu. Son zamanlarda sürekli göğsü ağrıyordu. Onun ne zaman acı çektiğini görse, nefes alamıyordu artık. Ne gidebiliyordu ondan, ne de dönebiliyordu başa. Önce ruhuydu azap çeken, şimdi tüm acıları bedenine sirayet etmeye başlıyordu. Kalbi ilk sinyalleri vermek istercesine acıyordu.

O gece hiç uyuyamadı Cem. Gözlerini ne zaman kapatsa, mazi film oldu aktı vicdanına. Her yerde o vardı, evin neresine dönse o vardı. Oysa ona dair tüm anılarını unutma pahasına silmişti her bir beyin hücresinden. Onun kendisine şefkat dolu bakışlarıyla uzanan ellerini, korkuyla bakan gözlerini, acıyla haykıran sesini, aşkla fısıldayan sözlerini unutmaya çalışmıştı. Zevk alırken attığı çığlıklarını yatağından kovalı çok olmuştu, kollarındaki çırılçıplak hallerini hatırlamak istemediğinden yanına çok fazla sokulmamıştı... Bir erkek bununla nereye kadar başa çıkabilirdi? Onu yatağın üzerine itmek yerine, sürekli geriye itmenin verdiği gerilimden ötürü, yüreği hâlâ titriyordu.

Yüreğine dokunmuş, gözlerine yine eskisi gibi aşkla bakmış, onu neredeyse pes etme noktasına sürükleyen yumuşaklıkta bir şefkat abidesi olmuştu. Yeniden onunla birlikte olabileceği düşüncesi zihnine üşüşmüştü şimdi. Buna her ne kadar karşı çıksa da, onun yanına kendi isteğiyle gelmeyi yine kendi seçmişti, bu düşünceyi zihninden çıkaramıyordu. Kendi istekleri doğrultusunda seçim yapabilen akıllı bir kadındı Ecem, baştan çıkarmakta olduğu aptal bir kız değildi artık. İstemeseydi teyzesi bile onu buna mecbur edemezdi. Ecem'in tutumu ona gelecek için umut veriyordu. Karısıydı! Yeniden başlayabilirlerdi.

Olabilirdi...

Hayır. Tehlikeliydi.

Geçmiş hatalarına tekrar dönmeyeceğine ve asla bir daha kimsenin hayatını tehlikeye atmayacağına yemin etmişti ve bu sefer tutacaktı. Boğazını sıktığı o günü hatırlamaya dahi korkuyordu, kendini kaybettiği şuursuz anları düşünmek işkenceydi. Bencillikte bir sınır yoktu, Cem ona karşı merhametli olmayı başarmalıydı. Eğer bir daha kendisi yüzünden Ecem'in gözünden tek bir damla yaş akarsa, vicdanıyla baş edemezdi. Bunun hesabını asla ödeyemezdi. En iyisi uzak durmaktı, uzak tutmaktı. Tabiî başarabilirse! Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Zaten hep içine atardı kederini Cem, hep içinde yaşardı acılarını, mutluluklarını belli etmezdi, yine öyle yaptı. Saatlerce kendisiyle çatıştı ve artık bedeni yorgun düşünce, odasına çıkıp karısına sırtını dönerek uyumaya çalıştı. O uyudu, onun varlığıyla nefes alamayan Ecem ağlamak için odadan kaçtı. Yatağına sessizce dönmek için odasının kapısını açtığında, saat sabahın ikisini vurmuştu. Ağlamak biraz olsun onu sakinleştirmişti. Kapıyı arkasından kapatıp yatağa doğru ilerledi. Dışarıdan vuran bahçe direkleri odaya biraz ışık veriyor, kalbinin hızla atmasına neden olacak şekilde içerisini aydınlatıyordu.

Yarı çıplak uyumakta olan kocasının uzun ve gösterişli bedeni yatağın üzerine sere serpe yayılmıştı. İçinin huzursuzluğundan ötürü geç saatlere dek uyanık kaldığı gergin bedeninden anlaşılıyordu. Yüzü her zaman olduğu kadar ifadesiz değil, bir şeylere takılıp çok düşünmekten kafası sıkıldığı zamanlar kadar hoşnutsuzdu. Kaşları çatık, dudakları her an küfür keskinliğinde aralanmaya müsaitti. Göğsündeki ve kollarındaki sert kaslar, ayın loş ışığında muhteşem gölgeler ve şekiller oluşturuyordu. Gözleri bedeniyle hasretini giderirken, ayakları ürkekçe ilerledi. Sabahlığının kuşağını çözerken tereddüt etti. İpekli kumaş bir anda omuzlarından süzülerek, ayaklarının dibine akıverdi. Nefesi sıklaştı bir an, duraladı ve hedefini bulmak için güç toplayan soluklarını düzenleyip, silkelendi. Usulca yatağa yanaştı, onu ürkütmeden bir bacağını yatağa yasladı ve tam kocasına değmeden yatacakken, Cem öyle hızlı hareket etti ki, bir anda havalandı kız. Daha nefes alamadan çığlığı gırtlağına düğümlendi. Boğazına dayanmış bir dirsek ve midesine dayalı bir bedenle yatağın üzerine sırt üzere çakılıvermişti. İri iri açtığı gözleriyle soluk soluğa kocasının uyku mahmuru ve hayalle gerçeği karıştırdığı belli olan şaşkın gözlerine bakarken, sadece tek bir nefes koyuverdi.

"Cem..."

Kâbusundan uyanan Cem, karısının şişkin göbeğine bakıp tuttuğu soluğunu salıverdi. Allah'ım bebeğe zarar verebilir, karısının boynunu kırabilirdi. Soluk soluğa ikisinin de tenleri birbirine vurdu. Aralarında bir tek buruşmuş saten çarşaf duruyordu. Onun hızla kalkıp inen göğsünün göğsüne dayandığını hissedebiliyor, korkuyla aldığı sık nefesi yüzüne çarpıyordu.

"İyi misin?" dedi Cem kabarmış sesiyle.

"Sen iyi misin?" dedi Ecem yutkunamayan arzulu sesiyle. Korkmuştu ama aynı anda onun temasıyla bedeni de garip bir hoşnutlukla dolmuştu.

"Değilim." dedi adam dürüstçe. "Seni özlüyorum. Kendimi cezalandırıyorum ama sen benden daha fazla üzülüyorsun. Ben çabalıyorum ama anladım çare yok unutmak için... Sen sarılmadığında mutlu uyuyamıyorum. Sen olmadığın zaman yaşamaya değer bir şey bulamıyorum."

"Ben seni çok seviyorum." dedi kız titrek eliyle kocasının yanağına dokunarak. Gözleri bu itirafa hazırlıksız yakalandığından gülücük saçmak yerine yaşla dolmuştu. Bu çaresiz haline bakarken taş olmuş inadı eriyordu. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordu ama içinden gelmişti. "Bırak yaralarını birlikte saralım, mücadele etme artık. Sen acıdıkça ben ölüyorum."

"Ben iyi olmayacağım. Ya sana zarar verirsem, ya ileride size zarar verirsem? Ya yine gözüm döner, acıtırsam canını?"

Sevgiyi bilmiyordu ki adam, sevmeyi kendince hırçın yaşıyordu ve kırdığını, acıttığını bile anlamadan seviyordu. Sevginin zorla alınacağını, zorlayınca daha fazla sevileceğini düşünüyordu. Bir bilseydi oysa sevgi kelebek gibiydi, çok sıkarsa ölür, serbest bırakırsa uçardı. Belki geçmişinin hastalığından, belki genlerinden, belki karanlık ruhundandı bu ama asıl olan şey, adam sevmeyi bilmiyordu. Oysa her şeye inat sevmenin nasıl güzel bir duygu olduğunu öğretiyordu ona bu hırçın kadın. Kan kusup kızılcık şerbeti içiyordu, derdini kahkahalarına saklıyordu, istenmeyen bebeği için canını, geleceğini ortaya koyuyordu. Olumsuz anlarını bile pozitife çeviriyordu. Keşke onun kadar güçlü olabilseydi. Küçük kadın omuzlarında dünyayı taşırken, adam kalbinde onu taşıyamıyordu. Keşke onun kadar sabırlı olabilseydi, merhametli ve affedici. Bir kadın severse affederdi, severse katlanır, severse mücadele eder kazanmaya çalışırdı.

Cem bu aralar çok yorgun, hep isyankâr ve mutsuzdu. Mum gibiydi; ne kendi yüreğini ısıtabiliyor, ne de için için erimesine mani olabiliyordu.

"Olmayacak demiyorum illa ki hırçın olacağız yine ama Cem, doktorlar bile senin için bir ihtimal derken..."

Mahşere sakladığı acıları ağır gelince çaresiz adamın gözünden damlayan iri bir damla kızın dudağına aktı. Deli demişlerdi ona, hep nam-ı sanılmıştı ama genlerinde bir delinin karanlığıyla yaşamaya alışırken, bunu herkesten sır kusursuzluğunda saklamıştı. Belki gerçekten deliydi ailesi kadar, belki de kendini buna inandıran çılgının tekiydi. İki yürek ancak böyle duyardı sessiz feryadın acılı haykırışını. Gözden kalbe bir yol vardı, dil konuşmasa da aşık anlardı sevdiğinin derdini. Onun yanağına dokunan ve onun gibi iri bir damlayı yanağından bırakan kız soluksuz kalırken, boğuklaşan tok sesiyle adam itiraf etti.

"Senden ayrı olmaya tahammül edemiyorum Ecem, nefesim kesiliyor. Ama sana acı çektireceğimi düşündükçe de ölüyorum. Ayrılmak için kendimle savaşıyorum, başaramıyorum. Ben ne seninle, ne de sensiz yaşayamıyorum. Sensizlikten kafayı sıyırıyorum. Alnıma yazılmışsın, kadere isyan etsem ne fayda, ömrümden silemiyorum. Sevmeyi bilmiyorum, kendimce sevdiğim zaman yaralıyorum. Ortasını bilmiyorum, ya çok seviyorum sevgimle boğuyorum, ya umursamaz olup ilgisizliğimle acıtıyorum. Ben kararında sevmesini bilmiyorum. Hiç sevilmedim, hiç sevmedim böyle, ondan sebep çözemiyorum. Sevmek çok karmaşık, hangi ucundan tutsam kördüğüme dolanıyorum, çözemiyorum."

İlk önce şaşkınlıkla solusa da Ecem, mutlu bir tebessümle de gülümsedi. Biliyordu, yıllar geçse de affetmeyeceği şeyler yaşamıştı, ömrü boyunca silinmeyecek izler bırakmıştı gurunda, asla affetmem dedirttiği hatalar yapmıştı ama bir mazoşist olan kalbi çok seviyordu kendisine acı çektiren adamı. Onu istediği bir adam yapmak değildi amacı, olduğu gibi sevmekti. Kusurlarıyla sevmeyen kişiye âşık olmuş, çok sevmiş, denir miydi? Adamın yanağına dokundu şefkatle.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." dedi Cem ıslak yüzünü özlemle onun yüzüne bastırarak. "Kendimden çok seviyorum. Her şeyden çok seviyorum. Ölüyorum sensiz. Ruhum ölüyor cadı, soluk alamıyorum."

Bence sevgisiz büyüyen her varlık biraz deli. O ki sevginin anlamını bilmeden büyüyen, sevginin her derde deva olduğunu bilmeyen biri.

Mutlu bir ağırlık çöktü kızın üstüne! Bir de rahat nefes alabiliyor olsaydı, tüm bu olanlardan daha fazla keyif alabilirdi tabii. Kulaklarına inanamıyordu! Kocası sonunda itiraf etmişti.

Cem kendini kaybedip bedenini üzerine bıraktığında, karnına aldığı tekmeyle irkildi. Bebekleri onu tekmeliyordu. İkisinin bebeği! Panikle geriye çekildi, sanki kâbus görüyor gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ecem!" diye gerçekçiliğini teyit etmek için fısıldadı. Kız konuşmadan gülümsedi. Üzerinde hırlamakta olan vahşi solukları çok geçmeden azaldı Cem'in, onun gülen yüzünü fark etti.

"Ecem... İyi misin?"

"Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum." diye şakalaşmaya çalıştı Ecem.

Cem o anda fark etti kızı neredeyse gebertmek üzere ablukaya aldığını. Bunun bir rüya olmadığını, onun gerçek olduğunu anladı ama geç kalmıştı. Panikledi ama soğukkanlı yanı çabuk devreye girip kendini denetlemeye aldı. İtiraf etmişti bir kere. Bu kelimenin kendisine karşı bu kadar yıkıcı bir etkiyle kullanılabileceğini hiç düşünmemişti. Hızla geri çekildi. Güçlü ellerini geri çekince, hafifçe öksüren Ecem minnettarlıkla rahat bir nefes aldı.

"Canını acıttım mı? Konuşabiliyor musun?"

Gırtlağına dolanan nefeslerini öksürerek çözerken, soluk borusundaki sertliği yumuşatmaya çalıştı kadın. "İyiyim." İyiydi, gerçekten iyiydi. Gülüyordu.

Rahatlayarak derin bir nefes alan Cem, onu sıkıca kendine çekip kollarının arasına aldı. Pişmanlık bu muydu? Adamın şaşkın yüzüne bakarak, "Özür dilerim, korkutmuş olmalıyım." diye fısıldadı Ecem. Ona doğru samimi bir adım attı. Meme uçlarının, kocasının göğsüne değdiğini hissedebilecek kadar yakınındaydı. Cem'in tüm bedeni ısındı. Onu kollarından salmak istemiyordu. Yumuşacık teninin kendi tenine nasıl hissettireceğini biliyordu. Günlerdir ilk kez ona bu kadar yakınlaşmıştı. Güzel, çiçeksi, cennet kokusu burnuna geldi.

Kocasının sertliği ve şefkatli sıcaklığıyla gevşeyen Ecem, onun yüreğine yeniden işleyebilmeyi diledi. Ruhuna, vicdanına ve aşkına. Olmak istediği yer burasıydı işte. Ait olduğu yer ve hep olmak

istediği yer. Biri bunun rüya olmadığı için, diğeri itiraflar yüzünden şaşkındı. Cem çaresiz bir halde yataktan kalktı ve ayağına ipekten bir şey dolandı. Sabahlık. Diz çökerek onu eline aldı. Kararlı cadının hayranlık uyandırıcı cesaretini düşündü. Sonra zorlukla karşı koyabildiği kadına bakmamak için kendiyle savaştı. Parmakları yumuşak kumaşın üzerinde gezindiğinde, onun o mis kokusu burun deliklerini gerdi. Sabahlığı yatağın ucuna koyup, karısının uyumasını bekledi ve o uyuduktan sonra sessizce yanına yatıp, sakince yatan kadının sırtına baktı. Şanslıysa rüyasında onu görecek ve erkenden uyanmayacaktı. Ona sokuldu, sarıldı ve Ecem başını göğsüne koyduğu an, garip bir tamamlanmayla bedeni sarsıldı. Cem en son ne zaman huzurla uyuduğunu düşündü, çok uzun zaman olmuştu. Bu suçlulukla dolu uyku yolculuklarına ara vermeyeli, uzun yıllar olmuştu. Yıllardır acılarıyla yaşamaktaydı ve şimdi geçmişi unutmuşçasına huzurla dolmuştu.

O huzurla dolmuş, diğeri huzursuzluk içinde uyanmıştı yeni güne. Ecem uyandığında yanında kocasını göremeyince, yine rüya gördüğünü, gece olanların yine bir düş olduğunu sandı. Huzursuzca kalktı yataktan ve onunla mutsuz geçecek bir güne merhaba dedi.

Ama adam onun aksine o gün çok umutluydu, ta ki karısının asık yüzünü görene kadar. Zaman geçiyorken, onunla olduğu zaman tükenmek için daha da hızla geçiyordu. Ve onu zayıf düşüren varlığıyla yokluğunu yaşamak, kollarındayken dokunamamak canını daha fazla yakıyordu. Sürekli onu rüyasında görüyordu. Aynı tema sürekli tekrarlanmaktaydı. Sanki her gün deja-vu yaşıyordu. Genç kadın ona geliyor, hiçbir şey söylemeden affettiğini belli edercesine dudaklarına yapışıyor ve Cem de ona istediğini veriyordu. Tekrar tekrar, geceler boyu, bir erkeğin bildiği tüm biçimlerde aynı düşü görüyordu adam. Ve lanet olsun, her defasında rüyanın en güzel yerinde, bir daha rüyasından dönmek istemediği anda uyanıyordu. Her lanet olası rüyada, tam doyuma ulaşacağı sırada, altında ya da üstünde çığlık atarken, acı içinde kıvranarak bilinci yerine geliyordu. Sonrasında geçen uykusuz saatler, huysuz somurtmalar. Artık uykuları onu acı ve ter içinde, sabahın ilk ışıklarına kadar uyarılmış halde perişan eden iradesiyle yalnız bırakıyordu. Cem her sabah hayal kırıklığı ile uyanıyordu. Bazen sert ve öfkeli oluyordu, bazen de otoriter, ulaşılmaz, hatta ağır, yumuşak ve şehvetli, çok zaman da nazik, kibar bir adama dönüşüyordu gün içinde...

Ama akşam olunca ondan kaçıyordu yine, o yüzden son zaman-

larda ondan kaçıp kum torbasının karşısında geçiriyordu teyzesinden arda kalan vaktini. Yoruluyor ve rüya görmeyecek kadar kendini hırpalayarak perişan ediyordu.

Bu işkence biraz daha devam ederse, yürümekte zorlanmaya başlayacaktı. Hayır başka kadınlar da cazip gelmiyor, düşüncesi bile ilgisini çekmiyordu... Bir tek o'ydu, tek o... Onun ilacı karısıydı ve dokunamıyordu. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Ecem'in, neler hissettiğini anlayabildiğini düşünüyordu çünkü o da kendisiyle aynı şeyleri düşünüyordu.

Şimdi de evde masumca gezinen kadının üzerine kurduğu şehvetli düşüncelerinden kurtulmaya çalışarak silkindi ve ayağa kalktı. Koridordan gelen ayak seslerini kısa bir an dinledikten sonra, derin bir soluk çekti içine. Kum torbasıyla buluşma vakti yine gelmişti.

Lavaboda olan Ecem yatağa döndüğünde, kocası yine yerinde yoktu. Yaşadıkları o güzel duygusal andan sonra bir şeylerin değiştiğinden neredeyse emindi ama belli ki Cem söylediklerine pişman olmuştu. Olsun, ne olursa olsun sonunda itiraf etmişti.

Ertesi sabah erkenden yataktan fırlayan Ecem, kocasının yanında olmadığını görünce giyinip aşağıya indi ve salona girip kocasına bakındı. Bugün de onu gözden kaçırmak istemiyordu. Cem bu kez onu dinleyecek, artık durumlarını açıklığa kavuşturacak, eve erken gelip teyzesiyle ilgilenecek ve sabah işe gitmeden evvel onlarla kahvaltı yapmaya başlayacaktı. Tabiî akşamları kum torbasıyla aşk yaşamayı da kesecekti.

Artık sekizinci ayına girdiği için, son zamanlarda uykusuz kalmış gibi sürekli uyumak istiyordu. Ne zaman sessizce bir köşede otursalar, başı istemsizce aşağı düşüyor, gözleri kapanıyordu. Teyzesi henüz uyanmamıştı. Yukarı çıkmak için hareket ettiğinde, aşağı spor salonundan yükselen ve tanıdık ayak seslerinin merdivenlerde duyulmasıyla, ödülünü aldı. Hızla o tarafa döndü. Merdivenlerin dibinde, görüş alanının içinde durdu.

Gözlerinin rengini iyice vurgulayan yeşil şortuyla, ter su içinde kum torbasını pataklıyordu Cem. Titreşen sert kasları, ter içinde kalmış pürüzsüz bedeniyle, eşsiz duruyordu. Bir an için durup, eski zamanlarda onu böyle izlemeyi ne kadar sevdiğini hatırlayarak, maziye daldı.

"Günaydın..." dedi adam sakin bir tonda. Onun varlığını hissetmişti yine.

"Seninle konuşmak istiyorum." diye direk konuya girdi Ecem. Başını sallayarak geçmişi zihninden silkeledi.

Adamın dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Senin kadar uykucu birinin bu kadar erken saatte ayakta olmasını neye borçluyuz? Uyuyor olacağını sanıyordum..." dedi adam sert bir yumrukla torbayı geriye sallandırırken.

"Ben de kocamın akşamları erken saatte evde, sabahları ise bizimle kahvaltı masasında olacağını sanıyordum. Malum son kararımız bu yöndeydi."

İlk kurşun sıkılmıştı. Adam tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Ecem bir an sustu ve utanarak kızardı.

"Güzel miydi?" dedi üzgün bir yüzle.

"Ne?" dedi adam bir kez daha yumruklarken kum torbasını.

"Maceran." dedi Ecem gözleri gibi sesi de sislenerek.

Adam durdu ve derin bir solukla alnındaki teri kolundaki banda silerken, "İş yerindeydim, tüm gece şirketten dışarı adımımı atmadım." dedi açıklama yaparak. Kız bir an azarlamayıp sorgulamasına cevap verdiği için şaşırınca "Kafanda saçmalıklar kurma diye açıkladım. Hiçbir işimi yapamadım ama eve dönmek gelmedi içimden." dedi dürüstçe. Dişlerini sıkmıştı, yanağındaki kasları dalgalanıyordu.

Onun bu dürüstlüğü kızın yüreğini acıttı. Bu kadar açık olmasına gerek yoktu, bilmek başkaydı, duymak daha başka. Evde olmak istemeyecek kadar onu görmeyi de istemiyordu öyle mi?

"Tabiî beni görmek istemedin."

Adam sertçe bir yumruk daha geçirirken, "Seni görmek istemedim çünkü seni görünce..." dediğinde, durdu ve kum torbasını ellerinin arasına aldı ve sallanmasına son verdi. Derin ve sancılı bir soluk verdi sıkılı dişleri gıcırdarken. Ecem dudaklarını büktü, kirpiklerine sıkışan yaşları akıtmamak için başını aşağıya eğdi. Ve çenesine dokunup kaldıran elle, kasılıp kaldı.

"Seni görünce vicdan azabı çekiyorum."

Onun yeşil gözlerinde hüzün görmeye alışık değildi Ecem, "Neden?" diye fısıldadı çaresizce.

"Soruyor musun? Sana yaptıklarımdan sonra. Sen çok iyi bir kadınsın, başkası olsa bırak yüzüme bakmayı, bir daha adımı ağzına almazdı."

Yanakları kızaran kız dudağının kıyısını dişledi. Son günlerde sevişmiyor olsalar da eski alışkanlıklarından biri olan utangaçlık, kolay kolay ölmüyordu. Adam hâlâ ifadesiz bir şekilde yüzüne bakıyordu.

Onun bedeninde gerginlikten eser yoktu. Her zaman kendisinden çok emindi. Bu da Ecem'in en çok hayran olduğu özelliklerinden biriydi. Pozisyonundan, gücünden ve servetinden kaynaklanan bir rahatlığı ve özgüveni vardı. Ecem bunu, onu ilk gördüğü andan itibaren fark etmişti. Yetkisi ve otoritesi onu hep diğerlerinden ayırıyordu.

Dudağının kıyısını dişleyip lafı değiştirerek "Bence o kaslar artık hakkını veriyor, dışarıdaki düşmanla içerideki düşmanı alt etmeyi gayet iyi beceriyor." dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

"Anlamadım?" dedi adam kaşlarını çatarak.

"Özrünü daha romantik şekilde yapmalısın, beni yatağa çivileyerek değil." dedi Ecem onun şaşkınlığına şaşkınlık ekleyip. Adamın afallayan yüzüne bakarak, omzunu sarstı. Cem onun bir rüya olduğunu düşünürken hata ettiğini geç anladı. Ecem öne doğru bir adım atınca, sanki üzerine atlayacakmış gibi kıza tehlikeli bir bakış atarak, geriledi.

"Konuşalım..." dedi kocasının üzerine bir adım daha atan Ecem, koca göbeği ondan evvel yürüyordu önünde.

"Neyi?" dedi adam soluksuz halde.

"Geçen gece yarım bıraktığımız konuyu." diye hatırlattı kız.

"O bir rü..." Ve adam kaşlarını çatarak karısının gözlerine şaşkınlıkla baktı. "Akşam konuşsak!"

"Sen bir korkaksın Cem Aydınoğlu, biliyorsun değil mi? O kasları yapman ve güçlü olman korkak olduğunu değiştirmiyor, sen bir korkaksın. Bu konuşmadan kaçamayacaksın."

"Hangi konudan?"

"Teyzen bizi duyabilir. Odaya çıkalım." dedi Ecem.

Ecem önden ilerledi, bir yandan da göz ucuyla kocasının sıvışıp sıvışmadığını kontrol etti. Terini silen Cem arkasından sessizce gelip odaya girince, Ecem durdu ve ona doğru döndü. Söze başlamak üzere tam ağzını açmıştı ki, iri kollar bedenini kuşatıp dudaklarını alnına değdirince taş kesti. Kollarında kaskatı kesilen ve afallayan Ecem, kendini öpücüğe bırakırken, yaşadığı şaşkınlık mutluluğa dönüşerek gözleri memnun bir pırıltıyla kapandı. Ateşten kırbaç elleriyle kocasının belini kavrayıp, derin bir soluk aldı. Cem onun koca göbeğini

ve narin bedenini sert göğsüne çekti. Tenine değen dudaklar arzu ve şiddetle yanıyordu.

Huzuru bulmak bu kadar kolay mıydı? Tek dokunuşu mutluluğunun sebebiydi. Ecem kollarında olmaya itiraz etmedi. Bu muhtaç dokunuş sanki kızın yüreğini bir daha fethediyordu. Bir daha anladı ki, kocası tarafından fethedilmeye ve ele geçirilmeye gönülden razıydı. Açtığı yaralarına yine bir tek o ilaç olabilirdi.

Tam Ecem kalçasını, kocasının sertleşmeye başlayan kasıklarına sürtüyordu ki, Cem geriye çekilip gözlerinin içine baktığında, kızın şaşkın yüzünde ne söyleyeceğine dair hiçbir ifade kalkmamıştı. Ecem neden erken kalktığını ve neden onunla konuşmak için ısrar ettiğini unuturken, dizlerinin bağı çözülmek üzere öylece karşısında dikilip kaldı. O sersemlemiş bir halde kalınca, Cem alnına hızlıca bir öpücük daha kondurdu.

"Günaydın sevgilim."

"Günaydın." dedi Ecem tam konuşmak için hamle yaptığında, kapı tıkladı. Cem dudaklarını büzdü ve aralarındaki mücadeleyi hatırladı. Yana döndü ve kapının dibinde onları sevgiyle izleyen, gözleri buğulu bir halde elini sinesine koyan kadının varlığıyla tanıştırdı. Yanağına usul bir öpücük kondurarak, "Ben duşa gireceğim. Kahvaltımı yaptım, size afiyet olsun." dediğinde, donmuş vaziyette duran kıza göz kırptı. Ecem gözünü açıp kapayıncaya kadar arkasına dönen kocası, hızla banyoya girmişti bile.

"Günaydın teyze." dedi Ecem iç çekerek.

"Sana da kızım." dedi yaşlı kadın mutluca.

Ve Ecem banyonun kapısına şaşkınca bakarken, dişlerini sıktı. Ne yani onu teyzesi için mi öpmüştü? Oysa ona ona inanmak istiyordu ama bunun kolay olmayacağını biliyordu. Hırslandı. Aralarındaki yeni bağın, karşılarına çıkacak her türlü fırtınayı atlatabilecek kadar sağlam olması için dua etti; çünkü onları bekleyen büyük bir fırtına olduğundan endişe ediyordu.

Lanet olsun, yine konuyu konuşamadan sıvışmıştı. Ve aşağıya indiğinde ise kısa bir süre sonra evden sıvıştığını dış kapının kapanma sesinden anlamıştı. Kahretsin! İlk başta evden sinsice sıvışan hergeleyi yolda enseleyip, tüm komşuları ayağa kaldıracak türde bir azar çekmeye niyetlenmişti ama sonra onun kendisine dokunduğu andaki huzur içine sinince, bu agresif düşünceyi, konuşmadan sonraya bırakıtı. Nasılsa onu yakaladığı an burnundan getirecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Birazda sen özler misin beni?
Değişiklik olur,
özleyince zaman nasıl geçiyor; öğrenirsin.

Ne yaparsa yapsın derdine çare bulamıyordu, çünkü öyle bir yaraya sahip olmuştu ki, ne onu sevebiliyor ne de vazgeçebiliyordu. Sonra çaresizliğinin içinde bile gülüşü geldi aklına, kalbi hızlandı. Bir gülüş bir insanı nasıl da mutlu ediyordu. Yüreği dedi ki; sadece gülümsemesi için bile, yine başa dönse zaman, yine onu severdim.

Çok zor ve çok uzun bir hafta geçti. Ecem'in uzun uzun düşünecek, kendisiyle hesaplaşacak zamanı oldu. Cem garip davranıyordu. Üstelik bebekleri ile ilgiliymiş rolü yapmasını istemiyordu, yeni bir suçlamasıyla karşılaşmaya niyetli değildi. Şu ara bebeğinin sağlıyla yeterince meşguldü. Bebekleri doğacak, teyzelerinin hastalığında bir değişim olmazsa, inşallah iyiye giderse, kendi geleceğini yeniden düşünecekti.

"Sonunda hep birlikte yemek yiyebiliyoruz." dedi Nebahat Hanım sevgiyle masaya bakarken. Tüm ailesi sofranın başındaydı ve bundan daha değerli bir mutluluk yoktu. Hepsi sağlıklı ve çok şükür birlikteydiler. Hayat böyle daha güzeldi.

Tabiî mutlu rolü yapanlar için değil. Ecem derin bir nefes alıp

gevşemeye çalıştı. Cem ve eniştesi işten geldikten sonra, yemek hazır olana kadar kocasından uzak durmak çok zor olmadı. Ortam o kadar kalabalık ve bir o kadar güzeldi ki, Ecem bazen onun varlığını bile unutuyordu. Teyzesi ve annesi çok güzel ikili olmuştu. Esme ve Peri zaten kafa dengiydi. Rüzgâr ve Eymen, iş güç meselesi olmayınca sert kabuklarına bürünüyorlardı. Her ne kadar kocasının durgun bakışlarını üzerinde hissetse bile, onunla göz göze gelmemeye dikkat ederek ailesiyle gevezelik etmeyi sürdürdü. Ama yemek zamanı gelip herkes masadaki yerini alınca, işler değişti artık onu görmemesi imkansızdı.

Tuza uzandığı anda Cem elindeki tuzu kaparak masaya bırakırken, hiç sesini çıkarmamış, görmezden gelmişti ve inatla ablasına bakıp "Abla tuzu uzatır mısın?" diye sordu.

"Yanında ya..." dedi Esme ters ters.

"Onun sahibi var." dedi Ecem zoraki bir tebessümle. "Uzatır mısın?"

"Uzatamaz." dedi Cem ilgisini çorbasına vermiş halde. "Yemeğini ye."

Bütün gücünü toplayarak başını çevirip kocasının soğuk yüzüne baktı; sakin olmaya karar verdiği ifadesiyle sülalesine içinden en içten iltifatlarını saydı. Cem onun alınganlıklarıyla yeniden tanışmak istemiyordu, bu yüzden kafasında saçma kurgular üretmeden evvel uyararak açıkladı. "Tansiyonunun çıkmasını istemeyiz değil mi sevgilim, sonra ayakların şişiyor."

İlgili bir koca izlenimi sunuyordu, gösteriş budalası.

"Sanki çok da umurunda..." diye homur homur bir sesle karşılık verdi ve üzgün başını yemeğine çevirdi.

"Umurumdasınız." dedi kulağına gelen ılık ses. Ecem ürperdi. Soluğu omuriliğine takılıp kalmıştı. Bakışlarını birden kocasına çevirdiğinde, Cem sanki onunla konuşmamıştı, umursamazca salatasına uzandı. Sert ve kararlıydı. Çok kontrollü görünüyordu. Acaba Ecem bazen hayal gücünü cidden çok mu çalıştırıyordu. Az evvel hayal görmüş olamazdı değil mi?

"Kafana saksı mı düştü bahçede?"

"Şimdi yemeğini ye cadı, çocuk zafiyet geçirmesin."

Karnına tekme atan bebeği değil Cem'miş gibi afallayan Ecem, ağzı açık halde kocasına bakınca, ona göz kırpan adam çenesine ufak

bir dokunuşta bulunarak ağzını kapadı. Ecem dalgın gözlerini karşısına çevirdiğinde, ablasının ve eniştesinin ilgiyle onları süzdüğünü görerek, utanıp önüne döndü. Birden iştahı kaçmıştı. Onun numara yaptığını sanarak içi acırken, gözleri sislenmeye başladı. Her umuda kapılmaktan yorulmuştu artık. Daha yemeğin başındalarken sonunu nasıl getireceğini bilemiyordu. Dalgın dalgın çorbasına bakarken, kocasının uzanıp elini tutması ve onu kendine doğru çekmesi ise hiç beklemediği bir davranıştı. Kocasına şaşkınca bakarken ilk tepkisi elini geri çekmeye çalışmak oldu, ama Cem'in parmaklarının baskısı arttı. Masadakilerinin ilgisini üzerlerine toplamadan, elini kurtarması mümkün değildi, o da çekiştirip durmaktan vazgeçti.

Cem kolunu karısının sandalyesinin arkasına attı, kız kasılıp kalınca eğildi. Soluğunun hoş sedası tenine vururken, "Yemekten sonra çok fazla oyalanmayalım." dedi dudaklarını kulağına yaklaştırıp içinin ta derinlerine fısıldarken.

"A...anlamdım." dedi Ecem nefesi gırtlağına düğümlenerek.

"Anladın bence..."

Ecem boğuk bir sesle inledi. Başını kaldırıp kocasının arzuyla koyulan gözlerinin içine baktığında, nefes alamadığını hissetti. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Telaşla çevresine bakındı. Masadakiler kendi aralarında sohbete dalmıştı. İkisine dikkat eden yoktu. Güçlükle yutkunarak "Cem." diye inledi garip bir tutkuyla. "Ne aldın sen, mutluluk iksiri falan mı?"

"Ona benzer bir şey sanırım..." dedi adam.

"Bak ayarlarımla oynama, seni ayarsız ederim." dedi Ecem küs bir tutumla.

"Senin ayarın var mıydı ki oynayayım cadı?" dedi adam alaylı sesiyle çapkınca dudaklarına bakarak. Kızın kalbindeki çarkın çeperine takılan arzusuyla ağzı dili kurudu, bedeni yandı, solukları hızlandı. Bu haksızlıktı, hormonları bu seviyedeyken neden onu baştan çıkarıcı hareketlerine dikkat etmiyordu ki? Kararlı bir hareketle elini adamın iri elinden kurtarıp öteki yanında oturan yengesine dönerek, sohbete başlamaya çalıştı ama ne kadar denediyse de saçmalamadan ileri gitmedi.

"Ecem ne diyorsun?" dedi sonunda konudan konuya uçan kıza tepki veren Peri.

"Peri sanırım ben erken doğuracağım." dedi Ecem şaşkın bir suratla.

"Sancın mı var?" diye endişeyle baktı Peri. Rengi atmıştı bu ihtimalle.

Başını sallayan Ecem ciddi bir korkuyla, "Hayır, kocam azdı" diye fısıldadı. "Yemeklere ne koyduysanız, adam her lokmasında bana bakıyor, hem de tutkuyla."

Önce şaşkınca Ecem'in yüzüne bakan Peri, ortalığa salıverdiği kahkahasıyla herkesin dikkatini üzerine çekince, kızararak ağzına kapadığı peçetesinin altından kıkırdamasını sürdürdü. Arada nefes almak için "Özür dilerim." dese de, kendini durduramadan gülüyordu.

Onu neyin bu kadar mutlu ettiğini merak eden Eymen karısına yaklaşıp "Kardeşim sana ne yaptı?" dedi gülerek.

"O mu, o bir şey yapmadı, asıl yapan Cem?" dediğinde Peri, lafın ucu açık yanını hemen tespit ederek "Ecem'e." diye düzeltti. Eymen kızarmış kardeşinin bocalayan yüzüne ve ilgiyle karısına bir şeyler söyleyen Cem'e çaktırmadan baktı.

"Sence aralarındaki buzlar eriyor mu?" diye sordu Eymen merakla.

"Buz mu kaldı Eymen, buralar birazdan alev alacak." dedi Peri kızararak ve merakla yüzüne bakan Esme'ye göz kırparak, gülümsedi. Bu, sonra anlatırım demekti.

Cem uzandı, karısının dizlerinde yumruk yaptığı elini avucuna aldı. Ecem elini çekmek isteyince de kızın elini kendi dizine koyarak buna engel oldu. Ecem kocasının sert kaslarını teninde hissedince, bir an nefes alamadı. Şu anda bir kelime daha edebilecek durumda değildi. Bunu yapabilmesi için her şeyden önce kendini biraz toplaması gerekiyordu. Ona dokunmak, kırılan bardaktan dökülen pirinç taneleri toplamak kadar zor bir işti.

Bu adam neyin peşindeydi? Ona sataşmaları ve dokunmaları kasten yapılan bir şey miydi? Geçen hafta aralarında yaşanan şeyin onu ne kadar etkilediğini bilmiyor muydu? Bilmemesi mümkün değildi. Ona karşı kayıtsız kalamadığını biliyordu ama onun için aklını kaçıracağını belli etmeyecekti.

Yine eski Cem olmuştu. Mutlu, küstah ve ona aşık numarası yapan çekici adam! Kesin oynamayı düşünüyordu? Eğer öyleyse...

"Ecem çok tatlı ve şaşkın duruyorsun?" dedi Peri yüzündeki o muziplikle.

"Bu haliyle liselilere benziyor." diyen kocasının sesini duyunca

irkilerek ondan tarafa çevirdi başını.

"Liseli... Kocaman karnımla mı?" dedi kocasına sert sert bakarak.

"Ve kocaman açtığın iri gözlerinle." dedi Esme ve Peri aynı anda kıkırdayıp sohbete katılarak.

Herkes onları mı dinliyordu şimdi de! Kız iyice bocalarken, kendini kapana kısılmış hissetti. Mahcup ama şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Cem hafifçe gülümseyip, gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordu Cem merakla.

Ecem kocasına heyecanla bakarken aynı anda bir şeyler saçmaladı. "Bana açıklama yapman gerekmiyor Ecem, sadece gününün nasıl geçtiğini sordum. İyi ya da kötü demen yeterli." diyen sesi alaycıydı.

Elbette, ona rapor vermesi gerekmiyordu! Lanet olası adam! Yine tüm dengelerini alt üst etmeye başlamıştı. Sakinleşebilmek için derin derin nefes aldı. Cem avucunda duran elinin içini başparmağıyla okşayınca, bedenine yayılan erotik dalgalarla nefessiz kaldı kız. Bu adam onu böyle tahrik etmeye devam ederse, bu yemeğin sonunu asla göremeyecekti.

Annesi yemeğin sonunda ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa uğrasın, erkenden eve gitmeliydi yoksa bu adam onu her an bir köşede kıstıracak kadar azmış görünüyordu. Onu ancak evde olursa geri püskürtebilirdi. Odasının dört duvarının mahremiyetine ihtiyacı vardı. Onun ilgisini karşılamaya henüz hazır değildi. Hiçbir zaman da olacağını sanmıyordu.

"Ecem, sen de hamilelik kursuna katılmayı düşünmüyor musun? Bu sene modaymış." dedi Nebahat Hanım kızına sataşarak.

Ecem homurdanarak "Cem'i oraya silah zoruyla bile sokamam sanırım, o ağır abi ya malum." dedi kendinden emince. Yüzü asılmıştı ama zaten teklif etmek gibi bir derdi de yoktu.

"Ama çocuğumun annesi söz konusu olduğunda, durum değişir," diye ekledi Cem kadının kalp atışlarını keserek.

Büyük bir şaşkınlık yaşayan Ecem "Gerçekten mi?" dedi masum bir tepkiyle.

"Gerçekten. Gitmek istersen senin için katlanabilirim." dedi Cem ayran bardağına uzanırken.

Şu ana kadar böyle bir şey düşünmeyi bırak, aklının ucundan bile geçirmeyen Ecem, ciddi anlamda kafa karışıklığına uğramıştı.

"Cem?" dedi dehşet içinde. Kocasını sanki parmağıyla dürtüp rüya mı yoksa kâbus mu olduğunu anlamak istiyordu. "Benim kocam nerede?"

Masada herkes –Cem de dahil- ciddi bir keyifle kahkahasını koyuverdi. Ecem hariç, çünkü o mezardan kalkıp gelen bir hortlakmışçasına kocasına bakmaya devam ediyordu ve sorduğu soruda ciddiydi. Onun kocasına ne yapmıştı eski kocası kılıklı Cem!

Yemek faslının sona ermesi ile herkes bir bir masadan kalkmaya başladı. Cem, Rüzgâr ve Eymen ciddi bir konu hakkında kafa yorarken, az önceki o yumuşak, şakacı tavrı gitmiş, birden ortam ciddileşmişti. Ecem kocasını izlemeye o kadar dalmıştı ki, Cem ona dönüp göz kırpana kadar bunun farkında değildi. Onun edepsiz gözleri üzerinde açlıkla ve ihtirasla dolaşmaya başlayınca, titreyerek kızardı. Eli ayağı birbirine dolandı, telaşla çevresine bakındı. Neyse ki, herkes yine kendi arasında sohbete devam ediyor, kimse onlarla ilgilenmiyordu. Cem oturduğu yerden kalktı. Ecem kaçmak isteyerek kapıya baktı ama daha yerinden kalkamadan, kocası yanına oturup kolunu kanepenin arkalığına koyarak, acıyan bakışlarla onu süzdü.

"Eve gitmek için hazır mısın?"

Yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti ama elinden bir şey gelmedi. Kocasına bakakaldı. Ciddi olamazdı! Ama kararlı ifadesi ciddi olduğunu gösteriyordu. Hem de, çok ciddi! Ecem dehşet içinde başını iki yana salladı. "Bi... biz..." dedi düşünerek. Bu adam ne çeviriyorsa ona uymayacak, kanmayacaktı. Bahanelerini kafasında tarttı. "Canım tatlı istiyor. Daha tatlıları yemedik."

"Hayır yedik." dedi Cem kaşlarını kaldırarak. Yüzü sertleşmiş ve bu tutumundan hiç hoşlanmadığını belli etmekten çekinmemişti.

"Ne zaman?" dedi Ecem hatırlamayarak, ciddiyetle.

Dudağının bir kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sofradan kalmadan hemen evvel, sen dikkatini bana verdiğin için kaçırdın sanırım."

Küstaha bak sen. "Asla vermedim." dedi kız itiraz ederek, öfkelenmişti.

"Verdin..." dedi Cem alaycı bir sesle onun sözünü keserek. Usulca eğilip, karısının kulağına doğru sokuldu ve soluklarını sıklaştırırken, "Beni yiyecek gibi bakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Saçmalık." dedi kız paniğe kapılarak. Çok küçük bir ihtimal de olsa, ondan kaçamayacağını ve onunla eve gitmek zorunda kalacağını düşündü. Cem'in bir yerleri yanıyordu sanırım. Onları dindirmesi için de karısına ihtiyacı vardı. Ona ne kadar âşık olursa olsun, onun kendisini sevmediğinden emindi. Bu şartlarda yapılan cinsellik, başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûmdu. Sonra pişmanlık olurdu, hüzün olur, kötü bir anı olarak kalırdı. Onu ne kadar özlediği aklına gelince ve kocasının sadece onu bir ihtiyaç giderme aracı olarak kullanmak istediğini düşününce, midesi bulanmaya başladı. Önüne konan kahveyi görünce kusmamak için kendini zor tuttu. Yerinden fırlayarak hızla kalkıp banyoya koşarken artık buna daha fazla engel olamadı. Midesindekileri boşalttıktan sonra biraz rahatlayıp ateş içinde yanan alnını -banyonun duvarını tamamen kaplayan- aynaya dayadı.

Ve o farkında olmadan kapı açıldı. "İyi misin?" dedi sırtını ovalayan şefkatli el.

İyi mi? Başı dönüyordu, kalbi hızlanıyordu, gözleri yaşarıyordu ve müthiş bir özlemle burnunun direği acırken içi arzuyla coşuyordu. Sanırım âşık oluyordu. Hiç bu kadar karmaşık olmamıştı.

"Çıkabilecek misin?" diye sordu kocası. "Gel."

Cem onu yavaşça kendine çekip, muslukta ıslattığı bir havluyla yüzünü sildi. Ecem kendini o kadar kötü hissediyordu ki, bu sıcak ilgiye itiraz edebilecek durumda değildi. Yorgundu, mutsuzdu, hamileydi, bir dayanağa ihtiyacı vardı, biraz şefkate ve hoşgörüye muhtaçtı. Gözleri dolmaya, genzi acımaya başladı. Cem'e yaslanıp onun ıslak havluyu yüzünde dolaştırmasına izin verdi, soluk bile almadan dururken nemli gözleri onu hayranlıkla izledi.

Adamın yüzü sertti, az evvelki alaylı halinden eser kalmamıştı. Şimdi düşünceli ve üzgün duruyordu yeşil gözleri. "Daha önce sevişmek istediğimi söylediğimde böyle tepkiler vermezdin."

Ecem'in yeniden öğüreceğini anlayınca, kollarının arasında sımsıkı tuttu. "Yine mi?"

Ecem yutkunarak gözlerini kapadı. Midesini bastırmaya çalışırken derin derin soludu.

"Ecem, kızım iyi misin?"

Nebahat Hanım ve arkasındaki saz takımı telaşla banyoya girdi. Cem yaşlı kadına bakarak "Sanırım bünyesi kaldıramadı..." dedi kinayeyle.

"Yemekler yağlı mı olmuştu, hiç fark edemedim. Aslında onun sevdiklerini yapmaya çalıştım ama..." dedi Nebahat Hanım üzgünce. Kızının alnındaki ıslak bir tutam saçı geriye itti. "Ecem, anneciğim? Neyin var?"

Neyi yoktu ki! Düşüncesiz, görgüsüz, umursamaz, zalim, bir o kadar yakışıklı ve çekici lanet kocası vardı. Hıçkırarak ağlamak istedi. Dudaklarının arasına sıkışan hıçkırıklarını kusmak isteyen Ecem'in cevap vermesine fırsat bırakmayan Cem, "Hamilelikte normal bunlar..." dedi uzman doktor edasında.

"Hamilelik nasıl olur bilirim ben. Bu değil, başka bir sıkıntısı var." dedi Nebahat Hanım soğuk bir sesle.

"Sen endişelenme anne. Onunla ben ilgilenirim." dedi Cem canından can koparacaklarmış gibi korkarak.

"Çok ayakta dolandı bugün..." dedi Nebahat Hanım endişeyle kızına uzanırken. "Annem, istersen biraz uzan. Hatta burada kalın. Gitmeyin bu gece."

"Biz eve gitsek daha iyi olur." dedi Cem karısına sokularak.

Bir annesine bir kocasına baktı Ecem nemli gözlerle. "Ben kalsam bu..." diyemeden, Cem dişlerini sıkarak "İlaçların evde ve sen eve giderek dinleneceksin." diye kızın sözlerini ağzına tıkadı. "Hem teyzem yoruldu, dinlenmesi gerek. Gidelim de kendi odasının rahatına kavuşsun kadın."

"Ama..." dedi Nebahat Hanım endişeyle.

"Biz iyiyiz anne, merak etme..." dedi Cem karısına meydan okuyan bir tavırla. "Teyzeme hazırlanmasını söyler misiniz? Hem onun da fazla yorulmaması gerekiyor."

Ecem kocasının bu sefer haklı olduğunu düşündü. Teyzesi kendi ortamında daha çok rahat ederdi. Kadın zaten kalbini yanında çanta misali taşıyarak yorucu bir işi üstlenmişti, bir de kendi huzursuzluklarını onun üstüne yüklemeye hakları yoktu. Ecem, annesinin elini sevgiyle tutarak, "Ben iyiyim, Anne." dedi zayıf bir sesle, "Sanırım şekerle alakalı. Birazdan daha iyi olurum." Oysa, kendini berbat hissediyordu. Annesinin itiraz etmeye hazırlandığını görünce "Lütfen," diye tekrarladı yalvarırcasına.

"Ben karımla ilgilenirim merak etmeyin siz." dedi Cem annesinin hâlâ tereddüt ettiğini görünce.

"Ben iyiyim, Anne." diye tekrarladı gülümsemeye çalışarak kız. "Biz eve geçelim, lütfen bu geceyi benim yüzümden mahvetme. Yediğim bir şey dokundu herhalde. Ya da tansiyonum çıkmıştır, hem evde ölçüm yapabilirim. Nasıl olsa birazdan, geçer." Kocasına bakarak zoraki bir tebessümle, "Biraz uzak durabilirsin, ben ayakta duruyorum." dediğinde, Cem, "Desteğime ihtiyacın var." diye tamamladı sözlerinin kalanını. Nebahat Hanım damadının yüzündeki alaycı tebessümü görünce, tek tek ikisine baktı. "İyi madem gidin." dedi ikisinin bu güzel görüntüsüne iç gererek.

"Bu gece endişelenmene gerek yok." dedi Cem fısıltıyla. "Önümüzdeki günler çuvala girmedi ya, daha sık geliriz..."

Ecem annesinin yanında onunla tartışmak istemiyordu ama yalnız kaldıklarında durum değişecekti. Onun yanında değil iyileşene kadar, birkaç dakika bile kalamayacaktı. Üsteli bu numaracı, üçkağıtçı adam yanında olmazsa, kendini çok daha çabuk toparlayacağından emindi! Gülümseyerek annesinin elini tuttu. Bu kadar aptalca davrandığı için kendine kızdı. Kadının endişeden rengi atmıştı. Sonunda onları isteksiz bir şekilde uğurladılar.

Birkaç dakika sonra parlak ay ışığının altında araçlarına yaklaşırken, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Beni korkutuyorsun?" dedi kız kocasına korkuyla.

"Gerçekten, bu kadar korkunç bir gece yaşayacağını mı düşünüyorsun? Oysa daha evvel ne kadar güzel olduğunu defalarca göstermiştim."

"Gece, güzel falan olmayacaksın!" dedi Ecem sitemle. Kocasının açtığı kapıdan içeri geçerken, kendini biraz daha iyi hissediyordu. Cem, teyzesinin araca binmesi için yardımcı olurken, kız oturduğu koltuğa homurdanarak çöktü.

"İyi misin kızım?" diye omzuna dokundu yaşlı kadın.

Teyzesinin eline yanağını bastıran Ecem "İyiyim teyze." diye dudaklarını kondurdu ılık tenine. Adamın üzerinde kurduğu panik geçmiş, midesinin bulantısı hafiflemişti. Cem arabanın kapısını açarken ev ahalisine veda etti. Ecem kaşlarını hafifçe yükseltip, derin bir nefes almaya çalıştı. Bu adamla bu geceyi onun istediği gibi geçirme fikri dehşete kapılmasına yol açıyordu, ama onun bir başkasıyla birlikte olduğunu düşünmek... Midesinin bulantısı yine arttı. Cem onun tekrar kötüleştiğini anlamış olacak ki hızla aracı çalıştırdı.

"Seni doktora götürmeliyim."

"Hayır, bir sorun yok."

"Var sanki ve laf dinle, benimle çene yarışına da girme."

Ne kadar çaresiz bir durumdaydı! Âşık olmak için bu nezaketsiz öküzden başka bir adam seçemez miydi sanki? Başını iki yana sallayarak baba ocağına baktı. Bahçeye bakan büyük camdan yemek salonu görünüyor, ışıkları yolu aydınlatıyordu. Peri ve Esme camdan onlara bakıyordu. El salladı gülümseyerek. Daha fazla tartışacak gücü kalmamıştı. Kendini bu kadar kötü hissetmesinin nedenini, belki de gerçekten hasta olmasına yordu. Geçen geceleri neredeyse uykusuz geçirmişti. Bacakları şişiyordu, karnı büyüdükçe beli ağrıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi bir de yatakta kocasının kollarında geçirdiği zamanları ve bunun muhtemel sonuçlarını düşünmekten, gözüne uyku girmemişti.

"Yatağımı özledim." dedi yorgun bir sesle. "Lütfen eve gidelim."

Direksiyonu caddeye sokan Cem sert bir sesle, "Eğer bu durumun sabaha kadar sürerse doktora gideceğiz." diye buyurdu.

"Tamam, tamam..."

"Beni başından savma." diyen Cem hiddetle ona döndü. Hükmetmekten vazgeçemeyeceği sertleşen ifadesinden belliydi. Ecem de en az onun kadar kızgındı.

Gece yine uykusuz geçti, sabah da tilki misali dikti kulaklarını ve ayaklandı. Fakat tam yakalayacaktı ki, kıl payı kaçırdı. Kapıyı sertçe kapatırken tüm sülalesine en içten dileklerini yolladı.

Bugün de evden sıvışan kocasının ardından salona girip suratını asan kız, güne şaşkınca başladı. Telefonundan gelen tok sese, "Sanırım yanlış aradınız?" derken, karşısındaki inatçı adam "Ah öyle mi? Ben Cem Bey'i aramıştım. Şirketten buranın numarasını vermişlerdi, sanırım yanlış tuşladım." dediğinde üzgünce, Ecem kocasının adını duyunca bocalayarak atıldı lafa.

"Evet, burası kocamın evi. Yani Cem benim kocam. Yani Cem Aydınoğlu'nun evi doğru." diye saçmaladı panikleyerek. "Ne demiştiniz, bir daha söyler misiniz, sanırım yanlış duydum."

"İstediği evi bulduk. Dekorasyon için bir mimar geldi eve ama kendisine ulaşamadık. Onlar da evi gördü, çok beğendi. Tam anlattığı gibi bir yer, vakit geçirmeden haber vermek istedim, evin başka müş-

terisi var eğer burayı da beğenmezse başka yere bakacaktık. Telefonu kapalıydı soramadık."

"E-ev mi?" dedi kız boğazına yumru dizilirken.

"Evet." dedi adam sakince. "İki haftadır istediği gibi bir ev arıyoruz ve sonunda bulduk. Cem Bey acele ettirince, tüm imkanlarımızı seferber ettik." dedi adam heyecanla kendini överken.

"Ben... Ben haber veririm, siz aramayın onu. Sanırım sürpriz yapacaktı." dedi Ecem adamın suratına telefonu kapatıp, yanağına sıralanan yaşları silerken. Artık sürprizi kime yapacaksa? En kötü sürprizi ona yapmıştı bu haberle, o da gerçek olandı. Kocasını aradı ama ulaşamadı. Rüzgâr enişteşini aradığında, bir işin peşinde olduğunu söyledi, ondan zorla nerede olacağının bilgisini alıp, yola koyuldu. Artık konuşup konuyu kökünden halledecekti? Ah tabiî ki sadece konuyu değil, kökünden halledeceği bir şey daha vardı; gereksiz bir fazlalık, nasılsa ondan sonra işe yaramayacaktı! Koparacaktı onun o çok çalışan fazlalığını.

Kıskançlık nasıl bir hastalıksa, kızın gözlerini kör etmişti. Aşağılık serseri! Evi kime aldıysa bir de bunu yüzüne anlatacaktı. Taksiye atladığı hızla güzergâhı buldu. Taksinin ücretini öderken etrafına bakındı şaşkınca. Burada ne arıyordu ki kocası? Lüks sitelerle dolu bir yerde, ara ara villalar vardı. Aracının yanındaki korumaları azarlayan adama sinsice yaklaşan Ecem, "Levent?" dedi ters bir tonda bağırarak.

Yerinde sıçrayan adam şaşkınca, "Gitti Cem, geldi Ecem." diye alayla söylendi.

"Neredesiniz?" diye çıkıştı kız ciddi bir sataşmayla.

"Buradayız sahip, emrettiğin gibi el pençe divanız hâlâ." diye alaya aldı. Kızın panik halini görünce de, "Ne oldu cadı baldız?" diye endişesini çaktırmadan sordu.

"Telefonunuz neden kapalı sizin?" diye hesap soran Ecem, onun bu terimine kaşlarını çatmıştı. "Cem nerede?"

"Bu soruyu yanlış kişiye soruyorsun, karısı olan sensin."

"Karısından çok gördüğü adam da sensin, sen cevap ver... Nerede kocam?" Adam ağzına fermuar çekercesine bir hareket yapınca, kız iyice küplere bindi. "Şimdi çığlık atayım mı? Yoksa başlayacak mısın anlatmaya?"

Levent Cem'in öfkesini mi, yoksa şu anda tepesinden dumanla tüten kızın öfkesini mi göğüsleyebileceği konusunda bir an düşündüyse de, elini karnına koyan hamile Ecem'in şeytanca parlayan gözleri ve aralanan titrek dudaklarıyla, derhal atılarak yerini söyledi. En fazla iki dişi kırılır, bir gözü morarırdı ama karısına bir şey olursa Cem onu gebertmeden soluk alamazdı. Levent akıllı adamdı. Ecem dişlerini sıkarak, adamın gösterdiği yola doğru hırsla yürümeye başladı. Cem kusursuz takımıyla salınarak, boş sokağın kıyısında, elinde telefonla ilerliyordu. Bu ne rahatlıktı, adam sanki sahilde dolaşıyordu. Hem kiminle mesajlaşıyordu o, az evvel telefonu kapalı değil miydi? Yoksa onu mu engellemişti? Alçak. İçindeki kuşku iyice artınca, varacağı yer, her neresi ise oraya kadar onu takip etmeye karar verdi. Sonra da orayı tepesine çökertirdi zaten.

Birkaç blok geçtikten sonra ıssız bir sokağa dönerek, mütevazı görünüşlü bir villanın merdivenlerinden çıktı kocası. Bahçesi oldukça büyük, kocaman gökdelenlerin arasında pahalı bir inci gibi duran yer eşsizdi. Burası saray gibiydi. Tam rüyalarındaki evdi, hep hayal ettiği gibi. Yoksa tutacağı ev burası mıydı? Onun hayalini başka bir kadına mı tutacaktı? Bu adam yanında korumaları olmadan, en önemlisi Levent olmadan, neden böyle bir yere geliyordu ki? Bakışlarını evin etrafında gezdirirken, paytak bacaklarını aralayıp karnını zıplatarak ona yetişmek için hızlandı.

Evin kapısının önünde oturan bir adam vardı, merakla onun gelişini bekliyordu sanki! Ve kocasına soru bile sormamışlardı. Büyük bir heyecanla beklenen Cem, içeri alınır alınmaz, hemen gözden kayboldu. Adam da peşinden içeri girdi. Şimdi içeri girmek istese, onu tanımayan bu adamlar kesin soru soracak ve veremediği sorunun yanıtıyla mal gibi ortada kalacaktı. Üstelik kocasının eski karanlık işleri bıraktığını biliyordu ama yine de eskiden bulaşmış lekeleri titizlikle temizlediği anları da bildiğinden, yine böyle bir şeyin üstündeyse, onu zor durumda bırakarak öfkesini üzerine çekmekten de acayip korkuyordu. Tereddüt etti.

Belki de bekleyip neler olup bittiğini anlamaya çalışması daha iyi olurdu. Merakla eve girip çıkan var mı diye dikizlerken, evin içini gözetleyemiyor oluşuna üzüldü. Giriş katındaki pencerelere göz gezdirdi, camların hepsi kapalıydı. Sitenin güvenliği etrafta dolaşıyordu, onu görünce başıyla selam verip uzaklaştı. Üstelik elinde telsiz bulunan güvenlik ona çok tuhaf bakmıştı, deli miydi neydi? Kocasını

basmadan kovulmasaydı bari. Bu defa da evin diğer camlarına baktı hevesle. Tül falan yoktu, boş gibiydi. Gözü bir harekete takıldı. Kapının girişine siyah bir Mercedes yanaştı. Kapısı açıldı, içinden uzun bacaklı, esmer bir kadın inerek, evin girişine doğru adım atıyordu. Kapıyı açan adam da hiç sorgusuz onu içeri aldı. Onu almış, bebeğini taşıdığı Ecem'i kapıda sokak kedisi gibi kalmıştı, hem de aç ve susuzken!

Hızlıca ağacın birinin gölgesine saklandı. Lüks villanın camlarına göz attı, içeriyi görebilmesi için fazla yukarıda kalıyordu pencereler, onun çıkmasını beklemekten başka şansı yoktu. Ağaca tırmanacak hali de yoktu ya! O kadın kimdi? Çok uzun bacakları vardı ve... üstelik zayıftı. Çok çekiciydi! Saçları da ipek gibiydi. Bir ağlama istediği içine otururken, burnunu çekerek kocaman karnına baktı. "Yok meleğim, annen üzülmüyor, sadece babanı nasıl öldürür onun planını yapıyor." derken yanağına sıralanan yaşı silerek, seslice burnunu çekti. Evde kocası tek değildi, sonuçta başka adamlar da vardı. O zaman kadınla ne yapıyordu içeride? Odanın birine mi geçmişlerdi? Tek başlarına? Ev kimin eviydi? Sorular ve sorular!

Ecem kıskançlık içinde tam eve dalmayı beklerken, kapı açılınca, kendini paldır küldür bir ağacın gölgesine saklayacak zamanı zor buldu. Cem kapıdaki adama başıyla selam verip, arkasından çıkan kadının elini profesyonel bir biçimde sıktı ve birkaç şey söyleyip gitmek üzere arkasını döndü. Keskin bakışları karısının saklandığı yere takıldı. Başını sallayarak kısa bir an bekledi. Ondan saklanan Ecem iyice geri çekildi. Onu görmüş müydü? Nefesi kesilerek bir an bekledikten sonra, tekrar baktı. Cem kendine özgü kedi çekiciliğiyle yürümeye devam etmeye başladı. O zaman görmemişti. Görse yanına gelir, azarlar, ağlatır, burnundan getirirdi bu yaptığını. Bir an göründüğünü sanarak aklını kaçırmıştı.

Rahat bir nefes alan Ecem, bakışlarını merakla süzdüğü evden çekerek, kocasının peşine yine bir kuyruk misali düştü. Ne güzel evdi be, tam çocuk büyütülecek yerdi. Biri hayallerini almış oraya kondurmuştu sanki. Büyük bahçesi olmasına rağmen, düzenli sokakları, evin kendine has asil duruşu ve korunaklı yapısı şahaneydi... Kendi evleri kadar ufak değildi üstelik. Evlenirken ev seçmemiş, kocasının seçtiği ufak villaya mecbur kalmıştı. Bunu Cem'in özellikle seçtiğinin de farkındaydı. Ev ufak olunca, birbirlerinden kaçma alanları olmamış, hep dip dibe, burun buruna olmuşlardı.

Tekrar eve son defa bakıp, belli bir mesafeden onu takip etmeyi sürdürdü. Arkadan bakınca gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu. Bekar bir adam gibi. En sevdiği özelliklerinden biriydi bu, kocası taş gibiydi. Gururu okşandı, aynı gururu saniyesinde katledildi. Bu adam ne haltlar karıştırıyordu? İçinden yanına gidip eline sarılmak ve çok uzun zamandır yapmadıkları bir yürüyüşü, kol kola yapmak geldi. Sonra kendine kızıp sağ elini sol eliyle avutmayı seçti. Ayrıca yürüyüş yapmak için hava harikaydı. Kocasını takip ettiğini unutan Ecem, bir an kendini gezintinin keyfine bıraktı. Ancak birkaç dakika sonra artık yorgunluktan nefesi kesildi keza karnı kocamandı ve ayakları hafiften şiştiği için, çabuk yoruluyordu. Terden sırılsıklam olmuş, susuzluktan dili damağı kurumuştu. Anlaşılan o ki, dünya turuna yürüyerek çıkmaya hazırlanıyordu bu adam, nereye gidiyordu böyle yürüyerek? Onu bir yarışa sürüklüyordu.

Şişli'den başlayıp Davutpaşa'ya kadar yürümüş gibi hissediyordu. Ve artık nerede olduğuna dair en ufak bir fikri de yoktu genç kadının. Ayakları ağrıyordu, üstelik çok da acıkmıştı. Dar bir sokaktan geçtikten sonra dekorasyon malzemelerinin satıldığı bir mağazaya girdi Cem. Üniversite yakınlarında olduğunu belli eden gençler, okula gitmek ya da eve gitmek üzere duraklara koşuşturuyorlardı. Eli ayağı açlıktan titreyen Ecem'in gözlerine arada bir, baştan çıkarıcı restoranlar çarpıyordu. Ama ne olursa olsun, kararlılıkla direndi. Ama bu aç ve susuz, üstelikte yorgun bir kadın için, hiç kolay bir şey değildi.

Saat ilerledikçe sokaklar giderek kalabalıklaşıyor, herkesin dönüp dönüp bir tek baktığı yakışıklı kocasını gözden kaçırmamak için, daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Adam mağazalara giriyor, her mağazadan çıkışında birileriyle el sıkışarak yoluna devam ediyordu. Yoksa o kadına ev mi döşüyordu? Hem de kendi zevkiyle, kendi keyfine göre.

Aman Yarabbi, bu adam cidden niyeti bozuyor muydu?

Yan taraftaki restorana bakarken, birdenbire onu gözden kaybetti. Nereye gitmişti? Tüm yolu ve kalabalığı kollamasına rağmen, onu bir türlü göremedi. Üstelik kocası iri yarı bir adam olarak hemen dikkat çekerdi, nereye kaybolmuştu ki şimdi?

O sırada etrafını panik gözleriyle tarayan karısına, gözlerini kısarak bakan Cem, onun artık yorgunluktan perti çıkmış halini görünce, peşine daha fazla düşmeyeceğinden emin olarak kendi işinin yolunun tuttu. Az daha ona yakalanacaktı! Gerçi aklında nasıl tilkiler dolaşı-

yorsa, karşısına çıkmak yerine takip etmeyi yeğliyordu cadı. Akşama kesin maçları vardı! Ecem birazdan pes eder eve giderdi, yorgun hali bunu ele veriyordu. Ama hakkını vermeliydi, Ecem kafasına bir şey takınca, cidden inatçı oluyordu. Yürüyüşleri düşündüğünden uzun sürmüştü. Yorulmuştu kesin, uzun bir yol değildi ama sekiz aylık hamile bir kadın için uzun bir yolculuk sayılırdı. Üstelik doktor sık sık yürüyüş yapmasını söylemişti, bu kadarcık yoldan sorun çıkmazdı. Önce yorarak, sonra kafasını karıştırarak, ondan kurtulmaya çalıştıysa da bu pek işe yaramamıştı. Cem işine odaklanarak, keyifli ve havalı bir biçimde bebek mağazasına girdiğinde, iyice acıkan Ecem çoktan pes edip onu fark etmeyerek restoranın yolunu tutmuştu bile.

Cem Levent'e takipte kalmalarını mesaj atarken, mağazanın sahibi onu kapıda karşılayarak, siparişlerinin geldiğini söyledi.

O sırada karnı doyan Ecem, yorgun bir halde eve dönmeye karar verdi. Yolda çoktan planını kurmuştu! Teyzesini de yanına alarak, annesinin evine gidecek ve birkaç gün orada kalacaklardı. Dediğini de yaptı. Kocası aradığında telefonuna bakmayarak ona posta koydu. Sonra da telefonları kapattı. Tıpkı onun bugün onu engele aldığı gibi. O bilmiş hıyarın annesini arayıp yerini öğrenmesi de, uzun sürmedi.

'Evi kime tutuyorsa, o baksın onun telefonuna.' diye içli içli homurdanırken, *'demek sevgilisi vardı ve ev tutuyordu?'* diyordu öfkeli iç sesi. *İyimser yanı 'Belki yoktur Ecem'* dedikçe, cadı yanı ona posta koyarak, 'o *zaman senden kurtulmak için başka bir ev daha tutuyor'* diye içini oymaya devam ediyordu.

Evin içinde beş karış suratıyla dolanıp duran kurtlu Ecem, sonunda pes ederek elindeki meyve tabağıyla içeriye girmekte olan Peri'yi gözüne kestirdi. Akşam olmuştu. Kocası birazdan damlardı buraya, ondan kurtulmalıydı. Şimdi onunla yüz yüze gelirse dayanamaz yakasına yapışır, musluklarını açarak teyzesine oyunlarını ifşa ederdi. Şaşkın Peri'yi kapıda kıstırarak, duvar dibine çekti.

Kız korkuyla nefesini yutarken, "Bana bak, sen benim yengemden çok kardeşim değil misin? O zaman bana yardım etmek zorundasın." dedi geldiğinden beri tehdit ettiği gibi.

Gülse mi ağlasa mı bilemeyen Peri, "Ne yapabilirim ki?" diye sordu sonunda pes ederek. "Adamı dinlemeden yargılıyorsun? Belki arkadaşına arıyor evi, belki sizin için sürpriz yapacak! Kızım sen cidden iyice tuhaf oldun, sormak yerine neden evi terk ediyorsun? Açık açık sorsana."

"Dinime küfreden Müslüman olsa, seni de gördük bu konuda, muhteşemdin." dedi Ecem lafın altında kalmayarak ve hemen konuya geri döndü. "Ben onun dengesizliklerinden bıktım artık. Uzanıyorum elimi tutmuyor, eline vuruyorum elimi sımsıkı tutup bırakmıyor. Ne dengesiz oldu bilmiyorsun."

"Sen de denge abidesi değilsin hani, tanıyoruz seni. Adamın tüm ayarlarını kim bozdu?"

"Ayarsızdı zaten aldığımda, ben zorlayınca da yalama oldu. Artık vidası tutmuyor, valla adamın aklı melikeleri hepten firarda."

"Maşallah denge konusunda ders verdin hepimize Ecem..." dediğinde kıkırdayan Peri, "Doğrucu davutluğun tutmasın Yeşil Göz, ne dediysem onu yapacaksın." diye tehditle soludu. "Birazdan damlar buraya, ona..." Ecem birden elini karnına koyup "Ağrıyor, fenayım..." dediğinde acı içinde kıvranarak, panikleyen Peri derhal yanına gelip koluna dokunarak, "Neyin var Ecem, az önce iyiydin?" diye sordu endişeyle saf saf.

Şeytanları tepesinde horon tepen Ecem birden doğruldu. "Kızım, sazan mısın? Mesela diyorum. Böyle numara yaparım, sen de onu başımdan savarsın. Ah çok hasta, huysuz falan filan diye salla işte."

"Tabiî ya, o da seni doktora götürmek yerine karşısına koyar televizyon izler gibi. Salak!"

Görümcesinin şeytanca planı dâhiyaneydi! Kıkırdayan Peri ona yılın kare jetonu ödülünü alan ilk saftirik edasıyla bakınca da, "Ya kızım anlasana işte, Cem gelirse ona azcık hasta olduğumu söyleyeceksin hepsi bu. Çok midesi ağrıyormuş falan filan diyeceksin." diye açıkladı somurtarak.

"Bunu neden yapacağım peki?"

"Ben bu gece burada kalmak istiyorum. Birkaç gece daha da. Hatta daha uzun geceler de olabilir bu."

"İyi işte kal, seni evden kovan mı var? Burası senin evin. Bunun için numara yapmana ne gerek var, kocandan izin istemen yeterli. Cem bayılarak verir. Malum hamilesin, bizim yanında olmamız onun da rahatlamasını sağlar."

"Ben kalırsam, hormonlu hıyar kocam da kalır burada rahat rahat. Hatta öyle bir rahatlar ki, artık elinden ne kaçan kurtulur, ne de uçan."

"Elbette kalacak, o senin kocan."

"İşte ben hasta olursam..."

"Cem başından bir saniye ayrılmaz... Sittin sene seni tek bırakmaz. Ay çok zekisin, onu sürekli yanında istiyorsun değil mi?" dediğinde zeki Peri, gerçeğe parmak vurarak, hevesle gözleri parlayan Ecem'in nefesi daraldı. Bir an görümcesinin kocasını yanında tutmak için böyle bir şey yaptığını düşünmüştü Peri ama Ecem yüzünü buruşturarak, "O normal eşler içindi tatlım. Ben hastayken, çok huysuz oluyorum. Sürekli şikâyet ederim, Cem benden kaçacak delik arar, eh başından atmak için de burası ideal yer olur. Kocam beni burada unutur ve hayatına sorumsuzca geri döner. Daha önce yaptı biliyorsun, hem de iki ay kadar kısa bir sürede beni unutarak."

"Hım..." dedi Peri inanmayarak. "İki ayda seni unuttu öyle mi? Ondan adamın saçlarına aklar yağdı, tüm dengesi alt üst oldu. Vay be, rahat adama battı. Hmm ilginç!"

"Hım değil, evet, yaparım canım kardeşim. Sen ne dersen o olur Ecem, diyeceksin..."

"Olur..." dedi Peri evin bahçesine kulak kabartarak. Ecem kendi aklındaki tilkileriyle o kadar meşguldü ki, bu sesi kaçırdı. "Tamam o zaman, kocam gelince ona ne diyeceğini biliyorsun." diye hatırlattı. O anda kapı çaldı.

"Elbette." dedi Peri duru bir sesle ve gözleri sinsice parlayarak kapıya yöneldi. Ecem gelenin abisi olduğunu düşünerek iç gerdiğinde, gördüğü görüntüyle bir an nefessiz kalıp patlamaya yüz tuttu. İşte, iti an, çomağı hazırla. Yoksa prensi an, atı hazırla mıydı o! Bocaladı. İçeri mi kaçsaydı? Yok canım, üstüne ne pike ne battaniye almıştı, hasta rolünü yutturamazdı. Tüh, hazırlıksız yakalanmıştı. İki dizinin üzerine yere çökse ve acı içinde uyunsa, bu sefer Cem panikler, ortalığı ayağa kaldırırdı. Lanet olsun, ne yapacaktı?

"Hoş geldin Cem." dedi Peri kinayeli ve abartılı bir sesle bağırarak.

Burnundan soluyacağına pek bir sakin duran Cem, Peri'nin keyifli bakışlarıyla bir an gözlerini kısarken, tam ne olduğunu soracaktı ki, arkasındaki karısını ve bir işler karıştırırken annesine basılan ufak çocuk ifadesini yakalayınca, tek kaşını sorgularcasına havalandırdı.

"Hoş buldum..." dedi duru bir sesle.

"Ecem burada..." dedi Peri bağırarak.

"Sağır değilim Peri, ayrıca kör de değilim arkandaki hamile kadını görmemek için kör olmak gerek!" dedi karısına sataşarak. Sonra Peri'ye yaklaşarak "Neyi var? Ne yaptı yine?" diye kuşkuyla sordu. Biraz panik kokuyordu sorusu!

Onun bir baba edasında sabırla ve merakla sorduğu soruyla, dudakları gülmek için kıvrılan Peri "Karnı ağrıyormuş. Hasta olacakmış. Hasta olunca huysuz oluyormuş falan filan..." dedi keyifle.

Kaşlarını kaldıran Cem garip bir halde Peri'ye baktı, hasta olacağı için mi seviniyordu bu kadar? Onu tanımasa mazoşist olmaya başladığını düşünürdü, karısının yanında durdukça bu kız da kafayı üşütmüştü yazık. "Anlamadım..." dedi kızgınca. "Hasta mı olacakmış?"

"Hasta olmuş! Hasta olunca midesi ağrırmış falan filan..."

"Falan filan..." dedi Cem tuhafça tekrarlayarak. Peri başını salladı kıkırdayarak "Falan filan hastalığından olurmuş bazen..." dedi yeniden.

"Niye geldin?" dedi arkadan gelen Ecem kızgınca kocasına bakarak. Peri'yi kıçıyla yana ittirip bir işi beceremediği için azarlayan bir bakış attı.

Cem kaşlarını kaldırdı, "Hasta mı oldun? Kocasını görmek istemeyenlerin falan filan hastalığından?" diye sordu kızgın bir tonda. Az önceki sakin hali yoktu öfkeden çatılan kaşlarında.

Ecem yengesine sert bir bakış atarak, "Seni görünce, bir sıtma tutuyor beni böyle Cem..." dedi kollarını yukarı kaldırarak sitemle. "Tüylerim diken diken oluyor, hortlak görmüş gibi..." diye devam etti.

"Ya..." dedi adam ilgisiz bir tonda.

"Kalbim boğazımda atıyor ve sanki kulaklarımdan duman çıkıyor..." diye devam etti kız öfkeyle.

"Sevgilim." dedi Cem karısına yaklaşıp sesini çapkınca alçaltarak. "Bana olan aşırı ilgini ve tükenmeyen arzularını başkalarının yanında bu kadar müstehcen bir biçimde anlatman yanlış."

Hava kaçıran kola şişesi gibi tıslayan Ecem, olduğu yerde hırsından tepinerek "İşte, sonra böyle oluyorum ve çileden çıkıyorum." diye hırladı. "Sen beni çileden çıkarıyorsun Cem."

"Hım..." yaptı Cem kibirle. "Çök kötü bir eşim. Sadece çileden çıkarmam kötü! Arada dertten de çıkarmalıyım. Sonra baştan çıkar-

mak, hakkım."

"Ne?" dedi Ecem dehşetle.

"Ben seni çileden, kaygıdan, dertten, baştan çıkarmalıyım, hep mutlu etmeliyim, onu diyorum."

"Allah'ım..." dedi Ecem sıcak basmış yüzünü yelpazeleyerek. "Bana geliyorlar..."

"Ne zaman gittiler ki cadı, hep tepende dönüyorlar."

"İçeri geçsene Cem." dedi Peri kıkırdayarak ikilinin tatlı sataşmasını bozmadan.

"Yok, gitmem lazım. Ben sadece çocuğumu görmeye geldim." dedi iki ima bir kinayeyle.

Çocuğum mu demişti? Sanırım yanlış duymuştu? *Boyumu göstermeye geldim* demiştir bu kazma sapık, kesin yanlış anlamıştı.

"Zaten seni içeri almayı düşünmüyordum." diyen Ecem, merakla kocasına sokuldu. "Evden gelmiyorsun sanırım." Garipçe dibine girip adamı koklamaya başladı. Çocuğum demişti az evvel değil mi? Kesin içkiliydi? Yoksa Cem 'bebek' kelimesini bile ağzına besmeleyle alırken, sahiplik içeren 'çocuğum' kelimesini ateşmiş gibi dokundurmazdı diline. Ecem kocasını koklarken inatla, Peri kıkırdadı. "Bu çocuk hiç büyümüyor?" dedi Cem gülmemek için dudaklarını kasarak.

"Kocaman oldu, sen körsün ya görmüyorsun. Üç kiloyu geçti kızım." dedi Ecem huysuzca. Çocuk derken karısına dediğinden neredeyse emindi Peri ama tabiî görümcesi anlamıyordu.

Ecem elini karnına koyarak "Gördün göreceğini, bak o da sana tekme atıyor, hadi güle güle babası." dedi kızgınca.

Cem kaşlarını kaldırırken, ona tepeden tırnağa bakan Peri, "Çok şıksın." dedi abartılı bir sesle.

Ecem o ana kadar kocasının üzerindeki jilet gibi takımını ve mis gibi tıraş olmuş yüzünü görmemişti. Bu detaylar kaçar mıydı, adam ayın on beşi gibi parlıyordu! Kıskançlıktan nasıl kör olduysa gözleri artık... Derhal hastalığını unutarak birkaç adım öne geldi, hesap sorarak ellerini beline koyup, "Hayrola." dercesine yüzüne dikti bakışlarını. "Seni yolundan alı koymayalım, işin mühim sanırım. Evler, eşyalar bakmış kadar keyiflisin. Gece kalmaları için iki dirhem bir çekirdek olacak kadar mühim işin var sanırım? Akşam yemeği falan mı var ufukta?" diye homurdandı ayarsızca. Saçmaladı, kıskandıkça

daha fazla saçmaladı ve ağlamaya yüz tutan gözlerindeki yaşı saklamak için, kirpiklerini kırpıştırdıkça daha fazla saçmalaya devam etti.

Onun yüzündeki o asıklığı ve gözlerindeki merakı izleyen adam, "Ah evet..." dedi damarına basarak, elini saçlarının arasında gezdirdi çapkınca. "Bizim Heves sonunda beni ikna etti."

Ecem öyle bir yutkundu ki, kursak sesini herkes duydu. "Neye ikna etti lan seni?" demenin en ateşli bakışıydı bu gözler. "Neye ikna etti, sizin Heves seni Cem?" Karnını tutarak öne geldi. Adama göbeğiyle tokat atacak kadar kasıldı.

"Şu görüşmeye..."

"Hangi görüşmeye?" Kaşlarını çatarak hesap sordu.

Kıskançlık bile yakışıyordu şirin yüzüne, Cem belli etmedi keyfini.

"Önemli değil, şu yeni açılan sitede ev almış... Bana da söz vermişti ama biraz rahatsız olunca, otele gitmemi rica etti. Sonunda ikna etti beni. Ben de kabul ettim."

Eve mi? Ötele mi? Heves'le mi? Görüşme, özel? Tek başlarına, bir evde! Yok bir otelde! O ev Heves denen kadının mı yoksa? Ona ev mi tutmuştu? Metresi mi vardı artık? Onu silmişti? Ya otel?

"Bana bundan bahsetmeliydin?"

"Neyden?" dedi adam unutmuş numarası yaparak. "Seni evde bulamadım ki, telefonun da kapalıydı nasıl bahsedeyim röportaj yapacağımdan!"

Kız bir an sakin olmak için kendini telkin etti. Ona tuzak kurup telefonunu kapatan kendine küfretti. Aklına birden gelince, tek kaşını kaldırdı. Şaşkın bir ifadeyle, "Röportaj..." dedi. "Ne üzerine?" *Kas, adale, baldır üzerine değildir umarım Cem, valla seni kıtır kıtır doğrarım, beni katil etme.* "Evde aman otelde konuşacak çok ilginç şeyler olmalı..."

"Sanırım." dedi adam keyifle. "Ben de gidince göreceğim o ilginç şeyleri. Heves, çok hevesliydi." Gözleri ışıldıyordu hainçe.

Onun hevesini bir yerine sokup, kibrit çakarak havaya uçurmaz mıydı Ecem? Derin derin soluyarak tam adamın üzerine atılıp yakasına yapışarak, "Gidemezsin." diye hesap soracakken, "Otursana oğlum, neden ayakta dikiliyorsun? Bak bir de kapıda bekletiyor kocasını." dedi elindeki meyve tabağıyla kapıda görünen Nebahat Hanım.

Sonra kıkırdayan gelinine bakıp, "Peri meyveleri Dursun'a mı verdin kızım?" Diye sordu kinayeyle.

Peri durmaksızın kıkırdarken, Cem saygıyla gülümseyerek, "Teşekkürler anne. Önemli bir işim var, onu halledip geleceğim. Beni beklemeyin, geç gelebilirim... İşim uzun sürebilir." dedi karısına tepeden hükmedici bir bakış atarak. "Çok geç olursa gelmem, sabah gelirim."

Sabaha gelecek bacakları olursa tabi. Kıskaçlıktan patlayacak olan Ecem gözlerini kıstı. Önemli iş... O önemli işin görüntüleri gözlerine yansıdıkça, elleri yumruldu, dişleri sıklaştı ve her an kocasının üzerine uçup halı döver gibi yumruklama pozisyonuna geçti. "Gidemezsin." diye haykırmak istedi.

"O kadar uzun sürmez belki." dedi ama düşüncelerinin aksine kırgın bir tonda. "Sonuçta hamile bir KARIN var, hasta teyzen var, gelip eve götüreceksin onları değil mi?"

"Hani birkaç gün burada kalacaktın Ecem?" dedi Nebahat Hanım araya girerek.

"Yok anne ya, belki demiştim ben, sen duymadın sanırım." dedi Ecem kıvırarak.

"Allah Allah!" dedi kaşlarını kaldıran Nebahat Hanım kıkırdayarak.

"Birkaç yıl evvel de yapmıştık böyle bir röportaj, sabaha karşı sona ermişti. Sen beni bekleme Ecem, sen kal bu gece yarın gelir alırım sizi!"

"Birkaç yıl evvel bekârdın." diye söze başlayan hiddetli Ecem, "Yani şimdi karın hamile." diye tamamladı öfkeli sözlerini. Kıvrandı. Yutkunamadı dahi, tükürüğü genzine kaçınca öksürmeye başladı. Peri öne atılırken, Cem karısının sırtını okşayarak rahatlatmaya çalışıp "İyi misin?" diye sordu.

Kız öyle bir diklendi ki, bir an kafasını kocasının çenesine çakacaktı. Cem aniden geri çekilmişti. *Refleks!* Belki de amacı buydu. Ağzını burnunu kaza süsüyle kırmak. Hırsla arkasını döndü. Cem karısının ardından "Falan filan hastalığın ilerlerse, haberim olsun." diyerek ciddiyetle söylendi. Nebahat Hanım göz kırptı damadına, başını salladı iç gererek. Cem Peri'ye dönüp "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verirsiniz. Bir de ilacını almayı unutuyor, yemekten sonra ilgilenir misin?" diye sordu şefkatle. Peri ağzını açacakken "Çok fazla

ayakta durmasın, doktoru dinlenmesini söyledi. Bugün de çok yordu kendini, inat ederse anneme söyle o bir yolunu bulur." diye başladı direktif vermeye. Peri tam konuşacakken "Bir de yatmadan evvel süt içmiyor... Gerçi ben gelirim o zamana kadar ama olur da işim uzun sürerse, sen içmesi için ikna eder misin?" Saatine baktı. "Ya sana zahmet erken yatması için de ısrar et, şimdi ben gelene kadar bekler, malum geç falan kalırım."

Peri sonunda pes etti konuşmaktan ve sevgiyle Cem'in koluna dokunup "Merak etme, sen gelene kadar karın bize emanet." dedi ve adam tam ağzını açacakken "Sanırım geç kalıyorsun." diye uyardı.

"Ben gidip bir konuşsam mı? Erken geleceğimi söylersem rahatlar belki? Kısa keserim işimi, üzülmez." dedi merdivenlere üzgünce bakan Cem.

"Şu anda konuşmasan daha iyi, her an seni boğabilir."

Cem endişeyle kapıya baktı, onu kızdırmıştı. Ya bebeğe bir şey olursa, bu kadar stres iyi değildi. Ne vardı sanki damarına basıp kızdıracak, dilini tutsa da sataşmasa olmaz mıydı? İş toplantısına gideceğini, röportajı çok sonra yapacağını söyleseydi ya...

Kocasının gittiğinden beri evin içinde ayağı yanmış it hızında dönüp duran Ecem, bir tırnağını yiyor, bir saate bakıyordu. Gideli hayli zaman olmuştu. Yarım saatte neler neler olurdu! Eve mi gitmişti acaba? O eve! Yoksa otele mi gitmişti? Hangi oteldi acaba?

"Otur artık Ecem, tepemde yıldızlar çakıp, kuşlar cıvıldıyor." dedi Nebahat Hanım kızarak. Elmaya uzanıp kucağındaki tabağa soymaya başladı.

Ecem aldırmadan, evin ortasında dönmeye devam edince, Peri genç kadının yanına gidip, tam önünde durdu. Ecem kaşlarını kaldırıp yüzüne bakan yengesine "Ne var?" işareti yaptı. Peri kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Hayatta olmaz." dedi Ecem onun ne demek istediğini anlayarak.

"Bence bu gece bal gibi olur."

"O uyuz herifi umursadığım yok."

"Biz de akıl fukarasıydık."

"Peri git başımdan." diye çıkışan Ecem, onun imasını bir an aklından geçirdi.

"Başına daha sıra gelmedi, şu anda vicdanınla oynuyoruz." dedi Peri keyifle.

"Vicdan yapacak bir şey yok..." diye çıkıştı Ecem.

"Öyle mi düşünüyorsun? Yaralı bir aslanı kafesinden salan sendin, yakalamak da başkasına değil, sana düşer. Yakalamalısın ve yaralarını sarmalısın artık, kaçışın yok. Canını yakacağını bilsen bile uzanacaksın yarasına ve tedavi edeceksin. Ya daha fazla hırçınlaşacak aranızdaki sevgi, ya da kan kaybından ölecek, görmüyor musun? Sen kadınsın, annesin, olgun taraf sen olmalısın, birleştiren, iyileştiren, toparlayan sen olmalısın. Ecem erkekler aşkta çocuk gibidir, oyundan sonra dağıttıkları etrafı toparlamasını bilmezler. Bunu ona bir anne sabrıyla sen öğretmelisin. Oyun bitti ben gidiyorum diyemezsin."

"Ne yapayım? Gideyim ağzını burnunu kırıp, beni dinle artık mı, diyeyim?"

Bu sözünü onaylayan Peri kafasını sallarken, Ecem kızgınca kapıya yanaştı, "Ben dolaşacağım." dedi öfkeyle.

Arkasından bakan Peri sesini kinayeyle yükselterek, "Cem belki bu gece gelmez, malum röportajı var. Heves'te çok hevesliymiş ya göstermeye! Belki Cem gördüklerinden memnun kalır. Sana iyi geceler." dediğinde imayla, Nebahat Hanım başını sallayarak gülmeyle kızma arası bir hareket yaptı. Ecem sinirle kapıdan çıkınca, Peri omuzlarını sarsarak "Kimin geliniyim..." dedi bilmişçe.

"Benim kızımsın, aferin." dedi Nebahat Hanım gururla ve iki kadın keyifle kıkırdamaya başladığında, lavabodan gelen Fahriye Hanım "Ne kaçırdım?" diye sordu merakla.

"Gel dünür gel, ben anlatayım." dedi Nebahat Hanım yaşlı kadını salona çekerken. Peri annesinin yanına yönelip meyvelere dalarken, dışarıyı turlayıp bir türlü nefes alamayarak tekrar eve dönen Ecem, şimdi de odasının halısını karış karış gezmeye başlamıştı. Baktı bu karışların biteceği yok, çantasına atılarak merdivenleri paldır küldür indi. "Beni beklemeyin, birini temizleyip geleceğim. Ya da gelemem, siz ziyaretime gelirsiniz." deyip kapıyı çarparak çekip gitti.

Çok sürmeden gideceği mekâna varmıştı, keza Levent yine onun tehdidi altında bülbül olup ötmüştü. Ona "Doğururum, yemin ediyorum Rüzgâr'la Cem'e senin sebep olduğunu söylerim." dediğinde,

adam bir daha onun telefonuna bakmayacağına yemin ederek konum atmıştı.

Levent ona kızgındı. Ya da öyle görünüyordu çünkü onun hassas döneminde kimse onu üzmeye dayanamıyordu, Cem'den başka. Gerçi o da haklı nedenlerden üzüyordu şu ara, güzel nedenlerden ama kız bunu göremeyecek kadar kıskançlığa odaklandığından, hep es geçiyordu.

Ecem otele geldiğinde, resepsiyoncudan kocasının odasını öğrenmek istedi ve resepsiyoncu Cem'in ona bıraktığı nota baktı.

Hırçın, çılgın, biraz çatlak, biraz da tombalak bir cadı gelirse, ayakta bekletmeden yanıma yollayın. Muhtemelen şöyle diyecektir "Nerede o şerefsiz?"

"Toplantısı yeni bitti efendim, ama onlar Heves Hanım'la hâlâ devam ediyor toplantıya, soldan ilk kapı."

Adam lafını bitirmeden daha Ecem çoktan toplantı kapısına atılmış ve içeriye destursuzca dalmıştı. Demek fantezi yapacaklardı, odaların suyu mu çıkmıştı da kocaman toplantı salonunda mercimeği fırına vereceklerdi? Soluk soluğa kapıya atılıp göreceklerinden korkarak nefesi kesilirken, Cem Heves'in ona yönelttiği soruları profesyonelce yanıtlıyordu. Ah demek erken basmıştı, neyse, en azından daha çıraları yanmamıştı.

Heves, hevesle süzdüğü adama sokularak, "Yani bu işe girmenize en büyük etken bu mu?" diye sorduğunda, Cem cevabını vermeden daha, gözleri karısının nefes nefese yüzüne takıldı.

"Ecem..." dedi oturduğu yerden kibarca kalkıp, karısına yönelirken.

"Canım." dedi sımsıcak gülüşüyle Ecem, sonuçta rol yapması gerekirdi, yanında gazeteci vardı değil mi? Hah kıskanç karılar gibi onu basmaya gelen şaşkında kimdi! Ecem buz tutan elini kocasının avucuna koyarken, "Şey..." dedi utancından bocalayarak. "Ben bu..."

"Geç kaldın." dedi Cem sımsıcak bir gülüşle. Kulağının dibine yaklaşıp "Duramadın evde değil mi yarım saat daha?" diye hesap sormayı da ihmal etmedi. Nasıl dururdu karşısında ona göstermeyi hevesle bekleyen Heves'li bir hatun varken... Hem de ne hatun! Platin sarısı saçları, mavi gözleri, sütun bacakları, ince beli, biraz büyük kalçası ve iri memeleriyle, tam seyirlikti. Allah esirgemiş kadın göstermeden hevesini, gelmişti. *Şükürler olsun!*

İsteksizce Ecem'e bakan Heves de gülümseyerek koltuğundan kalkmıştı. Kadının hayalleri su yüzünde yüzüyordu, bakışlarındaki hayal kırıklığından belliydi. "Ecem, nasılsın?" dedi samimi bir şekilde elini uzatarak. "Seni görmeyi düşünmüyordum ama iyi oldu." Kadın iri karnına keyifle bakarak "Maşallah, sağlıklı görünüyorsun." dedi içtenlikle.

"Evet, sekizinci ayın ortasındayız." dedi şaşkınca bebeği kadının gözüne sokan Ecem. Kocasının kibarca gösterdiği yere oturdu.

"Evet nerede kalmıştık?" dedi kadın sorusuna kaldığı yerden devam ederken. "Almayı cidden istiyor musun?"

"Elbette, güzel olanı herkes ister."

"Ben izin vermem." dedi Ecem lafa dalarak. Adama bak, yanında hâlâ almaktan bahsediyordu. Yedirir miydi lan kocasını? Her azasını boğazına dizer, su yerine kan içirirdi.

"Çok hevesli olmalılar." dedi kadın gülümseyerek Cem'e.

"Ben adamın hevesini kursağına dizerim." dedi Ecem lafa atıldığı hızla kızın üstüne de atlayacakmış bir panter izlenimi verirken. "Olmasın kimse o kadar hevesli, canım sıkılır. Benim canım sıkılırsa üşenirim kendimi telkin etmeye, Allah ne verdiyse ikram ederim."

Cem ağzını açtı ama ne zaman güzel gazeteci soru sorsa, Ecem ondan evvel lafa yapışıp saçma sapan şeyler söyleyerek, kadını zor durumda bırakmaya devam etti. Sözleri kafasına göre eğip bükmekte ise kocasını şaşkına uğratıyordu.

Zaman geçtikçe Heves, hevesle kocasının ağzına düşüyor- ah pardon yani ağzından lafı alıyor- kocası ona çekici dudaklarıyla çarpıkça güldükçe kız kızarıp bozarıyordu. Onlar sohbete keyifle devam ederken kızın flört eden halleri Ecem'in içine içine kirpileri topluyor ve nitekim dikenlerini kendinden başka herkese batırmaya meylediyordu.

"Ben yoruldum." dedi Ecem elini belinin arkasına koyarak. Yüzündeki ifade çocukçaydı.

"Odama çıkabilirsin." dedi Cem merakla karısına bakarak.

"Ayaklarım da ağrıyor." dedi kız gözleri dolarak. Melankoliğe de bağlamıştı. Cem karısının ayaklarına baktı ve cidden şişmiş olan bileklerini görünce kan beynine sıçradı. Dişlerinin arasından, "Bu saate kadar ayaktaydın, buraya gelerek aklını mı kaçırdın, ayaklarının haline bak." diye azarlarken sertçe, Ecem yüzünü düşürdü. "Karnım da ağrıyor." dedi çocukça bir kaprisle.

Cem, ciddiyetle "Falan filan olandan mı?" dediğinde, Ecem başını iki yana sallayarak, yüzünü asıp elini karnına koydu. Cidden karnı taş gibi olmuştu.

Cem onun için endişelenince, Heves'e teşekkür ederek kısa ve öz cevaplar verip kısa kesti söyleşiyi.

"Sizinle daha uygun bir zamanda, ferah bir sohbette görüşmeyi umabilir miyim Cem Bey?" diye sorduğunda Heves, "Hayır umamazsın, kendisi yakında baba olacak ve tek sakin anı da başını göğsüme koyup, uyuduğu zaman olacak. Yani baba olmak zor iş... Vakit ve nakit gerekecek bize..." diyerek kıza dişlerinin arasından tısladı.

"Cem Bey bu konuyu da..."

"Gidiyordunuz sanırım. Teşekkürler her şey için, iyi geceler." diyen Cem kızı nazikçe kovdu.

Röportaj bittiğinde ateş topuna dönen yüzüyle toparlanan kadına bakarak, dişlerini sıkan Ecem'in omzuna kolunu atan Cem, elinden bir kaza çıkmasını engelleyerek, kadının arkasından onu çekiştirerek odasınad çıkardı.

Kocası kapıyı açarken "Demek oda tuttun?" diye hırladı Ecem. "İşini garantiye aldın ama bozdum sanırım. Ne yazık." dedi kıskançça. Sinirle içeri girdi.

"Oda hazırlanmam içindi Ecem, eve gidecek vaktim yoktu. Bu ne şimdi? Beni kıskanmadığını sanıyordum." dedi Cem kapıyı kapatıp karısının kızarmış yüzüne bakarak.

"Kıskanmak mı? Kıskanmak mı? Başıma açtığın dertten sonra mı?" dedi sinirleri iyice yerinden oynayarak.

"Başına ne dert açtım ki? Kuzu kuzu kadının sorularını yanıtlıyordum. Ama sen ortamı şişirdin ve gerdin, az daha patlayacaktık sayende. "

"Bizim şişkinliğimiz kilodan değil, hamile kaldığımızdan da değil, her şeyi görüp de içimize atmaktandı. Sizinkisi başka bir şeyden sanırım Cem Bey, yazık havanızı söndüremediniz."

"Ben şişkin değilim, kendini şişiren sensin."

"Pardon ama kimse tek başına hamile kalamıyor, bari yalan konuşma." Adam sabır dileyerek başını sarsınca ellerini beline koydu isyanla. "Yarın ilk iş diyete değil laf sokmaya başlayacağım o zaman, şişkinliğim azalsın Cem ve ilk lafı sana sokayım. O kadın neden otele

geldi görüşmeye, ofisin suyu mu çıktı?"

"Toplantı uzun sürecek gibiydi, söyleşinin de yarınki baskıya yetişmesi gerekliymiş... Ben de davet ettim, bunda sorun ne?"

"Ne demek sorun ne? Evli bir adam, manken zayıflığında bir kadını akşam vakti otele çağırıyor ve sorun ne diyor..."

"Ne demek evli adam kadını otele çağırıyor Ecem, ben adamları da toplantı salonu tadilatta olduğu için otele çağırdım. Bunda yanlış ne? Hem kadın sana ne yaptı ki, demediğini bırakmadın?"

"Bana sekiz aya göre biraz fazla kilo almışsın dedi... Bana şey demeye çalıştı..."

"Ne demeye çalıştı?" dedi adam tek kaşını öfkeyle kaldırarak.

"***Sence sekiz aya 12 kilo biraz fazla değil mi?'*** dedi. Bana balon kadar şişmişsiniz demeye getirdi. Fil yavrusuna dönmüşsün demeye getirdi. Sen de dinledin. Tabiî sen de katıldın onun tespitine, bir ona baktın Safinaz gibi çıt kırıldım, bir de bana baktın Kapadokya balonu kadar kabına sığmaz haldeyim. Ve sen ağzını açıp tek kelime etmedin."

"Ne deseydim Ecem. Aslında 12 aldı ama kesin altı kilosu sudur mu deseydim? Üstelik 2 kiloluk bebek için 12 kilo sence de biraz fazla değil mi?"

"Cem..." diye ayağındaki ayakkabıyı adama fırlatmak istercesine konuşan kız "Boynun devrilsin. Allah cezanı versin tamam mı?" diye çıkıştı.

"Seni verdi Allah bana, gerisine acıdı sanırım."

"Deve..." diye kükredi kız ağlamaklı halde. "Ben bu bebeği tek başıma yapmadım, ama tek başıma taşıyorum. Ve sen bana çok yiyorsun mu diyorsun?" diye bağırdı.

"Ne yapmamı bekliyorsun, yarı zamanlı benim taşımamı mı istiyorsun?"

Bu adam odunlukta sınıf atlıyordu. Canına susayan kocasına ölümcül bakışlar atan kız, "Cem... Cem öküzsün, ayısın işte. Türk odunu. Anlayışsız hödük." diye kükredi, Cem her an onun boynunu kıracak kadar öfkeli olunca, ağlamaklı halde hırsla olduğu yerde tepindi. Odunların belki kanı akmazdı ama balta vurulunca kesilirdi, yaralanırdı. Cem dilini ısırıp iç sesini dışa vurduğuna pişman olurken, "Ne kadar alacağımı size mi soracağım? Karnımda bebek taşıyorum

ben civciv değil." dediğinde kocasının 12 kiloya 2 kiloluk tespiti geldi aklına ve çileden çıktı. "Tabiî ben çirkin oldum, kadın söyleyince fark ettin değil mi? Karım artık çekici değil, manken gibi kadını futbol topuna çevirdim diyemediğinden, sustun."

"Ağzımı açmadım çünkü ne konuşsam beni yanlış anlıyorsun. Sürekli laf sokuyorsun."

"Açma zaten, sen ne zaman anlayışsız ağzını açsan öküzlükte level atlıyorsun."

"Bak yine laf sokuyorsun."

"Sokturma o zaman. Bak bana kimse laf sokamaz, kapak üstüne kapak veririm işte böyle, teflon tencereye çeviririm açık ağzını, sus artık."

"Tamam anladım." dedi adam sinirlenip susarak.

"Neyi anladın, 12 kilo alıp çocuğu 2 kilo bıraktığımı mı?" Cem ağzının fermuarını çeker işareti yaparken "Anlarsın tabi, iki kiloluk bebeğe, on iki kilo aldım anlamaz mısın?" diye hıçkırdı Ecem. Sittin sene kafasına atılacak taşı karısının eline pimi çekilmiş bomba gibi verdiğine küfreden Cem, bozuk plağa bağlamış kadına sabırla yaklaştı. Bu kahrolası sözler bir ömür ona elektrik, su ve yol olarak geri dönecekti kesin. Dili kopsaydı da söylemeseydi keşke o sözleri, içinde kalsaydı. Kız artık manken inceliğinde olmadığını idrak ettiği için kahrından doğurmak üzereydi.

Tam bir yurdum odunuydu onun kocası, kesin şimdi kafasında kendini haklı çıkarak münakaşalara soyunmuştu bile. Sonra fark ettiği diğer gerçekle kirpiklerini kırpıştırdı. "Dur bir dakika, bu kız senin eski kırığındı değil miydi?"

Hah eller beline inmiş, yüzü horozlanan hale bürünmüştü. Kıvranan Cem seneler önce olan şeyi bu kızın aklında nasıl tuttuğunu sorgularken, "Hayda, ne alakası var konuyla şimdi!" diye kıvırdı.

"Var ki koşa koşa geldin. Tabiî o manken güzelliğinde, ben top gibiyim, gözlerinin biraz bayram yapması lazımdı. Kız Safinaz gibi, bir gram eti bile yok... Ben de fazladan 12 kilo var."

"Kızım yine mi 12 lafı? Hay diyen dilimi sikeyim. Ya lafı ve düşünceleri senin kadar hızlı çeviren bir dönme dolap yok yemin ederim."

Kızın gözleri iri iri açıldı. "Dolap mı? Şimdi de dolap kadar oldu-

gumu, çok yediğimi mi söylüyorsun!"

Bir adam hep mi kendi kalesine atardı golleri? "Allah canımı alsın bir şey demiyorum." dedi pes edip öfkeyle. "Ama yeter, her gördüğün kadına laf sokmaktan vazgeç."

Ağlamaklı halde burnunu çeken Ecem, "Laf sokma diyorsun, ne yapayım? Hayatına giren kadınlara oturup şiir mi yazayım! Serenat mı yapayım? Bu kadın da senin bilmem kaç yıl önce yatağından geçmedi mi? Neden hep eski kırıklarınla görüşmeye başladın? Hepsinin iadeyi ziyaret zamanı mı geldi? Bir de kadının yanında beni uyarıp küçük düşürdün, doğru söyledim çünkü değil mi?" diye hırçınlaştı.

"Allah'ım." dedi adam isyanla. *"'Bugün de birileri söylediğim lafları bir yerine alınıyormuş, al bacım al, malum havalar soğuk, üşüyen yerlerin kapanır.'* dedin kıza Ecem, uyarmasaydım da ne yapsaydım seni? Şampanya mı patlattırsaydım? Dudaklarına ödül mü kondursaydım?"

"Az bile demişim. Evli bir adama 'Çok spor yapıyor musunuz Cem Bey? Maşallah fit bir bedeniniz var... Kaslar doğal mı?' derken ağzının salyasını silip 'devam bacım' mı deseydim? Ona daha neler diyecektim de, bilirsin ben küfür edemem, sen anla dediklerimi."

Cem stresinden kravatını gevşetti. "Ya yemin ediyorum aslında her şeye verecek bir cevabım var ama konu ne zaman seninle kavgamız olsa, beynim duruyor. Dilinin uzunluğuna ve hızına yetişemiyorum, laflarına verecek cevabı olay anında değil de nedense hep yatarken hatırlıyorum. Ecem, beynimi yedin, yemin ederim artık sana laf yetiştirecek kadar kendimi zeki hissedemiyorum."

Gözleri dolan kız suratını astı. "Sen de ona pirim verdin. Ben çok konuşmadan her şeyi izledim!" dedi üzgünce.

"Allah'tan hiç konuşmadın Ecem! Ya konuşsaydın. Hem ne deseydim? Çok güzelsin mi dedim? Sen kafanda her güzel sorusunu buna yordun. Bilsem kadına soru sorma, karım kıskanıyor... o soru olmaz, karım kızıyor, bu soru Ecem'e ters, derdim."

Alaya alındığını anlayan Ecem adamın üzerine atlayacakmış gibi öfkeyle dönerek, işaret parmağını suçlarcasına yukarı kaldırdı. "Bak beni çıldırtma şuracıkta doğururum, bir daha kendini toparlayamazsın." Cem tehditle kalkan işaret parmağına sert bir bakış atınca da, korkuyla derhal indirdi. Adam kaşları çatıldığı zaman kız altına etmemek için kendini sıkıyordu ve bu vücudunda 12 kilo taşırken daha zor oluyordu.

"Ecem ben bir şey yapmadım, yeter üzülme artık." dedi adam kendini paralamasına dayanamayarak.

Dudakların büküp suratını asarak ona küs bakışlar atan Ecem, "Yaptın!"

"Ne yaptım Allah aşkına?"

"Bu...Bu kadar etkileyici olmak zorunda mıydın? Gözlerini kırpmadan bakmak zorunda mıydın? Böyle... Böyle... Böyle çekici gülümsemen şart mıydı o zaman?" diye hesap sordu bocalayarak.

Bunu beklemediği için afallamayla kaşları yukarı kalkan Cem'in keyiflenen yeşilleri parladı, ifadesi belirsiz suratı mutlulukla ışıldadı. Kahretsin, adam yine gülümsüyordu. Ölümcül bir kurşun misali saplanıyordu göğsüne gülüşleri. Kusacaktı. Midesinin kasıldığını hissetti. Bir gülüş bacaklarını nasıl titretirdi?

"Tek bir kelime bile etmedim... Üstelik sen zehir keskinliğinde konuşurken, nasıl etkiledim ki kadını?"

"Ona güldün..." dedi Ecem suçlayarak, farkında olmadan bir daha suçlarken de "Gözlerin parlayarak baktın, ben bu bakışı çok iyi biliyorum." diye tamamladı buğulu sözlerini.

Ona şu anda sımsıkı sarılmak isterken kendini tutan adam, "Ya..." dedi kısık, flört eden bir ses tınısıyla. "Nasıl bakışlarmış bunlar?" Gözleri aşkın sırrını saklayarak parlıyordu. Dudaklarının yalnızca bir ucu küstahça kıvrılmış ve sadece buna bakmak bile kızın midesinin hareketlenmesine, bedenin yanmasına sebep oluyordu.

Zihnindeki hain görüntüler giderek tüm benliğini sarmaya başladı. Sonra bakışları adamın sert dudaklarına kaydı. Ah hayır, aşermek diye bir şey yoktu. İnsana aşerilmezdi. Bu kadar ilerlemiş hamilelikler, asla aşermezdi! Kahretsin doğuracaktı ve bunu şimdi kıskançlığından yapacaktı.

Dudaklarını yalayarak nemlendirdi. Sanki ona istediğini verecekmiş vaadinde bulunan Cem, usulca yaklaştı, yanağına dokunarak "İyi misin hayatım?" diye sordu kibarca.

İyi miydi? Biraz daha ona böyle bakarsa, üzerine atlamakla kalmayacaktı sadece! *Allah'ım yardım et, kov şu şeytanları içimden.* "Bana hayatım deme, senin hayatın ben değilim." Kocasına olan öfkesini kontrol altında tutamamaktan korkarak alnındaki teri sildi. "Ama hayat sensin." diyen ağzı iyi laf yapan adam çapkınca gülünce, içi ür-

perdi ve ferah nefesini yüzünde hissetti. Kahve kokuyordu. Ah canı kahve mi istiyordu? Ondan mı adamın tadını almak istiyordu? Aman Allah'ım hepten zıvanadan çıkan hormonlarıyla, ne yapıyordu böyle?

"Bana..." dedi adamın göğsüne parmağını saplayıp dürtmek isterken, kaslarının sıcaklığıyla afallayıp donup kalmadan hemen evvel. Yok yok, bu böyle olmayacaktı, hemen soğuk bir duş almalıydı. Dudaklarının kuduruğunu hissedince, yalayarak hem kendini yatıştırdı, hem de tenini.

"Bana...?" dedi adam kulağına fısıldayarak.

Ah orada kalmışlardı değil mi? Şimdi işi bitmişti işte. Birden elini açıp göğsüne bastırmak ve geri çekmek arasında kalırken, mantığını devreye sokarak derhal ateşte yanmış gibi geri çekildi. Adamın yanından titreyen bacaklarıyla geçip, hızla odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Evet, arada mesafe bırakmak daha iyiydi. Yoksa adamı karnıyla sinek gibi duvara yapıştıracaktı. Gözlerine bakmaması, tenini kokusunu almaması -midesi karıncalanırken- kocasından ziyade kahveye aşermemesi daha iyiydi. Adamın sıcaklığını cildinde hissedemeyeceği kadar aralarında uzak bir mesafe bırakmak isteyerek, odaya baktı. Yoktu, onca mesafeden bile bakışlarındaki yoğunluk Ecem'i şeytan gibi çarpıyordu. Bir yer olmalıydı.

Cem de onunla beraber odaya bakındı.

"Bir şey mi arıyorsun?"

"Kaçacak delik." demek isteyen kız, sadece çaresizce iç gererek başını salladı.

Terleyen avuçlarını eteğine kurulayıp, yine o yapmacık gülümsemeyi yüzüne yerleştirerek adama baktı. "Otur da konuşalım." Cem hareketlenince, sanki eti çimdikleniyor gibi cırlayarak "Oradaki koltuğa otur, yaklaşma." diye haykırdı. Bir an afallayan Cem kaşlarını kaldırarak, olduğu yerde durdu.

Mesafe. Mesafe. Mesafe. Böyle iyiydi.

Onun titreyen eline ve rengi kaçmış yüzüne bakan Cem'in yaralı ifadesi içini acıttı. Zorlukla derin bir nefes aldı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Hiç ikiletmeden koltuğa doğru gitti ama oturmadı. Bunun yerine koltuğun yanında durdu ve elini koltuğun oymalı mobilyasına yasladı. Parmakları kumaşın tırtıklı yüzeyinde dolaştı. Karnı gerilen kız, ensesindeki havalanan tüyleri eliyle yatıştırdı. Ah Allah'ım, sanki o parmaklar teninde geziyormuşçasına bedenini ürpertiyordu.

Nefes alışverişleri bozulurken, adamın başparmağı bir noktada durup baskı yapınca, en mahrem yerine yapılan baskıyla eşit gerildi Ecem. Utançla bacaklarını birbirine kapadı ve boğazına tırmanan hırlamayı durdururken yutkundu. Artık her an doğuracak kadar gergin hissediyordu kendini ve kırk kilo verecek kadar sıcak.

Oysa adam dalgınca oynattığı parmaklarının karısını baştan çıkardığından habersizdi. Bir şey söylemeden dikkatle karısını inceliyor ve gülümsemesi hâlâ belli belirsiz de olsa dudaklarında görülebiliyordu.

Saçlarını titreyen parmaklarıyla kulağının arkasına sıkıştıran Ecem, ürkek gözlerini odada başıboşça gezdirerek, "Bana bakmayı kes..." diye buyurdu.

"Konuşacağını söylemiştin. Ama sanki tuzağa düşmüş tavşan ürkekliğinde davranıyorsun." diye söylendi Cem.

Tuzağa düşmek mi? Aslında onu tuzağa düşürmek isterdi, öyle değil mi? Resmiyet ve öfke aniden benliğinden silinince, durgunlaştı. Odayı, adamı ve içine düştüğü karmaşık çaresizliği görmek istememiş, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Sırf kendisini sevdiği için, ön yargılarını bu şekilde bir kenara itebilmesini ondan hiç beklemezdi.

Düşün. Hayır, bu adamın ne kadar seksi göründüğü ve ne zamandır aklını onunla bozduğunu değil, bu karışıklığın içinden nasıl çıkacağını düşün! Bacakları ağrıyınca, ayaklarını kıpırdattı.

Adamın gözleri hafifçe şişmiş ayaklarına kaydı tekrar, "Gel biraz ayaklarına masaj yapayım." dedi karısına şefkatle uzanırken.

Sanki tokat atayım demiş gibi ani bir tepki verdi kız. Onun bu merhametli hamlesiyle, ellerini kaldırarak "Benden uzak dur!" diye bağırdı yeniden.

Sanki adam onu tutuklayacak bir polisti, kaçacak delik arıyordu suçlu gözler. Gözlerinin ve tutkularının tutsağı olmayacaktı, ihtirasından kıvranan Ecem kaçacak bir delik illa bulacaktı! Tabiî kocası izin verseydi!

Cem aldırmadı ona, kadını tek hamlede, kısık çığlığı eşliğinde kucağına alarak yatağa oturttu. "Lanet ayakların şişmeye başladı, bu kadar süre ayakta kalmamalıydın." diye azarladı. "Sana evde dinlen dedim... Geleceğim dedim, neden dinlemiyorsun?"

"Canım hava almak istedi. Bana karışamazsın."

"Karışırım, sen benim..." dedi ve kız ona beklentiyle bakınca

"Çocuğumun annesisin." dedi Cem inatla. Bir an kalbi heyecanla hızlanan kızın hezeyanı geri döndü.

"Evet, istemediğin çocuğunun, sevmediğin annesiyim."

Cem, "Kes şunu." diye homurdanırken, çekiştirdiği ayaklarını kabaca ellerinin arasında sıkıştırdı. Ona baktı. Dudaklarını sıktı. "Bebeğimin güzel annesisin... Her şeyimsiniz. İstemediğim ne o masum bebek, ne de sensin... Ben sadece kaderine yazılacak siyah lekeyi istemiyorum. Siz benim dünyamı güzelleştiren yaşam kaynağımsınız..." dedi sakince.

Kalbi hızlanan Ecem koluna dokundu, "Biz mi?" dedi şaşkınca. Ufak elleri kalbini hızlandırdı adamın. Dokunuşu tüy kadar hafifti oysa. Sıcacık ve yumuşaktı. Ecem'in kendisine dokunması için yanıp tutuşuyordu

"Sen ve bebeğim." dedi onun kırpışan kirpiklerine bakarak.

Ecem ayağını çekiştirerek, "Cem, bayıldım mı? Az evvel sinirlenip bana kafa falan atmadın değil mi, ya da yumruk savurmadın?" diye sordu saçmalayarak.

"Ben sana vurmam." dedi adam üzgünce.

"Bayıldım, yok kesin bayıldım."

"Hayır ama birazdan keyiften olabilir." Gülüyordu. Bu komik tespitle karısına küstahça baktı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Ecem yutkunarak.

"Çok güzel şeyler, söz." dedi göz kırparak. "Ateşkes imzalasak artık."

Kız irkilince "Ben de seninle tartışmak istemiyorum artık." dedi. ***Beni sarmanı istiyorum. Bana her şeyin düzeleceğini söylemeni istiyorum.*** Kocası ona doğru sokulup iyice yaklaştı ve Ecem keskin erkeksi kokusunu içine çekti. Cem nazikçe önce ayakkabısını çıkardı. Kız karşısında hareketsiz duruyordu ama bedeninin dokunuşlarına karşılık verdiğini hissedebiliyordu. Tutku, çekinme ve için için yanan bir öfke adeta aralarında cızırdıyordu. Ayağında dolaşan eller usulca bacaklarında dolaşıyor, baştan çıkarıcı ritmik hareketlerle masaj yapıyordu. Yeniden çelinen kalbi hızlanan, bedeni karıncalanıp titreyen Ecem, bayılacak gibi başını yatağa yasladı. Sırtı ne ara yatağa düşmüş, ne ara kendini onun maharetli ellerine teslim etmişti, bilmiyordu. Çok rahatlatıcıydı. Bir sepet yün görmüş kedi kadar uyuşuk ve tembel olmak istiyordu.

Bu raddeden sonra nefes alamazdı artık. Her şeyi nasıl da berbat etmişti. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Şu tutkusunun ipini elinde tutmayı neden başaramazdı ki? Üstüne basılmış mayın gibiydi adam, patlamaya hazır. Karısının ayaklarını dizlerinin üzerine alarak, usulca ovalamaya başladı.

Kız dalgın kafasını kaldırdığında, bu karmaşanın başrol oyuncusunun hâlâ umursamaz bir tavırla ayaklarını ovalamakta olduğunu gördü. İri büyük elleri, dikkatle ve şefkatle ayaklarına masaj yapıyor, ilgisini öyle ciddi bir etkiyle bu işe yöneltmişti ki, sanki hayat memat meselesi bir ameliyatı idare ediyordu. Kızın yüreği bir an şefkatle yumuşayarak eli kalktı ve tam kocasının o kara saçlarına dokunacağı zaman, yumruk olarak yerine kondu.

Cem dağılan dikkatini toplayarak ortadaki soruna odaklanmaya çalıştı. Boğazına yağlı bir urganın dolandığını düşündü. Her an sonunu hazırlayan tek bir tekme yeterdi onu bu düşten koparmaya. Son derece hoş bir rüyaydı bu ve bu sefer kaybetmek istemiyordu.

Sıcak bir nefes boynunu usulca okşayınca, bedeni ürperen Cem içini çekti. Isıyı teninde hissederek dönüp, ona sokulan karısına baktı. Kız şaşkın gözleri ve özlemle kuruyan minik pembe ağzıyla, şehvetli rüyasından sıyrılarak yerinden doğrulmuş, onun tüm direncini kırmak için aklıyla oynuyordu. Topuzu açılmış saçları gözlerinin önüne dökülmüştü. Ecem gözlerinin önündeki kaküllleri iki yana iterek sessizce durdu ve kocasının yüzünü izledi.

Ecem nefes alamayarak "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu sonunda.

Adam öfkeyle kaşlarını çattı. "Ben senden başka kimseyi sevmedim cadı." Kız kaşlarını kaldırınca sorgulayarak "Lanet olsun, tabiî ki seviyorum," diye homurdandı. "Keşke ne kadar çok olduğunu anlayabilseydin. Bunun bir yolu olsaydı."

Güçlü bedenindeki tüm kaslar gerildi. Ecem, onun kendisine zorlukla hâkim olduğunu anlayabiliyordu.

"Biz ne yaptık bize..." dedi pişman bir acıyla Ecem, sonunda bu sessizliği ilk bozan o olmuştu.

"Ben yaptım..." dedi pişmanlıktan nefes alamayan Cem, yutkunamayarak. Kendini atışa hazır bir yay kadar gergin hissediyordu. "Keşke gitmeden evvel, sevmeyi öğrettiğin gibi, unutmayı da öğretseydin... o zaman bu kadar fazla acımazdı sevdiğin yerdeki canım."

Kız uzanıp yanaklarına dokunmak istedi. Gözleri mi dolmuştu? Elleri hâlâ karısının bileğindeydi. Tok sesi gergin ve boğuktu. "Daha yola ilk çıktığımızda düşünmeye başlamıştım başarabilecek miyiz diye! Çünkü sorunlu olan sen değildin cadı, bendim. Ben ve hastalıklı beynim... Üstelik nazik biri değildim, sadece kibar olmak için kendimi zorluyordum. İncelik beklediğini bildiğim halde, aklıma incelikten eser gelmiyordu çünkü daha evvel nezaket gösterdiğim biri olmamıştı. Yapıcı olamıyorum biliyorsun. Öfkelenince gözümü kan bürüyor, kızınca kükrüyorum, kafam bozulunca da sebepsiz kırıyorum." diye dürüstçe açıldığında, Ecem kocasının çenesine dokunarak yüzünü kendine çevirdi. Ufacık eliyle usulca okşadı tenini gıdıklayan yüzünü.

"Çok mu geç kaldık?" dedi adam, hüzünle karısının gözlerine bakarak. "Telafi edemez miyim yüreğindeki acıları? İyi edemez miyim kırılan evliliğimizi?"

Kızın nabzı telaşla hızlandı. İlk defa, ilk defa dürüstçe adım atıyordu Cem, ilk defa telafiden, pişmanlıktan, geri dönüşten bahsediyordu. Onun kadar katı kuralları olan bir adam için, sevginin iyi edici gücüne inanmayan biri için, bu ne kadar zor bir şeydi. Cevap vermek kolaydı, peki neden titriyordu? Neden kesik kesik soluyordu da kocasına cevap veremiyordu?

Başını yavaşça kaldırıp, ona baktı. "Seninle savaşmaktan yoruldum cadı. İkimiz de daha fazla pişman olacağımız şeyler söylemeden önce duralım. Acıtmayalım artık."

"Bu nasıl olacak?" dedi kız arzuyla gözlerine bakarken.

Cem'in bedeni alev aldı. Isınan kasıkları demir sertliğinde istekle sızlarken bunu yok saymaya çalıştı. Karısını da beraberine katıp her yanı sarmaya hazırlanan alev fırtınası, adamın bedeninden çevreye sıcaklık yayıyordu. Ona bu kadar yakın durduğunda olduğu gibi, bedeni kıpırdandı.

Güzel dokunuşlarını özlemişti. Minik ellerini geniş göğsünde gezdirmesini, sert kaslarının üzerindeki yumuşak kadifemsi tenini ve belirgin kaslarını titrettiğini hissetmek istiyordu. Cem karısının varlığını zihnine ve bedenine kazımıştı. İçgüdülerinin onunla birlikte olmak için yalvarmasına, inkâr edemeyecekleri bu derin bağa sığınmak istemesine neden oluyordu. Zor bir tutumla, "Önce konuşmalıyız..." diyebildi sonunda ve yutkunarak kendini toplamaya çalıştı. Karısının eline uzanıp dudaklarına götürdü adam. "Önce sevişmeliyiz." dedi

ateşten sesiyle. "Önce barışın ıslak imzası olmalı teninde. Sonra konuşacak çok zaman buluruz. Ben çok özledim seni."

"Arsızlaşma... Konuşalım. Nesrin?" dedi Ecem soluk soluğa, gözleri yine buğulanmıştı. Başını salladı düşünmemek için eski kırgınlıklarını. Çenesi titriyordu.

Cem sakin kalmaya çalışarak çenesini sıktı ama bu yersiz bir çabaydı. "Aldatmadım." dedi kendinden emin hüzünlü bir tonda. "Yapmadım."

Kızın gözlerindeki yaşlar yıldız gibi parlıyordu. "Sizi gördüm, ko...ollarındaydı. Du... dudakları..." Hıçkırdı yaşlarla ışıldayan gözleri sımsıkı kapanırken.

"Şişttt..." dedi adam kız hıçkırınca parmaklarıyla yanağına dokunarak. Usulca eğilip öptü titreyen dudağını. "Ne gördün bilmiyorum ama yemin ederim yapmadım, ne onunla ne de başkasıyla birlikte olmadım. En çok kızdığım, öfkelendiğim hatta beni terk ettiğin zaman bile yapmadım. Düşünmedim bile, denemedim, niyetlenmedim. Sen öyle doldurdun ki içimi, senden başkasına bakan gözlerim kör. Çünkü sana dokunmuştum, cennete dokunmuştum. Cehennem ilgimi çekmiyordu."

"Ama kollarında..." dedi Ecem yutkunarak. Ağladı içli içli. Ona doğru yaklaştı. Göğüslerinin, kocasının göğsüne masum bir şekilde sürtmesi, Cem'in zaten yanmakta olan isteğini daha da alevlendirdi. Şimdi kanı tartışmalarından ve onu kaybetmek üzere oluşundan dolayı sımsıcaktı. Ona olan isteği tüm bedeninde alev topu gibi dolanıyor, içini yakıyordu. Kızın yüzünü parmakları ile usulca kuruladı. Bu tartışmaya en basit yolla son verme isteğine karşı koymak için çabaladı çünkü sorunun çözülmeyeceğini biliyordu. Ama lanet olsun, onu istiyordu hem de tüm bedeni ve ruhuyla.

Bu cadı ona ne yapmaya çalışıyordu? Âşık olunca böyle dengesiz hissetmesi mi gerekiyordu? Kontrolünü kaybetmesi mi lazımdı? Parçalara bölünüp, farklı yönlere dağılması ve bir daha bir araya gelmemesi mi lazımdı? Onun her gözyaşı akıttığında sinirden saçlarını yolmak istemesi mi gerekiyordu?

Ecem kekeleyerek, "Sa...Sana sürpriz yapacaktım, odaya geldim ve mumlar, güller..." diye başladığı sözlerine devam edemedi, zordu, o anı hatırlamak daha zordu. Dikkatle dizginlediği sinirleri, fırtınadaki bir bayrak hoyratlığında savruldu.

Adam da acı çekerek yanaklarını okşadı. Onca zamanın işkencesi bir yanlış anlaşılma yüzünden miydi? Ondaki açtığı yaraları nasıl tedavi edecekti? Nasıl iyi edecekti acımış aşkının kanayan yerini? Ağlamasın istedi. Artık bir damla daha göz yaşı akıtmasına katlanmayacaktı. "Nesrin yeniden başlamak için kendi kafasında kurmuş ve sürpriz yapmış. Uyardım onu, kırmadan seni anlattım ve o da anlayıp gitti."

Yüzüne bakan kız ifadesindeki otoriteyi ve ciddiyeti görünce hıçkırdı. Burnunu çekererek gözlerini kaçırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten cadım. Senin üzerine yemin ederim."

O kadar değerli miydi Ecem, yeminlerine kefaret göstereceği kadar? Onca zaman bir hiç için, kıskançlık uğruna mı eziyet çekmiş, çektirmişti? Onca zaman hep içinde kanamıştı bu acı, tükenmişti. Bir yanı inanmaya dünden razıydı, diğer yanı ayların yorgunluğuyla kırgındı hâlâ. Yapmasa bile bir ömür gözlerinden o görüntü silinmeyecekti. Tamam yapmamış olabilirdi, şüphesi gözlerine baktığı an silinip gitmiş, eski güveni tazelenmişti. Ve Cem onca zaman boyunca ondan başka bir kadınla ne bir yakınlık kurmuş ne de istemişti. Bunları düşününce ne kadar aptal olduğuna bir kez daha kızdı, keşke durup sorsaydı, bekleseydi ama ne yapmıştı gururuna uyup aylarca kan kusmuş, kusturmuştu. Dudağını ısırdı mutlulukla, göğsü sıkıştı keyifle. "Ama yine de şartlarım var."

"Benim de cezalarım var..." dedi başını sallayarak. "Bir hiç için kendini benden mahrum ettin, bunun diyeti öyle hafif olmayacak cadı, hele bir doğur da." dedi adam ciddi bir otoriteyle.

Kız utançla dudağını ısırınca "Neymiş bu şart?" diye sordu sert bir tonda. "Gerçi senin şart sunmaya hakkın mı bakalım, o da ayrı konu?"

Adamın dokunuşlarından ve hipnotize eden kokusundan uzaklaşması gereken Ecem, geriye çekilip sırtını yatağın başına dayadı. Adam uzandı ve ondan kopmak istemeyerek başını göğsüne yasladı. Kokusunu derin derin içine çekerek, elini karnına koydu. Ecem ondan böyle bir hamle beklemediği için soluksuz kalırken, aynı anda kasıldı. Eli karnındaydı, kendi isteğiyle dokunmuştu bebeğine, bilerek.

"Kokunu özlüyorum." Dedi. Karnının içindeki kasları gerildi. "Seni özlüyorum." Eli usulca karnında hareket etti ve bebeğini okşayarak, varlığını hissetmek için bekledi. Ecem şaşkındı, onlara dokunuyordu çekinik bile olsa, karnına dokunuyordu; ilk defa istekle ve

şefkatle. "Huzurumu özlüyorum cadım. Sizi geri istiyorum ve bunun için elimden gelen her şeyi yaparım."

Dudaklarını göğsüne dokundurdu. Dokunduğu yerleri adeta yaktı. Dudaklarının ıslaklığı, nefesinin sıcaklığı ve dilinin hareketleri kızın gergin bedenini tavında demir gibi dövüyor, tüylerini ürpertiyor, titremesine neden oluyordu. Tüm sinirleri harekete geçtiğinden, her bir dokunuş, her bir okşama, olduğundan da yoğun hissediliyordu. Cem onun çenesini tutup, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve sonra da yüzüne dikkatle baktı.

"Önce gönlümü alman lazım..." dedi Ecem soluk soluğa kocasının saçlarını okşarken. Gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu ama nedense bu eylemlerin ikisi de mutluluktan ileri geliyordu. Her şey bir yanlış anlaşılmaydı. Çok şükür.

"Sevmeyi öğretebilecek misin?"

Adam bu cevaba ses gelmeyince yüzüne baktı, ondan cevap bekleyerek duraladı. Kız konuşamayınca başını salladı. Bu onun hatası değildi, Cem çok büyük yıkıntıların içinden yaralı çıkmıştı ve kim yarasına dokunsa, canının yanmak için pençelerini çıkarması ve hırçınlaşması doğaldı. Ama o zamanlar geçmişini bilmediğinden, Ecem onu anlayamamış ve gurur yapmıştı, şimdiyse biliyordu. Kocasının yaptığı hiçbir şey isteyerek değildi. O yaraları kanayan çocuk, henüz olgunlaşmamış genç bir delikanlı, sevgiyi bilmeyen çaresiz bir adamı ruhunda yük gibi taşımıştı. Cevap olarak, kıza sımsıkı sarıldı Cem. Ecem ellerini geniş göğsünde gezdirdi ve güçlü kollarını sıkıp, onu üzerine çekti. Tenleri birbirine değiyordu. Üzerindeki ağırlığı mükemmeldi. Hissettiği baskı çok güzeldi. Kocası hem ağır hem sıcaktı ve dokunduğu her yeri yakıyordu. Birlikte eriyip yok olabilirlerdi.

"Gö...gönlümüzü al..."

"Tamam, yarın alırım." dedi dudaklarını göğsünün ortasına yaslarken. Koklayarak öperken çıkardığı inlemeyi Ecem göğsünde hissediyordu. Bu zevkin ve derin duyguların sesiydi ve içine en ilkel şekilde dokunuyordu. Ecem titredi.

"Hayır şimdi başlayacaksın."

"Şartların neler?" dedi Cem başını kaldırıp dudaklarını çenesine dokundurarak. Boş durmuyordu tutuşmuş teni. Bedenlerini birbirine sürtüyor, kocasının elleri rahat durmuyor, Ecem'in tutkusunun bir girdaba dönüşmesine neden oluyordu.

"1. B...bana nazik olacaksın."

"Her zaman oldum." diye söylendi adam. "İlk defa nazik olduğum kişi sensin." Doğru söylüyordu.

"Yalan söyleme." dedi kız elini göğsünden ittirerek. "Neyse 2. Romantik olacaksın."

"Sen kollarımda ol, romanını yazarım." dedi adam heyecanla karısının penyesinin içine elini daldırarak. Geri çekilmeyi başaramayarak, onu sırtından, omuzlarından ve kalçasından tutup, kendisine yaklaştırdı. Onun içinde olmak istiyordu.

"3. Sürprizler de yapacaksın." diye devam etti.

"O kolay." dedi adam onun çıplak tenini, dolgun göğsünü avuçlayarak. Koklarken garip bir sesle gözlerini birkaç saniye kapatıp inledi, bu lüksten mahrum kalacak kadar aptal olabildiğine inanamıyordu. Evet, kesin aptal olmalıydı. İçine girmek ve huzursuzluğundan kurtulmaktan başka hiçbir şey istemiyordu ama acele etmeyecekti. Birlikteliklerinin her anının tadını çıkarmak istiyordu. Sahip olduğu tüm şüpheler, acılar itiraf edilen sözlerle son bulmuştu. Sevgileri önemliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ecem'in daha fazla didiklemeyen güveni içini ısıtmıştı ve onun gerçeği geç olmadan fark etmesi Cem'i rahatlatmıştı. Dudakları, karısının dudaklarında, çenesinde ve boynunda dolanıyordu. Elleri, göğüsleri ve kalçasının yumuşak kıvrımlarında geziniyordu. Ecem'in altında olması hoşuna gitmişti. Sert meme uçlarını, göğsüne sürtüyor, bacaklarının arası, penisine değiyordu. Dudakları sıcak bir solukla boynuna dokundu. Onun sertliğinin baskısıyla sarhoş olan ve kasıklarındaki nabzın hızlanmasını sağlayan tutku kızı kor aleve çevirdi. Ecem bir an gözlerini kapatsa bile, kendini hemen bırakmadı.

"Ve 4. Ayı, öküz hatta mağara adamı olmayacaksın."

Bir anda sevişmeyi bırakıp, "Ben var ya şimdi senin..." diye hiddetle diklenen adama, Ecem kaşlarını ürkekçe kaldırdı. Cem onun ürktüğünü görünce tükürdüğünü yalayarak, "Ayaklarına masaj yaparım." diye değiştirdi sözlerini. Sesi de yüzü kadar yumuşamıştı.

Kız bir an altına edecekti korkudan ama neyse adam kendini tutmayı başarmıştı son anda. Derin bir solukla panikten derhal kurtuldu ama bu aradaki o aşırı sıcağın biraz dinmesini sağlamıştı. "Ve 5." dedi son kozunu oynayarak. "Doğuma kadar sevişmek yasak!"

"Oha..." diye diklendi öfkelenen adam. "Daha bir aydan fazla zaman var."

Omzunu sarsan kız "İşine gelirse, bunu sen istedin. Daha önce aklını başına alsaydın olurdu." diye huysuzlandı. Şu raddede bile onun ne kadar küçük ve kırılgan olduğunun farkındaydı Cem. Sanki tutkulu düşüncelerini yok etmek isteyerek kalçasını oynattı kız ve biraz toparlandı. Cem'in zaten erekte olan penisine daha da fazla kan pompalandı ve göğsünün derinlerinden gelen kaba bir hırlama odayı doldurdu. Yoksa kükreme miydi?

Dudaklarını gözüne dikerken, "Bana dayanamazsın..." dedi kendinden emin ve küstah herif karısının yüzünü avucuna alırken çapkınca sırıtıyordu.

Ecem inatla çevirdi yüzünü. "Dayanırım..."

"Son şıkka hayatta uymam." dedi adam dişlerini sıkarak. Kafasına silah dayasa umurunda değildi, buna onu ikna edemezdi. Bu gece, hatta birazdan onunla sevişecekti ve sonra bir daha.

"Bu haldeyken dayanırsın." dedi kız top kadar olan karnını göstererek.

"Bu haldeyken hayatta olmaz." dedi adam tam kıvamında olan göğüslerine içi giderek bakarken. Ağzı kuruyunca dudaklarını yaladı.

"O zaman ben de annemde kalırım doğurana kadar." diye diretti kız nazlıca.

"Ben de kalırım sıkıntı değil. Nebahat anne bayılır bu fikre. Orada baştan çıkarırım ben seni, ilk geceden kollarımda olursun. Bağıramazsın da..." diye misilleme yaptı zekice.

"İçgüveysi mi olacaksın?" dedi Ecem damarına basarak.

"Bir ay sıkarım dişimi, annen sana iyi bakar sorun yaratmam. Ya o son şıkkı çıkarırız devreden, ya da annenlerde kalırız. Sıkıntı yok. Yani durum değişmeyecek."

Cem dudaklarını karısının dudaklarına yaklaştırınca, Ecem başını yana çevirdi "Daha bitmedi." dedi sitemle. Adam artık sabrının sonuna gelmiş halde onu ayak bileklerinden yakalayarak aşağıya çekip sırtını yatağa yaslarken, kızın elini alarak pantolonunun önüne yerleştirdi. "Sence duracak vaktim var mı?" dedi dişlerinin arasından hırlayarak "Sabaha kalabilir, şimdi sıra bende." Kız kesik kesik soluyarak inlerken dudaklarına kapandı. İlk itirazla ona karşı koymaya çalışsa da, tıpkı kocasının dediği gibi, beş dakika sonra kollarında çırılçıplak halde, yalvararak arsızca çığlık atıyordu.

FİNAL

Zamanın dokunamadığı bazı şeyler insanın içinde büyüyordu. Cem hatalarının üstüne cesurca yürüdükçe, aslında Mutluluk denen şeyin ne kadar kolay elde edilebileceğini keşfediyordu. Bazen bir gülüşte, bir dokunuşta, bir bakışta buluyordu. Çok azimli bir hayat işçisiydi o, yıktıklarını tekrar telafi etmek için kendi çabasıyla tüm çıkmazları zorluyor, yaraladıklarını iyi etmek için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Azimliydi, korkusuzdu, otoritesini sarsmadığı sürece romantik olmayı bile öğreniyordu. Teyzesinin her sözünü dinliyor, öğütlerini asla es geçmiyordu. Huzurlarının mihenk taşıydı yaşlı kadın, yeniden yuva olmalarının sebebi, o yüzden ikisi de onun yanlarından bir saat bile ayrılmasına izin vermiyordu. Ve değişimini görmesine, aile reisliğinden babalık provasıyla mutlu olmasına izin veriyordu.

Çok romantik bir adam değildi Cem, mesela maçı hiçbir sinemaya değişmez, o gün dünya yansa umurunda olmazdı. Ecem bilmiyordu ama o gün sancıları tutmasın diye totem bile tutuyordu. Nasıl ki kadınların değerli takıları dokunulmazsa, onun da eşsiz kravatlarının sırası bozulduğu an, gözü padişah olsa görmezdi. Tek sırdaşı kum torbası olsa da hâlâ, çok güzel, büyük, sevecen, vefakâr bir aileye sahipti. Mesela artık yıkıldığında tek başına debelenmiyordu bataklığında, kocaman sevgi dolu ailesinde ona bir dal uzatan biri, illa oluyordu. Gülmeyi öğreniyordu Cem, yeşil gözlerinin kuytusuna saklanan çocuk hayattan payına düşen neşeyi geç de olsa almak için ürkekçe çıkıyordu saklandığı karanlıktan. Rüzgâr'dan sonra ilk defa birilerine güvenmeyi, en önemlisi de acıtmadan, kırmadan, hor kullanmadan

sevmeyi öreniyordu. Ufak bir kadının gözlerinde gördüğü parlamanın dünyanın en büyük hazinesi olduğunu keşfetmişti mesela. Evinin dört bir yanını inleten kahkahalarla, dünyadaki hiçbir şarkının yarışamayacağını da. Zevkin başka başka tenlerde olmadığını, aynı insanı her gün yeniden tekrar, ilk günkü kadar –hatta daha fazla- arzulamayı, sevmeyi, kızsa bile en baştan âşık olmayı keşfediyordu. Şefkatin varlığını, ona uzanan ellerin saçlarında usulca gezmesini de keşfetmenin değerine paha biçilemezdi... Cem sevmeyi öğreniyordu en baştan ve sevilmeyi.

Aslında Cem, mutlu ettikçe mutlu olmasını öğreniyordu. Almadan vermek, sorgusuz güvenmek gibi...

Ecem gibi.

Ecem yeni evlenen genç kız gidiydi; ilk defa âşık olan, hayalperest kız değildi belki ama mutluluğu son anda, elinden kaçıracakken tutan ürkek bir kadındı. Tüllerinden perdelerine kadar, halısından çay kaşığına kadar kendi zevkine göre döşediği yeni bir evi, onun için etrafında pervane olan bir adamın, sonsuz desteğini görüyordu. Sürpriz evi, karı koca kendi zevklerine göre mutlulukla döşerken, artık doktor kontrollerine tek girmiyordu mesela. Bebeğini izlerken elini tutan eller, en az onun kadar heyecanlanıyordu belli etmese de hâlâ. O bir el hayal ederken, Fahriye Hanım ve Cem heyecanla bakıyordu aynı anda ekrana. Biri baba, diğeri babaanne olmanın heyecanını ilk defa tatmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Cem bebeklerini kabullenmek için çabalıyor, Ecem korkularını öldürmek için elinden geleni yapıyordu.

Kavga etmeyi bırakmamışlardı mesela ve her kavganın sonrasında hırçınca sevişmeyi de. Her tartışmayı aşkla bitirmeyi öğrenmişlerdi en azından, kırmamak için susmayı, yapıcı olmak için fedakâr olmayı öğreniyorlardı birlikte. Cem dağınıklığa tahammül etmesini öğreniyordu mesela, Ecem derli toplu bir kadın olmasını keyifle keşfediyordu. Gelecek için hazırlanan listeleri sürekli uzuyor, yapacakları hiç bitmiyordu...

Katil'i Ece için hazırlamalıydılar mesela, ama önce Ecem yaklaşmayı öğrenmeliydi o pireli ite. Dağ evinin içi de bebek için dizayn edilmeliydi ilk fırsatta. Çünkü Cem kızının o haydut köpekle ve doğayla iç içe birlikte büyümesinin çok doğru bir seçim olduğunu düşünüyordu, sinsi kafasında ne dümenler dönüyorduysa artık.

Onlar yan yana olunca hayat çok başka görünüyordu gözlerine

ama şimdi değil, şimdi dünya dar geliyordu kadının sıkıntıyla parlayan gözlerine.

Odada dönüp durdukça içindeki sıkıntı kasıklarındaki ağrıya dönüştü ve belindeki parçalanma hissi daha bir fazla olmaya başladı. Şimdi Cem'e zamanı geldi dese, onu son dönemde ikna edip dağ başına getirdiği için bir güzel azarlayacak, sonra da panik yaparak, aracı ilk gördüğü araca toslayacaktı. Biraz sakin kalmaya çalışarak az önce odadan ayrılan kocasının yanına gitmek için merdivenlere yöneldi ama inmesi sandığı kadar kolay olmadı. Her basamak başında, sanki seneler gelen bir zaman dilimi kadar duralamıştı. On beş günleri vardı daha, henüz doğum için sayılı tuttukları on beş gün ama kızları onları görmek için acele ediyor olmalıydı ki, daha dağ evine yerleşemeden yola çıkmaya karar vermişti.

"Ece... Annem biraz daha dursan olmaz mı? En azından babanı çaktırmadan şehre gitmeye ikna edene kadar."

Kasıklarına şiddetli bir acı saplanınca, "Kızım kime çektin sen, sabırsız mısın?" diye söylendi. Ece, ikisinin adından iz taşıyordu. Ne Cem beğenmişti Ecem'in bulduğu ismi, ne de Ecem onun bulduğu isimleri kabullenmişti. Malum adamın her isimden, her milletten bir tane kırığı geçmişte saklı dururken, rast gele seçtiği ismin birinde unuttuğu bir kırığının adını bulmaya tahammül edemezdi. Son noktayı Fahriye teyze koymuştu her zamanki gibi, karnına dokunurken "Ece, meleğim az mı kaldı babaanneye gelmeye?" diye sevince, ikisinin de gözlerinde yanmıştı ampuller ve sonunda isim karmaşasına son nokta konmuştu.

Ecem biraz soluklandı sancısı dinince, alnındaki teri sildi usulca. Mutfaktan gelen seslere bakılırsa, son zamanlarda iyice kendini geliştiren kocası makarnadan sonra yapmayı öğrendiği menemeni ocağa koymuş gibi duruyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kapının kolundan tutunarak, henüz giren acısının dinmesini bekledi.

Ağrıdan uyuşan bacakları yüzünden ayaklarından birini, diğerinin üzerine koyarak huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. "Cem..." diye fısıldadı nefesi kesilip acıyla gözlerini kapatırken. Cem duymamıştı. "Ce..." diyemeden daha kapı hızla ardına kadar açılınca genç kadın sarsıldı, tam düşecekken refleksleri kuvvetli olan Cem onu kolundan yakalayarak, panikle kendine çekti.

"Güzelim iyi misin?" dediğinde endişeyle, işte o anda bacaklarının arasında hissettiği rahatlamayla, Ecem küçük bir çığlık attı.

"Ecem?" dedi Cem korkuyla karısının yüzüne bakarken. Ecem bacaklarının arasına bakmaya çalıştı ama karnı o kadar büyük olunca, bu imkânsız oldu ve bakışları yere kaydığında gördüğü şeye, korkuyla gözleri irileşti. Cem de onun baktığı yere baktığında, parkenin üzerindeki kızıllığı ve ıslaklığı görerek endişeyle karısının irileşen gözlerine baktı.

"Ne zaman başladı?" diye sordu paniklediğini belli etmeyerek. Ama sakin değildi, endişeliydi, en az onun kadar korkuyordu. Kanamıştı Ecem. Cem onun ağlamasına dayanamazken, kan görmeye nasıl dayanacaktı?

"Şimdi." dedi kız korkuyla yutkunarak. Kendini ne kadar sıkarsa sıksın, bacaklarından süzülen sıcaklığı durduramıyordu. Yanağına iri bir damla süzülürken masum gözlerle kocasına bakıp, "Korkuyorum." diye fısıldadı. Titriyordu. Bacakları kesiliyor, yer ayaklarının altından çekiliyordu. Kocasının kolunda duran eli kasıldı, tırnaklarını gergin etine geçirerek kısa bir an gözlerini kapattı.

"Korkma, ben yanındayım." derken Cem, karısını kucaklayarak kapıya koşturmaya başladı.

"Hastaneye gideriz şimdi, endişelenme olur mu?"

"Cem..." dedi Ecem kasıklarına saplanan yeni bir acıyla susarak.

"Ben yanındayım, seni zamanında yetiştireceğim."

"Cem..."

"Tamam doktor bazen kanama, bazen suyun gelmesi normal demişti, sancılarının dakikasını tutmak gerekecek..." dedi koşarken.

"Cem..." diye fısıldarken kocasının yüzünü elleri arasına alarak kendine çevirdi Ecem. "Ben iyiyim..."

"Tamam..." dedi Cem karısını ayakları üzerine bırakıp aracın kapısını açmak için titreyen eliyle düğmeyi bulamayarak. Panik ve heyecan iç içe geçmişti bedeninde sanki. Ecem adamın eline dokunarak "Sakin ol." dedi nefes nefese. "Sakin."

Cem alnındaki teri silerek, sanki doğuracak olan o'ymuş endişesiyle derin bir soluk çekti içine ancak genzine tıkanan nefesi canını yaktı. "Sakinim." dedi huzursuzca. "Sakinim."

"Sakin." dedi Ecem telkin ederek onu, ama canı yandığı için dişlerini sıkmak durumunda kaldı. Cem onu dikkatle koltuğa oturtup, emniyet kemerini bağlarken, bakışlarını özellikle bacaklarının arasın-

dan kaçırdı. Beyaz bacakları kana bulanmış, elbisesi korkunç duruyordu. Kızın terden yüzüne yapışan saçlarını geriye çekerek, alnını alnına yasladı. "Korkma..."

"Korkmuyorum..." diye yalan söyledi Ecem yeni bir sancıyla gözlerini yumup inlerken.

"Çok canın yanıyor mu?" diye sordu Cem, sanki acıyı o çekiyormuş gibiydi yüzünün hali.

Kız acı içinde kıvranırken dudaklarını ısırıp, başını olumsuz anlamında iyi yana salladı. "Bunlar normal... Her anne yaşadı bunu inan."

"Ben yemeğin altını kapatıp bebeğin valizini alıp geleceğim... Sen... Sen tek kalabilir misin bir dakika?"

"İyiyim..." diye fısıldadı Ecem, nefes almaya zorlarken kendini. "İyi olacağız."

Cem içeri koştururken, aynı anda telefonuna sarılmış önce hastaneyi bilgilendirmiş sonra da abisine haber vermişti. İki dakika içinde araca geri döndüğünde Ecem'in sancıları sıklaşmış, acısı iyice yeğinleşmişti.

Elleri titrerken, bacaklarından güç çekilen adam aracı nasıl kullandığını bilmiyordu. Yol önlerinden akıp giderken, her yerin aynı olduğunu düşünmeye başlamıştı kız, keza yol bir türlü bitmiyor, acısı dineceğine daha da şiddetlenip daha sık yoklamaya başlıyordu. Cem endişe içinde dolaşan gözlerini bir yola, bir karısına çevirerek panikle, saniyede bir "Nasılsın?" diye sormadan edemiyordu.

Acının yüzüne vuruş hali bambaşkaydı. Ecem'in sancıdan gözleri kararırken, iki büklüm olduğu koltukta bırak cevap vermeyi, nefes bile alamıyordu. Bir eli baskıdan yırtılacak olan bacaklarının arasında, diğeri kopacak kadar ağrıyan belindeydi. Biraz daha ilerlediklerinde, araçtan garip sesler gelmeye başlayınca, Cem endişeli bakışlarını ibrelere çevirdi. Arıza butonu sinyal vermeye başladığında ise çok geçti. Araç yeniydi, özellikle bebek için almıştı. Araba garip seslerle olduğu yerde tekleyerek kendini hatırlattığında, yapacağı tek şeyi yapıp aracını kenara çekti.

Bakışları sancıdan yüzü kızaran karısına kaydı. "Ben şimdi hallederim, sen merak etme. Korkma olur mu?" derken araçtan çıkmış, sanki çok anlarmış gibi ön kaputu açarak üzerinden dumanlar tüten motoruna öfkeyle bakmıştı. Zaman geçiyor, her an aleyhine işliyordu. Cem telefonuna sarılıp ambulansa haber verirken, doktorlarının am-

bulansta hazır olmasını da rica etti, tam o sırada karısının acı içindeki şiddetli çığlığı ormanı ayaklandırdı.

Paniklerken ne yapacağını bilmiyordu. Eli ayağı birbirine dolaştı, çaresiz kaldı. Yoldan ne araç geçiyor, ne de en yakın köye sapan yolda bir hareket beliriyordu. Cem dehşet içinde karısının yanına yönelirken, Ecem çoktan nefesi kesilmiş halde, acının dinmesi için beklemeye koyulmuştu. Ambulans yoldaydı, telefon kulağındaydı ve sürekli verilen direktiflere uymak için azami dikkat eden adam karısının yanındaydı. Ambulansa binen kadın doğum uzmanları, hastanın durumunu öğrenmek için sancısının kaç dakikada bir olduğunu sordu.

Cem dakika tutmadığı için bakışlarını Ecem'e çevirdi. Nefes alamayan kız boğuk bir hırıltıyla, "Beş." dedi nefes nefese. "Beş dakikada bir Fulya... Fulya canım çok acıyor."

"Beş dakikaymış." dedi Cem endişeyle zaten telefondan duymuş olan doktora. Ağır bir yükün altında kalmışçasına ter döken adam, kaşlarından süzülen teri koluna silerken çaresizce karısının saçlarını okşuyordu.

"Şimdi hastayı yatırabileceğiniz bir yer var mı ona bakın Cem Bey?" Dedi Doktor Fulya, sakin bir direktifle ona ne yapması gerektiğini titizlikle anlattı. Korkudan rengi atan Cem etrafına bakındı. Orman henüz tam anlamıyla kararmamıştı. Yanlarında ise düzlük, yeşil bir alan vardı. Hem araca da yakındı. "Var." diyerek bagajdan çıkardığı masa örtüsünü aracın yanındaki çimlerin üzerine serip, karısını dikkatle oraya taşıdı ve doktorun anlattıklarını harfiyen yerine getirerek yatırdı. Zaman geçti, sancılar üç dakikaya düştü ama ambulans bir türlü sesini onlara duyurmadı.

Doktor, "Bakın, bizim gelmemiz zaman alabilir ve sanırım doğum başladı." dediğinde, Cem'in korkudan rengi uçtu, kalbi atmayı kesti. "Doğumu, sizinle birlikte yapabiliriz. Hazırlıklı olun!"

"B...ben yapmam." dedi yerde acı içinde kıvranan karısına bakarak nefesi kesilen Cem. Ecem elbisesini dişlerinin arasına almış, acı içinde ısırarak çığlık atıyor, yumruk yaptığı elleriyle yeri döverek bir şeyler sayıklıyordu.

Cem elini terden sırılsıklam olmuş saçlarında dolaştırırken, "Olmaz, bu... bunu başaramam." diye itiraz etti.

"Yardımcı olmazsanız istenmeyen durumlar olur, anne ilk defa doğum yaptığı için henüz bilgisi tam değildir. Onu sakinleştirin ve

sancısının sıklığına bakın. Bir de bebek mesaneye geldiğinde anne hissedecek, haber verir mutlaka... "

Ecem karnını tutarak "Ceeem..." diye gırtlağını yırtarcasına haykırdığında, yerde sağa sola dönüp acıyla kıvranırken ona elini uzattı tutması için. Ona elini uzatan Cem yanına diz çökerek saçlarını okşayıp, yatıştırmaya çalıştı kıymetlisini.

"Geçecek... B...ben buradayım..." Gözlerinin içine bakmaya başladı ama acıdan kocasının gözlerini görmeyen kız, sadece kendi derdine odaklanmış halde yumruklarını yere defalarca vurdu.

Geçmiyordu ama bu acı, ne yaparsa yapsın bitmiyordu. Ölüm gibi bir şeydi. Ne nefes aldırıyor, ne de aklını kullanmasına izin veriyordu. Son nefesiyle yüzündeki can çekilirken, "Lanet olsun çok kan var..." dedi Cem endişeyle. "Her yer kan Fulya, her yerde..."

"Sa...sakin ol." dedi Ecem nefes nefese kocasının eline uzanarak. "Olması normal."

"Ge...gerçekten mi?" dedi Cem ona inanmak istercesine. Telefondaki doktorun sesini duymuyor, bir tek karısına odaklanan kulakları onun güvencesine inanmak istiyordu.

"Gerçekten." diye yalan söyledi Ecem, garipti ama serinkanlıydı. Üstelik kocasını bu doğuma hazırlar gibi şaşırtıcıydı mantıklı hali. Nereden geldiğini bilmediği bir dirayet yerleşmişti içine, korkmuyordu doğumdan, canı yanıyordu ama isyan etmiyordu. Yanacaktı, annesi de çekmişti bu acıyı, ablası da, herkes bir defa illa tadacaktı. Cem aracın bagajındaki piknik peçetelerini kaparak, karısının bacak arasına koydu. Durmuyordu, bir insandan bu kadar çok kanın gelmesi normal değildi. Ellerindeki kana baktı. Kulaklığındaki Doktor, "Baskı mesaneye ulaşmış mı sorun?" dedi hızla.

"Ecem, baskı hissediyor musun?" diye sordu Cem karnında ve ellerinde kanlı elini gezdirerek.

"Sanki... Sanki bir basınç var içimde, çıkınca rahatlayacağım... ama çıkmıyor." diye soludu kız soluk soluğa.

"Şimdi hastanın nefesini tutup ıkınmasına yardımcı ol. Sancı geldiğinde derince nefes alsın ve tek solukta, olabildiğince itsin bebeği. Tek solukta, patlama hissini aşana kadar itsin." diye direktif verdi doktor.

"Ecem..." dedi Cem titreyen ve korkak sesiyle.

"Duydum." dedi ona güç vermeye çalışan kız. Gülümsedi. Dişlenmekten kanayan dudakları hafifçe tebessüme durmuştu. Cem ellerini tuttu, Ecem içinden bir şeyler çekilirken kocasının elini alıp, dudağına götürdü. Yanağından yaşlar süzülürken "Cem..." dedi kesik kesik. Etraftaki sesler azalıyor gibiydi, bir an karanlığa düşecekmiş korkusuyla ürperdi. Üşüyordu, delicesine üşüyordu artık ama kocasına tek kelime etmiyordu. "Cem..." dedi yine midesinde garip bir boşlukla.

"Söyle aşkım." dedi şefkatle saçlarını okşayan adam. Dokunsalar ağlayacak kadar çaresiz duruyordu korkudan.

"O... Onu seveceksin değil mi?" Kaygı ağır bir taş olup oturmuştu göğsüne. Cem yanağına sıralanan yaşları silerken titrek eliyle "Birlikte seveceğiz." diye tamamladı sözlerini. Üşüyordu Ecem, biliyordu, garip bir karanlık kararlılıkla yaklaşıyordu ona, gözleri artık iyi görmüyor, beyni boşalıyormuşçasına karıncalanıyordu.

"Cem lütfen..." Hıçkırdı. Bir sancıyla daha sıktı dişleri dudaklarını. Gözleri kısa süreliğine sımsıkı kapandı. Acısının dinmesi bu sefer kolay olmadı. "Onu çok sev... Ben olmasam bile, sev."

Kocasının elini öyle sıkıyordu ki, Cem bile bu kuvvetin ufacık bir kadından nasıl geldiğine hayret ediyordu. "Saçmalama kadın..." dedi hıçkırıkları boğazına düğümlenen Cem, o da bir terslik olacak hissini taşıyordu. Sırtı üşüyor, tüyleri ürperiyor, karnı geriliyordu. "Söz ver aşkım." dedi kadın korkuyla. Sırtından aşağıya soğuk terler yuvarlanırken "İlk doğum yapan senmişsin gibi konuşma." diye azarladı adam. "Bir doğumu bile beceremeyecek cadı mısın sen hiç? Birlikte yapacağız bak, Rüzgâr bile başardı. Ben de başarırım."

"Cem lütfen..." dedi nefesi kesilen kız, gücü tükeniyor, gözlerindeki feri titreyen mum hızımda eriyordu. Artık kocasının yüzünü bile seçemiyordu gözleri, kararıyordu hava, susuyordu dünya, kalp atışları davul kadar kuvvetli vuruyordu kulaklarına. "Seveceğine söz ver, onu asla kendinden mahrum etmeyeceksin..." Ve bir sancı girdi kasıklarına, konuşması yarıda kalan kadın gözlerini sımsıkı yumdu. Karnı sertleşti.

"Şimdi." dedi kocasını uyararak. Cem yutkundu, Ecem kocasının eline son kuvvetiyle asıldı ve nefesini tutup, dişlerini kırasıya sıkarak, olanca kuvvetiyle ıkındı. Beynindeki o patlama sinyalleri veren basıncın tarifi yoktu. Gırtlağında bir ağrı, birbirine kenetlenen dişlerinde sonsuz bir sızı vardı. Vücudunun serçe parmağına varıncaya kadar

tüm kemikleri birbirlerinden ayrılıyormuş gibi kasıldı. Alnının damarı çatlayacak kadar gerildi, gözleri dünyayı saracak kadar büyüdü. Bir an, kısa bir an ıkınma durur gibi olduğunda mesanesine gelip yerleşen kafanın varlığı ile çıldıracak gibi oldu. Bebeğin kafası tam çıkışa gelmiş ve ıkınma durmuştu. Delirten bir acının kıskacında yattığı yerde yılan gibi kıvranıyordu. Tam derin bir nefes alıyordu ki, bebek tekrar baskı yapıp dışarı çıkabilmek için kendini zorladı. Ecem'in ağzının içinden çıkan çığlık, önce ağaçlara, sonra gökyüzüne kadar yükseldi. Etrafındaki kuşlar ve böceklere varıncaya kadar, çığlık çığlığa bir hareketlilik oldu doğada. Sanki hepsi onun doğumuna duaya durmuşlardı. Ağaçlar, yapraklar, karıncalar, böcekler, kuşlar ve otlar... Ecem doğanın kollarında, sevdiğinin bakışları altında, içinden kopacak canın acısı ile kıvranırken analığın ne demek olduğunu anlıyordu. Ecem anne oluyordu ve onun için Allah tarafından diğer tarafta bir cennet hazırlanıyordu.

Bebek kafasını ittirdiğinde attığı çığlık Cem'in kalbini ortadan ikiyi bölüp, kaburgalarını yararak, hayatında ilk defa deliler gibi ağlamasına sebep oldu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülen Cem elini tutmaktan başka bir şey yapamıyor, çaresizce çırpınıyordu. Bir an şoka girip andan koptuğunu fark ettiği saniye bağırdı Ecem.

"Ceemm, kendine geel!"

Cem duyduğu bu çığlıkla tokat yemiş gibi başını sallayıp hıçkırarak ona döndü. Ecem'in boğazını yırtıp bıçak gibi keserek attığı bu son haykırış yeri göğü çınlattı. Karıncaların bile duasına sebep bir iniltiyle bağırdığında... Dünya nefesini tuttu ve dönmedi durdu. Cennet hazırlandı ve kuruldu. Yeni bir can dünyaya merhaba dedi. Yerde kanlar içinde yatan Ecem'in tüm hayvansılığıyla son olarak bıraktığı nefes, sırılsıklam saçları ve başucunda hıçkırarak ağlayan kocasıyla.

Annelik... Yücelik mertebesi. İşte bu yüzden bahşedilmişti kadına. Bir canının emanetçisi, Allah'ın elçisi... Onun kulunu dünyaya getirebilmek için vazifelendirilmiş bir beden. Yine onun yardımıyla bir varlık getirmişti dünyaya. Kutsanması bu yüzdendi vasfının.

O kadar çok çabalamıştı ki, iki saniye sonra bacaklarının arasında yatan bebek, sanki dünyaya geldiğini müjdelercesine, ormanı yırtarak sesiyle, tüm aleme kedini tanıttı. Şaşkınlıktan dilini yutan Cem ıslak gözlerini kırpıştırarak karısının elini bırakıp, örtünün üzerindeki kıyafet yığının üzerine düşen bebeğine dikkatle ellerini uzattı. İri elleri onun pamuklu, kaygan tenine temas etti. Sıcaktı, garip bir huzur du-

yan Ecem, yanağından sıralanan yaşlarla kocasının eline baktı. Acısı bıçak kadar kesilmişti. Sadece üşüyordu, öyle ki dişleri birbirine vuruyordu. Dudaklarından garip bir hıçkırık çıkan ve ağlarken gülen Cem, bebeğini dikkatle temiz gömleğine sararken, dudaklarından sıra sıra hıçkırıkları kaçan Ecem, "Bebeğim." dedi güçsüz sesiyle. "Ece..."

Cem hayranlık içinde elinin içi kadar olan bebeğin çipil gözlerine bakarken, titrek elleriyle, sonuna kadar açtığı hırçın ağzıyla ciyak ciyak titreyerek öten bebeğini, karısına yaklaştırıp "Ecem..." dedi inanamaz gibi. "Kızımız geldi. Ece geldi."

Kızına bakarken nefes alamıyor gibiydi süper baba. Yanağına sıralanan yaşlarla soluksuz kalan Ecem, kocasının göğsünün üzerine koyduğu minik bebeğin başını öptü. Minnacık kolu titreyerek havalandı Ece'nin ve hemen üşümüş tenini annesinin yanağına sürttü. Kadifemsi, ipek gibi bir dokunuş...

"Göbek kordonunu kesmeniz lazım." dedi kulaklığındaki keyifli ses. "Yapabilir misiniz Cem Bey, bu işin en kolay yanı?"

Kızının karnına bakan Cem, yutkundu. Kolay yanı mı? "Ke...kesemem." dedi bir anda karıncayı bile incitemeyecek kadar vicdanlı olarak. "Yapmam. Ca... Canını yakamam." Konu kendi kızına gelince, kendi canına gelince, cesaretini kaybetmişti. Ne karısının, ne kızının canını yakamazdı. Sanki o kordan onların etiydi, kesemezdi. Başkasının kafasını sorgusuzca bir kere düşünmeden koparacak niteliğe sahip adam, onlara elinin ucuyla bile zarar veremezdi.

"Tamam, az kaldı zaten." dedi doktor. Bebeği iyice sar, anne ne durumda?"

Hızla üzerindeki gömleğini çıkarıp kızını sıkıca saran Cem karısının yüzüne baktı. "İyi misin? Canın acıyor mu?" diye sordu. Gözlerini açık tutmaya çalışan Ecem, ona cevap verecek durumda değildi. Gözleri kayıyor, dünya bir beşik hızında sallanıyor, her yer çok fazla karanlığa çekiliyordu.

"Ecem..." dedi Cem yine ama kız gözlerini açamıyordu.

"İy...İyiyim, sancım... bıçak kadar kesildi." dedi Ecem sonunda kendini zorlayarak. "Sadece üşüyorum." Elini kaldırıp kolunu okşayacak kadar bile gücü yoktu, sanki üzerinden tır geçmişti ve tüm kemikleri kırılmıştı, hissetmiyordu bedenini.

Biraz rahatlayan Cem ağlayan kızını göğsüne yaslarken, karısının bacakları arasına baktığında gördüğü görüntüyle, dehşete kapıldı.

"Kanıyor." dedi soluk soluğa. "Çok kan var..."

"Lanet olsun, postpartum." dediğini işitti doktorun yanındaki kişilere. Fulya Hanım'ın korktuğu başına gelmişti, "Acele et." diye bağırdı şoföre.

"O... O ne? Post... neyse o?" dedi öfkeyle tıslayan Cem. "Anlayacağım dilden konuşsana kadın." diye gürledi öfkeyle. O bağırınca göğsündeki bebeğin sesi onu sustururcasına yükseldi. Cem iyice panikledi, bir taraftan bebeği sakinleştirmeye çalışırken diğer taraftan karısının elini öpüp okşuyordu.

"Tamam az kaldı." diye geçiştirmeye çalıştı doktor ama sesindeki o endişeli tınıdan, bir terslik olduğunu anlamıştı Cem.

"Ne yapabilirim doktor söyle? Bana yapmam gerekeni söyle." dedi karısının güçsüz ve solgun yüzündeki beyazlığa bakarak.

"Karnındaki atoni... yani kasılmaya bakın. Muayene edebilir misiniz? Sertleşme var mı bakmanız lazım?"

Cem onun canını yakmamak için usulca yokladı şiş karnını. "Yok..."

"Nasıl belirtileri var?"

"Doktor olan sensin, ben bilmiyorum." diye geveledi lafı ağzında. Karısının bileğine uzanan Cem "N...nabzı hızlandı, sanırım gözleri kararıyor çünkü açık tutmakta zorlanıyor ve başı dönüyor gibi, gözleri geriye kayıyor. Ba... bayılacak gibi." dedi endişeyle. "Bunların yorgunluktan olduğunu söyleyin lütfen... Doğum yapanlarda oluyor değil mi?"

Doktor sanki sorusunu duymamış gibi, "Rahmin sertleşmesi için, masaj yapacaksınız. Rahmin sertleşmesi lazım Cem Bey, beni duyuyor musunuz?" diye buyurdu. Doktorun yanındaki birilerine kısık sesle, "***Oksitosin, ergometrin, misoprostol*** için hazırlanın." dediğini duyan Cem, kalbi hızlanmış halde çaresizce kasılıp kalmıştı. Sanki biri adama dayak atmıştı, o kadar çok kasılmıştı ki hareket ederken canı acıyordu.

"Plasanta- yani bebeğe bağlı olan kordona bağlı bir et parçası olacak bacaklarının arasında, o çıktı mı? Kontrol edin." diye sordu.

Sanki doktor onu görecekmiş hissiyle kafasını sallayan Cem, "Çıktı. Ece'nin göbeğine bağlı o hâlâ." Dediğinde, doktor derin bir nefes aldı. Cem doktorun yine kısık sesle telefona "Rahim ameliyatı

için ameliyathane hazırlansın, hastanın rahmi alınılabilir. Kanaması var." dediğini duyduğuna yemin edebilirdi. Artık nefes almıyordu Cem, kulakları uğulduyor, rüzgârın sesi bile ona bir çığlık gibi duyuluyordu.

"Karımın nesi var?" diye kükredi canı yanıyormuş gibi. Sanki onu duymuyor, artık acı hissetmeyen Ecem ona kısık gözleriyle cansız bakarken, Cem etinden et kopuyor gibi hissediyordu. Sırtına biri tekme atmışçasına beli ortadan ikiye kırılacak gibi hissetti. "Ecem, bebeğim... Bu... buradayım gözlerini aç ne olur." diye yalvardı ama Ecem konuşmuyordu, sadece bakıyordu ona, öyle cansız ve solgun.

"Merak etmeyin, her şey yoluna girecek."

Çığlık çığlığa ağlayan bebeğini usulca yere yatıran Cem, karısının yüzünü titreyen ve buz kesen ellerinin arasına aldı. "Ecem, aşkım lütfen gözlerini açık tutmaya çalış." Kısık gözleriyle cansızca onu izleyen Ecem'den ses gelmiyordu. "Aşkım lütfen bana bak, ne olur vazgeçme."

Cem'in gözyaşları karsının yüzünü yıkarken, ileriden duyulan ambulansın acı seslerine kızının ağlama sesi eklendi. Cem ağlayarak heyecanla karısının başını sarsarken, "Ecem bak geldiler, sabret ne olur bayılma, sabret aşkım. Eceeemm, yalvarırım sabret! Cadı hadi, bizim için ne olur Ecemm..." derken yutkunan kız bir an gözlerini aralayıp, titreyen dudaklarıyla ona baktı. Ölüm ne sarhoş edici bir güçtü, insan ölüme dokununca ne mal geliyordu akla, ne de mülk, hatta aile bile gelmiyordu. Sevdiği adam bile silinmişti sanki gözünden, o anda bir tek onu düşünüyordu. Evladını, onsuz nasıl olacaktı? Kızı onsuz nasıl büyüyecekti?

Adamın dilinden dökülen tek sözcük dua olmuştu. "Allah'ım onu bana bağışla, benim canımı al."

Ve bir dua koptu kadının sinesinden, arşa dayandı. "Allah'ım benim ömrümden al, evladıma ver..." Boş bakan gözlerinin kıyısından, iki damla yaş süzüldü çaresizliğine. Anne yüreği kaygıyla dolarken, Cem o damlaları sildi şefkatle. Artık kendi gözyaşları yüzünden karısının yüzü sisli görünüyordu.

"Sev... Sev onu Cem."

"Ecem lütfen... Yapma bunu. Bunu bana, bize yapma!"

Kız dudaklarını kımıldattı ama gerisi yoktu. Cem karısının yüzünü avuçlayıp kendine getirmeye çalışırken, kızının ağlama sesini

ambulansın sesi bastıramıyordu artık. Bir film sahnesi gibiydi yaşananlar, kanlı elleriyle karısının yüzünü avuçlayan adam, gözyaşları içinde karısına yalvarırken, ambulanstan inen görevliler çoktan kızının başına geçmişti. Ecem'in beyaz yüzünü kendi kanıyla, kocasının parmaklarının izi damgalamıştı. Doktor "Serum için çift damar yolu açın." diye buyururken arkadaşına, çoktan yanına diz çökmüş kontrole başlamıştı. "Kan grubu ne?" diye sordu diğer meslektaşı Cem'e.

Gözleri dalgınca bakan Cem donmuş halde sesi çıkmayan karısına bakarken, cevap veremiyordu. "Kan grubuu?" diye sordu doktor bir daha.

Cem sayıklarcasına kan grubunu söylerken, doktor ilk müdahaleyi yaparak, "Nabız düşük." dedi diğer bayan meslektaşına endişeyle bakarken. "Nabzı alamıyorum, tansiyon çok düşük. Önce tansiyonu düzeltip..."

"Az... az önce hızlıydı nabzı." dedi Cem korku içinde sayıklarken. Ellerine baktı, parmaklarının altında o ince damarın, pıt pıt pıt atmasını hissetmişti. Sanki hâlâ atıyordu orada, hissediyordu işte. O sırada bir ambulans daha geldi ışıklarıyla ve etrafı aydınlatan sesiyle.

Doktorlar işini yaparken, başında diz çökmüş ve donmuş adamı almaları için işaret verdiler. Onu karısının yanından uzaklaştırmaya çalışan şoförle doktor kollarına asılırken, yerdeki hastanın üzerini parçalayan doktor "Defibilatör..." diye bağırıyordu son ses. "Defibile et." Bir kadın bebeği Cem'in kollarına verirken, yerde sere serpe yatan Ecem'in kıyafetleri parçalanıyordu. Kulağında kızının sesine karışmış doktorların boğuk sesleri, kulağında rüzgârın uğuldaması, koynunda minik bebeğin sıcak bedeni duruyordu. Her elektroşokta yerden havalanan karısının güçsüz bedeniyle kalbi duruyor, yüzüne vuran ambulansın renkli ışıklarıyla olduğu yerde donan Cem, her şeye kayıtsız bir halde sanki bir film sahnesi izleniminde cansız bakıyordu.

Ecem gidiyordu... Elleri, gözleri, solukları, sesi, nefesi gidiyordu usulca. Sanki bir güç yukarıdan onu kendisine çekiyor gibiydi... Yok oluyor gibi... Çabaladığı onca emek, yaşayamadığı mutluluk, üst üste kurduğu hayalleri gidiyordu. Yığınca şey yapacaktı daha, yatak odasının tavanına özel bir avize sipariş vermişti, mutfakta hâlâ eksikleri vardı, kullandıkça keşfediyordu. Kızının ilk bisikletini almamışlardı daha, annesiyle lohusa şerbeti yapacaktı, ablasıyla mevlit okutacaktı. Ecem sürüyle, üst üste kurduğu hayallerini yanına alarak, onları terk ediyordu ve gücü onu sonsuz yolculuktan çevirmeye yetmiyordu.

Bir bebek ağlıyordu uzaktan, bir siren ötüyordu, bir adam son nefesini veriyordu yaşarken, bir anne evladının kokusunu duyamadan gidiyordu ebediyete... Bir evren gidiyordu.

Babasının önünde kanlar içinde yatan annesi... Cem'in gözlerinin önünde kanlar içinde yatan Ecem'i. Yoksa korktuğu başına böyle mi gelecekti? Geçmiş tekerrürden ibaret miydi? Oysa ona kıyamamak içindi tüm o kaçışları, çırpınışları, uzaktan sevişleri.

Severken incitmekten korkmuştu, yaşarken öldürmekten. Hep korktuğu değil miydi ona zarar vermek, işte vermişti. Kendi olmasa da, kendinden olanla başarmıştı sevdiğini öldürmeyi...

FİNAL

İsli bir İstanbul gününe yüz sürdü bu sabah yüzüm.

Bugün Pazar, uyanmadı hâlâ kimseler,

Sokaklar ıssız, dondurmacılar kimsesiz, evimiz sessiz.

Camda yağmurun izi, yansımasında soluğumun buğusu var.

İçimde silinmeye yüz tutmuş kokun, gözlerimde gidişinin çizdiği çaresizlik.

Bak yaprakların üstünde yağmur damlası, sahilde çok sevdiğin martılar var ama sen yoksun.

Ve ben seni çok özledim.

Saçlarımın siyahını sen sevdin diye severdim, şimdi saçlarıma beyaz çizgileri bırakarak gidiyorsun.

Artık her mevsimi adı olacak sonbahar, yorgun kanatlarında taşıyamayacağım en ufak rüzgâra, kocaman acılar ekleyerek gidiyorsun.

Ağaçlar yaprak açmaz, çocuklar çiçek toplamaz, kuşlar şarkı söylemez sen yoksan.

Kapattı kapılarını kalbim bahara, sana küstüğüm gibi küstüm tüm mevsimlere, yıldızlı gecelere ve şebnem şafağına.

Oysa uçmayı sen öğretmiştin henüz çıkmış kanatlarıma, şimdi hangi kırık dala konacak güçsüz canım?

Umutlarımın kanadı kırık, dileklerimin adresi yok, dualarım gereksiz.

Hem bir sitem takılmış sensizliğin sessizliğine.

Ellerimde ufacık bir bebeğin masum çırpınışları, yüzümde hüzün,

aykırı sakalımda beyaz çiçekler. Çekilmişim içime, her yer karanlık ve soğuk geceler.

Belki de çekip gitmeliyim bu şehirden. Senin solukların yok ya, nefes alacak alan yok, daralıyor kocaman şehirler.

Ruhumun dilsiz yanı, artık hiçbir kalp atışı beni yaşatmıyor.

Tüm şiirlerin ve hüzün çalan şarkıların makamı sana çalıyor.

Ey Cennet kokulum, masal bakışlım...

Sen gittiğin günden beri aşklar yalancı, şarkılar sahte, karanlık ince bir hüzün kokuyor.

Kimseyi sevmiyor sevmeyi seninle öğrenip, unutan yüreğim.

Ölüm soluklu günlere güz oldu soluğum.

Üstelik sen gittiğinden beri yalnızım kocaman dünyanın içinde, nefes alamıyorum.

İçimde kanayan yaralarım ağrısız, hiçbir tabip derman olamıyor acıma.

Umutlarım sargısız, yüreğim avuntusuz, derdim dermansız.

Kangren olmuş hasta gibi çürüyor ömrüm.

Bir de olur olmadık yerlerde dalıp gidiyor gözlerim.

Ey toprak gözlüm, acıyan yüreğimi alıp yanıma, hangi kışı bıraktın göğsüme?

Kollarımda senden kalan emanet, gözlerimde durmayan ırmaklarla, arkamı dönüp gidemeyen bir ben bıraktın geride.

Artık hiçbir sevinç yakışmıyor küsmüş yüzüme. Bir yanım eksildi sanki. Sesim de çıkmıyor, dilsizim gidişine.

Sen gittin ya, kimim kimsem de kalmadı üstelik, tek kaldım kocaman şehrin içinde. Çocukluğumdaki gibi, öksüz ve yetimim yine.

Kırgınım sana toprak bakışlı yar, adın kaderim derken, mezar taşım oldu ya, bağışlamasın geride bıraktığın hiçbir hatıra beni bu dünyaya, al götür beni de, kederim olma.

İKİ HAFTA SONRA

Karanlık bir zulümdü aklını başına getiren o gece... Onca küslüğün saçmalığını, kırgınlığının nedenini unuttuğu andı. Hani bir köşeye çekilip, çaresizce geceye sinip, yalnız kalan elini karnına koyarak

avunurken bulmuştu onu bir kere? Küslerdi o zaman, saçma bir gururun esiri olmuşlardı, ahmakça bir inada yenilip üzmüştü Cem onu. Bahçenin rüzgârlarla sevişen yapraklarına dalgınca bakarken, sessiz hıçkırıklarını boğuyordu dudaklarında sevdiği ve onu teselli edemiyordu ya Cem. Onun neden ağladığını hep merak etmişti o gece ve karısının sessizce kalkıp gittiği yere oturup düşünürken neye üzüldüğünü, MP3'nün eline değen varlığıyla uyanmıştı hüzün uykusundan. Şarkı dinliyordu Ecem, ya da ona benzer bir şey, peki neydi onu ağlatan? ***Sancak - Üşüyorum Aldırma*** dedikçe, oturduğu yere külçe ağırlığında çökmüştü adamın bedeni, tıpkı karısının o gece çöktüğü gibi. Üzerinden aylar geçmiş, onlar barışmıştı, o şarkının hüzünlü zamanları unutulmuş. Ama şimdi? Şimdi Cem aynı şarkının kısık melodisini dinlerken zihninden, '***üşüyorum aldırma***' diyordu tüm azalarıyla. ***"Bir türlü benim olmayanım."***

"Cem, bırak ben yapayım." dedi yaşlı kadın üzüntüyle.

Silkelendi adam pişmanlıklarının kıskacından bir daha.

"Ben yaparım teyze, bitti zaten." dedi minik kızının altından çıkardığı pis bezi çöpe atıp, güzelce temizleyerek. Öpe koklaya, bir anne şefkatiyle oynaya oynaya, gözlerinin içine bakıp severek... Cennet neydi deseler evvelden, Ecem derdi, ama adamın yüreği şimdi ikiye bölünmüştü. Cennet ne deseler, ailem derdi. Cennet ondan gelendi. Artık göz koordinasyonu kuran Ece, bakışlarını her yerde dolaştırırken, minik, yumuk, cennet kokan ellerini titreterek gerdi. Annesin susmak bilmeyen çenesi gibi kızının ağzı da hep açıktı. Minyatür Ecem kıvamında geveze mi olacaktı? Ona aşkla bakan ve her hareketine şükreden, yorgun gözlerinin altı çökmüş adam, "Şimdi bitti." dedi bezini takıp, becerikli bir hamleyle minik pijamasını giydirirken.

"Kasılıyor." dedi Teyzesi üzüntüyle.

"Gazı var bugün." dedi kızını omzuna alıp, minik yanağını mendiline denk getirerek iri elleri ufacık sırtını nazikçe ovarken. Oh o değişik, melek kokusu yok muydu, adama yaşadığını hissettiriyordu.

"Oğlum vermiyorsun ki bize bakalım kıza... Bırak evladım yoruldun, git biraz dinlen." dedi Fahriye Hanım endişeyle. Yorgunluktan bayılacaktı Cem biraz daha böyle devam ederse. Vermedi her zamanki inadıyla Cem. Bir torununa bir oğluna bakarken, o yorgun düşen kadın elini göğsüne koydu pes ederek.

"Gerek yok." dedi acı içinde yutkunan adam. "Siz aşağı inin, ben

uyuturum meleğimi." Daha sözleri tükenmeden, çoktan kızını alıp kendi odasının yolunu tutmuştu bile iri bedeni.

Kapının girişinde beliren Esme "Bırakmadı değil mi yine?" dedi yanağına süzülen yaşları parmağının ucuyla yakalayıp silerken.

"Ecem şu halini görseydi, onunla bir güzel dalga geçerdi." dedi Fahriye Hanım burukça gülerek.

Esme hıçkırıklarını tutarken yanaklarına yeni damlalar süzüldü. "Ama göremeyecek..." Sesi acıyla bükülürken, omzuna konan kolla hıçkırdı. Rüzgâr onu kendine çekip "Seninle anlaşmıştık, eğer ağlamaya devam edersen bir daha getirmem." diye azarladı. "Amacımız onlara destek olmak bir tanem, kanayan yarasını acıtmak değil." diye uyardı bilmem kaçıncı kez olduğu gibi. "Hem Nebahat annem henüz yeni yattı bak, bırak bari günler sonra birazcık uyusun kadın."

"Rüzgâr..." dedi Esme dudakları titreyerek. Kocasının göğsüne başını yaslarken, "İçim yanıyor, ağlayamıyorum. Annem görecek diye nefes alamıyorum. Canım çekiliyor sanki ama derdime çare yok... Ecem olsa demekten içim çekiliyor. Nerede benim kardeşim Rüzgâr, bebeğinin, kocasının bu halini neden görmüyor? Rüzgâr ben... Ben onsuz yaşayamıyorum..."

"Şitttt..." dedi Rüzgâr karısını uzaklaştırırken odadan, "Esme... babanlar aşağıda lütfen, seni böyle görünce onu nasıl sakinleştireceğiz? Bak şekeri henüz düştü yine fırlamasın."

"Tamam." dedi Esme hıçkırarak yüzünü silerken. Doğru diyordu, babasının şekeri, annesinin tansiyonu durmadan dengesizce inip çıkıyordu. Pelin de onu böyle gördüğünde korkup ağlıyordu.

Biraz sakinleşip aşağıya indiklerinde, Fidan Hanım sofrayı hazırlıyordu. Esme babasının yanından kaçmak için bu bahaneye sarıldı. Yarım saat sonra annesini uyandıran Esme, "Sen Cem'i çağırır mısın Fidan abla, gerisini ben hallederim." diye kibarca buyurdu.

Fidan Hanım başını sallayıp yukarı çıktı, birkaç dakika sonra yüzü endişeyle içeri geldi. "Cem Bey yok efendim."

Elindeki tabağı endişeyle tezgâha düşüren Esme, "Nasıl yok?" diye sordu panikle.

"Yok." dedi kadın tedirgince. "Her yere baktım, üst katta yok."

Esme mutfaktan fırlarken merdivenlere, "Ece..." dedi yüreği ağzında. İçinden bir ses onun da olmadığını söylüyordu ama bir umut işe.

O sırada uzun adımlarıyla geniş holü geçip sıra sıra dizilmiş kapıları aştı ve bir kapının önünde durdu iri ayakkabının sahibi. Onu gören hemşireye işaret parmağını kaldırıp "Sus." işareti yaparak, kapıyı açtı. Pusetin içinde kızının huzurla mırıldanan sesini duyunca, gülümsedi. Kıpır kıpırdı kızı da annesi gibi.

Hastanın başındaki doktorlar dikkatli bakışlarını hastaya odaklamış, onu görmemişti. Cem başıyla selam verecekken, Uzman Doktor meslektaşına, "Bir değişiklik var mı?" diye sordu ilgiyle. Cem sustu, o anda muayeneleri bozmamak adına geride durdu ve seyretti.

Doktor başını sallayarak, "Her şey stabil ama uyanmıyor." dedi diğer meslektaşına, İri yapılı olan, "Artık uyku ilacı vermiyoruz, uyanması gerekiyor bugün. Biliyorsunuz hasta kırmızı kan hücrelerinin azalması veya hemoglobin eksikliğiyle ortaya çıkan, anemi nedeniyle komaya girdi. On gündür uyanmadı ve bunun senelerce mi yoksa birkaç saat mi süreceği belli değil." diye bilgilendirdi. İki doktor da Cem'in varlığını fark edip dönünce, onu ilgiyle onları dinlerken buldular. Suç işleyen çocuk suskunluğunda, bir an duraladılar.

"İlacı neden kestiniz?" diye sordu Cem tedirgince.

"Artık durumu daha iyi Cem Bey, uyanma zamanı geldi. Fakat başından da konuştuğumuz gibi, kendinizi her türlü duruma hazırlayın. Uyanmama ihtimali ve bunun senelerce sürme ihtimali de var. Koma hali devam edebilir." diye uyardı bir daha tok sesiyle. Yani yaşayan ölü olabilir, bir daha asla uyanmayabilir diyordu kibarca.

Cem kızını karısının ayakucuna bırakarak "Uyanacak, madem ilacı kestiniz, bugün uyanacak." diye dişlerini sıkarak, kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladığında, bakışan doktorlar odadan ayrılıp başka bir hastanın konsültasyonuna devam ettiler. Cem kızını kucağına alıp annesinin koynuna koydu, daha evvel olduğu gibi düşmemesi için yastıklarla destekledi. Onunla kısık sesiyle sohbet etti, onu ne kadar çok özlediğinden bahsetti ve uyandığında yapacakları planlarından... Doktorlar bile artık *bebeği içeri sokamazsın* demekten çekinir halde olduğundan, hasta ve eşini yalnız bırakmıştı. Cem hasta yatağının yanına koltuğu çekip, uyuyan anne kızı izlemeye başladı.

Kızına masal anlattı, Ecem'e sevdiği müziklerden dinletti, o çok sevdiği yazarın yeni kitabından bir bölüm okudu. Zaman geçtikçe gözleri ağırlaştı, duyuları azaldı ve her zamanki gibi onun soluğunun ***bip*** sesinde, varlığının etkisiyle uykuya daldı.

"Cem..."

Uzaklardan gelen ses sanki ona sesleniyordu. Buğulu, ürkek, biraz da yorgundu. Cem etrafına bakındı. Hastane boştu, endişeyle karısının yatağına baktı, yatak boştu. Cem panikle etrafına bakarken, aklına karısının yanına yatırdığı kızı geldi. Ece, meleği neredeydi. Ecem neredeydi?

"Ece..." diye bağırdı göğsüne sıkışan sesiyle. O anda canı yanmış gibi ağlayan kızının sesiyle irkildi. Arkasını dönerek kapıya yanaştı. Hastane terk edilmiş gibiydi. Sesi yankılanıyordu kızının her yerde ama bir iz yoktu. Neler oluyordu? Deprem mi olmuştu? Sel mi basmıştı o uyurken? Ölüm mü dokunmuştu tenine? Kendini korku filminde gibi hissederken, yine kızın ağlama sesine karışmış o derin ve yorgun sesi bir daha duydu.

"Cem..."

Cem oturduğu yerden dehşet bir korkuyla sıçrayarak uyandığında "Cem. U...uyan... kızımız... böyle mi bakıyorsun?" diye azarlayan yorgun ve boğuk ses göğsünü sıkıştırdı. Uyku mahmuru yeşil gözleri inanamaz bir tutumla kısıldı, yatağa kaydı. Ecem başını yana çevirmiş, ağlayan kızına sevgi dolu bir suratla bakıyordu. Gözlerini ovaladı Cem, sonra sımsıkı kapayarak başını silkeledi. Geçen gün de onun uyandığını sanmıştı böyle, kıpırdadığını düşünerek hastaneyi ayağa kaldırmıştı. Üstelik bunu iki kere daha tekrarlamıştı. Yine sanrı görüyor olmalıydı. Gözlerini açtı ama görüntü değişmedi, karısının solgun yüzünde parlayan toprak gözleri ona bakıyordu aşkla. Dehşet bir hızla Cem koltuktan fırlayarak "Ecem..." dediğinde heyecanla, endişe ve sevinç karışımı bir sesle odayı inletti. Ecem hıçkırıkları arasından mutlulukla, "Çok güzel..." diye fısıldadı çatlamış dudakları, kurumuş ağzıyla.

Sadece gözlerini görmek mutluluk muydu? Cem gülümseyerek ağlamaktan katılma aşamasına gelen kızına bakarak, "Annesine benziyor." diye fısıldadı kafa sesiyle. Gözleri nemleniyor, kalbinin sesi kulağında gümbürdüyordu. Kocaman adamın dizleri titriyordu resmen. Titreyen elleriyle, iç gererek kızını kucağına aldı. "Şişşşttt..."

dedi yatıştıran bir sesle. "Annen uyandı tatlım, biraz sessiz olalım." Göğsünde minnacık kalan Ece, babasının sakin sesiyle derhal susmuş, yanağını göğsüne yaslamıştı. Bu görüntü, bu görüntü öyle güzeldi ki, Ecem'in genzine yaş dolduruyordu. Kocaman ellerin arasında minnacık bebekleri, ona şefkatle sarılan, koruyup kollayan Cem.

Kızının minik gözlerini izlerken, mutluluktan gözleri sislenen kadın "Cem..." dedi zorla çıkan titrek sesi ağlayarak. Sesi boğuk ve yüz yaşındaki bir kadının sesine sahipti. Kendi sesini, kendisi bile zor duyuyordu. Her kelimede göğsü ve boğazı acıyordu. Yutkunamadı.

"Rü...Rüya mı görüyorum..."

"Hayır tatlım, kâbus gören bendim, uyandım." dedi Cem hasta yatağının başındaki butona basıp, hemşireyi çağırırken. Susturduğu kızını karısının kollarının arasına ve göğsüne yatırdı. Maraton koşmuş kadar soluk soluğaydı Cem. Karısının saçlarını okşarken, coşkusunun en belirgin kanıtı, ışıl ışıl parıldayan yüzüydü. Gülümseyişi o kadar güzel, o kadar saftı ki, Cem'in yüreğini acıtıyordu. Birden onu ilk kez bu kadar mutlu gördüğünü fark etti. "Siz henüz tam anlamıyla tanışmadınız değil mi? Bu prenses Ece, benim dünyam. Bu da Ecem, yaşama sebebim. Nefesim."

"Cem..." diye fısıldadı Ecem mutluca yine. Bunu söylerken nazik gülümsemesi hafifçe titremişti. Sonra bakışlarını hastanenin içinde dolaşarak, kocasına döndü. "Ba...bayıldım mı?"

"Evet, doğumdan sonra uzun bir uykuya daldın." dedi Cem onu tedirgin etmeden. "Ama çok şükür, uyandın."

"Cem..." Sustu yine kısa bir zaman, her kelime seneler kadar uzun bir aralıkla çıkıyordu dudaklarının arasından. "Kızım neden... gözüme... kocaman geldi. Sanki..." Yutkundu. Acıyan boğazını tükürüğüyle yumuşattı. "Sanki son hatırladığım hali... daha minik gibiydi."

Mutluca gülümseyen Cem, "Teyzesi sayesinde." dedi keyifle.

"An... anlamadım!" dedi Ecem cidden anlamayarak. Boğazı acıyınca yutkundu.

"Esme sürekli emzirip duruyor onu, bu obursa Utku'ya bir şey bırakmamaya ant içmiş gibi sürekli ağlayarak, teyzesini başına dikip sömürüyor. Laf aramızda ama kızımız tam bir cadı..."

"Ablam... Ablam neden emziriyor Ece'yi Cem?" diye sordu şaşkınlaşan Ecem.

"Annesi on günlük kış uykusuna yatınca, mecbur kaldı. Bir de bana ayı diyorsun, asıl ayı sen oldun." diye söylendi tatlı bir serzenişle. "Hem kızım on günde bir aylık bebekler hızında büyüdü teyzesi sayesinde, tabiî siz uyurken kaçırdınız bu zamanı küçük hanım. Ama korkma, ben her gün kameraya çektim onu, seyrederiz birlikte." Kızın şaşkın bakışları altında odaya giren keyifli ve mutlu doktorlar, "Ecem Hanım, iyi misin?" diye sordular neşeyle. Bu mucizeyi yaşadıkları için cidden mutluydular, keza dünyada bu komadan uyanan sadece 10 kişi olmuştu ve 11. kişi artık Ecem oluyordu.

"Benim için ışığa bakın..." diyordu elindeki kalemin ışığını durduk yere gözüne tutan doktor ve keyifle "Işığa yanıt veriyor." diyordu meslektaşına.

"İyiyim." dedi kadın kaba ve boğuk sesiyle. "Sadece yorgun hissediyorum. Bir de..." dedi kocasının kollarındaki bebeğine bakarak. "Hiçbir şey... hatırlamıyorum. Neden... on gündür uyuyorum?"

"Doğum biraz sıkıntılı olmuş, buraya geldiğinizde bilinciniz kapalıydı, hemen ameliyata aldık ve sonrasında, uyanma sürecinizi uzatan bazı anormallikler olduğunu gördük. Yani şu anda hem bize... hem de ailenize mucizeyi yaşatıyorsunuz." En az Cem kadar keyifli ve mutluydu doktorları da, hastane bu haberle çalkalanmaya başlamıştı daha şimdiden.

Ecem nihayet başını kaldırıp kızına ve kocasına baktığında, yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu. "Beni bıraktın sandım cadım, ölüyorum sandım." dedi Cem kızını yeniden karısının kollarına verip, dudaklarını alnına dokundurup, kokusunu içine çekerken.

"Çok yorgun, sadece iki dakika." diyen doktoru dinleyen kimse yoktu o anda.

Her ikisi de aynı anda hareket ettiler. Cem kollarıyla Ecem'i sardı ve bir daha asla bırakmak istemeyerek sımsıkı tuttu göğsünde. Yeminler de etmiş olmalıydı. Daha sonra, tam o anda, Ecem'in yüzünü ellerinin arasına alıp, kendisine doğru kaldırdığında, ona ne söylemiş olduğunu tam olarak anımsayamayacaktı. Mutluydu, ona can veren kadın, şimdi de hayatına en büyük neşeyi bahşediyordu. Ecem'e onu sevdiğini söyleyişini, dudaklarını, gözlerini, yanaklarını ve kaşlarını öperken bunu her defasında tekrarladığını anımsıyordu. Ağladığını, kocaman adamın mutluluktan akıttığı gözyaşlarını teninde hissediyordu. Sonunda dudakları buluştu ve tutkuyla, coşkuyla, aşkla, hasretle öpüştüler.

Daha sonra doktorlar odayı terk edip hastayı normal odaya alırken, ailesine haber veren Cem bebeğiyle karısının yanına uzandı ve ona can veren iki varlığı da kanatları arasına alarak, Ecem'e Ece'nin neler yaptığını anlatmaya başladı. Dudakları gülüyordu Yeşil Gözlü Dev'in, yüzüne günler sonra huzur yüz sürüyordu. Sürekli konuşuyor, karısının gülüşünü, merakını izliyor, şükrediyor ve kızlarının varlığının tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Öğleden sonra odaya dalan kişileri karşılayan manzara anlatılmayacak kadar şahaneydi. Cem göğsüne kızını yatırmış, kolunun arasına ise karısını almış bir şeyler anlatıyor, kızının elini sıkıca tutan Ecem mutluca kocasına sorular sıralıyor, Cem karısının saçlarına her kelime arasında bir öpücük bırakıp kokluyor ve gülerek ona sataşıyordu.

Hep birlikte mutluluğun keyfini çıkarırken bu anı gittikçe büyüyen ailesiyle paylaştı Cem. Gün akşama dönene dek birlikte bu anın tadını çıkardılar ve konuştular. Konuştukları şeyler öyle çok ciddi şeyler değildi. Havadan sudan konularla, bol bol güldüler ve acı günleri anmadan en güzel hayallere yeni ve mutlu anılar eklediler.

7 yıl sonra

"Bunları içeri götürür müsün?" diye sordu Ecem tezgâhtaki tatlıları tepsiye alırken. Ne istediğini belli eden kocası arkasından iyice sokularak kollarını beline daha sıkı sardı. "İki haftadan fazla oldu."

"Sebebini biliyorsun." D-dedi Ecem kızarmış yüzünü saklayarak.

"Tüm hafta boyunca otelde senin hayalini kurdum." diye homurdan adam dudaklarını ateşli bir iz bırakarak ensesinde dolaştırdı.

"Ben de ama elimde olan bir şey değildi..." dedi kız mahcupça. Cem işi için yurtdışına çıkmıştı, döndüğü hafta ise Ecem regl olmuştu, adam iki haftadır onun hasretini çekiyordu.

Cem yaramaz elleriyle göğüslerini kavrayıp mıncıklarken, diğer eli sabırsızlıkla kalçalarını kasıklarına yasladı. Ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu ve aynı anda ne kadar çok özlediğini sözler olmadan belli etti.

Bir an kendini kocasının sıcak bedeninin keyfine bırakan nefes

nefese kadının başı heyecanla geriye düştü. Onun baştan çıkaran okşamalarıyla dudaklarından arzu dolu bir mırıltı kaçtı. Ve dudaklar kulağını ıslak şekilde okşarken, "Ablamlar dışarıda... Hoş geldin demelisin." diye soludu nefes nefese.

"Onların keyfi yerindedir." dedi adam boğulan sesi göğsüne oturarak, heyecandan ve arzudan bedeni sımsıcak olmuştu.

"Cem saçmalama." dedi Ecem kocasının göğsünü kavrayan elini ittirerek.

"Saçmaladığım yok... On dakika kaybolsak kimse merak etmez..." dedi adam aynı göğsü inatla okşamaya devam ederek. Ecem nefes alamıyordu, o da özlemişti ve kendini frenlemesi her okşamada biraz daha güç duruma geliyordu ama mantıklı olmalıydı. Dışarıda misafirleri vardı.

"Ama fark ederler."

Kocasının rahat durmayan elleri bacaklarına uzandı ve eteğini kaldırarak yukarı sıvamaya başladı. Ecem kızarak iri ellerini ittirip "Cem..." diye inledi ama onun ellerini iterken bile kendini ona yaslamaya devam ediyordu. Cem inatla devam ederken arsızlığına, dili kulağının sınırlarını yalayıp geçti, soluğu yaladığı ıslak hattı ürperterek tüylerini diken diken etti. Gözleri kayan, bedeni kollarına teslim olan kadın artık pes ederek, başını geriye düşürdü. Bedenini kocasının sıcak ve tatlı sertliğine yasladı. "Yakalanacağız." diye inledi kısık sesiyle.

"Kapı kilitli."

"Fark edecekler."

"Edene kadar biz işimizi bitirmiş oluruz!"

"İş mi?" dedi gözlerini açarak kocasından kendini ayıran Ecem. Cem hırsla karısını çevirerek belinden yakalayıp masaya oturttu. Gözleri aç kurt keskinliğinde avına odaklanmış, ilk neresinden başlaması gerektiğini düşünüyordu.

"Cem be..."

"Çok konuşuyorsun. Kapa çeneni."

"Boş konuşmuyorum..." diyen kızın ağzına, sabırsız ağzıyla kapandı Cem. Hırsla narin bedeni kendine çekip, aceleyle gömleğinin düğmesine dadandı. Nefesi genzine tıkanan Ecem bahçede oturanlarla, kocası arasında gidip geliyordu.

"On dakika..." dedi Cem nefes nefese.

"7"diye soludu kız genzine dolanan soluklarının arasından. Ellerini kocasının omuzlarına koydu, gömleğinin altından bile sıcaklığını, sertliğini hissedebiliyordu.

"Güzel." Dudaklarına kapanırken yeniden narin bedeni kendinden geçirip, pantolonunun önünü açtı.

"Sanki yedi dakika az bize..."

"Deneriz. Bu sefer zamanı aşabilecek miyiz Cem?"

İri bedeni hevesle kadifemsi tenine sürterek bacaklarının arasına girdi. Gömleğinin düğmelerini çözerken, yüzünün her karesini özlemle öptü. Usulca yönlendirdi bedenini. Küçük küçük çaldı dudaklarındaki inlemeleri.

Kocası ona sokuldukça kendinden geçen Ecem'in aklının bir kısmı hâlâ dışarıda, hasreti kocasındaydı. "Zaman geçiyor..." dedi adamı kendine vahşice çekiştirirken.

"Sabret." dedi adam tadını çıkararak soyarken. Onu hafifçe dürttüğü anda, içini kaplayan yeni bir sıcaklıkla nefesi kesildi kadının. Öpüşmeyi bırakarak soluk soluğa konuşmaya çalıştı. "Ses duydum..."

"Şişt . . ." diye uyardı adam kızgınca. Dudağının köşesini kemirdi. "Kahretsin. Sanki bu aleme senin içine girmek için yaratıldım. Sen de beni içine almak için."

"Konuşmayı bıraksak, acele et..." dedi Ecem iri bedenini çekiştirirken.

"Bu bir görev değil..."

Gözünde şeytani bir parıltıyla onu izliyordu kadın, sonunda anlamıştı adam aşkla görevin farklı olduğunu. Gülümseyerek kendini içine itti. İçine girerek her yanını ele geçirdiğini hissetti Ecem ve aynı anda soluğu kesilerek inledi. İçine tamamıyla yerleşmişti ve hâlâ kendini tam anlamıyla birleşmiş hissetmiyordu. Bunun için dudaklarında işe karışması gerekiyordu ve çok sürmeden karıştı da. Bu dolgunluğu hissetmeyi özlemişti. Yutkundu. Ecem derin derin soluyarak ona adapte olmaya çalışırken, aynı anda tedirgindi de. Cem karısının sıkıntılı yüzüne baktı. Hiç de göründüğü kadar rahat olmadığını hissetti. İşaret parmağını kapanmış gözkapağında burnuna ve oradan aralanmış dudaklarına sürttü. Bu hareketle yanakları kızarmış, gözü kısılmıştı ve arzudan titreyen dudağı hafifçe büküldü.

"Sakinleş..." dedi boğuk, hışırtılı bir sesle, "Bu raddeden sonra yalvarsan durmam."

"Sus artık konsantre olamıyorum." dedi inleyerek. Ve kocasını kendine çekiştirip "Başla artık." diye emretti. Başı arkaya devrildi, dudağı bu kez vahşi bir kararlılıkla kıvrıldı. Çünkü istediğini almıştı. Başlamıştı aşk darbeleri.

Bu memnun gülücük adamın kocaman kalbini kanatlandırdı. Mest olmuş bakışları Ecem'in hevesle bacaklarını ona sarmasına neden oldu. Bir elini hemen kalçasının yanına, masanın üzerine koydu, diğeri ise ritmi korumak için kocasının kalçasındaydı. Solukları soluklarına, tenleri tenlerine dolanırken, masa sallanmaya başladı ve üzerindeki bardak yere düşüp kırıldı.

Cem daha sıkı sardı onu, dudakları daha vahşi bir özlemle kavradı göğsünü. Emdi, dişledi. Kocasının saçlarına elini daldıran Ecem, umursamadı o raddeden sonra dünyayı. Aşkın kitabını yazan adam güçlü ve kararlı bedeniyle onunla aşk yaparken, başını arkaya atarak tüm o zamanın keyfini sürdü. Adrenalin içinde yükseldikçe, basılma korkusu arttıkça, kendisini bu kadar keyifli hissedeceğini düşünmezdi.

Bu kadar özgür.

Ve yeni bir dalgayla savruldu o bencil karanlığa, büyük bir hasretle haz denizine ilerlemeye başladı.

Darmadağınık olmuştu Ecem ve Cem uzun zamandır görmek için can atığı görseli görme umuduyla gözlerini araladı. Zirveye ulaştığı anda ona baktı, hızla hareketine devam ediyordu. Geniş omuzları çok gergin, kalçalarına geçen tırnaklar daha fazla haz almak için keskin bir neşter hızında etine işliyordu. Saç dipleri terden sırılsıklam olmuş, yeşil gözleri aşkla parlıyordu. Ecem'in son bir titremeyle başı büküldü ve bir çığlık attı. Sonra sakinleşerek içinde sarsılmaya başladı, yüzü inanılmaz bir şekilde parlamış, yumuşamıştı. Dudakları usulca yana kıvrılıp, onu nasıl da memnun ettiğini sessizce haykırdı. Adamın içi aşkla, sevgiyle ve tutkuyla kabardı. Gurur...

Kız başını kaldırdı, kocasının sert hatlarına ve parlak gözlerine keyifle baktı. Bu ifadeyi ilk bakışta tanımlayamadı, sonra farkına vardı: Bunun adı huzurdu. Cem onun huzuruydu. Bunun nasıl baş döndürücü bir his olduğunu hatırlaması iyi olmuştu ama ona karşı olan özlemini dindirmemişti ne yazık ki? Ecem başını geriye yaslamış, hızla solurken, adrenalin dolu anlarının muhteşem olduğunu anımsa-

yarak gülüyordu. Onu özlemle kollarına alıp şefkatle saçlarını kokladı adam, dudaklarından sevgiyle öptü.

"Teşekkürler meleğim." dedi soluk soluğa. "Eğer izin vermeseydin, akşamı düşünmekten tükenmiş olurdum."

Sevdiği kadının sıcak tenine sarılırken kolları, gülümsemesi ruhuna işledi. Belki de bazı şeyler yaşla birlikte gelişiyor, zamanla olgunlaşıyor, ham meyveyken tatlı olan olgunken tahmin edilemeyecek bir lezzet sunuyordu. Seneler geçse bile bu ufak, elde avuçta durmayan kadına doyamıyordu. Gözleri onda, aklı onda, tüm hayatı onun kalbinde tutsaktı.

Kendine gelen Ecem kocasının omzuna öpücük bırakıp, bedeninin üzerinde hafifçe kıpırdandı. Sırtını gerdi, masanın sertliğinden rahatsız olmuş gibiydi. Doğrularak ona baktı. Saçları dağılmış, yüzü kızarmıştı, sanki güne merhaba dermişçesine hazdan kısılan gözler mahmurlaşarak, tembel bir ifadeyle parlamıştı.

"Kalk..." dedi karısının eline uzanarak istediğini elde eden adam. Gülüyordu bu emre Ecem. Yüzü ışıldıyor, panikle dolaşan gözleri kıyafetlerini araştırıyordu. Üzerini giyerken hızla, onu seyreden kocasına göz kırpıp "Rekor ne alemde?" diye sordu.

Cem saatine baktı "9 dakika." diyerek gülümsedi.

"7" demiştik "dedi Ecem sataşarak.

"Sen demiştin, ben 10 dakika demiştim." diyerek kıvırdı konuyu kurnaz adam. "İstersen denemeye devam edebiliriz."

Kahkaha atan Ecem hazırlanınca kocasının yanağından öptü, "Git duşunu al." dedi gülerek. Ona sataştı, nazlandırdı, kızdırdı. Sonunda yoldan şaşma eril gururu bir anda şahlandı yine, haylazca sırıttı. Bu aslında çok doğaldı. Her erkek kadınına böyle bir haz yaşattığını görünce, gururlanmaz mıydı?

"Umarım baş başa kalabiliriz." dedi karısının düğmelerini kapamak için uzanırken.

Dolgun göğsünü avuçlayarak parmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi hâlâ doyamadığını belli ederek. Ecem ittirdi, düğmesini kendisi kapamak içim hamle yaptı. Adam içi giderek baktı kapanan manzarasına. Göğüsleri gerçekten mükemmeldi karısının, aslında onun karısı seneler geçmesine rağmen ilk günkü tutkusunu körüklemekle kalmıyor, her anlamda baştan aşağı onu büyülüyordu. Karnı çatlaya-

bilirdi, göğüsleri sarkabilir, bedeni buruşabilirdi, onun için hiçbir şey ifade etmezdi keza gözleri gülerek ona bir kere baktığında, dünyanın en güzel kadını sadece o olacaktı. Karısı.

"Hadi git, gelecekler?" diye söylendi. Adamın başparmağı dudağını okşarken "Kim?" diye sordu, ellerini bulundukları yerden çekmek istemiyordu.

"Cem, ablamlar ve çocuklar dışarıda, hadi git duşunu al ve aramıza katıl." dedi sabırsızlıkla.

Saçlarını toparlayarak "Saçım düzgün mü?" diye ayna misali yüzüne bakan adama sordu.

"Çok güzel."

"Bakmıyorsun." dedi onun baktığı yerleri görünce. Yine gözleri aşağılara kaymıştı.

"Evet, bakıyorum! Çok güzeller, bence hiç bebek emzirmemiş gibiler."

"Cem..." diye uyardı Ecem.

"Yani?"

Ona doğru bir adım attı, göğüsleri neredeyse onun düz göğsüne değmek üzereydi. Yüzü hâlâ pembeydi ve gözleri aşkla parlıyordu. Kocasını zapt edemeyeceğini anlayan Ecem, parmak uçlarında yükselerek dudaklarına masum bir öpücük kondurdu. Cem fırsattan istifade ona sıkıca sarılmaya kalkınca, kollarının arasından hızla sıyrılıverdi.

Kapıya doğru ilerledikten sonra, orada durup başını çevirdi.

"Söz, bu gece tüm ayrı geçirdiğimiz iki haftayı kapatacağız ama lütfen, rezil olmak istemiyorum. Git ve duşunu alıp bize katıl." diyerek yakardı.

Az sonra ikramını yapan Ecem elinde çay tepsisiyle bahçeye çıktığında, iki arada bir derede duşunu almış ve ailesiyle sohbet eden kocası sayesinde, ikramlarını da çarçabuk halletmişti. Ecem başını gökyüzüne çevirip bu mutlu aile tablosunu yukarıdan izlediğine emin olduğu Fahriye teyzeyi andı bir an. Mutluluklarının temeli, yüzlerinin gülümseme sebebi şimdi yoktu ama onları birleştiren ruhu her daim yanlarındaydı. Onu anımsamak bile yetim bir hüzün dokunduruyordu gözlerine ve ne zaman adını ansalar gülücük oluyordu ismi dudaklarına.

"Allah mekânını cennet eylesin." dedi tüm samimiyetiyle yine kalbi.

Herkesin neşesi yerindeydi ama sanki bir şeyler eksikti. Bakışlarını etrafta dolaştırırken "Cem, Ece nerede?" diye sordu. Çünkü onun ne zaman sesi kesilse, Ecem endişe edilecek bir şey olduğunu biliyordu. Kızı aynı kendisinin minyatür versiyonuydu ve o büyüyene kadar, annesinin ne demek istediğini anlayamamıştı:

"Ecem, Rabbim sana senin gibi bir kız evlat vermesin. Ablan gibi bir evlat versin." O zamanlar küstüğü sözleri, şimdi kulağında çınladıkça ***"Ah keşke âmin diyeydim."*** diye dövünen Ecem, kızına bakınmaya devam ediyordu.

Onlarla birlikte Rüzgâr da bahçeye bakarak "Buralardadır, Utku'yla oynuyordu." derken Cem'e iş seyahatindeyken kaçırdığı bir şeyleri heyecanla anlatıyordu. Bakışlarını ablasına çeviren endişeli Ecem, "Utku nerede abla?" diye sordu.

Esme telefonla olan konuşmasını keserek, "Bilmem az evvel buradaydı." diye söylendi. Kardeşinin getirdiği taze çaya uzandı.

Ecem etrafa bakınarak kocasının yanına oturup sohbete başladığında, içeriden yıldırım hızıyla çıkan Pelin, gözlerinden ve ağzından ateş püskürterek "Nerede onlar?" diye üzgünce bağırdı.

Rüzgâr çılgına dönen kızına bakarken, Esme Pelin'e uyarıcı bir bakış atıp "Yine ne yaptı ufak sıpalar?" diye sordu hiç merak etmeyerek. Keza Pelin çileden çıktıysa, durum ciddi olmalıydı.

Pelin elindeki tableti masaya koyup "Kendiniz bakın." diyerek açtı.

"Ver şunu salak. Sen beceremezsin." diyordu Ece cırtlak sesiyle tableti çekiştirerek.

"Asıl sen beceremezsin aptal, bunu erkek olarak ben yapmalıyım. Ben senden ay olarak büyüküm." diyordu Utku küstahça emrederek.

"Ama biz sütkardeşiz." Yemedi Utku bu acıtasyonu. "Eğer onu bana vermezsen, seni annene söylerim Utku." diye tehditle çıkıştı Ece. Utku horozlanarak kafa tutuyordu ama Ece ona pabuç bırakmıyordu. "Pars amcadan neden korktuğunu açıklarım herkese Utku. Gül'ü dudağından öptüğünü ve artık bebeğinizin olacağını, hemen evlenmeniz gerektiğini de anlatırım." dediğinde, Rüzgâr ağzındaki çayı püskürttü. Cem yutkunduğu çayla yandı. Esme rengi çekilerek ekrana bakarken, hepsi birden "Bebek mi?" diye tekrarladı.

"Asıl ben senin Rose Mina teyzelere neden sürekli gittiğini açık-

larım Cem amcama. Mert abinin peşinde neden kuyruğu olup gezdiğini de anlatırım."

"Tamam anlaşalım." diyordu Ece sonunda pes ederek, artık ne halt ediyorsa Utku onun bam teline basmıştı.

"Anlaşalım. Birlikte açıklayalım." dedi Utku her zamanki gibi sağduyulu davranarak sütkardeşine.

"Öyle." diye onaylıyordu Ece.

İkisi de eline tableti alıp "Baba biz evlenmek istiyoruz... Yani ben istiyorum ama Utku evlenmek zorunda. Ama sonuçta evlenmek istiyoruz, o yüzden evden kaçmaya karar verdik. Biz âşık olduk. Filmlerdeki gibi." dediklerinde bıcır bıcır karmaşık halde, Rüzgâr ve Cem aynı anda yerinden fırladı.

"Allah'ım..." dedi Esme kafayı yercesine.

"Bu ikisi cidden salak ve maalesef benim kardeşlerim oluyor. Bebeklerin öpücükle geldiğini düşündüklerine inanamıyorum." diyerek tabletini alıp eve girerken Pelin, nefes alamayan Rüzgâr "Buraya gel küçük hanım, ne demek bebeklerin öpüşmekle gelmediğini falan..." diye öfkeyle kızının peşine düştü. Kıskançlık krizlerine giren kocasını kolundan yakalayan Esme "Rüzgâr, bırak kızını şimdi, sorun daha büyük..." dediğinde, gerçeği dile vurduğu için adam pofladı.

Rüzgâr çılgınca düşüncelerin pençesinde kızının arkasından bağırsa bile, Pelin umursamadı. Peşinde sürekli dönen ve odasını kurcalayıp duran bücürlerden artık sıkılmıştı genç kızlık yolunda olan Pelin.

Rüzgâr ve Cem bir saatten fazla onları arayıp bulamazken, kadınlar panikle etraftaki evlerin kapılarını tek tek çalmış, polisi arayıp araçlarına atlayarak sokaklarda aramayı planlamaya başlamıştı. Cem Rüzgâr'ın aracına binerek, kapıyı öfkeyle kapatırken, söylenerek küfretti. O sırada hareket eden aracın bagajında usulca cips yiyen ikiliden biri olan Utku, kısık sesiyle "Sanki sana uyarak hata yaptık Ece, babamlar aracı durdurunca bagajdan nasıl çıkacağız, bizi görürler?" diye söylendi. "Bence ben Gül'ü babasından Allah'ın emri ile istemeliydim." diye de hemen arkasından ekledi.

"Pars amca seni öldürürdü, bence akıllı olanı yaptık, sen Gül'ü kaçır ben de Mert'i..." diye konuştu Ece kendinden emince.

"Ama baban aracı durdurup giderse ne yapacağız?" diye sordu Utku.

"Hemen çıkmayacağız ki akıllım, yiyeceğimiz var, sabaha kadar bekler, onlar uyuyunca kaçarız." diye yanıtladı çokbilmiş Ece. Cesurdu ama daha şimdiden annesini özleyince suratını astı. Utku ne kadar ona kızsa da, suratını asmasına dayanamazdı. Kolunu omzuna atarak "Üzülme Ece, abin olarak ben sana bakarım. Mert seni istemezse, sen de bizimle yaşayabilirsin." diye ona destek verdi. "Baba olarak bu benim görevim..."

"Üzülmüyorum." dedi Ece, elindeki telefonu Utku'ya göstererek, "Ben Pelin ablam telefonunu bulamayınca ne yapacak, onu düşünüyorum." derken, elindeki telefona bakarak, iç gerdi. "Teyzem daha yeni aldı. Pelin ablam çok üzülecek." Ve o sırada telefon çalınca, iri siyah cip sert bir frenle durdu. Çocuklar ellerinde titreyen telefonun paniğinden değil, aracın içinde yükselen tok sesin yüksek oktavından korkarak, birbirine sarılarak dua etti.

"İşte şimdi bittik..."

Şu ana kadar bazen kızıp, bazen gülüp, bazen ağlayarak ve en çok karnımız ağrıyana kadar gülerek okuduğumuz Sancaktar Kardeşler, yani nam-ı diğer -Bana Sevmeyi Anlat Serisi -bitmiş olabilir... ama belki ileride, kaldığımız yerden onların nesilleriyle tam gaz devam edebiliriz... Hayatınızdan neşe hiç silinmesin, kitaplar en iyi dostunuz olsun.

Görüşmek üzere, hoş ve mutlu kalın...

SON

Hep mutlu sonsuzlarınız olsun.

Spekturumu ve Şizofreni Hastalıkları nedir?

Şizofreni, alevlenme ve yatışma dönemleriyle kendini gösteren kronik bir psikiyatrik hastalıktır. Şizofreni de migren ya da epilepsi gibi beyin hastalığıdır.

Psikoz ne demek ve ne olur?

Psikoz kişide gerçeği değerlendirme yetisinin belirli bir süre bozulduğu durumların genel adıdır. Genelde bu sırada algı bozuklukları, diretme, vesvese, dış dünyada olup bitenleri hatalı değerlendirme, kendi düşünceleriyle, hatta rüyalarıyla dış gerçekliği ayırmada güçlük çekme söz konusu olur. Şizofreni, psikotik bozuklukların başlıcasıdır fakat günümüzde yapılan araştırmalarda, madde kullanımı ya da tıbbi nedenlerle de psikotik belirtiler görülebilir bu belirtiler görünen her hasta Şizofren değildir.

Şizofreninin belirtileri nelerdir?

Şizofreninin alevlenme ve yatışma dönemlerinde farklı belirti ve bulgular ön plana çıkar. Alevlenme döneminde algılama bozuklukları, düşünce bozuklukları ön plana çıkar. Örneğin kişi çevresindekilerin kendisine düşman olduğuna, izlendiğine, kusurlu olduğuna ya da kusursuz olduğuna, herkesin kendi hakkında konuştuğuna ya da çevresinde tam anlayamadığı "bir şeylerin döndüğüne" hayallere, sanrılara ve hayali seslere inanabilir. Bu düşünce bozukluğu sarsılmaz, değişmez derecede güçlüyse "hezeyan" olarak tanımlanır. Kişi kendi bildiğini okumaya başlar. Korku ya da öfke duymak gibi, insanlardan kaçınmak ya da kavgacı olmak gibi... Ya da kişi ortada bir ses, görüntü ya da sorun olmamasına karşın, bunları varmış gibi algılayabiliyor (halüsinasyonlar). Şizofreninin alevlenme belirtileri yatıştıktan sonraysa hasta, ev içindeki sorumluklarını yerine getiremeyebiliyor.

Bu durum, çoğu zaman yakınları tarafından tembellik hatta şımarıklık olarak görülebilir. Oysa ki bunlar şizofreninin temel belirtileridir. Bazı hastalarda konuşma miktarının azaldığı, kendine bakımın geriliediği gözlenir.

Sonuç olarak pek çok zihinsel işlevi bozabildiğini ve kişinin yaşantısını, tüm çevresiyle ilişkilerini olumsuz etkilediğini söyleyebiliriz.

Şizofreni ile zeka düzeyi arasında ilişki var mıdır?

Aslında şizofreni farklı zeka düzeyine sahip bireylerde görülebilir. Ancak daha yüksek zihinsel kapasite gösteren bireylerde, hastalığın oluşturduğu gerileme daha belirgin olmaktadır. Hastalığın zeki insanlarda daha sık görüldüğüne ilişkin kanının bundan kaynaklı olduğu düşünülmektedir.

Şizofreni tedavi edilebilir mi?

Her hastalık gibi şizofreni de elbette tedavi edilebilir bir hastalıktır. Şeker hastalığı, astım ya da yüksek tansiyon gibi kronik hastalıklardandır. Bu hastalar hekimlerinin önerilerine uyar, tedavisine, diyetine dikkat ederse, hastalıklarıyla birlikte yaşayabiliyor, eğleniyor, tatil yapıyor. Bazı gereksinimler dışında, ilaçla tedavisi mümkün. Şizofreni hastası da tedavi ekibiyle ilişkisini kesmez, ilaçlarını aksatmazsa, çevresiyle ilişkilerini geliştirmesi mümkün olacaktır.

Eskiden olduğu gibi, Elektrokonvulsif tedavi şizofreni hastalarında etkili midir?

Hani şu başa verilen elektrik! 😳

Şizofrenide elektrokonvulsif tedavinin sınırlı bir yeri vardır. Katatonik tip şizofrenide, ciddi intihar riski taşıyan hastalarda elektrokonvulsif tedavinin çok etkili olduğu bilinmektedir ama günümüzde son çare olarak başvurulur.

Şizofreni hastası tümüyle eski haline dönebilir mi?

Şizofreniyi ortaya çıkaran nedenler ve belirtiler hastadan hastaya değiştiği gibi, hastaların seyri de farklılık gösterir. Yaklaşık 1/3'ü hafif

derecede bozukluk gösterse de hayatını devam ettirebilir. Yine 1/3'e yakın bir grup orta derecede gerilemeye uğrarken, yardımsız yaşaması mümkündür. Ancak hastaların %40-60'ında tek başına hayatını kazanmasına ya da devam ettirmesine engel olacak düzeyde yeti kaybı olmaktadır.

Sosyal beceri için eğitim dediniz? Bu ne demektir?

Psikososyal tedaviler kısaca hastanın kişiler arası iletişim kapasitesini artırmayı hedefler. Temel iletişim becerileri, günlük hayatta karşılaşılan sorunları aşmak ve sık rastlanan olumsuz eksiklikleri giderecek alışkanlıkların kazandırılmasını hedefler. Psikoeğitim denen, hem hastayı hem aileyi hastalık ve tedavi konusunda bilgilendirmeyi amaçlayan eğitimler de, şizofreni tedavisinin mutlak bileşeni olmalıdır.

Şizofreninin alevlenmesi ne demektir?

Alevlenme (relaps) çoğu zaman pozitif belirtilerin yani halüsinasyon, hezeyan ve dağınık ya da amaçsız davranışların tekrar ortaya çıkması ya da artış göstermesi şeklinde kendini gösterir. Hastalığın alevlenmesine erken dönemde müdahale edilmezse genellikle belirtileri kontrol edebilmek için hastaneye yatış gerekir. Sıklıkla, alevlenme sırasında hem pozitif hem negatif belirtiler birlikte artış gösterebilir. Saldırganlık bunda başı çeker ve öfke nöbetleri, aşırı duygusallıkta olabilir.

Hastalığın alevlenmesine neden olabilecek etkenler var mıdır?

Hemen hemen bütün araştırmalarda şizofreni hastasının alevlenme yaşamasının, ilaçları belirtilen şekilde kullanmamak ya da tümüyle bırakmakla yakından ilişkili olduğu sonucuna varılmaktadır. Hasta kendi kafasına göre ilaçlarını keserse ve kafasına göre davranırsa bu hastalığı yeniden tetikler. Ancak tedavisine önerildiği şekilde devam eden hastalarda da diğer tetikleyici nedenler devreye girebilir. Örneğin alkol ya da madde kullanmak, yaşadığı ortamda sürekli gerginlik, ciddi bir bedensel rahatsızlık geçirmek gibi... Benzer, iş ya da sınav stresi, eş, sevgili gibi ayrılmak ya da yakınının ölmesi de, alevlenmeyi tetikleyebilir.

Hastalığın alevlenme dönemini önceden kestirmek mümkün müdür?

Çoğu zaman evet. Çünkü kişiden kişiye değişmekle beraber, bir hastada her alevlenme öncesinde benzer davranış değişiklikleri görülür. Ailesi ya da çevresindeki insanlar bunu görür, eğer hastalığı biliyorsa müdahale eder ama bilmiyorsa bu hastalığın alevlenmesini hızlandırır. Bu değişiklikler 2-3 haftada ortaya çıkar. Örneğin durgunlaşmak, önceden çok söz edip sonradan unutulan konuların tekrar tekrar konuşulmaya başlanması, bir şeye aşırı takılmak, bir konuyu inatla dikte etmek, uykusuzluk, sinirlilik, çok yıkanmaya başlamak gibi belirtiler alevlenmenin haberci belirtilerindendir.

Şizofreni hastası askerlik yapabilir mi?

Yasaya göre askeri hastane sağlık kurulları şizofreni tanısı almış kişilerin askerlik için elverişli olmadığına karar verip, bu yönde rapor düzenler. Ancak uzun süredir iyi durumda olan hastaların bu iyilik hali askeri hastane hekimlerince de gözlendiği durumlarda askerlik yapması yönünde karar çıkabilmektedir.

Şizofreni hastası evlenebilir mi?

Pratik olarak evet. Yani evlenen taraflar bu konuda fikir birliği içindeyse engel yoktur. Ancak yasada "sağlık kurulu raporuyla evlenmesinde tıbbi sakınca bulunanlar"ın evlenemeyeceği belirtilmektedir.

Şizofreni hastalarının çalışması için ne gibi kolaylıklar sağlanmıştır?

Devletin "özürlü" tanımına giren, "rahatsızlığı nedeniyle bedensel ve ruhsal kayıp yaşadığı için toplumsal yaşama uyum sağlama ve günlük gereksinimlerini karşılamada güçlükleri olan hastanın yeti kaybının %40'ın altında olduğunu gösteren bir belgenin alınması ve bu belgeyle iş kurumu'nun şubesine başvurulması gerekir. Dileyen daha açıklayıcı bilgiler için: Özürlüler İdaresi Başkanlığı'nın 03124197924 no lu telefondan bilgi edinilebilir.

Yapıcı bilgilerinden dolayı Psikiyatrist Dr. Gönül E. Teşekkürler.